www.virtual-project.eu

CRIME SCENE: DO NOT CROSS CRIME SCENE: DO NOT CROSS C

Reduși la tăcere

KRISTINA OHLSSON

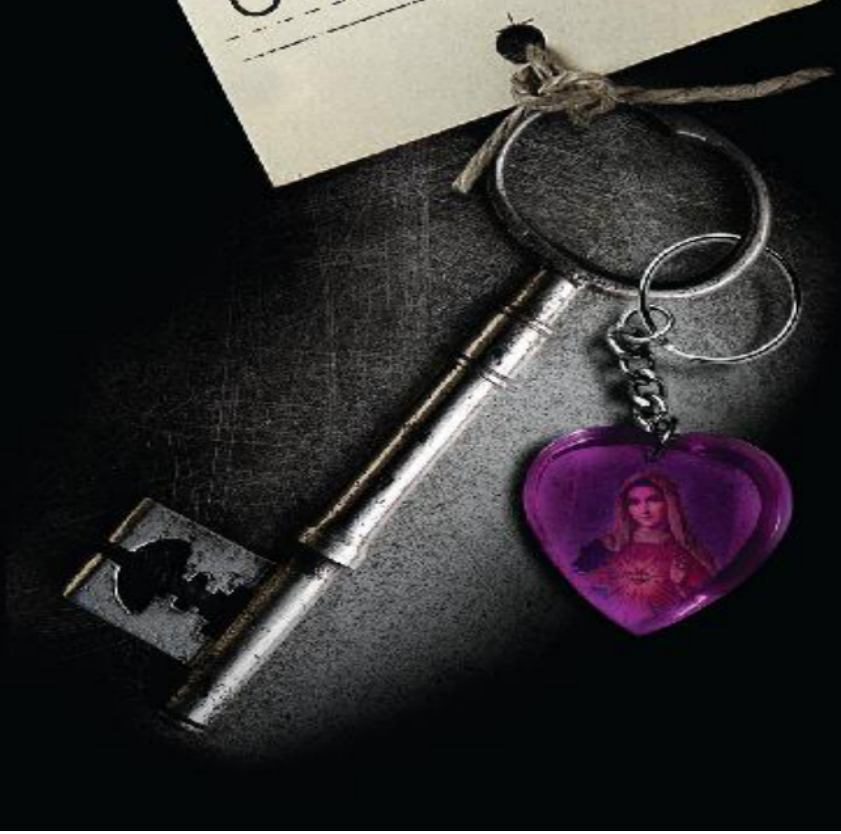

KRISTINA OHLSSON

REDUȘI LA TĂCERE

Original: *Tusenskönor* [*Silenced*] (2010)

Traducere de:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

2014

LA ÎNCEPUT

Un astfel de-adăpost nicicând nu le-a fost dat

Pajiștea cu iarba atât de verde, plină de flori sălbatice, fusese a ei, dintotdeauna. Nu-i venise prea greu să cadă la învoială cu sora ei; îi cedase mansarda din casa de vară, doar atât. Nu înțelegea de ce sora ei acceptase un astfel de schimb – o mansardă veche, anostă, pentru o pajiște. Dar nu spunea nimic. La urma urmei, sora ei putea să-i ceară și altceva.

Pajiștea, năpădită de buruieni, se întindea dincolo de grădina lor. Când era mai mică, cele mai înalte plante îi ajungeau până la bărbie. Acum, că era mai mare, îi ajungeau doar până la brâu. Pășea ușor pe iarbă și privea în toate părțile, simțind cum florile și tulpinile i se agață de picioarele goale. Florile trebuia culese în tăcere, altfel nu-și mai făceau efectul. Șapte feluri, culese în ajunul solstițiului de vară și puse sub pernă. Și atunci îl va vedea pe bărbatul cu care se va mărita.

Cel puțin așa credea când era mică și culegea florile verii pentru prima oară. Sora ei o tachina.

— Pe Viktor vrei să-l vezi, spunea ea râzând.

Bineînțeles că fusese prostuță și naivă, chiar și atunci. Nu era vorba despre Viktor, ci despre altcineva. Un necunoscut.

Apoi repetase ritualul în fiecare an. Acum era prea mare ca să mai creadă în această superstiție veche, dar tot i se părea ceva important. Și așa nu prea avea cu ce să-și umple timpul, se gândea ea cu cinism. An de an, părinții insistau să vină aici, la țară, ca să sărbătorească solstițiul de vară, și de fiecare dată i se părea că e mai mult un chin. Anul acesta era și mai rău, fiindcă fusese invitată la petrecerea Annei, prietena ei. Părinții Annei întotdeauna sărbătoreau solstițiul cu fast, invitându-i și pe prietenii copiilor lor.

Tatăl ei însă nu voia să o lase la petrecere.

— O să sărbătorim solstițiul ca de obicei. Adică împreună. Și așa o să fie mereu, până când o să pleci de acasă.

Simțea cum o cuprinde panica. Oare tatăl ei nu vedea cât de absurd este? Mai era destul chiar și până să se gândească să plece de acasă. Atitudinea lipsită de loialitate a surorii ei înrăutățea și mai mult situația. Sora ei oricum nu era invitată la nicio petrecere și nu avea nimic împotrivă să stea tot timpul cu părinții. Mai mult de-atât, părea că-i plac musafirii care apăreau din subsol la căderea serii și erau poftiți pe veranda închisă, unde mama trăgea jaluzelele ca să nu se vadă de afară.

Ea, una, îi ura. Spre deosebire de restul familiei, nu simțea niciun fel de simpatie sau de compasiune pentru ei. Niște indivizi soioși, urât

mirositori, care trăiau de azi pe mâine. Care nu găseau altceva mai bun de făcut decât să se aciueze într-un subsol undeva, în pustietate. Care se mulțumeau cu atât de puțin. Spre deosebire de ea, care nu era niciodată mulțumită. Niciodată.

— Trebuie să-ți iubești aproapele, spunea tatăl ei.

— Trebuie să fim recunoscători pentru ce avem, spunea mama ei.

De mult nu-i mai asculta.

Îl zări în clipa în care culegea a patra floare. Probabil că scosese un sunet, altfel nu l-ar fi văzut. Ridică repede privirea dinspre pajiște și flori și simți cum o orbește soarele. Nu deslușI decât o siluetă întunecată, fără vârstă, fără nume.

Miji ochii și își făcu mâna streașină. A, da, știa cine este. Îl văzuse cu câteva seri în urmă, de la fereastra bucătăriei, când tata ajunsese târziu acasă, cu un nou grup de musafiri. Era mai înalt decât majoritatea. Nu mai în vârstă, ci mai înalt. Și mai vânjos. Maxilarul îi ieșea în evidență, ca la soldații americani din filme. Era pătrat.

Rămaseră amândoi pe loc și se priviră cercetător.

— N-ai voie afară, spuse ea, semeață, știind totuși că nu are niciun rost.

Niciunul dintre cei de la subsol nu vorbea suedeza.

Văzând că bărbatul nu face nicio mișcare și că nu spune nimic, oftă și se apucă din nou de cules flori.

Campanulă.

Romaniță.

În spatele ei, bărbatul se mișcă încet. Ea îi aruncă o privire pe furiș, întrebându-se unde vrea să ajungă. Văzu că se apropie.

O singură dată fusese în străinătate, cu familia ei. Într-o excursie obișnuită, cu toate serviciile plătite, în Insulele Canare, unde făcuse plajă și se scăldase în mare. Străzile gemeau de câini vagabonzi care se țineau după turiști. Tatăl ei se pricepea de minune să-i alunge.

— Marș de-aici! striga el aruncând cu o piatră în altă direcție.

Stratagema îi reușea de fiecare dată. Câinele îi lăsa în pace și alerga după piatră.

Bărbatul de pe pajiște îi amintea de câinii vagabonzi. Ochii lui aveau ceva imprevizibil, ceva indescifrabil. Poate era și furie în ei. Se întrebă ce vrea de la ea. Chestia cu piatra nu-și avea rostul. Se uită repede spre casă doar ca să-și confirme ceea ce știa deja – părinții și sora ei plecaseră cu mașina în oraș ca să cumpere pește pentru masa festivă. O altă așa-zisă tradiție absurdă, inventată de părinții ei ca să-și păstreze imaginea de familie normală. Ca întotdeauna, le spusese că rămâne acasă, preferând să culeagă flori în liniște și pace.

— Ce vrei? întrebă ea iritată.

Iritată și din ce în ce mai panicată. Instinctul ei nu dădea greș, își dădea seama de pericol. Toate simțurile îi spuneau că trebuie să-și țină

cumpătul.

Strânse în mână tulpinile florilor, simțindu-le asprimea. Doar una mai rămăsese de cules. O simplă margaretă. O buruiană cu pretenții, așa o numea tatăl ei.

Bărbatul făcu alți pași spre ea. Apoi rămase pe loc, la câțiva metri. Fața i se schimonosi într-un rânjet larg.

În clipa aceea își dădu seama ce voia de la ea. Picioarele îi fură mai iuți decât gândurile. Reflexul ei spinal îi anunță primejdia și imediat o luă la fugă. Grădina era la mai puțin de o sută de metri; strigă după ajutor, de mai multe ori. Țipetele ei se pierdură în liniștea pajiștii. Pământul uscat înăbuși zgomotul pașilor ei și bufnitura, când bărbatul o trânti pe iarbă, după o urmărire de douăzeci de metri. De parcă ar fi știut de la început că nu va scăpa și o lăsase să fugă doar din plăcerea de a o urmări.

Se zbătu ca un animal în timp ce bărbatul o întoarse cu fața în sus și îi smulse hainele, cu atâta putere și atât de metodic încât creierul ei înfierbântat realiză că bărbatul mai făcuse asta înainte.

Și, când totul se termină, iar ea rămase plângând în scobitura pe care corpurile lor o lăsaseră în iarbă, își dădu seama că niciodată nu va uita clipele acestea. În pumnul încleștat, cu degetele zdrelite de zbaterea ei fără speranță, încă mai păstra buchețelul de flori. Îi dădu drumul de parcă i-ar fi ars degetele. Florile erau inutile acum. Știa deja chipul care îi va apărea în vise.

Când mașina părinților se opri în fața casei, ea încă zăcea pe pajiște, incapabilă să se ridice. Norii păreau că se joacă stângaci pe cerul albastru. Lumea arăta neschimbată, deși lumea ei fusese distrusă pentru totdeauna. Rămase acolo, pe pajiște, până când părinții porniră să o caute. Dar, până să o găsească, ea devenise deja altcineva.

PREZENTUL

Tatăl nostru dă sau ia,
Dar pe copiii Lui nicicând nu-i lasă;
Rostul Lui e numai prin iubire
Să-i țină puri în propria Lui casă.

• VINERI, 22 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Fără să știe că va muri curând, își susținu ultima conferință cu multă încredere și înflăcărare. Ziua de vineri fusese foarte plină, dar orele trecuseră repede. Publicul îl asculta cu atenție, un motiv în plus ca lui Jakob Ahlbin să-i crească inima de bucurie la vederea atâtor oameni care se arătau interesați de subiect.

Când, doar câteva zile mai târziu, își dădu seama că totul e pierdut, se întrebă dacă nu cumva fusese ultima lui conferință. Dacă nu cumva se arătase prea deschis la sfârșitul ei, când răspunsese la întrebări, dacă nu cumva dezvăluise că se afla în posesia unor informații pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Dar nu era foarte convins. Până în clipa morții, crezu că ar fi fost imposibil să evite dezastrul. Când simți în tâmplă apăsarea pistolului greu, de vânătoare, totul se terminase deja. Dar asta nu-l împiedică să simtă un mare regret că viața trebuia să se încheie aici. Mai avea atât de mult de oferit.

De-a lungul anilor, Jakob ținuse nenumărate conferințe; știa că se folosise din plin de talentul lui oratoric. Conținutul conferinței era în general cam același, ca și întrebările care urmau. Publicul era mereu diferit. Uneori oamenii erau trimiși să-l asculte, alteori veneau de bunăvoie. Pentru Jakob era totuna. De fiecare dată se simțea în largul lui pe podium.

De obicei, începea cu fotografiile bărcilor. Poate era un truc ieftin, dar știa că impactul asupra publicului era garantat. O duzină de oameni într-o barcă mult prea mică, săptămâni la rând, din ce în ce mai obosiți și mai disperați. Și, ca un miraj de-abia deslușit, la orizont apărea Europa, ca un vis sau o născocire a minții, ceva de neatins pentru ei în realitate.

— Noi credem că acesta e un fenomen necunoscut nouă, începea el. Noi credem că e caracteristic altui colț de lume, ceva care nu ni s-a întâmplat și nu ni se va întâmpla niciodată.

Fotografia din spatele lui se schimba fără zgomot și apărea o hartă a Europei.

— Uneori memoria e scurtă, continua el oftând. Preferăm să nu ne aducem aminte că, nu cu multe decenii în urmă, Europa era în flăcări, iar oamenii fugeau îngroziți dintr-o țară într-alta. Și uităm că, cu numai un secol în urmă, mai bine de un milion de suedezi se hotărau să părăsească această țară pentru a începe o nouă viață în America.

Își trecea mâna prin păr, se oprea o clipă ca să vadă dacă publicul îl ascultă. Imaginea din spate se schimba din nou ca să facă loc unui cadru din ecranizarea după seria *Emigranții* a lui Vilhelm Moberg, cu Max von Sydow și Liv Ullman.

— Un milion de oameni, repeta el tare. Să nu credeți, nici măcar o clipă, că cei doi, Karl-Oskar și Kristina, și-au văzut călătoria spre America altfel decât ca pe o pedeapsă. Să nu vă imaginați că, dacă le-ar fi stat în putere, n-ar fi rămas în Suedia. Gândiți-vă cât de greu v-ar fi să faceți o schimbare atât de radicală, să abandonați totul și să o luați de la capăt, pe alt continent, fără un ban în buzunar și doar cu lucrurile pe care le-ați îngrămădit într-o afurisită de valiză.

Folosea intenționat cuvântul „afurisită”. Lumea nu se aștepta ca un preot să apeleze la cuvinte atât de tari.

Știa prea bine când se putea aștepta la reacții adverse. Uneori, când arăta cadrul cu Karl-Oskar și Kristina. Alteori, mai târziu. În după-amiaza aceasta, prima reacție veni imediat după ce folosise cuvântul cu pricina. Incitat, un tânăr așezat aproape de podium ridică mâna, înainte ca Jakob să continue.

— Mă scuzați că vă întrerup, dar de unde până unde comparația asta?

Jakob știa ce urmează, dar se încruntă, intrând în joc spre binele cauzei.

— Karl-Oskar și Kristina, ca și toți ceilalți suedezi care au plecat în America, au muncit pe rupte când au ajuns acolo, continuă tânărul. Au *construit* țara aia afurisită. I-au învățat limba și i-au adoptat cultura. S-au angajat imediat și au stat cu capul plecat. Cei care vin acum în Suedia nu fac nimic din toate astea. Trăiesc în propriile ghetouri, nu se deranjează să învețe suedeza, trăiesc din ajutoarele sociale și nu-și caută de lucru.

În sală se așternu tăcerea. Publicul se înfioră neliniștit, ca în prezența unui suflet care nu-și găsește pacea. Neliniștit de perspectiva unor complicații, dar și de teama că s-ar putea da de gol că e de acord cu opiniile tânărului. Murmure surde cuprinseră întreaga sală, iar Jakob mai așteptă câteva momente. Încercase adesea să explice acest lucru oricărui politician care avea răbdarea să-l asculte: faptul că rămâi tăcut nu atenuează deloc gândurile negative și frustrările cărora tocmai le-ai dat glas.

Tânărul se foi pe scaun, își încrucișă brațele, își împinse bărbia înainte și așteptă răspunsul preotului. Jakob îl lăsă să aștepte, cu o expresie care arăta că asemenea întrebare nu-i mai fusese pusă până acum. Privi imaginea din spate, apoi din nou spre public.

— Credeți că la asta s-au gândit când au venit încoace? Hai să-i luăm pe cei care au plătit până la 15.000 de dolari ca să ajungă în Suedia din Irakul aflat în flăcări. Credeți că s-au gândit că vor sta într-un complex amărât din anii ’60, din programul „Cămine pentru un milion de oameni”, într-o mahala undeva, la marginea orașului? Alături de alți zece adulți, înghesuiți într-un apartament cu trei camere, zi de zi, fără slujbe, departe de familiile lor? Singuri? Fiindcă 15.000 de dolari trebuie să plătească*că fiecare* persoană ca să ajungă aici.

Jakob împunse aerul cu degetul arătător.

— Credeți că le-a trecut vreodată prin cap că vor avea parte de tratamentul discriminatoriu la care îi supunem noi? Un medic în toată regula, dacă are noroc, muncește ca taximetrist, iar cel cu mai puțină școală nu se alege nici măcar cu atât.

Având grijă să nu pară că-i reproșează ceva, Jakob își întoarse privirea spre tânărul care îl interpelase.

— Eu cred că au gândit la fel cum au gândit Karl-Oskar și Kristina. Eu cred că s-au așteptat să fie ca în America acum o sută de ani. Țara tuturor posibilităților pentru cei care voiau să se înhame la treabă, unde efortul era răsplătit pe măsură.

Atenția lui Jakob fu atrasă de o tânără cu ochii strălucitori și un șervețel mototolit în mână.

— Eu cred că sunt puțini cei care ar sta toată ziua cu ochii în tavan dacă ar ști că au o alternativă, spuse el cu blândețe în glas. Aceasta e concluzia la care am ajuns după toate cercetările mele.

În clipa aceea, starea de spirit se schimbă. Ca întotdeauna. Publicul rămase tăcut, ascultând din ce în ce mai interesat. Imaginile se succedară pe măsură ce Jakob spunea povestea imigranților sosiți în Suedia în ultimele decenii. Fotografii dureros de clare înfățișau bărbați și femei închiși într-un camion, traversând Turcia și apoi Europa.

— Astăzi, pentru 15.000 de dolari, un irakian primește un pașaport, face călătoria și i se fabrică o biografie. Rețelele, traficanții de persoane, acoperă întreaga Europă, ajungând până în zonele de conflict pe care oamenii sunt forțați să le părăsească.

— Cum adică i se fabrică o biografie? întrebă o femeie.

— Biografia celui care solicită azil, explică Jakob. Traficantul le spune imigranților ce trebuie să declare la poliție pentru a putea rămâne în Suedia.

— 15.000 de dolari? spuse un bărbat, neîncrezător. Ăștia sunt bani, nu glumă, chiar atât de mult costă toată treaba asta?

— Bineînțeles că nu, răspunse Jakob calm. Cei care conduc rețelele câștigă sume incredibile. E o piață nemiloasă, total injustă. Dar, până la un punct – în ciuda brutalității ei e și de înțeles. Europa este închisă celor nevoiași. Singurele căi de acces sunt cele ilegale. Care sunt controlate de infractori.

Alte mâini se ridicară și Jakob se strădui să răspundă la toate întrebările. În cele din urmă, rămase o singură mână ridicată, aparținând unei tinere. Cea cu șervețelul. Avea părul roșu, cu un breton bogat care îi atârna ca o cortină peste ochi, dându-i un aer anonim. Genul de persoană pe care n-o poți descrie mai târziu.

— Există oameni care se implică în aceste probleme doar din solidaritate? întrebă ea.

O întrebare inedită, de care Jakob nu mai avusese parte până acum.

— La urma urmei, în Suedia, ca și în restul Europei, există o mulțime de organizații care se ocupă de refugiați, continuă tânăra. Nu e nimeni care să-i ajute pe refugiați să ajungă în Suedia? Mai bine și mai uman decât o fac traficanții?

Întrebarea era cu miez și Jakob ezită câteva clipe înainte de a răspunde, neștiind cât de mult ar trebui să spună.

— Introducerea ilegală de persoane în Europa constituie o infracțiune. Indiferent de ce credem noi despre acest lucru. În plus, cel care o comite este pasibil de pedeapsă, suficient pentru a-i descuraja până și pe cei care sunt animați de cele mai nobile sentimente… Dar am auzit că situația începe să se schimbe. Că există oameni care empatizează atât de mult cu refugiații încât sunt dispuși să-i ajute să vină în Europa pentru o sumă mult mai mică. Dar, cum spuneam, acestea sunt doar zvonuri, nimic nu e sigur.

Se opri și simți cum pulsul începe să-i bată cu putere în timp ce spunea o rugăciune în gând. Sfârși cum făcea de obicei.

— Repet, în opinia mea nu trebuie să ne facem griji că în lumea aceasta sunt zeci de mii de oameni dornici să trăiască într-o mahala din Stockholm, fără slujbă, fără siguranța zilei de mâine. Pe de altă parte, cu toții trebuie să ne gândim serios la următoarele întrebări: Există vreun lucru pe care un tată să nu-l facă pentru a asigura viitorul copiilor lui? Există vreun lucru pe care o ființă umană să nu-l facă pentru a-și asigura un trai mai bun?

•

În timp ce Jakob Ahlbin își încheia ultima conferință și primea aplauze entuziaste, un Boeing 737 care plecase din Istanbul cu câteva ore în urmă ateriza pe Aeroportul Arlanda din Stockholm. Căpitanul care pilotase avionul îi informă pe pasageri că afară erau -3 grade și că spre seară era posibil să ningă. Apoi spuse că speră să-i aibă din nou la bord cât de curând, iar apoi o stewardesă le ceru să nu renunțe la centurile de siguranță până nu văd semnalul cuvenit.

Ali ascultă anunțurile agitat, dar nu-l înțelese nici pe cel în engleză, nici pe cel de-al doilea, despre care bănui că e în suedeză. Sudoarea i se prelingea pe spate făcându-i cămașa, pe care o cumpărase special pentru această călătorie, să i se lipească de piele. Încercă să nu se reazeme de spătarul scaunului, dar nici nu voia să atragă atenția asupra lui aplecându-se în față, așa cum făcuse în avionul de la Bagdad la Istanbul. Stewardesele îl întrebaseră de câteva ori dacă totul e în ordine și dacă dorește să mănânce sau să bea ceva. Scutură din cap, își șterse sudoarea de pe buza de sus cu dosul mâinii și închise ochii. Spera să ajungă cât mai curând, să se termine totul, să fie, în sfârșit, în siguranță.

Tremura de neliniște. Strânse brațele scaunului cu ambele mâini și își încleștă dinții. Pentru a o suta oară se uită de jur împrejur încercând să-și dea seama cine ar putea fi însoțitorul lui. Cine era necunoscutul care ședea printre ceilalți pasageri ca să se asigure că Ali se poartă cum trebuie, urmându-i întocmai instrucțiunile? O umbră, trimisă de eliberatorul lui. Spre binele lui. Spre binele tuturor. Pentru ca alții să aibă șansa de a veni în Suedia în condiții la fel de generoase ca și el. Pașaportul fals era în buzunarul de la piept al cămășii. La început îl vârâse în bagajul de mână, dar fusese nevoit să-l scoată când stewardesa îi arătase indicatorul care îl avertiza că locul lui e chiar lângă ieșirea de urgență. Ceea ce însemna că nu ai voie să-ți lași bagajul sub scaunul din față, ci trebuie să-l pui în compartimentul de sus. Ali, cât pe ce să se lase cuprins de panică, nu suporta să stea departe de pașaportul lui. Cu mâinile tremurânde, trăsese fermoarul genții și își căutase pașaportul, care alunecase la fund. Îi apucase strâns copertele tari, îl vârâse în buzunarul de la cămașă și dăduse geanta stewardesei.

Odată ajuns în Suedia, instrucțiunile erau cât se poate de clare. Sub niciun motiv nu trebuia să ceară azil cât încă se afla în incinta aeroportului. Și nici nu avea voie să-și rătăcească documentele sau să i le înmâneze însoțitorului înainte de a coborî din avion. Viza de pe pașaport arăta că e un om de afaceri dintr-una din țările Golfului, îndreptățit să intre în Suedia. Faptul că nu vorbea engleza nu era o problemă.

Avionul aterizează lin, străbătând fără probleme pista dură, acoperită de gheață, și se apropie de Poarta 37, unde pasagerii urmau să coboare.

— Ce se-ntâmplă dacă dau greș? îl întrebase Ali pe cel care îl abordase în Damasc.

— Nu-ți face prea multe griji, îi replicase tipul cu un zâmbet reținut.

— Dar trebuie să știu. Ce se-ntâmplă dacă nu-mi iese tot ce trebuie să fac? Am vorbit cu alții care merg în același loc și mi-au spus că la ei e altfel.

Privirea tipului se înnegurase.

— Credeam că-mi ești recunoscător, Ali.

— Chiar sunt. Dar întreb și eu…

— Nu mai întreba. Și sub niciun motiv nu trebuie să mai vorbești despre asta. Cu nimeni. Trebuie să te concentrezi asupra unui singur lucru: să intri în Suedia așa cum am aranjat și să îndeplinești misiunea pe care o să ți-o dăm noi. Pe urmă poți să-ți chemi și familia. Doar asta vrei, nu?

— Mai mult decât orice pe lume.

— Perfect. Deci mai puține griji și mai multă concentrare. În caz contrar, riști să fii mai nefericit decât ai fost vreodată.

— Nu pot fi mai nefericit decât sunt acum, șoptise Ali cu capul plecat.

— Ba da, răspunsese tipul pe un ton atât de glacial încât, de groază, Ali își ținuse respirația. Închipuie-ți că-ți pierzi întreaga familie, Ali. Sau că te pierde ea pe tine. Singurătatea e cea mai mare nefericire. Ține minte asta, de dragul familiei tale.

Ali închisese ochii, știind că nu va uita așa ceva. Amenințarea era prea evidentă.

După ce, zece minute mai târziu, trecu de toate controalele și intră în țară, gândul îi reveni la amenințare. De acum încolo nu mai putea merge decât înainte, pe drumul care îl despărțea de viața pe care era din ce în ce mai sigur că o lăsa în urmă pentru totdeauna.

• MIERCURI, 27 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Cornurile de casă care tronau pe masa din chicineta Departamentului de Anchete Penale arătau cu totul altfel. Peder Rydh luă două odată și rânji în timp ce-i dădea un ghiont noului său coleg, Joar Sahlin, care îl privi inexpresiv și se mulțumi doar cu unul.

— Sule, spuse Peder ridicând ostentativ un corn.

— Poftim? zise colegul, uitându-se în ochii lui.

Peder vârî cornul în gură și răspunse mestecând:

— Arată ca niște sule blegite.

Apoi se așeză lângă stagiara care se angajase la ei cu doar câteva săptămâni în urmă.

Toamna și iarna nu fuseseră deloc pe placul lui Peder. Sărbătorise un an de la nașterea gemenilor lui părăsindu-le mama și de atunci toate îi ieșiseră pe dos. Nu la serviciu, în viața privată. Femeia care dorise să-i fie alături, Pia Nordh, îi întorsese spatele pe neașteptate,

anunțându-l că își găsise pe altcineva.

— De data asta e ceva serios, Peder, spusese ea. Nu vreau să stric o chestie atât de serioasă.

Peder pufnise și se întrebase cât de serioasă putea fi chestia pentru o bucățică atât de bună ca Pia Nordh, dar avusese înțelepciunea să nu-și exprime opinia cu glas tare. Cel puțin, nu pe moment.

Chestia care îl deranja cel mai mult după ce Pia îi dăduse papucii era că nu mai găsea una la fel de bună ca ea. Dar poate că acum îi surâdea norocul. Stagiara nu putea avea mai mult de 25 de ani, deși părea mai matură. În plus, tipa era prea nouă aici ca să fi auzit tot ce se vorbea despre Peder. Despre cum își părăsise soția, despre cum o înșelase când trăiau împreună. Despre băieții lui, atât de mici și abandonați de două ori de către tatăl lor care, în toiul concediului de paternitate, ajunsese la concluzia că nu mai suportă să stea închis în casă cu copiii, drept care îi returnase mamei lor. Care tocmai își luase o slujbă cu jumătate de normă după un an de concediu postnatal în care suferise de depresie.

Peder se dăduse cu scaunul cât mai aproape de stagiară, dar fără să bată la ochi. Faptul că tânăra nu se îndepărtase era un semn bun.

— Bune cornurile astea, remarcă ea lăsând capul într-o parte.

Era tunsă scurt, cu cârlionți neascultători, care se zbârleau în toate direcțiile. Dacă n-ar fi avut o față atât de drăguță, ar fi arătat ca un trol. Peder se hotărî să treacă la atac și afișă cel mai obraznic zâmbet de care era în stare.

— Arată aproape ca niște sule, nu crezi? zise el și îi făcu din ochi.

Stagiara îl privi lung, apoi se ridică în picioare și părăsi încăperea. Colegii lui Peder de pe canapeaua de alături se strâmbară la el.

— Numai tu, Peder, puteai da cu piciorul unei șanse ca asta, spuse unul dintre ei clătinând din cap.

Peder rămase tăcut și, roșu la față, își făcu de lucru cu cornul și cafeaua de dimineață.

Inspectorul-șef Alex Recht vârî capul pe ușă.

— Peder și Joar, în zece minute la Bârlogul Leilor.

Peder privi în jur pe furiș și constată cu satisfacție că totul revenise la normal. Nu putea scăpa de reputația de cel mai mare bădăran din întreaga secție; pe de altă parte, era singurul polițist care ajunsese inspector la doar 32 de ani și tot singurul care avea un loc asigurat în echipa specială a lui Alex Recht.

Se ridică alene de pe canapea, cu cana de cafea în mână. O lăsă pe masă, în ciuda faptului că mașina de spălat vase era deschisă și că anunțul „Mama ta nu lucrează aici” îl lămurea ce trebuie să facă.

•

În ceea ce părea o altă viață, Fredrika Bergman întotdeauna răsufla ușurată la căderea nopții, când o dovedea oboseala și, în sfârșit, se

putea urca în pat. Dar asta se întâmpla atunci. Acum, când trecuse deja de ora zece, simțea doar neliniște, în ciuda nevoii de a dormi. Se ghemui ca un luptător de gherilă în fața dușmanului, gata să lupte până la ultima picătură de sânge. De obicei nu-i trebuia mult ca să iasă victorioasă. Corpul și mintea îi erau atât de încordate încât rămase trează până la orele dimineții. Epuizarea era ca o durere fizică, iar fătul dădea din picioare nerăbdător, încercând să-și calmeze mama. Nu că ar fi reușit.

Medicul care o consultase la maternitate crezuse că o liniștește dacă îi spune că nu e singura femeie gravidă afectată de coșmaruri îngrozitoare.

— E din cauza hormonilor. Sunt caracteristice mai ales femeilor pe care le dor încheieturile.

Apoi medicul îi recomandase câteva zile de concediu medical, moment în care Fredrika părăsise cabinetul și se întorsese la serviciu. Inactivitatea sigur ar fi distrus-o. Și n-ar fi scăpat-o de coșmaruri.

După o săptămână revenise la medic, recunoscând rușinată că ar dori un certificat care să-i reducă ziua de lucru cu 25%. Medicul îi îndeplinise dorința fără să mai stea la discuție.

Fredrika înaintă încet pe micul coridor al secției de detectivi în care activa echipa lui Alex. Burta îi arăta de parcă sub haine și-ar fi ascuns o minge de baschet, iar sânii îi erau de două ori mai mari.

— Precum podgoriile frumoase din sudul Franței, unde se face vinul ăla așa de gustos, observase Spencer Lagergren, tatăl copilului, când se văzuseră cu câteva seri în urmă.

Spencer era și el o problemă, de parcă încheieturile dureroase și coșmarurile nu ar fi fost de ajuns. Părinții Fredrikăi, neștiind absolut nimic despre existența iubitului fiicei lor, chiar dacă relația dura de mai bine de zece ani, intraseră în panică atunci când îi anunțase, cu puțin înainte de prima duminică din postul Crăciunului, că e gravidă. Și că tatăl copilului e profesor la Universitatea din Uppsala și că e căsătorit.

— Vai de mine, Fredrika! exclamase mama ei. Câți ani are bărbatul ăsta?

— E cu 25 de ani mai mare decât mine și o să-și asume responsabilitatea, răspunsese Fredrika, aproape crezând ce spune.

— Aha, făcuse tatăl ei obosit. Și ce înseamnă asta în secolul XX?

Bună întrebare, se gândise Fredrika, simțindu-se brusc la fel de obosită ca tatăl ei.

În esență, asta însemna că Spencer va recunoaște copilul și că va plăti pensia alimentară. Și că va vedea copilul cât mai des, dar fără să-și părăsească soția, care aflase deja secretul ce de mult nu mai era un secret.

— Cum a reacționat când i-ai spus? întrebase Fredrika precaut.

— A spus c-o să fie frumos să-i vină copii în vizită, răspunsese Spencer.

— A spus ea asta? întrebase Fredrika, neștiind dacă Spencer glumește sau vorbește serios.

Spencer îi aruncase o privire piezișă.

— Tu ce crezi?

Apoi Spencer plecase și nu mai discutaseră subiectul.

La serviciu, faptul că Fredrika era gravidă îi făcuse pe ceilalți mult mai curioși decât se așteptase și, întrucât nimeni nu o întreba direct, inevitabil lăsa loc la bârfe și speculații. Cine putea fi tatăl copilului Fredrikăi Bergman, o femeie singură și obsedată de propria-i carieră? Singura angajată a Departamentului de Anchete Penale fără pregătire de polițist, care încă din prima zi reușise să-i scoată din sărite pe absolut toți colegii, fie acordându-le prea puțină atenție, fie punându-le la îndoială competența.

Era o surpriză, se gândi Fredrika oprindu-se în fața ușii închise a lui Alex. Faptul că, inițial atât de sceptică în privința rămânerii ei acolo, părea să-și fi găsit locul și, în consecință, își păstrase slujba, chiar și după ce încheiase stagiatura.

Încă de la început am vrut să plec, se gândi ea, atingându-și burta. Fără regrete. Și totuși, iată-mă aici.

Bătu tare în ușa biroului lui Alex. Observase că pe șeful ei îl cam lăsase auzul.

— Intră, mormăi Alex de dincolo de ușă.

Zâmbi larg când văzu cine îi trece pragul. Zâmbea mult în ultimele zile, cu mult mai mult decât ceilalți colegi ai ei.

Fredrika îi întoarse zâmbetul. Până când văzu că expresia i se schimbă, arătând din nou îngrijorat.

— Nu dormi destul?

— A, mă descurc, răspunse ea evaziv.

Alex înclină din cap, aproape numai pentru el.

— Am un caz destul de simplu…, începu el, dar se opri și reluă. Am fost solicitați să investigăm un accident rutier care a avut loc la universitate. Șoferul a fugit de la locul accidentului. Un străin a fost găsit mort în mijlocul străzii. Călcat de mașină. Nimeni nu l-a putut identifica. Trebuie să-i introducem amprentele în calculator, poate descoperim cine e.

— Și dacă nu, să așteptam să-l declare cineva dispărut?

— Întocmai, și să revedem toate datele cazului. Avea câteva obiecte asupra lui; uită-te peste ele. Verifică raportul, vezi dacă îți sare ceva în ochi. Dacă nu, închide dosarul și vino din nou la mine.

Un gând îi trecu prin minte atât de repede încât Fredrika nici nu avu timp să-și dea seama despre ce e vorba. Strânse din ochi, încercând să și-l amintească.

— OK, cam asta-i tot, spuse Alex rar, privindu-i grimasa. Peste câteva minute avem o ședință în Bârlog despre alt caz.

— Atunci ne vedem acolo, zise Fredrika ridicându-se în picioare.

Reveni pe coridor înainte să-și dea seama că uitase să-i spună lui Alex pentru ce venise.

•

Draperiile erau trase în sala de ședințe cunoscută sub numele de Bârlogul Leilor, motiv pentru care înăuntru era ca într-o saună supraîncălzită. Alex Recht le dădu deoparte și văzu cum fulgii ușori cădeau din cerul întunecat. Tipa de la televizor promisese că până diseară ninsoarea se va potoli. Alex avea ideile lui despre acest subiect. Vremea era capricioasă încă de la începutul anului: zile cu ninsoare și temperaturi sub zero alternau cu ploaie și vânturi puternice, tocmai bune ca să fie înjurate.

— Afurisită vreme, zise Peder intrând în Bârlog.

— Groaznică, replică Alex scurt. Vine și Joar?

Peder înclină din cap și rămase tăcut când Joar intră în încăpere. Ellen Lind, asistenta grupului, veni din urmă, însoțită de Fredrika.

Retroproiectorul recent instalat pe tavan bâzâia încet, iar Alex își concentra toată atenția asupra computerului, încercând să-l pornească. Grupul aștepta în liniște; toți știau că nu e deloc indicat să-i spună șefului că sunt mai pricepuți la chestii tehnice decât el.

— Trebuie să vă spun ceva, zise Alex în cele din urmă, cu asprime în glas, împingând laptopul. După cum poate că ați observat, grupul ăsta n-a funcționat cum a fost gândit inițial. A fost înființat ca să intervină mai ales în cazurile complicate, persoane dispărute și crime violente. Iar când Fredrika a început să lucreze *part-time,* ne-a fost trimis Joar, căruia îi suntem foarte recunoscători.

Aici Alex se uită la Joar, care îi întoarse privirea fără să spună nimic. Aerul rezervat și reticent al acestui tânăr îl intriga pe Alex. Contrastul cu Peder, un tip pe cât de dibaci pe atât de instabil, era uimitor. La început îi apreciase comportamentul, acum însă începuse să aibă dubii în privința lui. Era clar, lui Joar felul în care se exprima Peder i se părea enervant și jignitor, în timp ce Peder părea că nu agreează deloc calmul și disponibilitatea noului său coleg. Probabil că ar fi fost o idee mai bună dacă l-ar fi pus pe Joar să facă echipă cu Fredrika Bergman. Dar Fredrika lucra *part-time* acum, la recomandarea medicului, iar sarcina îi afecta mult potențialul. Văzuse certificatele care se refereau la dureri atroce, insomnie și coșmaruri; mai mult de atât, când reușea să ajungă la serviciu, Fredrika arăta atât de palidă și de slăbită încât îi speria pe toți.

— Se pare, și nu e deloc o surpriză, că, în momentele de criză, niciodată nu suntem destui și avem nevoie de întăriri, iar în momentele de respiro suntem împrumutați Departamentului de

Omucideri din Stockholm ca să dăm o mână de ajutor și acolo. De aceea se pune întrebarea: Trebuie să fim un grup permanent sau să trecem fiecare la Poliția din Stockholm sau la Divizia de Anchete Penale?

Peder arăta cel mai dezamăgit dintre toți.

— Dar…

Alex ridică o mână.

— Încă nu s-a luat nicio decizie. Eu doar am vrut să vă anunț că problema e în discuție.

Nimeni nu scoase o vorbă, iar retroproiectorul își încetă bâzâitul. Alex răsfoi hârtiile din fața lui.

— În fine, avem un caz nou, ba chiar două, pentru care amicii noștri de la poliția din Normalm ne solicită ajutorul. Un cuplu trecut de 60 de ani, Jakob și Marja Ahlbin, găsit mort ieri-seară, în propriul lor apartament, de un alt cuplu invitat la cină. Când au văzut că nu vine nimeni la ușă și că cei dinăuntru nu răspund nici la telefon, invitații au deschis cu cheia lor și i-au găsit pe Jakob și Marja Ahlbin morți în dormitor. Potrivit raportului preliminar, care se bazează pe un bilet lăsat de soțul mort, acesta și-a împușcat soția și apoi s-a sinucis.

În sfârșit, computerul începu să coopereze și pe ecranul alb din spatele lui Alex se succedară mai multe fotografii făcute la fața locului. Ellen și Joar tresăriră la vederea fotografiilor mărite ale cadavrelor cu rănile provocate de gloanțe; Peder însă părea fascinat.

S-a schimbat, se gândi Alex. Nu era așa.

— Potrivit biletului, Jakob a aflat cu două zile în urmă că fiica lor mai mare, Karolina, a murit din cauza unei supradoze de heroină, motiv pentru care nu mai vedea pentru ce să mai trăiască. El însuși s-a tratat toată viața de adult în urma unor frecvente atacuri de depresie. Chiar și în luna ianuarie a făcut TEC și lua medicamente antidepresive. Într-un cuvânt, era bolnav cronic.

— Ce înseamnă TREC? întrebă Peder.

— TEC, îl corectă Alex. Terapie electroconvulsivă, e folosită în cazuri de depresie foarte complicate. Un fel de stimulare a creierului.

— Adică șocuri electrice, zise Peder. Nu e ilegal?

— După cum a spus și Alex, într-o formă controlată, TEC are efecte pozitive asupra pacienților aflați în stare gravă, interveni Joar pe un ton foarte firesc. Pacienții sunt tratați sub anestezic, iar starea celor mai mulți se ameliorează spectaculos.

Peder îl privi lung, dar nu spuse nimic. Apoi se întoarse spre Alex.

— De ce ne-am înhămat la cazul ăsta? E ca și rezolvat, nu?

— N-aș zice, răspunse Alex. Cei care i-au găsit spun că nu le vine să creadă că bărbatul și-a omorât soția și pe urmă s-a sinucis. Au recunoscut arma, un pistol de vânătoare, calibrul 22, fiindcă cei doi bărbați mergeau des la vânătoare împreună, dar au negat cu

vehemență că Jakob ar fi fost atât de îndurerat ca să facă așa ceva.

— Atunci ce cred acești prieteni de familie că s-ar fi întâmplat? întrebă Fredrika, intervenind pentru prima oară.

— Cei doi cred că e vorba de o crimă, răspunse Alex, aruncându-i o privire scurtă. Amândoi erau angajați ai Bisericii Suedeze: el era vicar, iar ea cantor. Jakob Ahlbin a fost destul de vocal în ultimii ani în dezbaterile privind imigrația. Prietenii lor de familie susțin că erau atât de credincioși încât ipoteza sinuciderii este absolut exclusă. Și e de neînțeles pentru ei ca Jakob să fi primit vestea morții fiicei și să nu i-o transmită și soției.

— Și-atunci ce facem? întrebă Peder, în continuare convins că nu era vorba de un caz în care să se implice.

— O să discutăm din nou cu cuplul care i-a găsit, răspunse Alex hotărât. Și trebuie s-o găsim pe Johanna, mezina familiei Ahlbin, care probabil n-a fost informată despre moartea surorii și a părinților ei. Fapt care ar putea fi mai greu decât credem; nu se știe nimic despre ea. Mă îngrozesc la gândul că mass media o să facă publice numele și fotografiile celor morți înainte s-o găsim noi.

Alex se uită la Joar, apoi la Peder.

— Vreau să discutați cu cei doi, după ce vă deplasați la locul faptei. Vedeți dacă dați de vreun fir. Apoi, dacă e nevoie, vorbiți și cu alte persoane. Mai ales cu cei care i-au cunoscut prin intermediul bisericii.

În timp ce se ridicau în picioare, Peder întrebă:

— Cum rămâne cu celălalt caz? Ziceai că sunt două.

Alex se încruntă.

— Pe celălalt i l-am dat deja Fredrikăi. E o chestie de rutină, un individ neidentificat care a fost găsit mort lângă universitate, azi-dimineață. Se pare că mergea pe mijlocul drumului, noaptea, și a fost călcat de o mașină. Șoferul n-a avut curajul să oprească și să anunțe poliția… Nu uitați ce v-am spus.

Peder și Joar așteptară.

— Găsiți fata cât mai repede. Nimeni n-ar trebui să afle vestea morții părinților din presa tabloidă.

BANGKOK, THAILANDA

Soarele tocmai dispărea după zgârie-nori când își dădu seama că are o problemă. Fusese o zi incredibil de caldă, cu temperaturi mult peste cea normală, și încă de dimineață simțise cum se lipesc hainele de ea. Dar, deși avusese un șir întreg de întrevederi în încăperi înăbușitoare, fără aer condiționat, începuse să-și facă o imagine. Sau poate că era mai mult o bănuială. Încă nu se putea decide, dar era sigură că, după ce va ajunge acasă și își va pune gândurile în ordine, va găsi răspunsuri la toate întrebările.

Peste câteva zile se întorcea în Suedia. Mult prea repede. Inițial,

dorise să-și încheie lunga călătorie cu câteva zile de stat la soare în Cha Am, dar împrejurări neprevăzute îi dăduseră planul peste cap, cea mai bună soluție fiind acum să rămână în Bangkok până la plecare.

În plus, ultimul *e-mail* de la tatăl ei o pusese pe jar:

Ai grijă. Nu-ți prelungi șederea. Investighează cu discreție. Tata.

După ce ultima întrevedere a zilei se încheie, ceru voie să dea un telefon.

— Trebuie să sun la agenție ca să-mi confirm rezervarea, îi explică ea tipului cu care tocmai stătuse de vorbă, scoțând folia din plastic cu biletele electronice pe care le printase.

Telefonul sună de câteva ori până când funcționarul ridică, în sfârșit, receptorul.

— Aș dori să confirm rezervarea pentru cursa de vineri, zise ea, jucându-se cu un mic Buddha de pe birou.

— Ce număr?

Îi dădu numărul și așteptă. Auzi o muzică stridentă și privi alene pe fereastră. Afară, Bangkok-ul era în fierbere, pregătindu-se de seara și noaptea care se apropiau. Un număr infinit de discoteci și cluburi de noapte, baruri și restaurante. Un zgomot constant și un șuvoi nesfârșit de oameni care se îndreptau în toate direcțiile. Murdăria și praful se amestecau cu cele mai ciudate priveliști și mirosuri. Hoarde de vânzători, în pragul magazinelor sau ambulanți, și din când în când câte un elefant în inima orașului, deși așa ceva era interzis. Și, prin labirintul de clădiri, râul care tăia orașul în două.

Trebuie să mă întorc aici, își spuse ea. Ca turistă, nu cu treabă.

Muzica stridentă se opri și funcționarul spuse:

— Îmi pare rău, domnișoară, dar nu găsim rezervarea. Sunteți amabilă să repetați numărul?

Oftă și repetă numărul. Tipul care îi împrumutase biroul își pierdea și el răbdarea. Un ciocănit discret în ușă îi anunță dorința de a-l lua din nou în primire.

— Imediat, strigă ea.

Ciocănitul se opri, iar muzica stridentă se făcu iar auzită. De data aceasta aștepta mai mult, un bun prilej ca să-și prelungească reveria, să-și imagineze viitoarele călătorii în Thailanda. Vocea funcționarului o făcu să tresară:

— Îmi pare rău, domnișoară, dar pur și simplu nu găsim rezervarea. Sunteți sigură că ați făcut-o la Thai Airways?

— Am biletul electronic în fața ochilor, răspunse ea iritată, privind biletul printat din mână. Ruta Bangkok-Stockholm, cu compania dumneavoastră, vinerea aceasta. Am plătit 4.567 de coroane suedeze. Banii mi-au fost extrași din cont pe 10 ianuarie, anul curent.

Auzi cum funcționarul verifică din nou; de data aceasta nu se mai ostenise să o pună pe așteptare.

— Domnișoară, îmi puteți spune cum ați ajuns în Thailanda? Tot cu compania noastră?

Ezită, amintindu-și tot ce se întâmplase în timpul călătoriei, lucruri la care nu voia să se refere.

— Nu. Nu, nu am venit cu compania dumneavoastră. Și, când am intrat în Thailanda, nu veneam de la Stockholm.

Numele unui șir întreg de orașe i se perindară prin minte: Atena, Istanbul, Amman și Damasc. Nu, aceste amănunte nu trebuia să le știe altcineva.

Așteptă în tăcere câteva minute și insul bătu din nou la ușă.

— Mai durează mult?

— Am o mică problemă cu biletul de avion, strigă ea. Sper să se rezolve imediat.

Funcționarul reveni:

— Am verificat absolut totul, am vorbit și cu domnul director. Concluzia e că nu aveți nicio rezervare la compania noastră și nu ați avut niciodată.

Trase adânc aer în piept, gata să protesteze. Dar funcționarul i-o luă înainte:

— Îmi pare sincer rău, domnișoară. Sigur că, dacă doriți să faceți o altă rezervare, vă stăm la dispoziție. Nu pentru vineri, din păcate, dar vă putem duce acasă duminică. Un bilet dus vă costă 1.255 de dolari.

— Dar e absurd, zise ea plină de indignare. Nu vreau alt bilet, vreau să plec cu cel pe care l-am cumpărat deja. Vă cer să…

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, domnișoară. Singura sugestie pe care o pot face este să vă verificați contul de *e-mail* ca să vedeți dacă ați făcut rezervarea la noi, și nu în altă parte. Uneori se pun în vânzare bilete false, deși așa ceva se întâmplă foarte rar. Dar, cum vă spuneam, verificați și reveniți cu un telefon. V-am rezervat un loc pentru duminică. OK?

— OK, răspunse ea cu un glas pierit.

Dar nu era OK. Deloc.

Închise telefonul simțindu-se sleită de puteri. Asta-i mai lipsea acum. Încă de la început avusese parte de tot felul de piedici de ordin administrativ. Dar nici prin gând nu-i trecuse să-și facă griji în privința călătoriei de întoarcere.

Ieși cu pași mari pe coridor.

— Îmi cer scuze că am întârziat atât de mult. Se pare că am o problemă cu plecarea.

Tipul o privi îngrijorat.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Aveți un computer cu Internet? Aș vrea să intru pe *e-mail* ca să verific rezervarea.

Tipul clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnișoară, nu avem așa ceva aici. Conexiunea noastră era atât de proastă, încât am hotărât că e mai bine să apelăm la cafeneaua de după colț ori de câte ori avem nevoie de Internet.

Plecă mulțumindu-i pentru ajutor și toate informațiile importante pe care i le încredințase cu atâta curaj și se îndreptă spre cafeneaua recomandată.

Intră cu pas săltat și închirie un computer pentru cincisprezece minute. Proprietarul o conduse la computerul 3 și o întrebă dacă dorește o cafea. Îl refuză, sperând să revină la hotel cât mai curând posibil.

Ventilatorul din computer începu să huruie în timp ce procesorul încerca să-i încarce *inbox*-ul pe ecran. Bătu darabana pe masă, rugându-se ca sistemul să nu cedeze și să nu fie nevoită să execute din nou toate comenzile. Știa din experiență că în străinătate Internetul nu funcționa deloc precum cel din Suedia.

Instalația de aer condiționat făcea tot atâta zgomot ca o tanchetă pornită în trombă pe stradă, amintindu-i de regiunea pe care o vizitase înainte de a veni în Thailanda. Duse automat mâna la lănțișorul pe care îl purta la gât, pe sub bluză. Degetele i se încleștară pe *stick*-ul de memorie USB care atârna de el, lipit de piept. Acolo, în acea bucățică de plastic, erau toate datele pe care le strânsese. Curând va ajunge acasă și toate piesele acelui puzzle își vor găsi locul.

— Sigur ai să te descurci? o întrebase tatăl ei, îngrijorat, în seara de dinaintea plecării.

— Bineînțeles.

Tatăl o mângâiase pe obraz și nu mai discutaseră despre asta. Știau amândoi cât de mult se pricepea să-și poarte singură de grijă și, oricum, călătoria fusese ideea ei – întrebarea, totuși, trebuia pusă.

— Sună acasă dacă ai nevoie de ajutor, o îndemnase tatăl ei când se despărțiseră pe aeroportul principal din Stockholm.

Nu sunase decât o singură dată, în rest comunicaseră prin *e-mail*. Șterse*se e-mail*-urile imediat, fără să știe prea bine de ce.

Computerul accesă în sfârșit site-ul și pe ecran apăru un mesaj:

„Parolă greșită. Încercați din nou”.

Clătină din cap. O zi proastă de la început și până la sfârșit, încercă iar. Computerul hârâi și, după câteva clipe, pe ecran apăru același mesaj:

„Parolă greșită. Încercați din nou”.

Mai încercă de trei ori. De fiecare dată același mesaj. Înghiți în sec.

Ceva nu-i în regulă. Nu-i în regulă deloc.

Și dintr-un alt ungher al minții țâșni gândul: oare să se teamă?

STOCKHOLM

Peder și Joar trecură în tăcere prin Kungsholmen, pe podul St. Erik,

spre Odenplan, unde fuseseră găsite cele două cadavre. La volan era Peder, ambalând motorul de fiecare dată când aștepta la semafor. După incidentul cu cornul din chicinetă, în minte îi încolțise o bănuială. Joar nu schițase niciun zâmbet când Peder făcuse gluma cu sulele. Ceea ce era, clar, un semn rău. De-a lungul anilor, Peder devenise un adevărat expert în deslușirea lor. A semnelor. Semne care îi demonstrau că un coleg de-ai lui avea o altă orientare. Adică era pe invers. Gay.

Nu că l-ar fi deranjat. Deloc. Atâta timp cât nu se dădea la el. Caz în care i-ar arăta el.

Îi privi chiorâș profilul. Fața lui Joar era foarte bine conturată, aproape ca într-o pictură. O față ca o mască. Ochii albaștri, reci, cu pupile care nu se dilatau niciodată. Buzele puțin prea roșii, genele imposibil de lungi. Peder mijи ochii ca să-l vadă mai bine. Dacă se machia, pe viitor putea să meargă singur în mașină.

Culoarea semaforului se schimbă și Peder porni din nou în trombă. Nu era nevoie să se mai uite la Joar ca să-și dea seama că acesta nu-i de acord cu felul lui de a conduce.

— E greu să știi când să oprești și când să accelerezi pe o vreme ca asta, spuse Peder, doar ca să rupă tăcerea.

— Hm, făcu Joar, privind în direcția opusă. Cum se numește strada?

— Dalagatan. Cei doi locuiau la ultimul etaj. Într-un apartament mare.

— Cadavrele sunt tot acolo?

— Nu, bănuiesc că echipa de criminaliști a terminat deja, deci putem intra.

Rămaseră tăcuți. Peder parcă mașină, scoase permisul de parcare și se luă agale după colegul lui, spre clădire. Joar ignoră liftul și începu să urce cele cinci etaje până la apartamentul cuplului ucis. Casa liftului, din fier, era de pe vremuri. Peder se gândi la Ylva, femeia de care se despărțise. Ylva nu suporta spațiile închise. Peder încercase odată să facă sex cu ea în debaraua din casa părinților ei, în timpul unei cine plictisitoare, Ylvei însă i se păruse atât de stresant încât se blocase și nu mai putea respira în voie.

Apoi râseseră ori de câte ori își aminteau de acel episod.

Nu și în ultimele optsprezece luni, remarcă Peder cu amărăciune. Când nu râseseră absolut deloc.

La ușă nu sesizară nicio încercare de a intra prin efracție. Pe cutia poștală de alături era scris simplu „Ahlbin”. Joar apăsă pe sonerie și le deschise un polițist în uniformă. Doar el și un criminalist mai erau acolo.

— Se poate? întrebă Peder.

Agentul înclină din cap.

— Criminalistul mai are de cercetat ferestrele și apoi pleacă.

Peder și Joar intrară în apartament.

— Era închiriat? întrebă Joar.

Agentul clătină din cap.

— Era proprietatea lor. Locuiau aici din 1999.

Peder scoase un fluierat și trecu prin toate camerele. Un apartament spațios, cu tavanul înalt. Toate camerele aveau o stucatură de calitate, iar pereții albi erau acoperiți atât cât trebuia de tablouri și fotografii.

Fredrikăi-ar fi plăcut să stea aici, se gândi Peder, deși habar nu avea cum arăta apartamentul ei.

Oare de ce? De ce nu se mai vizitau oamenii în ziua de azi? Faptul că nu fusese niciodată acasă la Fredrika nu era deloc o surpriză, ceilalți colegi însă erau mai greu de înțeles. Ura serile petrecute de unul singur în apartamentul în care se mutase toamna trecută. Deși preferase să-l cumpere, nu-l modificase în niciun fel. Mama lui îi făcuse perdelele și îi cumpărase pernuțe și fețe de masă, dar, când văzuse că el nu o ajută cu nimic, se lăsase păgubașă. Nu că i-ar fi găsit vreo vină.

Ferestrele apartamentului cuplului dădeau în trei direcții, în funcție de cele patru camere. Bucătăria și camera de zi erau necompartimentate. Camera de zi și biblioteca erau despărțite de un perete mobil. Urmau un dormitor pentru oaspeți și dormitorul unde fuseseră găsite cadavrele celor doi.

Peder și Joar se opriră în pragul ușii și priviră camera cu luare aminte. Citiseră amândoi raportul întocmit de polițiștii care ajunseseră primii la fața locului. Primele constatări probabil că rămâneau valabile chiar și după ce criminaliștii își terminau treaba acolo. Jakob își împușcase soția în ceafă. Femeia probabil că stătea cu spatele la ușă, unde se afla Jakob. Se prăbușise pe pat, de unde alunecase pe podea. Apoi soțul ei dăduse ocol patului, se întinsese pe el și se împușcase în tâmplă. Biletul de adio fusese găsit pe noptieră.

Nimic din cameră nu arăta că cei doi s-ar fi luptat înainte de a muri. Nicio piesă de mobilier nu fusese mutată din loc; nimic nu fusese rupt sau spart. Femeia era îmbrăcată în capot. Toate semnele arătau că se pregătea să-și întâmpine musafirii pe care îi aștepta să sosească peste o oră.

— Avem un moment mai precis al morții lor? întrebă Peder.

— Prietenii lor i-au găsit la ora șapte, iar medicul legist a estimat că erau morți de două ore. Deci trebuie să fi murit pe la cinci.

— A stat cineva de vorbă cu vecinii? întrebă Joar. Trebuie să fi auzit cineva împușcăturile.

Agentul, care se oprise chiar în spatele lor, înclină din cap.

— Da, am vorbit cu toți cei care erau acasă, au auzit împușcăturile. Dar s-a întâmplat atât de repede, iar locatarii de aici sunt atât de bătrâni încât nu și-au dat seama de unde venea zgomotul. Unul dintre

ei a sunat la poliție, dar, când a sosit mașina, nimeni n-a putut spune exact din care apartament s-au auzit împușcăturile. Alte zgomote n-au fost. Nimeni n-a fost văzut intrând sau ieșind după aceea. Motiv pentru care mașina poliției a plecat mai departe.

— Deci zgomotele se aud bine în clădirea asta. Din moment ce locatarii au fost siguri că nimeni n-a venit și nimeni n-a plecat, remarcă Joar.

— Probabil, replică polițistul în uniformă.

În clipa aceea se auzi cum cineva trage un scaun în apartamentul de dedesubt.

— Tocmai ce vă spuneam. Zgomotele se aud bine aici, zise agentul, mai sigur pe el.

— Au fost aici tot timpul? întrebă Peder.

— Cine?

— Vecinii cu care ai stat de vorbă, cei care locuiesc dedesubt.

Agentul aruncă o privire peste carnetul lui.

— Nu. Din păcate, aseară au ajuns acasă de-abia la ora opt. Pe palierul ăsta mai e un singur apartament și cei care stau acolo au fost și ei plecați.

— Deci niciunul dintre vecinii cei mai apropiați n-a fost acasă când s-au tras focurile de armă, observă Peder.

— Cam așa ceva.

Joar se plimba de colo-colo prin cameră, încruntat. Se uită din când în când la Peder și la polițistul în uniformă, dar fără să spună nimic.

Cam suspect tipul ăsta, se gândi Peder. Pe lângă faptul că e gay, cred că ascunde ceva.

— Urma asta, zise Joar brusc, întrerupând șirul gândurilor lui Peder. Știm ceva despre ea?

Arăta spre o dungă de un cenușiu deschis care se arcuia la capul patului, chiar sub veioza de pe noptieră.

— Nu, răspunde agentul. Dar poate că e de mult acolo…

— Poate, spuse Joar. Dar poate că e de la veioza care a fost răsturnată de pe noptieră. Dacă așa s-a întâmplat.

— Adică până la urmă tot a fost o încăierare aici și cineva a răsturnat veioza? spuse Peder.

— Exact. Și, când totul s-a sfârșit, cineva a pus veioza la locul ei. Le putem cere criminaliștilor să verifice, dacă n-au făcut-o deja.

Joar se lăsă pe vine.

— Nu-i băgată în priză, constată el. Poate că a fost scoasă când a căzut de pe noptieră.

— Hm, făcu Peder și se apropie de fereastră ca să privească afară.

— Toate ferestrele erau închise când am ajuns aici, spuse polițistul. Iar ușa de la intrare era încuiată.

— Pe dinăuntru?

— Păi, n-avem de unde să știm. Adică ar fi putut fi încuiată și pe dinafară și pe dinăuntru. Noi însă credem că a fost încuiată pe dinăuntru.

— Dar ar fi putut fi încuiată pe dinafară? Știm cine mai avea chei de la apartamentul ăsta?

— Potrivit prietenilor care au găsit cadavrele, numai ei mai aveau. Și fiica, cea care a murit, avea un set. Apropo, și asta li s-a părut extrem de ciudat.

— Adică faptul că avea și ea cheile de la apartament? întrebă Peder, nedumerit.

— Nu, faptul că a luat o supradoză, îl lămuri polițistul. Chiar dacă n-o mai văzuseră de câteva săptămâni, din câte știau ei tânăra se înțelegea foarte bine cu părinții ei. Și habar n-aveau că se droghează.

Joar și Peder schimbară o privire.

— Trebuie să vorbim cu familia asta cât mai curând posibil, zise Joar. Locuiesc aproape?

— Pe Vanadisplan. Sunt acasă.

— Atunci să mergem acolo chiar acum, hotărî Peder îndreptându-se spre ușă.

— O clipă, spuse Joar. Vreau să mai arunc o privire înainte de plecare.

Peder se proțăpi în mijlocul camerei de zi și așteptă nerăbdător ca Joar să termine ce avea de făcut.

— Dacă te uiți de jur împrejur, ce impresie îți faci despre cei care-au locuit aici? îl întrebă Joar.

Peder îl privi dezorientat, surprins de întrebare.

— Că nu duceau lipsă de bani, răspunse el în cele din urmă.

Joar, care se oprise la câțiva metri, cu fața la el, își lăsă capul într-o parte.

— Corect, zise el. Altceva?

Vocea lui Joar îl făcu să se simtă stânjenit, fără să înțeleagă de ce. Ca și cum întrebările lui i-ar fi dezvăluit un complex de care de-abia acum devenea conștient.

— Nu-mi dau seama.

— Încearcă.

Provocat, Peder traversă cu pași mari camera de zi și pătrunse în bucătărie. Apoi ieși pe hol, intră în bibliotecă și camera de oaspeți și reveni de unde plecase.

— Erau înstăriți, repetă el. Aveau bani de mult timp. Poate moșteniseră o parte din ei. Apartamentul arată de parcă nici n-ar fi locuit. Adică zi de zi.

Joar aștepta.

— Explică.

— Fotografiile copiilor lipsesc aproape cu desăvârșire. Sunt doar

câteva de când erau mici. Fotografiile de pe pereți nu sunt cu oameni, doar cu peisaje. Nu mă pricep prea bine la pictură, dar tablourile mi se par scumpe.

— Este vreo excepție la ceea ce-ai spus până acum? Adică apartamentul pare să nu fi fost locuit?

— Poate dormitorul. Acolo sunt fotografii cu ei care par destul de recente.

Parchetul scârțâi când Joar traversă încăperea.

— Și eu m-am gândit la fel, zise el, mulțumit după tonul vocii. Mă întreb ce-ar trebui să înțelegem din asta, fiindcă pe Vanadisplan e un cuplu care susține că a cunoscut familia Ahlbin foarte bine. Eu însă am impresia că cei care au locuit aici au fost niște oameni reci, distanți, care nu socializau deloc. Cred că trebuie să ținem cont de asta când o să discutăm cu ei. Plus faptul că impresia pe care ne-am făcut-o ar putea însemna și altceva.

— Ce anume? întrebă Peder, interesat, fără să vrea, de analiza lui Joar.

— Că mai aveau o casă, unde erau ei înșiși și unde probabil o să-i cunoaștem mai bine.

•••

Lucra într-o lume bizară. Nu era prima oară când se gândea la asta, dar, de fiecare dată, parcă o lua prin surprindere. În general, Fredrika Bergman avea mare grijă să-și amintească, și să le amintească altora, că își alesese postul actual ca parte dintr-o strategie pe termen lung și nu considera că îl va păstra foarte mult timp. Motivul pentru care accentua acest lucru cu atâta grijă era pe cât de simplu, pe atât de deprimant: postul acesta nu-i plăcea prea mult.

Ca angajat civil într-o mare de polițiști, cu sau fără uniformă, i se amintea constant cât de diferită era ea și cât de ciudată o considerau colegii. Se gândise de multe ori la ineditul situației fiindcă, în alte contexte, aproape nimeni nu o vedea așa. Dar, între timp, lucrurile evoluaseră în bine. Mai ales în privința lui Alex și a lui Peder; cei doi păreau că o văd cu alți ochi de când lucraseră împreună la cazul din vara trecută. Un botez al focului pentru toți.

Fredrika era conștientă că tot de atunci se schimbase și ea. Încerca să fie mai selectivă. Inițial se ambala din orice, dar neașteptatele tribulații ale sarcinii o făceau să se gândească de două ori până să muște momeala. Existau însă și momente când conflictele erau inevitabile. Ca la ultima vizită făcută în laboratorul de criminalistică. Pusese o întrebare simplă: cei de acolo reușiseră să-l identifice după amprente, în arhiva lor sau în arhiva Agenției de Imigrări, pe străinul care fusese găsit mort în fața universității?

Întrebarea produsese o reacție extrem de agresivă din partea femeii care lucra acolo. Cum, Fredrika nu știa câte au pe cap cei de aici, mai

ales de când cu criza lui Gudrun, luna trecută? Nu-și dădea seama că ancheta găștii de motocicliști, declanșată de Departament acum o săptămână, avea întâietate?

Fredrika nu se arătase prea înțelegătoare, neștiind nici ce i se întâmplase lui Gudrun, nici de concediul ei medical, nici de ancheta motocicliștilor. Mai mult de atât, era aproape sigură că întârzierea nu-și avea rostul; femeia pur și simplu uitase să verifice amprentele mortului.

— Nu se poate să dai buzna aici cu tot felul de pretenții, se răstise femeia din spatele computerului. Dar ce altceva să aștepți de la cineva care n-are niciun fel de experiență în poliție, care nu cunoaște prioritățile?

Fredrika spusese doar că îi pare rău de cât de aglomerată era colega ei și că, desigur, mai putea aștepta rezultatul câteva zile, femeia o putea anunța de îndată ce intra în posesia lui. Îi mulțumise și se retrăsese cu toată viteza în direcția lifturilor.

Se lăsă să cadă pe scaunul din birou. Mama ei credea că e încă destul de zveltă pentru o femeie aflată într-un stadiu atât de avansat al sarcinii, Fredrikăi însă îi venea greu să o ia în serios. Fătul dădea furios din picioruțe, lovind-o ritmic în burtă când îi era lumea mai dragă.

— Nu mai ai răbdare, murmură ea, punând o mână pe stomac. Ca și mine.

Părinții o întrebaseră dacă își dorise copilul și îi asigurase că da. Dar evitase să intre în amănunte. Vara trecută, vara aceea cu ploi care nu se mai sfârșeau, își propusese să facă un copil. Avea aproape 35 de ani și trebuia să ia o decizie radicală: cu sau fără copil. Sau mai curând cum să procedeze. Prea multe opțiuni nu avea. Ori adopta un copil, în ideea unei familii monoparentale, ori se ducea la Copenhaga și rezolva problema prin inseminare. Ori găsea pe cineva cu care să trăiască și să aibă copii în mod natural.

Această ultimă opțiune nu părea lipsită de complicații. Anii treceau și Fredrika tot nu era în stare să aibă o relație care să funcționeze cu adevărat. Motiv pentru care, după ce toate încercările ei eșuaseră, se întorsese la Spencer, care părea legat pentru eternitate de o căsnicie în care nici el, nici soția lui nu erau fericiți.

De-abia în vacanța petrecută la Skagen se simțise capabilă să abordeze subiectul.

— Mă gândesc să adopt un copil. Spencer, vreau să fiu mamă. Înțeleg că nu poți și nu vrei să mă ajuți, dar simt nevoia să-ți spun.

Reacția lui Spencer o luase prin surprindere. Se arătase revoltat și îi explicase cât de reprobabil e să dezrădăcinezi copii din alte părți ale lumii doar ca să-i dai în grija unor suedezi care nu au asupra cui să-și reverse surplusul de afecțiune.

— Chiar vrei să faci parte dintr-un astfel de sistem? o întrebase el.

Fredrika izbucnise în lacrimi și răspunsese printre sughițuri:

— Ce altceva pot face? Spune-mi, Spencer, ce naiba îmi rămâne de făcut?

Și așa găsiseră soluția. După o lungă discuție.

Zâmbi. Era un mod pueril de a gândi și chiar o amuza cât de mult îi stârnise pe părinții ei.

— Dar ce te-a apucat, Fredrika? o întrebase mama ei, sceptică. Și cine e Spencer ăsta? De când îl cunoști?

— De peste zece ani, răspunsese Fredrika privind-o drept în ochi.

Înghiți în sec. Sarcina și toți hormonii ăia o făceau să treacă dintr-o extremă într-alta. Când râdea cu gura până la urechi, când plângea. Poate că trebuia să-și reevalueze imaginea pe care o avea despre sine. Era evident că nu numai colegii ei de serviciu o considerau sărită de pe fix; acum și părinții ei se îndoiau că mai e în toate mințile.

Frustrată, citi raportul despre moartea necunoscutului. Niciun fel de acte de identitate. Nimeni nu-i anunțase dispariția. Puține obiecte găsite asupra lui. Medicul care examinase cadavrul la spital declara în raportul preliminar că nu găsise niciun semn pe corp care să arate că, înainte de impact, omul fusese victima unei agresiuni. Fredrika observă că fusese solicitată o autopsie completă.

Căută în punga de plastic de pe birou ce conținea obiectele găsite asupra mortului. O broșură în limba arabă. Un lănțișor din aur. Un inel cu o piatră neagră, înfășurat într-o foaie de hârtie. O altă bucată de hârtie, făcută cocoloș, pe care se chinui să o desfacă. Din nou litere arabe, pe ambele hârtii. Și apoi o hartă. Părea să fi fost smulsă dintr-o carte de telefon veche și mototolită. Fredrika se încruntă. Era o hartă a centrului orașului Uppsala. Pe marginea hârtii era o mâzgălitură; și aceasta părea a fi în arabă.

Oboseala care din când în când îi paraliza creierul făcu loc unei bănuieli. Se întrebă dacă să-i dea curs. Probabil că nu avea să o ducă nicăieri, dar merita să încerce. Intră în biroul alăturat ca să se consulte cu Ellen.

— Unde găsesc pe cineva care să citească și să traducă un text în arabă? întrebă ea.

•

Alex Recht fu cel care îi răspunse la telefon vicarului din parohia Bromma. După ce schimbară câteva amabilități, vicarul trecu la subiect:

— În legătură cu Jakob Ahlbin, care a fost găsit mort ieri.

Alex așteptă.

— Voiam să vă asigur că, în numele bisericii, vă vom ajuta cu tot ce doriți. Cu absolut tot. E o zi foarte tristă pentru noi. Ce s-a întâmplat e pur și simplu absurd.

— Vă înțelegem durerea. Vă întâlneați și în afara bisericii?

— Nu. Dar era un membru de vază al parohiei noastre. Ca și Marja. Au lăsat un mare gol în urmă.

— Ați fi de acord să vă facem o vizită în cursul zilei de azi? Dorim să stăm de vorbă cu cât mai multe persoane care i-au cunoscut pe cei doi soți.

— Vă stau oricând la dispoziție.

După ce vorbi cu vicarul, Alex se gândi dacă să-și sune tatăl. Era un impuls pe care îl simțea din ce în ce mai rar în ultima vreme și singurul motiv pe care îl avea acum era legătura evidentă dintre acest caz și Biserică. Tatăl lui Alex era preot al Bisericii Suedeze, ca și fratele lui mai mic. Cândva, Alex se zbătuse mult ca să-și justifice în fața părinților opțiunea pentru o carieră diferită. Toți primii născuți din familie se făcuseră preoți, de generații întregi.

În cele din urmă, tatăl lui cedase. O carieră de polițist era, nu-i așa?, tot un fel de chemare.

— Am ales asta fiindcă nu mă văd făcând altceva mai bun, spusese Alex.

Și așa câștigase bătălia.

Telefonul de pe birou începu să sune. Îi făcea bine să audă vocea Lenei, soția lui, chiar dacă în ultima vreme îl cam pusese pe gânduri. Lena avea ceva pe suflet, dar nu-i spunea ce anume.

— Întârzii diseară? întrebă ea.

— Nu cred.

— Sper că n-ai uitat de ședința de fizioterapie.

— Bineînțeles, răspunse el acru.

Vorbiră despre ce vor mânca la cină și despre noul prieten al fiicei lor, care arăta ca un rocker și se exprima ca un politician.

— Un adevărat dezastru, conchise Alex, succint, făcând-o să izbucnească în râs.

Râsetul ei îi răsună în urechi chiar și după ce încheiară convorbirea.

Alex își privi mâinile pline de cicatrice. Și le arsese în cazul acela nebun al fetiței dispărute cu o vară în urmă. Copii răpiți din jurul capitalei și apoi uciși. Îl prinseseră pe făptaș în mai puțin de o săptămână, dar cazul îl solicitase mai mult decât oricare altul. Incendiul din apartamentul ucigașului fusese ca un bizar final grandios la un caz la fel de bizar.

Alex își flexă degetele. Medicii îi promiseseră mobilitate deplină numai dacă avea răbdare, și avuseseră dreptate. De incendiu în sine nu-și amintea nimic, fapt care nu-l deranja deloc. Niciodată nu mai fusese într-un concediu medical atât de lung și, la doar câteva săptămâni după ce se întorsese la serviciu, plecase cu Lena în America de Sud ca să-și vadă fiul.

Chicoti, așa cum reacționa ori de câte ori se gândea la călătoria

aceea. Dumnezeule, ce mai poliție aveau și ăia!

Telefonul sună din nou. Spre marea lui surprindere, era Margareta Berlin, șefa Serviciului de Resurse Umane.

— Alex, trebuie să discutăm despre Peder Rydh, zise ea direct.

— Da? replică Alex șovăitor. În ce problemă?

— A cornurilor.

•••

Deși se afla în Suedia de câteva zile, încă nu văzuse nimic din țară. Luase autobuzul de la aeroportul Arlanda până în centrul Stockholm-ului, conform instrucțiunilor, și acum aștepta la autogară, pe o bancă de lângă un chioșc de ziare.

Așteptă o jumătate de oră până sosi femeia. Nu arăta deloc cum își închipuise el. Era mult mai scundă și mai brunetă decât suedezele și purta un costum bărbătesc, cu pantaloni în loc de fustă. Brusc, se trezi că nu știe ce să spună.

— Ali? întrebă femeia.

Înclină din cap.

Femeia se uită peste umăr, apoi scoase un telefon mobil din geantă și i-l dădu. Ali se simți atât de ușurat încât îi veni să plângă. Telefonul era semnalul pe care îl așteptase, dovada că ajunsese unde trebuie.

Vârî telefonul în buzunar cu degete stângace, iar cu cealaltă mână își scoase pașaportul din buzunarul de la piept. Femeia înclină scurt din cap și îl răsfoi repede. Apoi îi făcu semn să o însoțească.

Trecură prin autogară, care se numea Terminalul Orașului, și intrară pe o stradă plină de mașini. În stânga, pe trotuar, se înșirau mai multe biciclete decât văzuse Ali vreodată într-o autogară. Suedezii probabil că merg tot timpul pe bicicletă.

Femeia îl zori să țină pasul și, când ajunseră la mașina ei, îi făcu semn să urce în față. Ali privi fascinat cum femeia se instalează la volan și pornește mașina. Afară era mult mai frig decât crezuse, în mașină însă era destul de cald.

Traversară orașul în tăcere. Ali bănuia că femeia nu vorbește araba. El nu știa niciun cuvânt în engleză… Se uită pe geam, privind totul cu luare aminte. Poduri și întinderi de apă. Clădiri joase și mult mai puțin zgomot decât știa el că e în marile orașe. Se întrebă pe unde își strigau marfa vânzătorii ambulanți.

Cincisprezece minute mai târziu, femeia parcă pe o stradă pustie și îi făcu semn să coboare. Intrară într-una dintre clădirile cu doar câteva niveluri și urcară la etajul doi. Femeia folosi trei chei ca să deschidă ușa. Intră ea prima; Ali o urmă, cu capul plecat.

Apartamentul mirosea a detergent și a fum de țigară. Și a vopsea proaspătă. Nu era foarte spațios, dar Ali se gândi că va primi unul mai mare după ce va veni și familia lui. Simți un junghi în inimă când își aminti de soție și de copii. Spera că totul e bine și că se vor descurca

până va primi el permisul de ședere. Persoana de contact îi promisese că nu va dura prea mult; va primi permisul de îndată ce va îndeplini misiunea primită de la cei care îi finanțaseră călătoria.

Femeia îi arătă micul dormitor și camera de zi. Frigiderul gemea de provizii, iar în dulapurile din bucătărie erau farfurii, oale și alte ustensile. Ali nu prea gătise până acum, dar asta era cea mai mică dintre probleme. Femeia îi dădu o hârtie împăturită, se răsuci pe călcâie și părăsi apartamentul. De atunci nu o mai văzu.

Trecură trei zile.

Nu mai avea astâmpăr. Poate pentru a o suta oară scoase bucata de hârtie pe care i-o lăsase femeia și citi scurtul text în arabă.

> *Ali, aceasta este casa ta în primele săptămâni petrecute în Suedia. Sperăm că ai călătorit fără probleme și că te vei simți bine aici. Am încercat să-ți punem la dispoziție tot ce-ți trebuie. Te rugăm să rămâi în casă până te vom contacta din nou.*

Ali oftă și închise ochii. Bineînțeles că nu părăsi apartamentul – doar era închis înăuntru. Lacrimile îi ardeau pleoapele, deși nu mai plânsese din copilărie. În apartament nu era niciun telefon, iar cel mobil pe care îl primise de la femeie nu părea să funcționeze. Televizorul avea numai canale pe care nu le înțelegea; Al-Jazeera nu era printre ele. Nici urmă de computer. Ferestrele nu se deschideau, iar ventilatorul din bucătărie nu mergea. Își fumase aproape toate țigările și nu știa ce va face când nu va mai avea niciuna.

Și alte lucruri erau pe sfârșite. Băuse tot laptele și tot sucul de fructe. Mâncase aproape toată pâinea din congelator fiindcă nu avusese chef să gătească ceva. Burgerii ambalați în plastic se acoperiseră cu o pojghiță cenușie și, când se apucă să curețe niște cartofi, observă că erau verzi.

Își rezemă capul de geam, bătând darabana cu degetele lui lungi.

Nu mai am mult de așteptat, se gândi el. Trebuie să revină ca să-mi îndeplinesc misiunea.

•••

Telefonul primit de la Alex o luă prin surprindere. Alex îi explică în câteva cuvinte că Peder fusese chemat la sediu și că trebuie să meargă ea cu Joar ca să stea de vorbă cu familia care îi găsise morți pe reverendul Ahlbin și pe soția lui.

Ședeau într-un fel de cerc. Patru fotolii încăpătoare în jurul unei măsuțe octogonale, din lemn. Fredrika, Joar și cuplul care, cu o seară înainte, își descoperise prietenii morți: Elsie și Sven Ljung, amândoi născuți la mijlocul anilor ’40 și pensionați de câțiva ani. Fredrika se gândi cât de diferit puteau arăta oamenii. Elsie și Sven erau imaginea clasică a pensionarilor, chiar dacă nu aveau nici 65 de ani. Poate că

așa se întâmplă când nu te mai duci la serviciu și stai toată ziua acasă…

— Întotdeauna ați locuit atât de aproape? întrebă Fredrika, referindu-se la apropierea dintre casa lor și cea a familiei Ahlbin.

Elsie și Sven schimbară o privire.

— Da, răspunse Sven. Cam așa ceva. Am stat aproape și când locuiam în Bromma, pe urmă ne-am mutat în oraș la interval de câțiva ani. După ce copiii au plecat de acasă. Dar n-a fost ceva planificat, faptul că ne-am mutat aproape. Chiar am râs de cum le aranjează soarta câteodată.

Colțul gurii i se contractă, dar zâmbetul nu îi ajunse până la ochii întunecați. Sven trebuie să fi fost destul de arătos în tinerețe, se gândi Fredrika. Trăsături colțuroase, cam ca ale lui Alex Recht, și părul cărunt care, cândva, trebuie să fi fost castaniu închis. Era înalt și destul de impunător, spre deosebire de soție, mică de statură.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Joar.

Fredrika constată din nou că vocea lui Joar o făcea să tresară. Avea el talentul ăsta de a părea interesat de orice. Era însă atât de corect. Un ins anost, mormăia Peder ori de câte ori avea ocazia. O părere pe care ea nu o împărtășea.

— La biserică, răspunse Elsie, hotărât. Jakob era ajutor de vicar, iar Marja se ocupa de muzică. Eu citeam la slujbă acolo.

— Deci ați lucrat cu toții în aceeași parohie. Cât timp?

— Aproape douăzeci de ani, răspunse Sven cu oarecare mândrie. Înainte de asta am lucrat în Karlstad, eu și Elsie, dar ne-am mutat în zona Stockholm-ului când copiii au trecut la liceu.

— Asta înseamnă că și copiii dumneavoastră erau prieteni, observă Fredrika.

— Nu, zise Elsie șovăitor, privind în altă parte. Nu chiar. Cele două fetele ale familiei Ahlbin erau mai mici decât băieții noștri, deci n-au mers împreună la școală. Sigur, ne întâlneam cu diverse ocazii, uneori la biserică. Dar n-aș putea spune că eram prieteni apropiați.

De ce nu? se gândi Fredrika. Băieții nu puteau fi cu mult prea mari. Renunță pentru moment la întrebare, dar i se păru că Elsie roșește.

— Ce ne puteți spune despre Jakob și Marja? întrebă Joar schițând un zâmbet. Știu că vă este foarte greu și că poliția v-a mai pus întrebarea asta, înainte de a prelua noi cazul. Dar și eu, și Fredrika v-am fi foarte recunoscători dacă ne-ați răspunde la câteva întrebări.

Elsie și Sven încuviințară încet din cap. Ceva din limbajul corporal al celor doi nu se potrivea, constată Fredrika. O anumită neliniște. Nu că ar fi fost implicați în ceea ce se întâmplase, departe de ea gândul acesta, dar se purtau de parcă ar fi avut ceva de ascuns chiar înainte de a începe să-i întrebe.

— Relația dintre ei era foarte solidă, declară Elsie. Aveau o căsnicie

fără fisuri. Și două fete adorabile. Amândouă foarte pricepute în ceea ce făceau, fiecare în felul ei.

Fredrika se trezi că-și dă ochii peste cap. „O căsnicie fără fisuri.” Cum adică?

— Se cunoșteau de mici? întrebă Joar.

— Da, răspunse Elsie. El avea 17 ani, iar ea 16. Pe vremea aceea relația lor a fost considerată un pic scandaloasă. Dar, după ce s-au căsătorit și au făcut copiii, lumea a uitat ce-a fost la început.

— Dar, cum vă spuneam, asta s-a întâmplat înainte de a-i cunoaște noi, interveni Sven. Știm astea doar din ce ne-au povestit Jakob și Marja.

— Erați apropiați? întrebă Fredrika cu precauție.

Și imediat își dădu seama că atinsese un punct delicat. Sven și Elsie se foiră pe scaun, stânjeniți.

— Sigur că eram apropiați, răspunse Sven. De exemplu, noi aveam cheia de la apartamentul lor, iar ei aveau cheia de la apartamentul nostru. Mai mult din rațiuni practice, în caz de ceva, dacă tot locuiam atât de aproape.

Dar, observă Fredrika. Exista un „dar” care încerca să iasă la iveală.

Așteptă.

Elsie fu cea care îi dădu glas.

— Dar am fost și mai apropiați, spuse ea șoptit.

— Și de ce v-ați îndepărtat? întrebă Joar ca din întâmplare.

Elsie păru să-și piardă vioiciunea.

— Nu dintr-un motiv anume, dar, cum să vă spun… pur și simplu ne-am înstrăinat. Asta nu se întâmplă numai când ești tânăr, se întâmplă și mai târziu în viață.

Sven aprobă din cap de mai multe ori, de prea multe ori, de parcă Elsie ar fi spus ceva nemaipomenit, deși nu în mod necesar și adevărat.

— În ultimii ani am frecventat alte cercuri, zise el, aproape vesel, ca și cum cuvintele îi veneau mult mai ușor decât se aștepta. Și, după ce-am ieșit la pensie, am dat mai rar pe la biserică.

— Dar ieri v-au invitat la cină, spuse Fredrika, apăsat.

— Da. Ne mai vedeam din când în când.

Apoi conversația se îndreptă firesc spre ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Sunaseră la ușă de câteva ori, ciocăniseră și apoi bătuseră tare. Așteptaseră și ciocăniseră din nou. Încercaseră să sune pe telefonul fix, apoi pe telefoanele mobile ale lui Jakob și Marja. Fără folos.

— Am avut așa, o senzație, zise Elsie, cu vocea tremurândă. Un fel de premoniție că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Nu pot explica de ce am avut-o și de ce am insistat să intrăm cu cheia noastră. Sven a spus că e o prostie, mai bine ne întoarcem acasă și așteptăm acolo. Dar eu

n-am vrut și i-am spus că poate să se ducă singur acasă, eu tot intru.

Elsie câștigase în disputa de pe palier și descuiase ușa cu cheia pe care o avea în poșetă.

— De ce purtați cheia la dumneavoastră? întrebă Fredrika.

Sven oftă.

— Cheile sunt obiecte de valoare pe care trebuie să le porți tot timpul asupra ta, replică Elsie aproape furioasă, încruntându-se spre Sven.

— Deci întotdeauna purtați cheile la dumneavoastră? întrebă Joar cu un zâmbet dezarmant.

— Bineînțeles, răspunse Elsie.

— Cheile noastre, cheile de la casa fiului nostru mai mic, cheile de la șalupă, mormăi Sven, clătinând din cap.

Joar se aplecă spre ei și întrebă:

— Ce ați crezut când i-ați găsit morți?

Tăcere deplină.

— Am crezut că au fost împușcați, șopti Elsie. Am ieșit în fugă din apartament și am sunat imediat la poliție.

— Dar acum știți că poliția a găsit un bilet de adio, riscă Fredrika.

Pentru prima oară de când începuseră discuția, Elsie păru că mai are puțin și izbucnește în plâns.

— Jakob se chinuia de mult, spuse ea cu o voce stridentă. Dar niciodată n-ar fi făcut un gest atât de nebunesc, s-o împuște pe Marja și să se împuște și el. *Niciodată.*

Sven o aprobă din cap.

— Jakob era un om al Bisericii și niciodată nu L-ar fi trădat pe Dumnezeu.

Joar își mângâie ceașca de cafea.

— În general, ne place să credem că știm totul despre prietenii noștri, zise el pe un ton măsurat. În cazul acesta însă, există câteva detalii care nu pot fi ignorate.

Spre surprinderea Fredrikăi, Joar se ridică în picioare și începu să se plimbe încet prin încăpere.

— Unu. Jakob Ahlbin suferea de depresie cronică. Urmase un tratament cu electroșocuri, de câteva ori. Doi. Jakob lua medicamente. Am găsit tablete și rețete în apartament. Trei. Acum câteva zile, a fost anunțat că fiica lui mai mare a murit în urma unei supradoze.

Joar făcu o pauză, apoi continuă:

— Este oare exclus să fi înnebunit de durere, să-și fi împușcat soția și apoi să se sinucidă ca să-și curme suferința?

Elsie clătină din cap cu vigoare.

— Este! strigă ea. Absolut. Tocmai Lina să fi luat o supradoză. O cunosc de când era de-o șchioapă și pot jura pe Biblie că nu s-a atins în viața ei de droguri.

Sven înclină iar din cap.

— Pentru niște oameni ca noi, care i-am cunoscut de ani de zile, totul este pur simplu lipsit de sens, spuse el.

— Pe de altă parte, toate familiile au problemele și secretele lor, nu? zise Fredrika.

— Dar nu un secret ca ăsta, spuse Elsie cu convingere. Sigur am fi știut dacă una din fete s-ar fi apucat de droguri.

Fredrika și Joar schimbară o privire, înțelegându-se să schimbe subiectul. Fiica era moartă; nu avea rost să mai discute despre asta. Iar starea de sănătate a lui Jakob putea fi evaluată mult mai bine de către un medic decât de către doi oameni în vârstă care se întâmpla să fie cunoștințe de-ale lui.

— Mda, făcu Fredrika. Dacă nu luăm în seamă lucrul cel mai evident, anume că Jakob a fost făptașul, cine ar fi putut fi?

Tăcere.

— Marja și Jakob aveau dușmani?

Elsie și Sven se priviră uimiți, ca și cum întrebarea i-ar fi prins pe nepregătite.

— Un fapt e sigur: cei doi sunt morți, zise Joar cu blândețe în glas. Dar dacă nu Jakob e făptașul, cine a fost? Erau cumva implicați în vreun conflict?

Elsie și Sven clătinară din cap și priviră în podea.

— Din câte știm noi, nu, răspunse Elsie cu o voce pierită.

— Activitatea lui Jakob în domeniul refugiaților îi adusese o anumită notorietate, desigur, spuse Fredrika. I-a creat și probleme?

Sven se îndreptă de spate imediat. Elsie își prinse la loc o buclă căruntă care îi atârna pe obrazul palid.

— N-am auzit de așa ceva, răspunse Sven.

— Dar era o chestiune despre care avea opinii foarte ferme, nu?

— Da. Mama lui era din Finlanda, s-a stabilit mai târziu aici. Sunt sigur că Jakob se vedea ca făcând parte dintr-o familie de imigranți.

— Și în ce consta activitatea lui? întrebă Joar, încruntându-se și lăsându-se pe spătarul fotoliului.

Elsie privi derutată, de parcă n-ar fi știut ce să spună.

— Păi… făcea parte din tot felul de organizații, răspunse ea într-un târziu. Ținea o grămadă de conferințe. Vorbea foarte frumos și reușea să fie convingător, ca și atunci când predica.

— Bărbații și femeile care activează în cadrul Bisericii ascund uneori imigranți ilegali, continuă Joar, cu o lipsă de subtilitate care o surprinse pe Fredrika. Se număra și el printre ei?

Sven luă o gură de cafea înainte să răspundă, spre deosebire de Elsie, care rămase tăcută.

— Din câte știm noi, nu… Dar se vorbea despre asta.

Fredrika se uită la ceas, apoi la Joar. Acesta înclină din cap.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, spuse el și își lăsă cartea de vizită pe măsuță. Mă tem că, foarte probabil, va trebui să revenim.

— Sunteți bineveniți oricând doriți, zise Elsie repede. E important pentru noi să putem da o mână de ajutor.

— Vă mulțumim, spuse Fredrika și îl urmă pe Joar în hol.

— Apropo, zise Joar. Știți cumva cum am putea s-o găsim pe Johanna, cealaltă fiică a lor? Am făcut tot posibilul să luăm legătura cu ea. N-am vrea să audă din presă despre moartea părinților ei.

Elsie șovăi, clipind de câteva ori.

— Johanna? Trebuie să fie în străinătate, pe undeva.

— Nu aveți din întâmplare numărul ei de mobil?

Elsie își țuguie buzele și clătină din cap.

Își puseseră paltoanele și se îndreptau spre ușă când Elsie îi întrebă pe neașteptate:

— De ce n-au contramandat?

Fredrika se opri, la o jumătate de metru de ușă.

— Poftim?

— Dacă fata murise în urma unei supradoze, de ce n-au contramandat invitația? întrebă Elsie cu vocea încordată. Ieri am vorbit cu Marja și era la fel de calmă și de veselă cum o știam. Iar Jakob cânta la clarinet, ca de obicei. De ce se purtau așa dacă știau că au să moară peste numai câteva ore?

BANGKOK, THAILANDA

Când se lăsă păgubașă, întunericul deja cuprinsese Bangkok-ul. Fusese la nu mai puțin de trei *internet-café*-uri cu speranța naivă ca măcar una din cele două adrese de *e-mail* să funcționeze, dar nici pomeneală. Sistemul îi spunea mereu că a scris incorect fie parola, fie numele utilizatorului, îndemnând-o să încerce din nou.

Curgea transpirația de pe ea în timp ce străbătea străzile aglomerate ale capitalei. Era, desigur, doar o coincidență. Neputința companiei de aviație de a-i găsi rezervarea trebuie să fi fost consecința unei defecțiuni de sistem. La fel se explica și faptul că nu-și putea accesa conturile de *e-mail,* își spuse ea. O defecțiune majoră a serverului, probabil. Mâine va încerca din nou și totul va fi în ordine.

Cu toate acestea, simțea cum i se strânge stomacul, durerea radiind în toate direcțiile. Pur și simplu nu putea scăpa de starea de neliniște. Luase toate măsurile de precauție pe care le stipula proiectul. Numai o mână de oameni știau despre călătoria ei, și mai puțini despre scopul ei real. Printre ei se număra și tatăl ei, desigur. Făcu un calcul mental și ajunse la concluzia că la Stockholm era ora unu după-amiaza. Simți cum îi alunecă mâna de transpirație când își scoase din buzunar telefonul mobil în care introdusese o cartelă SIM thailandeză chiar în ziua în care sosise aici.

Telefonul pârâia, șoferii claxonau, iar oamenii țipau ca să se facă auziți în zgomotul care făcea să vibreze întreg orașul. Își lipi telefonul de ureche și își băgă un deget în cealaltă ca să poată auzi ceva. Telefonul sună o dată, apoi o voce de femeie o informă că numărul nu mai există și că altul nu e disponibil.

Se opri brusc în mijlocul trotuarului, fără să-i bage în seamă pe trecătorii care se izbeau de ea din față și din spate. Inima îi bătea cu putere, iar transpirația îi curgea șiroaie. Sună iar. Și iar.

Își privi crunt și neîncrezătoare telefonul și încercă să o sune pe mama ei. Auzi imediat căsuța vocală, dar hotărî că era inutil să lase un mesaj, fiindcă mama ei oricum nu folosea decât rareori telefonul mobil. Încercă să-și sune părinții pe fix. Închise ochii și își imagină cum sună telefonul în bibliotecă și în hol, simultan, iar părinții dau fuga să răspundă, ca de obicei. De cele mai multe ori, tatăl ei ajungea primul.

Telefonul sună în gol. O dată, de două ori, de trei ori. Apoi o voce de femeie, anonimă, îi spuse că nici acest număr nu mai există și că altul nu e disponibil.

Ce naiba se întâmplă?

Nu-și amintea să-i mai fi fost atât de teamă. De data aceasta nu mai putea alunga neliniștea care punea stăpânire pe ea. Își stoarse creierii ca să găsească o explicație rațională a încercării nereușite de a lua legătura cu părinții ei. Nu erau plecați de acasă, ci pur și simplu renunțaseră la telefon. Dar cum să facă așa ceva fără să o anunțe și pe ea? Își impuse să-și păstreze calmul. Trebuia să mănânce și să bea ceva, poate să doarmă un pic. Avusese o zi plină și trebuia să ia o hotărâre în privința călătoriei de întoarcere.

Strânse tare telefonul mobil. Pe cine să mai sune? Dacă se mărginea la cei care știau deja unde se află, lista nu era prea lungă. Și oricum nu avea numerele lor; erau prietenii tatălui ei. Din câte știa, cei mai mulți nu erau trecuți în cartea de telefon ca să fie siguri că nu-i deranjează nimeni când sunt acasă. Simți cum o podidesc lacrimile. Rucsacul era greu și începea să o doară spatele. Copleșită de îngrijorare, porni înapoi spre hotel.

De fapt, mai era o persoană pe care o putea suna. Ca să se asigure că totul e în regulă, că o poate ajuta să ia legătura cu părinții. Dar ezită. Trecuseră câțiva ani de când relația dintre ei se răcise și, din câte auzise, ajunsese mai rău decât era atunci. Pe de altă parte, nu prea avea de ales. Se hotărî să sune în clipa în care se opri să cumpere ceva de mâncare de la o tonetă care vindea chebap din carne de pui.

— Salut, eu sunt, spuse ea, răsuflând ușurată la auzul vocii familiare. Am nevoie de ajutor.

Apoi adăugă ca pentru sine:

— Sunt izolată de lume.

STOCKHOLM

Alex Recht își convocă echipa în Bârlog imediat după prânz. Fredrika se strecură înăuntru tocmai când șeful începea ședința. Alex observă că arăta un pic mai vioaie. În același timp, evită privirea lui Peder. Încă nu-i spusese de ce fusese chemat la sediu, se mulțumise doar să-i transmită prin Ellen că trebuie să verifice toate informațiile despre cazul Ahlbin primite prin telefon de la diverși cetățeni. Dat fiind că identitatea cuplului nu fusese dată publicității, numărul apelurilor fusese destul de redus.

— Mda, spuse Alex hotărât. Cum stăm?

Fredrika și Joar schimbară o privire, apoi Joar se uită la Peder, care îi făcu semn să prezinte ce aflaseră în ziua aceea. Joar încheie cu un rezumat al discuției purtate cu Sven și Elsie Ljung, care erau convinși că prietenii lor fuseseră uciși.

— Așadar au rămas la aceeași părere când au vorbit și cu voi, spuse Alex lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Da, zise Fredrika. Și au remarcat un aspect foarte important.

Alex aștepta.

— S-au dus acasă la prietenii lor fiindcă fuseseră invitați la cină. De ce n-a fost contramandată invitația dacă cei doi tocmai aflaseră de moartea fiicei lor?

Alex se îndreptă de spate.

— O observație foarte bună, spuse el și se încruntă. Deși, potrivit biletului de adio, numai Jakob știa de moartea ei. Caz în care nu e deloc surprinzător că vocea Marjei părea normală la telefon.

— Familia Ljung a pus sub semnul întrebării și felul în care a murit fiica prietenilor, interveni Joar. Și nu putem fi siguri dacă Marja știa ce i se întâmplase fetei.

— Dar nu e atât de greu de verificat, nu? zise Alex gânditor. Dacă fata e moartă.

— Nu, deloc, spuse Fredrika. Avem cópii după fișa completată de medic, confirmarea și cauza morții, de la spitalul Danderyd. Se pare că fata a murit în urma unei supradoze și, din documente, reiese că se droga de mai mulți ani. Spitalul a anunțat poliția, dar fără să susțină că ar fi vorba de altceva decât de sinucidere. Motiv pentru care s-a mers pe ipoteza asta. Pe de altă parte, nu știm cine le-a dat vestea părinților. Prietenii lor nu par să știe că fata se droga.

— Interesantă chestia cu răceala intervenită între cele două familii, zise Alex, schimbând subiectul. Au spus și de ce?

Fredrika șovăi.

— Nu chiar, răspunse ea rar. Am simțit că ne ascund ceva, dar nu absolut relevant pentru cazul de față.

Se lăsă tăcerea. Fredrika tuși discret, iar asistenta Ellen Lind își notă

ceva în carnet.

— OK, spuse Alex. Ce ne rămâne de făcut? Eu, unul, nu voi fi mulțumit decât atunci când vom discuta cu alți prieteni și alte cunoștințe ale familiei Ahlbin. Ar fi păcat să nu găsim pe cineva care să aibă o altă opinie decât familia Ljung despre persoana care a apăsat pe trăgaci și dependența de droguri a fiicei familiei Ahlbin.

Clătină din cap iritat și continuă, încruntându-se:

— Ce altceva mai știm despre moartea fiicei? Ceva ieșit din comun?

— N-am avut timp să intrăm în detalii, răspunse Joar. Dar mă gândeam, scuze, *ne* gândeam să ne ocupăm de asta după-amiază. Pare să merite.

Alex bătu ușor cu pixul în masă.

— Aș propune altceva. Fredrika, ce planuri ai pentru după-amiază?

Fredrika clipi de câteva ori, de parcă ar fi dormit toată ședința.

— Vreau să dau la tradus câteva bucățele de hârtie. Am spus la telefon despre ce e vorba. Cam atât.

— Bucățele de hârtie, repetă Peder bănuitor, mai mult ca să spună și el ceva.

— Victima accidentului din fața universității avea mai multe hârtii la el, făcute cocoloș. Au ceva scris pe ele în arabă.

— Dacă tot veni vorba, avem vreo dovadă că ar fi fost un act deliberat? întrebă Alex cu ochii la Fredrika.

— Nu, răspunse ea. Cel puțin dacă ne luăm după medicul care a întocmit raportul preliminar. Dar urmează autopsia completă.

Alex înclină din cap.

— Cunoscându-te destul de bine, probabil că asta n-o să-ți ia toată după-amiaza. Ce-ar fi să te interesezi de moartea fiicei și să scrii un rezumat despre ce s-a întâmplat, ca să ne fie clară succesiunea evenimentelor? Nu pentru că așa am putea descoperi cine știe ce, dar e bine să știm că am verificat absolut totul.

Fredrika schiță un zâmbet precaut, neîndrăznind să se uite la Joar. Poate că era la fel ca Peder, nu suporta să fie trecut cu vederea. Încă nu avusese timp să-și facă o părere despre el, deși prima impresie fusese bună. Chiar foarte bună. O privire scurtă în direcția lui o liniști. Joar se uita impasibil. Da, era un tip OK.

— Sigur că pot să mă interesez de moartea fetei, dar mă tem că n-am să pot sta prea mult în după-amiaza asta.

— Nu contează. Poți continua mâine, o asigură Alex.

Peder încercă să surprindă privirea șefului peste masă, întrebându-se despre ce era vorba.

Alex simți cum crește furia în el și înghiți în sec de câteva ori.

— Împreună cu Joar, eu am să fac o vizită în parohia unde a lucrat familia Ahlbin, continuă el. Am primit un telefon de la vicarul de acolo, dimineață. Vicarul s-a arătat foarte dispus să ne ajute. După ce

stăm de vorbă cu el, hotărâm încotro o apucăm – vedem dacă există motive ca să credem că a mai fost implicat cineva sau putem conchide că Jakob a fost făptașul, acționând de unul singur. Și ne rugăm ca, până la sfârșitul zilei, s-o găsim pe Johanna, cealaltă fiică.

Peder îl fixa cu privirea pe Alex.

— Și eu ce fac? întrebă el, încercând să nu dea impresia că se milogește.

Nu reuși.

— La ora două trebuie să te întâlnești cu șefa de la Resurse Umane, răspunse Alex sumbru. Dac-aș fi în locul tău, aș încerca să fiu punctual.

Peder simți cum îi sare inima din loc.

— Mai e ceva? întrebă Alex.

Joar ezită o clipă, apoi spuse:

— Am avut senzația că cei doi nu locuiau acolo.

— Cum adică?

Joar se uită spre Peder, dar văzu că acesta fixa cu privirea peretele din față, cu fața imobilă.

— Cum am spus, a fost doar o senzație. Dar apartamentul părea atât de impersonal, de parcă ar fi fost folosit doar pentru a primi oaspeți.

— Trebuie să verificăm și asta, hotărî Alex. Casele de vară etc. Nu sunt neapărat pe numele părinților; una dintre fiice ar putea fi proprietarul apartamentului. Fredrika, poți să te ocupi și de asta?

Apoi Alex declară ședința închisă.

•

Plin de presimțiri rele, Peder sosi la întâlnirea cu Margareta Berlin, șefa de la Resurse Umane, exact la ora două. Nu-și putea scoate din minte privirea aspră a lui Alex. Aștepta în fața ușii câteva minute până să fie invitat înăuntru. *Despre ce dracu era vorba*?

— Intră și închide ușa, spuse doamna Berlin cu vocea ei inimitabilă, răgușită, foarte probabil în urma cantității uriașe de whisky consumat și a țipetelor cu care își fericise subordonații în drum spre vârful ierarhiei.

Peder se conformă. Avea un respect enorm pentru femeia aceasta înaltă, vânjoasă, din spatele biroului. Deși avea părul tuns scurt, arăta foarte feminină. Îi făcu semn cu mâna ei lată să ia loc în partea cealaltă a biroului.

— Îți spune ceva numele Anna-Karin Larsson? întrebă ea atât de brusc încât îl făcu să tresare.

Peder clătină din cap și înghiți în sec.

— Nu, răspunse el, stânjenit că trebuie să-și dreagă glasul.

— Nu? făcu Margareta, brusc mai puțin agresivă, deși ochii încă îi scăpărau de mânie. Hm, așa am crezut și eu.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Dar sigur știi că-ți place ca la cafea să mănânci și un corn.

Peder fu cât pe-aci să răsufle ușurat. Dacă fusese chemat doar pentru remarca aceea stupidă, termina repede aici. Dar tot habar nu avea cine e Anna-Karin Larsson.

— Mda, spuse el, cu zâmbetul acela strâmb cu care dezarma femeile de orice vârstă. Dacă vreți să discutăm despre incidentul de ieri, aș vrea să vă spun încă de la început că n-a fost cu rea intenție.

— Foarte frumos din partea ta, zise Margareta sec.

— Vorbesc serios, o asigură el mărinimos, ridicând mâinile. Dacă vreuna din persoanele care se aflau în chicinetă s-a simțit ofensată de… cum să-i spun?… modul mai puțin elegant în care m-am exprimat, îmi cer scuze. Mii de scuze.

Margareta îl privi scrutător. Peder îi întoarse privirea, cu încăpățânare.

— Mai puțin elegant? spuse ea.

Peder șovăi.

— Atunci deloc elegant? zise el.

— Cam așa ceva, chiar vulgar. Și e regretabil că Anna-Karin s-a confruntat cu un asemenea comportament aproape chiar din momentul în care și-a început serviciul aici. E de-abia de trei săptămâni la noi.

Peder tresări. Anna-Karin Larsson. Așa o chema pe noua stagiară, atât de seducătoare, în fața căreia se făcuse de râs?

— Bineînțeles că îmi voi cere scuze personal, spuse el, atât de repede încât începu să se bâlbâie. Bineînțeles că…

Margareta ridică o mână ca să-l oprească.

— Bineînțeles că îți vei cere scuze, zise ea cu hotărâre în glas. Dar asta nu te absolvă de vină.

Ei, drăcie! Uite ce-i face o fufă care abia așteaptă să se plângă la Resurse Umane, mironosița naibii! De parcă i-ar fi citit gândurile, Margareta continuă:

— Nu Anna-Karin ne-a informat despre incident.

— Nu ea? întrebă Peder neîncrezător.

— Nu, altcineva, o persoană căreia comportamentul tău i s-a părut revoltător, răspunse Margareta, aplecându-se peste birou cu o privire îngrijorată. Ce se întâmplă cu tine, Peder?

Întrebarea îl uimi atât de mult încât nu știu ce să răspundă. Margareta clătină din cap.

— Trebuie să încetezi, Peder, zise ea tare și clar, cu o voce care de obicei se folosește doar atunci când te adresezi unor copii. Știu și eu, știe și Alex prin ce-ai trecut în ultimele optsprezece luni, cât de afectat ești de tot ce s-a întâmplat. Dar asta-i altă treabă. Ca s-o spun pe șleau, prea de multe ori ai zbârcit-o, iar cu episodul cornul ai pus capac.

Lui Peder îi veni să râdă și ridică mâinile în semn de apărare.

— Stați o clipă…

— Nu! urlă Margareta, plesnind biroul cu palma atât de tare încât Peder simți cum se clatină podeaua. Nu, ți-am tolerat prea multe. M-am gândit dacă să intervin când te-ai îmbătat de Crăciun și ai pișcat-o de fund pe Elin, dar am auzit că până la urmă v-ați împăcat. Am crezut că ți-ai dat seama că ai mers prea departe. Dar e clar că m-am înșelat.

Se așternu o liniște de mormânt. Peder simți cum obiecțiile i se învălmășeau în minte, gata să se prefacă într-un strigăt, dar până la urmă reuși să le țină numai pentru el. I se făcea o mare nedreptate și de-abia aștepta să-l strângă de gât pe ticălosul care îl turnase.

— Ți-am rezervat un loc la un curs despre egalitatea la locul de muncă. Sper să-ți deschidă ochii, Peder, spuse ea cu franchețe.

Văzându-i reacția, Margareta continuă repede:

— Decizia mea nu e negociabilă. Urmezi cursul sau înaintez cazul la eșalonul superior. De asemenea, vreau să accepți o programare la un psiholog prin clinica cu care avem contract.

Peder deschise gura, dar o închise la loc, roșu la față.

— Ca angajatori, nu putem accepta sub niciun motiv acest tip de comportament, zise ea pe același ton ferm, împingând o foaie de hârtie spre el. Poliția nu e loc de preacurvie. Aici ai datele și orele programărilor.

O clipă, Peder se gândi să refuze foaia de hârtie și să-i spună să și-o bage în fund, apoi să iasă trântind ușa. Dar își aminti că Alex știa povestea și chiar părea să facă parte din conspirație. Își încleștă pumnul până i se albiră încheieturile și, cu cealaltă mână, înșfacă hârtia de pe birou.

— Mai e ceva? întrebă el gâfâind de furie.

Margareta clătină din cap.

— Pe moment, nimic altceva. Dar de acum înainte vom fi cu ochii pe felul în care te porți cu colegii. Încearcă să vezi asta ca pe un nou început, o a doua șansă. Învață ceva din asta, mai ales din discuțiile cu psihologul.

Peder înclină din cap și părăsi încăperea, convins că, dacă mai stătea o clipă, sigur ar fi omorât-o pe femeia aceasta.

•••

Alex Recht și Joar Sahlin nu scoaseră o vorbă cât acoperiră scurta distanță dintre sediul din Kungsholmen și biserica din Bromma unde lucraseră Jakob și Marja Ahlbin. Ragnar Vinterman, vicarul, promisese să-i aștepte la reședința lui, la ora două și jumătate.

Alex se gândi la Peder. Era conștient că fusese dur cu el în cursul ședinței din Bârlog, dar nu-și dădea seama ce altceva ar fi putut face. Episodul cornul era pe cât de ciudat pe atât de inacceptabil și demonstra cât de nechibzuit putea fi un coleg al cărui șef se încrezuse

în el fără rezerve. Alex știa prea bine că, de mai multă vreme, viața particulară a lui Peder avea de suferit. Era normal ca o asemenea situație să-i afecteze puterea de judecată și, dacă Peder ar fi recunoscut, într-un fel sau altul, că purtarea lui lasă de dorit, poate că lumea ar fi fost mai tolerantă cu el. Peder însă nu recunoscuse așa ceva. Dimpotrivă, greșea din ce în ce mai des, punându-și șeful într-o postură delicată față de alți subordonați.

Mai ales față de *subordonate*.

Alex își reprimă un căscat. În plus, mai era și talentul lui Peder de a-și alege cele mai nepotrivite momente. Ultimul lucru pe care și-l doreau acum era publicitatea negativă, existența grupului special de investigații fiind oricum mereu în centrul atenției. Nu era destul că singura lor angajată civilă, singura anchetatoare din grupul lor, fusese obligată să lucreze *part-time* de o sarcină mai mult decât problematică, despre care șefii lui Alex bănuiau la început că este afectată de stres și de epuizare. Alex spusese „Doamne ajută" când, în sfârșit, Fredrika acceptase reducerea orelor de lucru în urma recomandărilor unui medic extrem de convingător.

Între timp, grupul primise sânge proaspăt în persoana lui Joar. Chiar dacă pe o perioadă limitată. Decizia demonstra că grupul încă însemna ceva. Alex nu avusese nevoie de mult timp ca să-și dea seama că Joar era un detectiv extrem de înzestrat. Spre deosebire de Peder și Fredrika, părea și stabil din punct de vedere mental. Nu răbufnea ca Peder și nici nu răstălmăcea lucrurile ca Fredrika. Rămânea mereu calm, iar integritatea lui era fără cusur. Pentru prima dată în ultimele luni, Alex simțea că are cu cine se consulta la birou.

— Pot să vă întreb ceva despre numele dumneavoastră de familie? spuse Joar pe neașteptate. E german?

Alex izbucni în râs; era o întrebare care i se punea des.

— Dacă mă cațăr până sus în arborele meu genealogic, s-ar părea că da. De fapt, e evreiesc.

Se uită scurt la Joar, nerăbdător să-i surprindă reacția. Joar rămase impasibil.

— Dar asta s-a întâmplat cu mult în urmă, adăugă Alex. Bărbații cu numele ăsta s-au căsătorit cu femei creștine și astfel legăturile de sânge evreiești dintre mamă și copil s-au destrămat.

Se apropiau de biserică. Alex parcă în fața reședinței vicarului, cum fusese înțelegerea. Un bărbat înalt, distins aștepta pe trepte în cămașa cu guler preoțesc. Arăta ca o statuie întunecată pe fundalul clădirii albe și al cerului aproape cenușiu. Impune respect, constată Alex înainte de a coborî din mașină.

— Ragnar Vinterman, se prezentă vicarul, dând mâna cu Alex și apoi cu Joar.

Alex observă că vicarul nu-i aștepta de mult acolo, fiindcă avea

mâna caldă. Și lată. Mâini atât de late nu mai văzuse până acum.

— Să intrăm, spuse Ragnar Vinterman cu o voce groasă. Alice, asistenta noastră, v-a pregătit ceva.

Pe una dintre mesele mari erau cești cu cafea și o tavă plină cu prăjituri. În rest, încăperea părea pustie și Alex simți cât de frig era chiar înainte să-și scoată paltonul. Joar rămase îmbrăcat.

— Îmi cer scuze că e atât de frig, zise Ragnar oftând. De ani întregi ne chinuim să reparăm instalația de încălzire; aproape că ne-am pierdut orice speranță. Doriți cafea?

Cei doi acceptară cafeaua fierbinte cu nerăbdare.

— Probabil că ar trebui să încep prin a-mi prezenta condoleanțele, spuse Alex precaut, după ce lăsă ceașca pe masă.

Ragnar înclină încet din cap, cu privirea în jos.

— E o pierdere uriașă pentru parohie, zise el blând. Ne va trebui mult timp ca să putem trece peste ea. E o durere prea mare.

Ținuta și vocea acestui om îi inspirau încredere lui Alex. Fiica lui sigur ar fi spus că vicarul are alura unui fost sportiv de performanță.

Vicarul își trecu mâna prin părul des, castaniu la culoare.

— Aici în biserică ne conducem după zicala „Speră tot ce-i mai bun, dar pregătește-te pentru ce-i mai rău”. Dar ca să faci așa ceva trebuie să ai o idee clară despre ce-ar putea fi răul absolut.

Se opri brusc și începu să învârtească ceașca de cafea.

— Mă tem că, de data asta, noi, cei care lucrăm și ne rugăm aici, nu ne-am gândit la așa ceva.

Alex se încruntă.

— Mă scuzați, nu prea înțeleg.

— Toți cei de aici știau despre problemele de sănătate ale lui Jakob, răspunse vicarul susținându-i privirea. Dar numai puțini dintre noi știau cât de rău îi era uneori. De exemplu, doar câțiva dintre colegi și enoriași știau că a urmat un tratament pe bază de electroșocuri. Când era internat, le spuneam celorlalți că se reface într-o stațiune sau este în concediu. Așa voia el.

— Adică se temea ca lumea să știe că e bolnav? întrebă Joar.

Ragnar își întoarse privirea spre el.

— Nu cred, răspunse el și se rezemă ușor de spătarul scaunului. Pe de altă parte, știa, ca fiecare dintre noi, cât de multe idei preconcepute există în legătură cu boala de care suferea.

— Presupun că era bolnav de mai mult timp, zise Alex, reproșându-și că nu vorbise cu medicul lui Jakob.

— De zeci de ani. Încă din adolescență. Slavă Domnului că tratamentul acestei boli a progresat mult în ultima vreme. Din câte am înțeles, primii ani de boală au fost groaznici. Se pare că o moștenea de la mama lui.

— Mai trăiește? întrebă Joar.

— Nu, răspunse vicarul și sorbi din ceașcă. S-a sinucis când Jakob avea 15 ani. Atunci Jakob s-a hotărât să se facă preot.

Alex se cutremură. Unele probleme păreau să treacă de la o generație la alta ca într-o ștafetă.

— Dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat ieri-seară? întrebă el pe un ton firesc, căutând privirea vicarului.

— Dacă Jakob e făptașul? Dacă el a împușcat-o pe Marja și apoi s-a sinucis? Asta vreți să știți?

Alex înclină din cap.

Ragnar înghiți în sec de câteva ori, privind pe lângă Alex și Joar, pe fereastră, la zăpada care acoperea copacii și pământul.

— Din păcate, cred că așa s-a întâmplat.

Ca și cum chiar în acel moment și-ar fi dat seama că nu stă foarte bine, își schimbă poziția pe scaun punând picior peste picior. Apoi își lăsă mâinile mari pe genunchi.

Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de pixul lui Joar, care adăuga alte însemnări la jumătatea de pagină pe care o umpluse deja.

— În ultimele două zile era într-o stare groaznică, zise Ragnar cu vocea încordată. Și regret, da, regret din toată inima că n-am dat alarma… Măcar Marjei să-i fi spus totul.

— În legătură cu ce? întrebă Alex.

— În legătură cu fiica lor, Karolina, răspunse Ragnar, aplecându-se peste masă și ascunzându-și fața în mâini preț de câteva clipe. Mica Lina, a cărei viață o luase razna.

Alex observă că Joar se oprise din scris.

— Ați cunoscut-o bine? întrebă el.

— Nu ca adult, când era mai mică. Dar Jakob îmi vorbea mereu despre ea. Despre dependența de droguri și încercările de a se lăsa.

Vicarul clătină din cap și continuă:

— Jakob și-a dat seama de problema ei abia acum câțiva ani. Fata era atât de pretențioasă cu ea însăși încât, atunci când, studentă fiind, și-a dat seama că nu poate realiza cât și-a propus, a început să ia tot felul de droguri. La început ca să-și depășească limitele, apoi dependența a devenit o altă problemă cu care se confrunta.

— Dar mama ei, Marja, trebuie să fi știut de problema asta, nu? spuse Alex, nesigur.

— Bineînțeles. Dar fata era mult mai apropiată de tatăl ei, deci numai el știa tot adevărul. Și, fiindcă aveau și alte probleme, Jakob a preferat să n-o împovăreze pe soția lui cu tot ce i se întâmpla fiicei lor.

— Dar mama ei trebuie să fi observat ceva, interveni Joar. Din câte am înțeles eu, fata era de ani buni dependentă de droguri.

— Întocmai, zise Ragnar, ridicând vocea. Dar, cu un pic de îndemânare, realitatea poate fi ascunsă, mai ales dacă mama nu suportă adevărul. Chiar dacă ar vrea să-l vadă.

— Adică mama a preferat să închidă ochii la felul în care își ducea viața fiica ei? întrebă Alex.

— Da, răspunse Ragnar ferm. Și nu cred că e atât de surprinzător. La urma urmei, aveau probleme de ani de zile cu sănătatea lui Jakob când, brusc, și fiica lor a devenit o problemă. Cred că a fost prea mult pentru Marja. Așa se întâmplă uneori.

Alex, el însuși tată a doi copii, nu era sigur că îi dă dreptate preotului; pe de altă parte, nici nu știa ce înseamnă să trăiești alături de cineva care suferă de depresie acută. Exista, desigur, o limită a suferinței pe care o putea suporta cineva. În privința asta, Ragnar Vinterman nu putea fi contrazis.

— Jakob a primit vestea duminică seară, continuă Ragnar. M-a sunat imediat, părea șocat, disperat.

— Cine i-a dat vestea? întrebă Alex.

Preț de o clipă, Ragnar privi dezorientat.

— Nu știu. Contează?

— Probabil că nu, răspunse Alex, dar tot voia să știe.

Joar se foi pe scaun, nerăbdător.

— Și nu i-a spus nimic soției? întrebă el.

Ragnar își mușcă buza de jos și clătină din cap.

— Niciun cuvânt. Și m-a implorat să nu-i spun nici eu. Voia să înțeleagă toate implicațiile înainte să-i spună Marjei. N-am văzut niciun motiv pentru care să nu-i împlinesc voia, dar i-am spus că aștept până miercuri, adică până azi.

— Până azi? repetă Alex.

Vicar aprobă din cap.

— Marja trebuia să vină aici pentru o întrunire a enoriașilor și, dacă Jakob nu i-ar fi spus, aș fi făcut-o eu. Marja trebuia să afle și ea.

Alex simți cum i se învălmășesc gândurile în minte. Apoi cum i se limpezesc.

— Ați mai vorbit după aceea sau atunci a fost ultima oară?

— Am mai vorbit o dată, răspunse Ragnar, din nou încordat. Ieri. Mi s-a părut neobișnuit de liniștit, voia ca spre seară să-i spună totul Marjei. Și m-a asigurat că va fi bine.

Vicarul trase adânc aer în piept și începu să plângă, spre surprinderea lui Alex, ca și a lui.

— Va fi bine, repetă vicarul cu o voce răgușită. Ar fi trebuit să-mi dau seama, ar fi trebuit să fac ceva. Dar nu mi-am dat seama. Și n-am mișcat un deget.

— E o reacție foarte obișnuită, remarcă Joar pe un ton firesc, făcându-i pe cei doi să-l privească lung.

Joar lăsă pixul jos și îndepărtă carnetul de el.

— Credem că putem fi raționali și înțelegători în toate situațiile, dar, din nefericire, oamenii nu se comportă așa. Nu suntem telepați,

de fapt, singurul lucru la care ne pricepem este să ne dăm seama mai târziu, când avem toate informațiile, ce anume ar fi trebuit să facem. Și atunci dăm vina pe noi înșine. Inutil.

Clătină din cap.

— Credeți-mă, nu ați avut informațiile vitale pe care, retrospectiv, sunteți convins că le-ați avut tot timpul.

Alex își privi colegul mai tânăr cu uimire. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știm despre ceilalți, se gândi el.

— Unii dintre prietenii familiei Ahlbin exclud posibilitatea ca Jakob să-și fi împușcat soția și-apoi să se sinucidă, zise Alex schimbând subiectul.

Ragnar Vinterman păru că șovăie.

— Vă referiți la Elsie și Sven? întrebă el cu blândețe în glas. A trecut ceva vreme de când erau buni prieteni cu Marja și Jakob. Deci nu au cum să știe prea multe.

Ca, de exemplu, dependența de droguri a fiicei, își spuse Alex.

— De ce? întrebă Joar. De ce nu mai erau buni prieteni?

— Adevărul e că erau în continuare prieteni, dar nu la fel de apropiați ca mai înainte, cel puțin așa îmi spunea Jakob. De ce? Nu știu. S-au certat de la ceva, acum câțiva ani, după aceea n-a mai fost ca înainte. Pe urmă Elsie și Sven s-au pensionat și, după ce au părăsit parohia, întâlnirile lor au devenit și mai rare.

Joar lua notițe din nou.

— Dar despre Johanna ce știți? Avea și ea probleme? întrebă Alex.

— Nu, deloc. Am auzit numai lucruri bune despre ea… Dar, dacă stau bine să mă gândesc, părinții ei nici nu prea vorbeau despre ea. Fata le-a spus clar, încă din adolescență, că n-o interesează Biserica, cel puțin nu la fel ca pe restul familiei, că e agnostică… Asta a cam înstrăinat-o de ai ei.

— Știți cumva cu ce se ocupă? întrebă Alex.

— E avocat, răspunse Ragnar. Mai mult de atât mă tem că nu știu.

— Deci nu știți cum am putea lua legătura cu ea? întrebă Joar.

— Nu, din păcate nu.

Rămaseră tăcuți o vreme. Alex sorbi din ceașcă și cugetă la informațiile furnizate de vicar. Cele mai multe i se păreau logice. Jakob nu contramandase cina cu Elsie și Sven ca să nu o tulbure pe Marja. Iar motivul pentru care părea atât de relaxat la telefon era probabil cel clasic: hotărâse să pună capăt vieților lor și așa se împăcase cu soarta.

Singurul semn de întrebare îl constituia Johanna. Se îndepărtase chiar atât de mult de familie încât să justifice decizia lui Jakob de a o lipsi de părinți? Trebuie să o găsească, și asta cât mai repede.

Se hotărî să pună o ultimă întrebare.

— Presupunând că Jakob nu a fost atât de tulburat încât să ia viața

soției lui și să se sinucidă, cine i-ar fi putut împușca? Vă puteți gândi la vreun alt făptaș?

Ragnar se încruntă.

— Adică Jakob și Marja să fi avut un conflict atât de violent cu cineva încât acea persoană să se hotărască să-i ucidă?

Alex încuviință din cap.

— N-am idee. Absolut deloc.

— Jakob a dus o adevărată campanie în favoarea refugiaților… începu Joar.

— Da, asta i-ar fi putut pricinui destule necazuri, zise Ragnar. Dar n-aș putea să vă dau amănunte.

Cu aceste cuvinte, discuția propriu-zisă luă sfârșit. Alex și Joar mâncară ultimele prăjituri și băură cafeaua, vorbind despre zăpada care crea probleme de tot felul. Apoi dădură mâna cu vicarul și plecară.

— Mă tem că tot ce-a spus vicarul e corect, zise Alex gânditor, în timp ce se întorceau la Kungsholmen. Dar mai întâi trebuie s-o găsim pe fată și să vedem care-i varianta ei. Și trebuie să vorbim și cu medicul care îl trata pe Jakob.

Dar, câteva ore mai târziu, când plecară de la serviciu, Alex și Joar încă nu dăduseră de el. Și, cu toate că, la început, crezuse că e stăpân pe situație, Alex simți cum, încet-încet, lucrurile îi scăpau de sub control.

•••

Fredrika Bergman fugea cât o țineau puterile. Protejându-și burta cu mâna, fugea prin pădurea întunecată mai repede decât o făcuse vreodată. Crengile lungi se agățau de fața și de corpul ei, picioarele i se afundau în mușchiul umed, iar ploaia fierbinte, de vară, îi lipea părul de cap.

Urmăritorii ei erau aproape acum. Știa că va pierde. Strigau la ea:

— Fredrika, renunță! Știi că nu poți scăpa de noi! Oprește-te! De dragul copilului!

Cuvintele lor o biciuiau, silind-o să alerge mai departe. Copilul îl voiau, copilul încercau să i-l ia. Văzuse că unul dintre ei era înarmat cu un cuțit. Lung și strălucitor. Când o vor prinde, îi vor scoate copilul din burtă și o vor lăsa să moară în pădure. La fel cum făcuseră cu toate celelalte femei pe care le vedea zăcând cu fața în sus printre copaci.

Nu mai putea fugi și era din ce în ce mai disperată. Va muri în pădure, neputând să-și salveze copilul nenăscut. Lacrimile trăgeau de ea, încetinindu-i pașii care fuseseră atât de lungi și de iuți la început.

În cele din urmă, se împiedică de o rădăcină și se prăbuși la pământ. Chiar pe burtă. Copilul nu mai mișcă, prefăcându-se într-un sloi de gheață.

În doar câteva secunde, urmăritorii o înconjurară. Înalți și întunecați. Fiecare înarmat cu un cuțit. Unul dintre ei se lăsă pe vine lângă ea.

— Hai, Fredrika, șopti el. De ce-ți îngreunezi situația când totul poate fi atât de simplu?

Urmăritorii veniră și mai aproape de corpul ei sleit de puteri, o întinseră pe spate și o imobilizară.

— Respiră, Fredrika, respiră, spuse unul și Fredrika văzu cum se ridică un cuțit.

Scoase un urlet cu toată forța de care era în stare și se zvârcoli ca să scape de acolo.

— Fredrika, pentru numele lui Dumnezeu, mă sperii! auzi ea o voce cunoscută.

Se sili să deschidă ochii și privi în jur dezorientată. Spencer o prinsese în brațele lui puternice, iar picioarele i se încurcaseră în pilotă. Era leoarcă de transpirație și lacrimile îi brăzdau fața.

Spencer o simți cum se relaxează și se așeză pe marginea patului. Continuă să o țină în brațe, fără să spună nimic.

— Doamne sfinte, ce-i cu mine? șopti Fredrika, scâncind la pieptul lui.

Spencer rămase tăcut, strângând-o și mai tare. În cele din urmă, zise calm:

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. Îmi pare rău.

Fredrika, uitând că Spencer trebuia să vină, se bucură că îl are lângă ea și o vreme nu mai spuse nimic.

— Cât e ceasul? îngăimă ea într-un târziu.

— Unsprezece și jumătate, răspunse Spencer oftând. Avionul de Madrid a aterizat cu întârziere.

Fredrika își aminti brusc. Madrid. Spencer fusese la o conferință în Madrid. Trebuia să sosească la șase și jumătate și să ia cina cu ea. Dar până la urmă ajunsese cu puțin înainte de miezul nopții și intrase cu cheia lui. Înainte să rămână gravidă se întâlneau în vechiul apartament al tatălui lui Spencer, acum însă, de când se chinuia cu sarcina, de cele mai multe ori se întâlneau acasă la ea. Provocările noi însemnau și obiceiuri noi.

Ochii i se umplură de lacrimi de dezamăgire.

— M-am săturat până peste cap. Credeam că sarcina mă va face fericită, că voi fi mai liniștită, mai senină. Și, când colo… mai jalnică decât acum n-am fost niciodată.

Spencer schiță zâmbetul lui strâmb care o făcea să-l dorească mai mult decât dorise orice alt bărbat.

— Jalnică, tu? spuse el scoțându-și paltonul.

— N-ai apucat să te faci comod? întrebă Fredrika, nedumerită.

— Nu, te zbuciumai așa de tare când am intrat, încât m-am gândit

ca mai întâi să te liniștesc.

Spencer ieși cu pași ușori ca să-și lase paltonul în hol. Cu părul zburlit, cu ochii obosiți. Nu mai era tânăr Spencer. Și curând avea să fie tată pentru prima oară în viață.

— Dumnezeule, Fredrika, așa pățești în fiecare noapte?

— Aproape, răspunse ea evaziv. Dar m-ai mai văzut așa.

— Da, dar credeam că se întâmplă rar. Mi-e groază să mă gândesc că nu sunt de fiecare dată alături de tine.

Atunci stai cu mine, vru să spună Fredrika. Lasă-ți nevasta aia plictisitoare și însoară-te cu mine.

Cuvintele înghețară în ea, înghițite de oceanul obișnuinței. Relația ei cu Spencer era la fel de clară ca întotdeauna: sigur, formau un cuplu, dar numai între anumite limite. Spencer niciodată nu-i dăduse de înțeles că lucrurile se vor schimba doar fiindcă acceptase rolul de tată al copilului ei.

Fredrika se dădu jos din pat și se duse la baie. Spencer dispăruse în bucătărie ca să-și facă un sandviș. Își lăsă în coșul de rufe cămașa de noapte udă de transpirație și făcu un duș. Jeturile de apă caldă, odihnitoare erau mai mult decât binevenite. Se răsuci și se învârti sub curgerea apei, prea obosită ca să-și dea seama că plânge. La sfârșit, se înfășură într-un prosop uriaș.

Cel puțin avusese o zi bună la serviciu. Scurtă, dar bună. Găsise cu mare greutate pe cineva care să traducă textele în arabă de pe bucățile acelea de hârtie, fiindcă toți traducătorii erau prinși într-un caz important de trafic de imigranți, având foarte mult de lucru pentru Divizia Națională de Anchete Penale. În cele din urmă, unul dintre ei îi luase hârtiile și îi promisese că îi va trimite traducerea a doua zi.

Fredrika își înăbuși un oftat. Cu siguranță, mâine va fi o zi plină. Va trebui să studieze traducerea, desigur; apoi să discute din nou cu medicul care se îngrijise de Karolina Ahlbin după internarea acesteia în spital. Singurul rezultat concret pe care îl obținuse cu o zi în urmă fusese informația despre o proprietate respectabilă din Ekerö, o casă și o bucată de pământ trecute pe numele surorilor Ahlbin, după ce inițial aparținuseră părinților. Poate că aceasta era casa în care stăteau Jakob și Marja…

Simți un nod în gât la gândul că Johanna Ahlbin rămăsese singură acum. Nu rezistase și o căutase la starea civilă. Johanna Maria Ahlbin, născută în 1978, la un an după sora ei. Necăsătorită, fără copii. Numai ea locuia la adresa aceea, deci era singură.

Ce putea fi mai rău de atât? Copilul se mișcă, de parcă ar fi făcut-o atentă să nu-l uite. Fredrika încercă să-l liniștească mângâindu-se pe burtă. Copilul era nenăscut. Era și nu era acolo. Dacă ar suna cineva la ușă și i-ar spune că părinții și fratele ei au murit, ar înnebuni de durere. Cel mai mult i-ar lipsi fratele ei. Lacrimi proaspete îi

împăienjeniră ochii. În afară de Spencer nu mai era alt om la care să țină atât de mult.

Își șterse lacrimile care îi alunecau pe obraji ca niște ființe pierdute. Copilul ei, mai mult ca sigur, nu va avea frați sau surori.

— O să trebuiască să te descurci singur, șopti ea.

Apoi înălță capul și își văzu ochii înroșiți de plâns în oglinda din baie. Și i se făcu rușine. La urma urmei, ce motiv avea să fie atât de deznădăjduită? Trăia bine, avea prieteni și familie și aștepta primul copil de la bărbatul pe care îl iubea de atâția ani.

Maturizează-te, își spuse ea furioasă. Și nu-ți mai plânge de milă. Doar în basme oamenii sunt mai fericiți decât tine.

Cu prosopul prins în jurul capului, părăsi baia și se duse în bucătărie, unde îl rugă pe Spencer:

— Îmi faci și mie un sandviș?

•••

Zbârnâitul telefonului se auzi în toată casa chiar înainte de miezul nopții. Se repezi să răspundă înainte să se trezească și soția lui. Trecu tiptil pe lângă ușa ei închisă, în sfârșit recunoscător că nu mai împărțeau același pat. Picioarele goale îi lipăiau pe podeaua din parchet. Dintr-o singură mișcare, reuși să deschidă și să închidă ușa biroului în urma lui.

— Alo? spuse el ridicând receptorul.

— A sunat, zise vocea de la celălalt capăt al firului. A sunat mai devreme.

Nu răspunse imediat. Deși așteptase telefonul, tot tulburat era. Hotărî că e o reacție sănătoasă. Niciun om nu putea face parte dintr-un proiect ca acesta fără să simtă ceva.

— Deci totul merge conform planului, remarcă el.

— Totul merge conform planului, confirmă vocea. Iar mâine trecem la faza a doua.

— Bănuiește ceva? Adică și-a dat seama de situația complicată în care se află?

— Încă nu. Dar o să-și dea seama mâine.

— Și atunci o să fie prea târziu pentru ea, conchise el cu un oftat.

— Da, până atunci o să se termine totul.

Mută din loc un carnet nou-nouț de pe biroul din lemn de stejar. Lumina din stradă îngălbenea florile de pe pervazul ferestrei.

— Ce face prietenul nostru care a sosit deunăzi?

— E în apartamentul unde l-a lăsat persoana de contact. Mâine trebuie să-și îndeplinească misiunea.

Prin fața casei trecea din când în când câte o mașină. Roțile scrâșneau în zăpada înghețată. Fumul care ieșea pe țeava de eșapament părea alb în frigul din jur. Ce ciudat. Afară totul părea să fie exact ca înainte.

— Poate că ar trebui să facem o pauză după ce terminăm operațiunea asta, spuse el în șoaptă. Până se potolesc lucrurile.

Auzea respirația interlocutorului.

— Sper că nu dai înapoi.

Clătină din cap.

— Bineînțeles că nu, răspunse el calm și apăsat. Dar, pe moment, puțină precauție nu strică, dacă toți sunt cu ochii pe noi.

Interlocutorul râse scurt.

— Dragă prietene, tu ești singurul dintre noi care e la vedere. Toți ceilalți suntem invizibili.

— Exact, spuse el răgușit. Tocmai asta și vrem, nu? Ar fi păcat să găsească un motiv ca să se apropie de mine. Pe urmă ar mai fi doar o chestiune de timp să ajungă și la voi, *dragă prietene.*

Accentuă ultimele cuvinte și râsetul de la celălalt capăt încetă brusc.

— Suntem cu toții în aceeași barcă, zise vocea înăbușit.

— Întocmai, insistă el. Și tare bine ar fi dacă n-aș fi singurul care ține minte asta.

Puse receptorul în furcă. Își aprinse o țigară, chiar dacă știa că soția lui nu suporta să fumeze în casă. Afară, zăpada cădea de parcă zeii vremii încercau cu disperare să acopere sub gheață tot răul din lume.

• JOI, 28 FEBRUARIE 2008

STOCKHLOM

Avea o claie de păr roșu, o rochie mov ca un sac și un limbaj corporal care te scotea din sărite. Vorbea răstit, cu o voce stridentă, furioasă. Peder Rydh era sigur că tipa mirosea a transpirație și nici nu se epila la subraț.

Peder ședea chiar în spate, într-un capăt, întrebându-se ce caută acolo. La un curs despre egalitatea la locul de muncă. Când avea atâtea lucruri, mult mai importante, de făcut. Dacă ar fi fost și ea acolo, Margaretei Berlin i s-ar fi făcut rușine de decizia luată.

Dintre toate cursurile despre egalitate, ăsta probabil era cel mai rău. Păcat. Pentru doamna Berlin.

Se foi pe scaun. Nu avea stare, simțea cum îl mănâncă palmele, nerăbdarea clocotea în el, mai avea puțin și exploda. Nu era drept! Absolut deloc!

Se înroși amintindu-și cum îl mustruluise Margareta Berlin. Femeia arătase atât de sigură de ea, impunându-și sentința din dosul biroului. De parcă *ea* era cea mai îndreptățită persoană care să-l învețe pe *el* cum să se poarte la locul de muncă.

Și ce tupeu avusese, să aducă vorba despre acea mică neînțelegere de la petrecerea de Crăciun.

Peder înghiți în sec. Îi era rușine și teamă, dar simțea și cum crește furia în el, o furie animalică. Nu fusese vina lui. Oricine își putea da seama. În plus, Margareta Berlin încurcase lucrurile. Poliția nu se deosebea prin nimic de alte locuri de muncă; puteai să te culci cu cine voiai.

Alte imagini îi veniră în minte, de data aceasta de la petrecerea de Crăciun. Trupuri înfierbântate pe un ring de dans improvizat, supraaglomerat, în sala de ședințe. Prea mult alcool, plus dansul pe o muzică ce nu făcea parte din program. După cum se exprimase Hasse, un coleg de-ai lui, a doua zi după petrecere, lucrurile o luaseră razna. Cu Peder în frunte. Băutură și dans la greu. Picioarele i se mișcau singure în timp ce învârtea femeie după femeie.

Apoi dansase cu Elin Bredberg. Față luminoasă, păr negru, ochi vii. Peder mai văzuse ochi din ăștia, oho. Înfometați, care îl aveau pe vino-ncoa. Ca niște magneți. Rugători.

Iar Peder nu era omul care să stea pe gânduri. Dacă ușa era deschisă, intra imediat. Așa și procedase. Mai întâi o lipise de el. Femeia mijise ochii, dar zâmbea în continuare. Ațâțându-l, invitându-l. În consecință, Peder își lăsase mâna pe fundul ei. Îl strânsese și o sărutase pe obraz.

În secunda următoare, Elin îl plesnise peste față. Punând capăt petrecerii.

Peder se gândi că viața are anumite reguli nescrise. Elin Bredberg trebuie să-și fi dat seama ce fel de mesaje primea el. Îi și spusese, cerându-i să-și asume o parte din vină, dacă nu toată vina, așa ar fi trebuit să facă. Până la urmă, Peder acceptase că vina era numai a lui. Dar de-abia a doua zi, când erau amândoi mai treji și capabili de o conversație normală – cel puțin rezolvaseră conflictul între ei.

Deși Peder credea în continuare că ea greșise.

Și uite unde era el acum. Într-o sală de clasă, în orele de serviciu, unde i se ținea o predică despre egalitate de către o femeie care arăta ca o sperietoare și probabil nu mai avusese parte de o partidă de sex ca lumea de când Iisus mergea în sandale.

Peder gemu în sinea lui. Câtă nedreptate! Întotdeauna se nimerea câte ceva care să-i distrugă până și cea mai mică fărâmă de fericire. Ticălosul care îl dăduse în gât cu cornul ar face bine să se păzească, fiindcă și-a făcut un dușman în poliție. În timpul nopții îi încolțise o bănuială și, pe măsură ce se gândea la ea, i se părea tot mai plauzibilă.

— Genul înseamnă putere, bubui vocea femeii. Iar femeile sunt, într-un fel, cetățeni de mâna a doua în țara aceasta. Chiar dacă Suedia este una dintre democrațiile de frunte.

Femeia trase adânc aer în piept, fluturându-și claia de păr.

— Și-acum vom face un mic exercițiu, anunță ea vioaie, rotindu-și privirea prin sală. Am nevoie de un voluntar, un tânăr drăguț din sală.

Nicio mișcare.

— Hai, nu vă codiți, gânguri ea. Nu e greu. E doar un exercițiu vechi de când lumea. Și amuzant.

Peder oftă. Oftă și se duse cu gândul la Ylva, de care se despărțise în urmă cu șase luni. Luni întregi de singurătate în apartamentul lui din suburbie, unde băieții veneau să stea din două în două weekenduri. Câte o seară sau o săptămână în care se întâlnea cu o femeie sau alta, întâlniri mai mult ca să-și umple timpul, care se terminau cu o partidă de sex, nebun la început, apoi mecanic.

Simți cum i se pune un nod în gât, cum îl ustură ochii și își acoperi fața cu mâna. Se întrebă dacă Ylva era în aceeași situație. Se întrebă dacă și ea se simțea pustie.

Fiindcă așa se simțea el acum.

Pustiu. Al naibii de pustiu.

•

Vocea medicului o făcu să se simtă privită, chiar dacă știa că așa ceva e absurd. Medicul era la telefon, nu acolo, în fața ei. Dacă ar fi fost să ghicească felul în care arată, ar fi spus că are ochelari și părul rar.

— Karolina Ahlbin a fost adusă la spital de o ambulanță, joia trecută, spuse medicul, care se numea Göran Ahlberg. Diagnosticul a fost ceea ce popular se numește supradoză, în cazul acesta o supradoză de heroină injectată în venă. Am făcut tot ce ne-a stat în putere ca s-o salvăm, dar organele ei interne erau atât de afectate încât n-am mai putut s-o resuscităm. A murit la mai puțin de jumătate de oră după intervenția noastră.

Fredrika își notă totul.

— Vă pot trimite cópii după raportul privind cauzele morții, adăugă medicul.

— L-am primit deja, dar v-am fi recunoscători dacă ne-ați trimite observațiile privind starea pacientei.

Fredrika desluși ezitarea din răspunsul lui Göran Ahlberg:

— Există suspiciuni?

— Nu. În cazul ei, nu. Dar moartea ei este legată de un alt caz, așa că…

— Mă voi îngriji să primiți documentele înainte de prânz.

Fredrika avea senzația că medicul de-abia așteaptă să închidă.

— A mai fost internată în spitalul dumneavoastră?

— Nu. Niciodată.

Fredrika auzi un ciocănit în ușă. Era Ellen Lind, care intră și lăsă câteva foi pe birou. Înclinară amândouă din cap, apoi Ellen părăsi încăperea.

Ar trebui să ne vedem mai des în afara orelor de program, își spuse Fredrika, dar imediat ideea o făcu să se simtă obosită. Nici cu prietenele ei nu mai avea energia să se întâlnească.

Göran Ahlberg își drese glasul ca să-i amintească de faptul că mai era la telefon.

— Îmi cer scuze, zise Fredrika repede. Aș mai avea câteva întrebări despre felul în care a fost identificată Karolina. Avea vreun document la ea?

— Da. Avea un portofel în buzunarul de la spate cu permisul de conducere. Identificarea s-a făcut cu ajutorul fotografiei de pe permis și a fost confirmată de sora ei, care a venit cu ea în ambulanță.

Fredrika rămase fără grai.

— Poftim?

— Sora ei. O clipă, am numele aici, spuse medicul răsfoind niște hârtii. A, l-am găsit. Se numește Johanna, Johanna Ahlbin. A fost aici. Și-a identificat sora.

Fredrika simți cum i se învălmășește totul în minte.

— N-am reușit să luăm legătura cu sora ei. Știți cumva unde se află?

— N-am vorbit cu ea prea mult, răspunse Göran Ahlberg, obosit. Dar îmi aduc aminte că a pomenit de o călătorie în străinătate. Cred că a plecat chiar în weekendul acela.

Frustrarea Fredrikăi nu mai avea limite. În niciun document primit de la poliție sau de la spital nu se făcea referire la prezența surorii.

— Polițiștii trimiși la spital au vorbit cu sora?

— Puțin. Totul părea normal. Adică decedata era însoțită de sora ei, care ne-a dat toate informațiile. Iar identificarea a fost o simplă formalitate.

Oboseala care, de obicei, îi îngreuna activitatea cerebrală dispăru brusc. Fredrika strânse pixul în mână și privi înainte. Așadar, Johanna Ahlbin fusese prezentă la moartea Karolinei. Apoi plecase în străinătate și nu mai putea fi contactată. Iar acum două zile, tatăl ei, de durere, își luase viața.

— Cine i-a anunțat pe părinții Karolinei Ahlbin despre moartea ei? întrebă ea, cu o voce mult prea aspră.

În alte condiții, probabil că medicul ar fi zâmbit înainte de a răspunde.

— Nu știu sigur. Dar Johanna Ahlbin a spus că îi va anunța ea.

— Știți cumva dacă a mai spus cuiva despre moartea surorii ei? A telefonat cuiva cât a fost la spital?

— Nu, din câte am văzut eu.

Uluită, Fredrika încerca să înțeleagă ce se întâmplase cu adevărat.

— În ce stare de spirit se găsea Johanna Ahlbin cât a stat acolo?

Medicul făcu o pauză, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— Era, bineînțeles, tulburată. Dar nu la modul dramatic.

— Cum adică?

— Păi, nu era la fel de îndurerată cum sunt, de obicei, rudele apropiate atunci când le moare cineva pe neașteptate. Am avut impresia că dependența de droguri a Karolinei Ahlbin era cunoscută de familie de mai mult timp. Ceea ce nu înseamnă că familia se aștepta ca fata să moară, dar înseamnă că, într-o anumită măsură, familia era pregătită pentru un asemenea sfârșit.

Nu și tatăl ei, se gândi Fredrika, posomorâtă. Tatăl fusese total nepregătit. Își împușcase soția și apoi se sinucisese.

Ciudată familie. Foarte ciudată.

Aruncă o privire la ceas. Se apropia ședința de dimineață din Bârlog. Luă hârtiile lăsate de Ellen pe birou. O copie după raportul despre victima neidentificată a accidentului rutier. Îl răsfoi repede și nu văzu nimic nou. Medicul patolog care făcea autopsia avea să trimită raportul mai târziu.

Se întoarse cu gândul la bucățile mototolite de hârtie scrise în arabă, pe care le dăduse la tradus. Poate că nu aveau nicio relevanță, dar trebuia să fie sigură că verifică tot.

Traducătorul răspunse după al treilea apel.

— N-a fost scrisul de mână cel mai ușor de descifrat, remarcă el.

— Dar, până la urmă, sper că ați reușit, zise Fredrika grăbită.

— Desigur, spuse translatorul, pe un ton aproape ofensat.

Fredrika își reprimă un oftat. Era atât de ușor să calci oamenii pe bătături, să depășești niște limite care erau evidente de la bun început.

— Să începem cu partea cea mai clară. Broșura. E o cărțulie de rugăciuni. O culegere de versuri din Coran, nimic deosebit. Și fără niciun fel de adnotare. Mai interesante sunt bucățile de hârtie.

Fredrika auzi foșnetul de la celălalt capăt al firului.

— Pe prima sunt numele a două locuri din Stockholm: Globe și Enskede. Două cuvinte suedeze, dar scrise pe verticală, în arabă. Așa cred, altfel habar n-am ce înseamnă. Eu sunt arab, deci vorbesc în cunoștință de cauză.

Translatorul izbucni în râs și Fredrika se simți nevoită să zâmbească și ea. Râsetul de la celălalt capăt al firului încetă brusc.

— Pe cealaltă bucată, în care mi-ați spus că era înfășurat un inel, scrie: „Farah Hajib, Sadr City, Bagdad, Irak”.

— Ce înseamnă?

— Nu știu. Poate însemna doar ceea ce spune: în Sadr City din Bagdad trăiește o femeie numită Farah Hajib. S-ar putea ca inelul să fie al ei, nu?

— Ce e Sadr City?

— Un cartier mai puțin cunoscut din Bagdad care e, sau a fost, controlat în întregime sau în parte de o grupare șiită cunoscută sub numele de Armata Mehdi, explică translatorul cu detașare. E un

cartier foarte periculos. Multă lume a fugit de acolo din cauza conflictului dintre musulmanii șiiți și cei sunniți, după căderea regimului lui Saddam.

Fredrikăi îi reveniră în minte imagini văzute la televizor din infernul provocat de antagonismele și ciocnirile interne din Irak după anul 2003. Milioane de oameni care se strămutau în mijlocul țării sau în statele vecine. Plus cei foarte puțini, prin comparație, care reușiseră să ajungă în Europa, în Suedia.

— Poate că femeia e aici. În căutare de azil.

— Vă trimit traducerea printr-un curier, zise translatorul. Ca să verificați la Agenția de Imigrație. Deși cred că o să fie greu s-o găsiți, având numai numele ei. Nici nu e sigur că s-a prezentat cu numele ăsta.

— Știu, dar tot vreau să verific. Cum v-ați descurcat cu harta? Ați reușit să descifrați ceva?

— A, harta. Uitasem.

Fredrika auzi din nou ceva foșnind.

— Aici scrie „Fyristorg 8”.

— Să fie o adresă din Uppsala?

— Așa se pare. Atât am găsit. Dar, cum spuneam, vă trimit totul printr-un curier și, dacă aveți alte întrebări, puteți reveni cu un telefon.

Fredrika îi mulțumi pentru ajutor și hotărî că prioritatea ei imediată era să verifice adresa din Uppsala, orașul unde îl cunoscuse pe Spencer.

Era aproape zece și mai avea câteva minute până la ședință. Trebuia să și-l alunge din minte pe Spencer ca să se poată concentra. Ridică din sprâncene când descoperi ce era pe strada Fyristorg nr. 8.

O casă de schimb valutar Forex.

Fredrika se încruntă și încercă să-și dea seama ce anume o făcuse să reacționeze atât de violent la vederea cuvântului Forex. Nu-i veni nimic în minte, drept care intră pe Vilma, site-ul Agenției de Imigrație, ca să vadă dacă Farah Hajib era în baza de date. Poate că femeia se afla în Suedia. Și poate că îi lipsea un inel.

•••

Când auzi cheia în broască, se simți atât de ușurat, încât fu cât pe-aci să izbucnească în plâns. Noaptea păruse interminabilă, iar în apartament era foarte frig. Ingenioasele desene lăsate de ger pe geamuri erau singurele lucruri frumoase din acest adăpost temporar, atât de mohorât.

Ali nu se simțea deloc bine. De mai multe zile îl durea burta și avea diaree. Aerul din apartament era îmbâcsit de fumul de țigară, fiindcă niciuna dintre ferestre nu se deschidea, mai mult de-atât, uneori se trezea că evită să inspire normal. Resimțea și efectele unei insomnii

prelungite. După două nopți fără somn, simțurile îi erau deja afectate grav de oboseală. Sărea de la un gând la altul și uneori i se părea că doarme chiar dacă știa că e treaz.

Nu pentru o astfel de viață plătise el. Chiar dacă îl costase mult mai puțin decât pe alții.

Chiar și așa, îi întâmpină în hol, vrând să le arate cât de bucuros e să-i vadă.

Era dimineață, abia trecuse de nouă și jumătate.

Aceeași femeie cu care se întâlnise în autogară. Însoțită de un bărbat. Scund și foarte blond. Greu de ghicit vârsta lui, dar arăta în jur de 60. Ali se întristă imediat. Sperase că va veni cineva care să vorbească araba. Spre surprinderea lui, omul deschise gura și îl salută pe limba lui:

— *Salaam aleikum,* Ali, spuse el blând. Cum te simți în apartamentul ăsta?

Ali înghiți în sec și își drese glasul de câteva ori. Trecuse atâta vreme de când nu mai vorbise cu cineva.

— Bine, răspunse el cu o voce gâtuită.

Înghiți din nou în sec, sperând că cei doi nu-și dau seama că minte. Ar fi un dezastru dacă ar crede că e obraznic. Cel mai rău ar fi să-l trimită înapoi, acasă. Adică în iadul în care trăiau el și familia lui.

Bărbatul și femeia intrară în camera de zi, iar Ali îi urmă fără tragere de inimă. Se așezară, femeia puse pe măsuță câteva pachete de țigări, nedesfăcute, și îi făcu semn lui Ali că sunt pentru el. Ali zâmbi și încercă să-și exprime recunoștința. Nu avusese ce să fumeze toată noaptea, motiv pentru care acum era și mai tensionat.

— Mulțumesc, șopti el în arabă. Mulțumesc.

Blondul îi spuse ceva femeii și aceasta izbucni în râs.

— Sper că n-ai crezut că te-am părăsit, zise bărbatul, lăsându-se pe spătarul canapelei cu o privire îngrijorată. A trebuit să plecăm din oraș câteva zile, sper că înțelegi.

Când văzu că Ali nu spune nimic, bărbatul adăugă:

— Am plecat și în interesul tău.

Ali trase din țigară, simțind cum nicotina începe să-l calmeze.

— N-a fost nicio problemă, zise el repede, trăgând iar din țigară. M-am descurcat.

Bărbatul înclină din cap și privi mai liniștit. Femeia ridică servieta pe care o avea la ea și o puse pe genunchi. Apăsă pe încuietoare și servieta se deschise fără zgomot.

— Am venit ca să discutăm despre ultima tranșă a sumei pe care ne-o datorezi pentru instalarea ta aici, în Suedia, spuse bărbatul pe un ton autoritar. Ca să obții permisul de ședere și să-ți aduci familia, ca să începi o viață nouă. Și ca să te muți în noua ta casă, să înveți suedeza și să-ți cauți de lucru.

Ali înclină din cap nerăbdător. Aștepta momentul acesta de când coborâse din avion.

Femeia îi dădu o pungă din plastic cu câteva hârtii.

— Aceasta este casa din Enskede pe care ne-am gândit să v-o propunem, ție și familiei tale, zise bărbatul, încurajându-l să se uite peste hârtii. Ne-am gândit că ai vrea s-o vezi.

Ali văzu câteva fotografii ale unei căsuțe anonime, lipite de altele. Casa era albă, iar peluza din față era foarte verde. Ferestrele aveau perdele. Ali zâmbi fără să vrea. Familia lui s-ar simți minunat acolo.

— Îți place?

Ali încuviință din cap. Bărbatul vorbea bine araba, mai bine decât mulți străini pe care îi întâlnise de la izbucnirea războiului în Irak. Se întrebă dacă și el va fi în stare să vorbească suedeza la fel de bine, cândva. Speranța îi încălzea sufletul. Numai cei care nu se străduiau riscau să piardă totul.

Femeia întinse mâna după pungă și Ali i-o înapoie imediat.

— Ce vreți să fac? întrebă el, foindu-se în fotoliu.

Îl usturau ochii de oboseală, iar din cauza foamei, burta îl durea și mai tare.

Bărbatul zâmbi din nou, la fel de larg.

— Cât le-ai spus, acasă, în Irak?

Ali oftă.

— Nu prea mult. Doar că voi aveți un alt sistem de plată față de celelalte rețele. Că dăm mai puțini bani, iar restul se bazează pe…

Căută cuvintele potrivite.

— … servicii făcute de ambele părți.

Zâmbetul bărbatului se lărgi și mai mult.

— Exact, zise el, aprobându-l din toată inima, ca și cum Ali ar fi rostit o frază memorabilă. Servicii făcute de ambele părți, exact așa.

Apoi tuși ușor și privi din nou îngrijorat.

— După cum sper că-ți dai seama, noi facem asta ca să vă ajutăm, pe tine și pe compatrioții tăi. Dar nimic nu e gratis. Casa costă bani, pașaportul fals cu care ai ajuns aici costă bani. Și nu uita, în sistemul nostru, nu ai voie să soliciți singur permisul de ședere. Avem oamenii noștri care se ocupă de asta.

Aceasta era partea din înțelegerea lor care i se păruse extraordinară și care îl convinsese pe Ali să le accepte condițiile: să nu spună nimănui, nici chiar familiei, unde pleacă. Să nu spună nici cine sunt persoanele cu care ia legătura, înainte de plecare. Și să jure pe onoarea lui că nu a mai fost în Suedia și că nu cunoaște pe nimeni acolo.

Prima condiție era singura care îi dăduse bătăi de cap: să nu poată spune nimic propriei sale familii. Fusese nevoit să plece pe furiș din casă, ca un hoț, noaptea, și să pornească spre Europa și Suedia de unul

singur. A treia condiție însă o încălcase. Avea un prieten în Suedia, într-un oraș pe nume Uppsala, și îl anunțase în cel mai discret mod cu putință de sosirea lui. Fără îndoială, prietenul îl aștepta să ia legătura cu el, deși Ali îi explicase că va trece un timp până vor putea să se întâlnească.

Ceilalți traficanți de refugiați păreau să-și bată joc de clienții lor. Cereau de cinci până la zece ori mai mulți bani, iar condițiile erau pur și simplu inumane. În primul rând, nu le făceau rost de permisul de ședere, motiv pentru care Ali era foarte conștient de ceea ce îi aștepta. La început, Agenția Suedeză de Imigrație eliberase permise aproape tuturor irakienilor care solicitau azil, acum însă refuzau 70% din cereri. Dacă erai refuzat, puteai face apel, dar dura ani întregi până să primești decizia finală. Iar dacă pierdeai, trebuia să te ascunzi ca să nu fii deportat.

Altceva mai rău nu își putea imagina. Însuși gândul de a fi despărțit de Nadia, soția lui, atât de mult timp îl făcea să-și piardă răsuflarea.

Drept care înclină din cap nerăbdător către acest bărbat care vorbea despre servicii de ambele părți și nevoia de a-și plăti permisul de ședere.

— Ce vreți să fac? întrebă el din nou.

Bărbatul îl privi câteva clipe în tăcere. Apoi se aplecă spre el și îi spuse ce trebuie să facă.

•••

Cândva, demult, totul fusese atât de diferit. Alex Recht, abia intrat în poliție, devenise curând unul dintre cele mai promițătoare talente. După doar câțiva ani în uniformă, fusese transferat la Departamentul de Anchete Penale și acolo rămăsese. Unde, de cele mai multe ori, i se părea că e fericit.

Ideea de a fi numit în fruntea unui grup special de investigații, alcătuit din oameni aleși pe sprânceană din Poliția din Stockholm, nu îi aparținuse. De fapt, el o întâmpinase cu mult scepticism. Își imaginase un viitor în care anchete uriașe, de nerezolvat, ajungeau pe biroul lui, iar el nu avea niciodată oameni destui care să se ocupe de ele pentru ca, între două cazuri, toată lumea să ardă gazul. Și avusese dreptate, chiar așa stăteau lucrurile. După ancheta de mare amploare de vara trecută, privind dispariția și uciderea Lillianei Sebastiansson, fluxul de cazuri fusese inegal. Întrebarea de start era invariabil aceeași: „Alex, se poate ca grupul tău să preia cazul ăsta?”

Uneori, cazul se dovedea la fel de aberant ca la început și adesea nu justifica prin nimic preluarea lui de către Alex și grupul de investigații.

Acum, Alex lucra la două cazuri: familia Ahlbin, care murise împușcată, și victima neidentificată a accidentului rutier din Frescativägen, la universitate. Până să deschidă ședința din Bârlog, se

hotărâse deja. Dacă Fredrika nu venea cu argumente convingătoare în privința celui de-al doilea, cazul urma să fie transferat colegilor de la Poliția din Normalm.

Alex oftă cu amărăciune. Era sigur că foarte curând dunga de pe fruntea lui va deveni o trăsătură permanentă. În clipa aceea nu înțelegea de ce își alesese o asemenea meserie.

— OK, suntem toți, spuse el tare pentru ca toată lumea să ia loc.

Puțini, ca de obicei. Fredrika, Joar și Ellen. Doar Peder lipsea, dar Alex nu făcu niciun comentariu.

— Dar Peder…, începu Ellen.

— Vine mai târziu, răspunse Alex, cu o iritare evidentă.

Apoi ascultă atent, împreună cu Joar, rezultatele convorbirii pe care Fredrika o avusese cu spitalul.

— Deci pe Karolina a identificat-o sora ei, spuse Joar surprins.

— Nu numai că a identificat-o. A venit cu ea în ambulanță și a rămas acolo cât au încercat s-o resusciteze. I-am întrebat pe polițiștii care au stat de vorbă cu ea la spital. Părea foarte calmă și le-a povestit cu detașare despre problemele surorii ei. Și a adăugat că e bine că sora și-a găsit, în sfârșit, liniștea.

Alex își frecă bărbia. Degetele îl dureau puțin, dar fizioterapia își făcea încet-încet efectul.

— Deci ce trebuie să înțelegem din asta? întrebă el rar, lăsându-se pe spătarul scaunului. Karolina moare joi în spital. Tatăl ei primește vestea abia duminică, poate de la Johanna, cealaltă fiică, potrivit medicului de la spital. Mamei însă nu i se spune nimic. Iar Johanna se dă la fund.

Clătină din cap și continuă:

— Ce-am reușit să aflăm despre locul de muncă al Johannei Ahlbin? Unde e femeia asta?

— E în concediu, răspunse Joar. În sfârșit am reușit să găsesc compania la care lucrează și să vorbesc cu cineva din conducere, care mi-a spus că Johanna e în concediu. E plecată de două săptămâni și mai lipsește încă trei.

— Deci era deja în concediu când a murit sora ei, constată Fredrika.

— Exact, zise Joar. Dar tipul cu care am vorbit nu știa de ce a primit concediul. Se pare că din motive personale. Nu era sigur nici dacă Johanna este în țară.

— Ce companie îți dă un concediu de cinci săptămâni fără să te întrebe de ce ai nevoie de el și unde te duci? întrebă Fredrika.

— Asta, de exemplu, răspunse Joar, ușor nesigur. I-am explicat tipului de ce o căutăm și că e urgent. Dar tot nu mi-a putut spune mai mult.

— N-avem *e-mail*-ul? interveni Ellen.

— Nu putem da o veste ca asta prin *e-mail,* răspunse Alex exasperat.

— Așa e, dar am putea să-i spunem că vrem să vorbim cu ea, insistă Ellen.

— Am *e-mail*-ul ei de la serviciu, zise Joar. Dar n-avem nicio garanție că Johanna o să-l verifice cât e în concediu. Telefonul ei mobil de la serviciu e închis.

Nimeni nu comentă. Alex cugetă la cele auzite, așteptând să i se limpezească gândurile. Într-un târziu, reuși să întrezărească ceva.

— Ceva nu se potrivește aici, spuse el apăsat. Cum naiba să-și anunțe tatăl de moartea surorii ei – o veste atât de tragică – și apoi să plece din țară? Fără să schimbe o vorbă cu mama ei?

Joar înclină din cap, mai mult pentru el.

— Sună ciudat, chiar dacă știm că familia era la curent cu dependența de droguri a fetei, moartea ei nefiind neapărat o surpriză.

— Ceea ce ne conduce la o altă ciudățenie, zise Fredrika. Cum se poate ca cineva din cercul ei de cunoștințe să uite de viciul Karolinei? La urma urmei, fata era de mult timp dependentă de droguri.

— Cred că Ragnar Vinterman ne-a dat un indiciu, spuse Alex. Dependența Karolinei era un subiect despre care preferau să nu discute.

— Dar, dacă se obișnuiseră deja cu ideea că fata ar putea să moară, reacția tatălui a fost ieșită din comun, remarcă Joar, revenind la vechiul subiect. Potrivit lui Ragnar Vinterman, viciul Karolinei îi măcina pe părinții ei de multă vreme; în plus, am aflat și că Johanna nu s-a consumat prea mult la moartea surorii ei.

— Poate că nu erau foarte apropiate, sugeră Fredrika. Știm ceva despre relația dintre ele?

— Sau despre relația Johannei cu părinții ei? adăugă Alex. De ce-a plecat imediat după ce a dat vestea? Știa cât de instabil poate fi tatăl ei. Înțeleg, te ții departe de familie, cum am auzit că se ținea ea, dar asta nu înseamnă că trebuie să te porți total iresponsabil.

Rămaseră toți pe gânduri. Alex bătea darabana pe birou.

— Ideea e că nu trebuie să confundăm lucrurile, zise el cu asprime. Faptul că relațiile dintre ei erau ciudate e irelevant în cazul ăsta. Personal, nu văd cum aspectele discutate aici pot schimba radical ceva.

Ceilalți dădură din cap aprobator. Alex văzu cu coada ochiului cum Fredrika răsfoiește alte hârtii din fața ei. Aproape că uitase de victima neidentificată a accidentului rutier.

— O să-i trimitem un *e-mail* Johannei Ahlbin la adresa pe care o avem, hotărî el. Și o să-l rugăm pe șeful companiei să discute cu câțiva dintre colegii ei, să vadă dacă avea prieteni printre ei care ar putea ști unde se află în acest moment. Eu merg cu Joar la cealaltă casă, cea trecută pe numele surorilor, ca să vedem dacă aflăm ceva util. Ce știm despre casa asta, Fredrika?

Fredrika lăsă teancul de hârtii pe care îl ținea în mână și răsfoi altul.

— Casa este în afara Stockholm-ului, la Ekerö. Aparține familiei Marjei Ahlbin de mult timp: a fost cumpărată de bunicii ei din partea mamei în anii ’30. A fost trecută pe numele Marjei în 1967 și apoi pe cel al Karolinei și Johannei acum patru ani.

— Au părți egale? întrebă Joar.

Fredrika înclină din cap.

— Da, conform actului de proprietate, Johanna și Karolina Ahlbin dețin fiecare câte o jumătate.

— Și părinții Marjei? întrebă Alex. Sper că nu mai sunt în viață, altfel am uitat să-i anunțăm că fiica lor a fost împușcată în cap de propriul ei soț.

Fredrika înclină de mai multe ori din cap.

— Da, părinții lui Jakob și ai Marjei sunt morți de câțiva ani. Jakob a avut un frate care a emigrat în America. Marja a fost singură la părinți.

— Casa asta din Ekerö e mare? întrebă Joar, gânditor.

— Am printat o hartă, spuse Fredrika și le-o arătă. Casa se află la capătul unei străduțe. Are mult teren în jur, iar proprietatea este evaluată la două milioane și jumătate de coroane.

Alex scoase un fluierat.

— Deci, după moartea Karolinei, casa îi rămâne Johannei…

— Așa cred, zise Fredrika. Dar n-aș spune că e un noroc prea mare. Mai întâi trebuie achitată ipoteca. Destul de consistentă.

— De ce a fost trecută pe numele lor atât de repede? întrebă Joar. Cum să lași o asemenea proprietate pe seama unui dependent de droguri?

— Cred că ar trebui să vedem în ce condiții s-a efectuat transferul, spuse Fredrika.

— Mai întâi să vedem casa, hotărî Alex. De hârtii ne ocupăm pe urmă.

Îi aruncă o privire Fredrikăi ca să fie sigur că tonul lui autoritar e valabil și pentru ea. La început, avuseseră câteva probleme de comunicare tocmai din cauza asta.

Fredrika însă nu se arătă deloc afectată.

Alex continuă:

— Unde ai ajuns cu insul neidentificat?

Fredrika făcu un rezumat al informațiilor culese până atunci. Omul scrisese mai multe nume și adrese pe bucăți de hârtie și înfășurase un inel într-alta, pe care era trecut un nume de femeie. Femeia nu părea să se afle în Suedia; cel puțin în banca de date nu exista nicio solicitantă de azil din cartierul Sadr City din Bagdad cu numele respectiv.

— Nu cred că o casă de schimb valutar Forex e ceva ieșit din

comun, remarcă Alex. Poate că a vrut să schimbe niște bani…

— Dar de ce tocmai în Uppsala? se întrebă Fredrika.

— Fiindcă locuia acolo? sugeră Joar relaxat.

Pe fața altfel serioasă, sobră a Fredrikăi se insinuă o umbră de zâmbet care îl tăcu pe Alex să-și spună, ca și cu alte ocazii, că femeia asta chiar era frumoasă.

— Atunci ce căuta chiar în fața Universității din Stockholm în toiul nopții? continuă ea. Eu am senzația că omul locuia aici, nu în Uppsala.

Alex se îndreptă de spate.

— Există vreun indiciu care să ne facă să credem că a fost ucis în mod intenționat? întrebă el direct.

— Nu, răspunse Fredrika. Până acum, nu. Dar aștept verificarea amprentelor și raportul privind autopsia.

— În regulă, spuse Alex. După ce primești toate datele, hotărâm cum să continuăm ancheta. Dacă o continuăm.

Fie din cauza sarcinii, fie din alt motiv, Fredrika nu părea să aibă obiecții nici de data aceasta.

N-o mai recunosc, se gândi Alex, începând să-și facă griji. De obicei, își susținea ideile cu mai multă tenacitate.

Ședința fu întreruptă de un ciocănit în ușă. Era Peder. Nu se uită la nimeni, doar intră și se lăsă să cadă pe un scaun de lângă masă.

— Salut, spuse el.

Din spatele lui apăru un tip despre care Alex știa că e criminalist.

— Mă scuzați că vă deranjez, zise el tărăgănat, din ușă. M-am gândit că vreți să vă uitați peste astea.

Criminalistul îi întinse lui Alex câteva foi de hârtie.

— Ce ai aici? întrebă Alex.

— Cópii după *e-mail*-urile trimise bisericii unde lucra Jakob Ahlbin. Astăzi am primit aprobarea să accesăm contul lui de acolo. Se pare că a primit mai multe amenințări. A salvat *e-mail*-urile într-un *folder* separat.

Alex ridică din sprâncene.

— Serios? făcu el.

Criminalistul înclină din cap.

— Citiți-le, spuse el. Amenințări grave dacă Jakob nu înceta să apere cauza imigranților. La prima vedere, Jakob se implicase într-o dispută de care trebuia să se ferească.

Joar sări în picioare și veni să citească peste umărul lui Alex.

— Uitați-vă la date, zise el arătând cu degetul. Ultimul a fost trimis cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Alex simți cum pulsul i se întețește în timp ce citea copiile.

— Așadar, primea amenințări, spuse el într-un târziu.

Astfel, cazul familiei Ahlbin lua o nouă întorsătură.

BANGKOK, THAILANDA

Prietenul ei îi spusese să aștepte, o va suna el ca să o lămurească ce trebuie să facă. Promisese că va lua legătura cu ea până a doua zi, la ora două. Se uită la ceas cu nerăbdare; trecuse de trei. Acasă, în Suedia, era nouă dimineața.

Pentru a o suta oară, își scoase telefonul mobil din poșetă și verifică dacă a pierdut vreun apel. Nimic. Pe de altă parte, punctualitatea nu fusese niciodată un motiv de mândrie pentru el.

Proprietarul cafenelei îi mai oferi o ceașcă de cafea. O recunoscuse și se întristă când femeia îl refuză.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia încercă să zâmbească și clătină din cap.

— Nu, dar vă mulțumesc pentru amabilitate.

Își întoarse privirea spre ecranul computerului. Ar fi vrut ca problemele ei să poată fi rezolvate prin intervenția unui proprietar de cafenea din Thailanda. Continuase să-și sune părinții, dar fără folos. Singurul lucru care se schimbase de ieri era că telefonul mobil al mamei ei nu mai răspundea nici el. E-mail-ul tot nu funcționa, iar compania aviatică susținea în continuare că rezervarea nu apărea nicăieri.

— Nu vă faceți griji, îi repeta funcționarul de acolo. Vă scot eu din încurcătură. Dacă mai aveți răbdare până mâine, vă asigur că totul va fi OK.

Se întrebă dacă să-și sune prietenul din nou, să-l întrebe de ce n-a sunat-o el.

Stomacul îi chiorăia de foame și își simțea capul greu. Trebuia să mănânce și să bea ceva, să-și refacă energia. Se hotărî să se întoarcă la hotel și, pe drum, să găsească ceva de mâncare.

Când ieși pe trotuar, căldura o izbi în plin. Merse pe Sukhumvit, marea arteră care străbate Bangkok-ul, relaxându-se la gândul că hotelul era la numai două străzi de acolo. Curelușa poșetei îi rodea umărul, drept care iuți pasul. Ca să scape de soare, se strecură pe o stradă lăturalnică. Se uita și în stânga și în dreapta ca să vadă un local în care să mănânce ceva.

Tot gândindu-se la mâncare, îl văzu când era prea târziu. Brusc, tipul apăru lângă ea, cu un cuțit în mână și un rânjet pe față. Zgomotul infernal produs de mașini și de oameni venea de la mai puțin de treizeci de metri, dar pe strada lăturalnică se aflau numai ei doi.

N-am nicio scăpare, își zise ea și, la început, nu simți niciun fel de frică.

— Poșeta, se răsti tipul la ea, amenințând-o cu cuțitul. Poșeta.

Îi veni să plângă, așa cum stătea acolo. Poate nu fiindcă era

tâlhărită pentru prima oară în viață, ci fiindcă de acum încolo va avea probleme și mai mari. Tot ce avea era în poșetă. Portofelul, cardul Visa, telefonul mobil. Asta fusese hotărârea ei pentru întreaga călătorie; i se păruse mai riscant să lase ceva la hotel decât să poarte totul la ea. Singura excepție era laptopul, pe care nu-l putea căra după ea. Dar și de pe el șterse toate informațiile.

Gâfâia. Curelușa poșetei i se desprinse de pe umăr și îi alunecă până la cot.

— Repede, repede, o zori tipul făcându-i semn cu mâna liberă să dea drumul la poșetă.

Când văzu că femeia nu se conformează imediat, tipul se repezi la ea silind-o să facă doi pași înapoi ca să evite lovitura de cuțit. Ea se împiedică de o piatră și căzu pe spate. Poșeta i se desprinse de braț și, în secunda următoare, tipul o înșfacă, dar nu fugi cu ea.

Rămase pe loc, uitându-se la femeie. Deschise poșeta și începu să caute prin ea.

— USB-ul, spuse el.

Femeia îl privi fără să înțeleagă nimic.

— USB-ul, strigă el. Unde e?

Femeia înghiți în sec de câteva ori, clătinând îngrozită din cap.

— N-am așa ceva, răspunse ea în engleză, încercând să se îndepărteze de el.

Insul se aplecă spre ea și, cu un gest brusc, o ridică în picioare. Femeia încercă să scape din mâinile lui, zvârcolindu-se ca un șarpe. Apoi cuțitul se abătu din nou asupra ei, de data aceasta foarte aproape. Insul îl lipi de fața ei, iar ea tresări la contactul cu răceala metalului.

Accentuând fiecare silabă, insul întrebă din nou:

— Unde e USB-ul?

Cuprinsă de panică, dar fără să scoată un sunet, se gândi ce opțiuni ar avea. Niciuna, își zise ea văzând expresia de pe fața insului. Era furioasă și agresivă, dar foarte controlată. Știa mult prea bine ce anume caută.

Bâjbâi după *stick*-ul de memorie prins de lănțișorul de la gât. Insul o strângea la fel de tare, mult prea tare. Când o văzu ce face, îi smulse lănțișorul. *Stick*-ul căzu pe trotuar și insul se aplecă să-l ia.

O șansă mai bună de a scăpa nu avea cum să mai apară.

Femeia o luă la fugă, din toate puterile, plesnind trotuarul cu sandalele ei. Dacă reușea să ajungă pe Sukhumvit, era salvată.

— Stai! strigă insul din spatele ei. Stai!

Dar, firește, femeia nu se opri, convinsă că așa ceva ar fi însemnat moarte curată. Insul ăsta fusese angajat de cineva și misiunea lui nu era doar să o tâlhărească. Își dăduse seama aproape imediat că se purta ciudat. Tâlharii nu-ți răscolesc poșeta după un *stick* USB. Și de

unde știa? De unde știa că trebuie să caute un *stick* USB?

Alergă tot drumul până la hotel, luând-o doar pe străzile mai mari. Nu știa exact când insul renunțase să o mai urmărească – oricum, după ce ajunsese pe Sukhumvit nu-i mai auzise strigătele. Privi în spate abia când ajunse în holul hotelului, aproape leșinată și udă de transpirație. Insul dispăruse.

Se lăsă să cadă pe podeaua din hol, disperată.

Un gardian și o recepționeră se repeziră la ea. Ce-a pățit? O puteau ajuta cu ceva?

Ar fi vrut din toată inima să le spună întreaga poveste. Era atât de obosită, incapabilă să-și adune forțele ca să-și ducă proiectul la bun sfârșit. Călătoria de una singură se dovedise, până la urmă, o idee total neinspirată. Unde-i fusese capul? Cum de nu înțelesese ce risca, cum de nu simțise pericolul iminent?

— Am fost tâlhărită.

Cei doi rămaseră descumpăniți. Tâlhărită? Ziua în amiaza mare, în Bangkok? O femeie albă? Erau șocați, nu mai auziseră de așa ceva. Recepționera dădu fuga după un pahar de apă, iar gardianul sună la poliție.

În timp ce sorbea din pahar, recepționeră o întrebă cu blândețe dacă mai avea nevoie de ceva.

— Nu, răspunse ea, încercând să zâmbească. Aș vrea să-mi dați cheia, ca să urc în cameră și să fac un duș.

Recepționera se duse după cheie, iar gardianul începu să măsoare holul cu pași mari, tulburat.

— Poliția ajunge aici în jumătate de oră, o asigură el.

Femeia încercă să se arate recunoscătoare, conștientă că poliția nu avea cum să o ajute prea mult.

Recepționera reveni, arătând foarte îngrijorată.

— Îmi cer scuze, în ce cameră ați spus că stați?

— 214, răspunse ea, obosită.

Bău din nou din pahar, se ridică și se apropie de recepție.

— Îmi pare rău, domnișoară, zise recepționera. În camera 214 avem un domn care s-a cazat acolo alaltăieri. Sunteți sigură că e numărul corect?

Brusc, simți că nu mai are aer. Privi fix spre numele hotelului, care era deasupra recepției, ca să le amintească locatarilor unde se află.

Manhattan Hotel. Hotelul în care stătea de șase zile.

Simți cum o cuprinde panica. Recepționera și gardianul o priveau bănuitori. Încercă să spună ceva fără să-i tremure vocea:

— Îmi cer scuze. Am ametit de tot. Aveți dreptate, nu-mi mai amintesc numărul.

— Domnișoară, noi vrem să vă ajutăm, dar numele dumneavoastră nu apare în computerul nostru. În nicio cameră.

Femeia înghiți în sec.

— OK, atunci poate că, din greșeală, acolo apare că am eliberat camera.

Recepționera scoate un oftat.

— Potrivit computerului, n-ați stat deloc aici.

Trecură câteva clipe. Femeia clipi de mai multe ori ca să-și rețină lacrimile.

Se uită în ochii recepționerei, implorând-o.

— Dar nu se poate să nu mă recunoașteți. De câteva zile am tot intrat și ieșit de aici.

Recepționera schimbă o privire cu gardianul, părând că ar vrea să întrebe ceva. Apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, domnișoară, spuse ea cu sinceritate. E prima oară când vă văd. Și sigur nu v-a mai văzut nimeni pe aici. Vreți să vă chem un taxi?

STOCKHOLM

Peder Rydh încercă să-și controleze furia, în timp ce Joar și Alex porneau spre casa surorilor Ahlbin din Ekerö. Alex îl pusese să citească *e-mail*-urile de amenințare și să afle, împreună cu secția tehnică, cine anume le trimisese. Fredrika trebuia să se intereseze de colaborarea lui Jakob cu organizațiile de refugiați. Chiar și asta i se părea mai interesant decât să se holbeze la niște amărâte de *e-mail*-uri.

Peder își scoase telefonul mobil și îl sună pe Jimmy, fratele lui. Nu primi niciun răspuns, drept care trânti telefonul pe birou. Bineînțeles că nu răspundea, cum să răspundă dacă toate mergeau anapoda?

În clipa următoare se simți vinovat. Ar trebui să se bucure că Jimmy nu răspunde la telefon, însemna că are altceva mai bun de făcut.

— Jimmy are mare noroc cu un frate care are atâta grijă de el, spuneau îngrijitorii de la azil, ori de câte ori Peder se ducea acolo.

Uneori i se părea că azilul e singurul loc de pe planetă în care Peder mai făcea o impresie bună și se simțea binevenit. Jimmy locuia acolo de când împlinise douăzeci de ani și părea fericit. Acolo, lumea avea alte dimensiuni, cărora le putea face față, unde era înconjurat de oameni ca el, care nu se puteau descurca singuri.

— Trebuie să ții cont că, în ciuda oricăror opreliști, duci o viață privilegiată, spunea mama lui.

Peder o înțelegea, dar tot îl deranjau cuvintele ei. Fredrika Bergman, de exemplu, nu avea un frate care să fi fost lovit la cap, la vârsta de cinci ani, în timpul unui joc stupid care o luase razna; asta însemna că Fredrika era mai puțin obligată decât Peder să se autodepășească?

Uneori, când stătea cu unul dintre băieții lui pe genunchi, se gândea cât de incredibil de fragilă e viața. Imagini de neșters din copilărie îi

aminteau de accidentul cu scrânciobul care distrusese viața fratelui său și îi arătau cât de ușor poți pierde ceva irevocabil dacă nu ești atent.

Atent. Demn de încredere. Conștient.

Dumnezeu știe de când n-a mai fost așa.

Mama lui, care juca mai mult rolul de dădacă pentru cei doi gemeni, începuse să-l privească îngrijorată când ajungea târziu acasă, duhnind a bere, sau ieșea la băut după serviciu, câte trei seri la rând. Ceva se întâmplase cu el, de asta era mai puțin atent și mai neglijent. La nașterea băieților, când Ylva căzuse pradă depresiei postnatale care nu se mai sfârșea.

Acum însă el era cel care nu reușea să-și revină, nu ea. Când se despărțiseră prima oară, se simțise puternic și responsabil. Ieșise dintr-o situație imposibilă și făcuse ceva radical ca să-și schimbe viața.

Dar se dusese naibii totul.

Scrâșni din dinți, ca de obicei. Cel puțin la serviciu avea altele pe cap.

Se uită peste lista cu toate amenințările trimise în ultimele două săptămâni pe adresa de *e-mail* de la biserica la care lucra Jakob Ahlbin. Tonul devenea din ce în ce mai ostil, iar amenințările păreau să fi început după ce preotul intervenise într-o dispută despre care expeditorul credea că nu-l privește. *E-mail*-urile nu erau semnate cu un nume, ci doar cu inițialele FP. Aceste inițiale apăreau și în adresa de *e-mail* a expeditorului.

Peder se încruntă. Habar nu avea ce însemnau cele două litere.

Reciti *e-mail*-urile. Primul era din 20 ianuarie.

Popă nenorocit, te sfătuim să te lași păgubaș cât încă mai poți. FP

Să te lași păgubaș de ce? se întrebă Peder.

Următorul *e-mail* sosise câteva zile mai târziu, pe 24 ianuarie.

Noi nu glumim, vicarul dracului. Nu te atinge de oamenii noștri, nici acum, nici în vecii vecilor. FP

Deci FP era un fel de grup, deduse Peder. Altceva? Celelalte *e-mail*-uri amenințătoare nu ofereau alte indicii, doar tonul era mai aspru. Un *e-mail* din ultima zi a lunii ianuarie suna astfel:

Dacă nu dai doi bani pe prietenii noștri, nu dăm nici noi pe prietenii tăi. Îți arătăm noi ție. Ochi pentru ochi, popa dracului. FP

Scris aiurea. Dar cu un mesaj clar. Peder se întrebă cum reacționase Jakob Ahlbin. Din câte știa el, preotul nu anunțase poliția. Asta însemna că nu luase amenințările în serios? Sau avea alte motive ca să nu anunțe poliția?

Ultimele două *e-mail*-uri sosiseră în ultima săptămână din viața lui Jakob. Pe 20 februarie, expeditorul scrisese:

Ar trebui să ne asculți, vicare. Dacă nu încetezi imediat, te așteaptă chinurile lui Iov.

Și cel din 22 februarie:

Nu uita cum a sfârșit Iov; *mai e timp să te răzgândești și să faci ce trebuie. Nu mai căuta.*

Peder cugetă. Ce să caute? Numele de Iov îi suna cunoscut, dar nu știa de unde. Din Biblie, poate. Căută repede pe Internet și avu confirmarea.

Se pare că Iov era omul pe care Dumnezeu îl supusese la cele mai mari încercări ca să-i arate Satanei cât de mult rezistau cei care trăiau fără prihană.

Iov pierduse tot, observă Peder posomorât. Dar supraviețuise.

Ridică receptorul și telefonă secției tehnice ca să afle dacă cei de acolo aflaseră numele expeditorului *e-mail*-urilor anonime.

•

Ajunseră la Ekerö în doar o jumătate de oră. Drumurile erau libere la miezul zilei, nu înțesate de mașini ca în orele de vârf.

— Ce părere aveți? întrebă Joar pe un ton neutru.

— N-am nicio părere, răspunse Alex hotărât. Prefer să știu. Iar despre cazul ăsta știu prea puține lucruri ca să spun ceva. Dar merită atenție faptul că Jakob a primit niște amenințări atât de serioase chiar înainte de a fi găsit mort.

Alex nu trebuia să explice de ce faptul merita atenție. Problema era clară. Dacă se dovedea că nu Jakob era făptașul, ancheta se împotmolea de tot. Criminaliștii cercetaseră fiecare centimetru pătrat din apartament, dar nu găsiseră absolut niciun indiciu cum că, la momentul împușcăturilor, acolo mai fusese și altcineva. În sinea lui, Alex spera ca Jakob să fie vinovatul. Altfel, situația devenea a naibii de complicată.

Parcară pe alee și coborâră din mașină. Cerul era senin, iar zăpada înghețase bocnă. Cea mai frumoasă vreme de iarnă, nici pe departe condițiile pe care le asociai spontan cu moartea și nenorocirea.

Zăpada era de un alb imaculat în fața și în jurul casei.

— N-a mai călcat nimeni pe aici de ceva vreme, remarcă Joar.

Alex nu spuse nimic. Fără să vrea, se gândi la Peder. Poate că fusese prea aspru cu el; cazul fusese al lui încă de la început. Dar colegii trebuia să se aștepte la o pedeapsă severă a unui comportament necuviincios. Peder nu avea nicio scuză că își ratase căsnicia; problemele de familie trebuia lăsate acasă. Mai ales dacă erai polițist.

— Intrăm de îndată ce ajung și criminaliștii, zise Alex mai tare decât de obicei, ca să-și oprească gândurile care îi roiau în minte. Cred că erau chiar în urma noastră.

Procurorul le eliberase un mandat de percheziție fiindcă exista bănuiala unei încălcări a legii. Mai greu găsiseră o cheie. Chiar dacă Elsie și Sven Ljung aveau cheia lor de la apartamentul familiei Ahlbin din Odenplan, nu aveau una și de la casa aceasta, iar fetele erau,

evident, indisponibile. Până la urmă, ceruseră voie să intre în apartamentele din oraș ale familiei Ahlbin și Karolinei ca să caute cheia, dar tot nu găsiseră nimic. Așa că acum îi așteptau pe tehnicieni să deschidă ușa de la intrare cu minimum de stricăciuni.

— Cum arată apartamentul Karolinei? îl întrebă Alex pe Joar, care căutase acolo.

Joar șovăi, neștiind ce să răspundă.

— În niciun caz n-aș zice că arată ca o casă de drogat, zise el într-un final. Am făcut câteva fotografii; le puteți vedea mai târziu.

— Arată ca și cum cineva a intrat și a făcut curățenie? întrebă Alex gândindu-se la Johanna, care ar fi putut face așa ceva după moartea surorii ei.

— E greu de spus, răspunse Joar cu sinceritate. Mai degrabă arată ca o casă în care n-a mai călcat nimeni de ceva vreme. Ca și cum cineva a făcut curățenie generală și apoi a plecat.

— Hm, făcu Alex gânditor.

În clipa următoare auziră cum scârțâie zăpada sub roțile mașinii în care erau tehnicienii. Zece minute mai târziu, erau în casă.

Primul lucru pe care îl observă Alex era căldura dinăuntru. Cel de-al doilea – felul în care casa era mobilată, plăcut, intim, nu ca apartamentul familiei Ahlbin pe care i-l descriseseră Joar și Peder. Era curată, cu toate lucrurile la locul lor. Pereții erau împodobiți cu fotografii ale familiei la diverse vârste. Mesele erau acoperite cu milieuri făcute de mână, iar perdelele arătau destul de modern.

Trecură dintr-o cameră într-alta, neștiind ce anume caută. Alex intră în bucătărie, deschise dulapurile și sertarele. În frigider văzu un litru de lapte; cutia era neatinsă, iar termenul de folosire era depășit cu două săptămâni. Ceea ce însemna că cineva fusese aici de curând.

Casa avea două niveluri. În cele două dormitoare de la etaj erau câte două paturi suprapuse. În intervalul dintre ele era instalat un televizor. La parter se aflau bucătăria și sufrageria, plus o cameră de zi destul de spațioasă. La fiecare nivel era câte o baie.

— Două perechi de paturi suprapuse, remarcă Alex. Cam ciudat, nu? Până s-o preia surorile, casa a aparținut întregii familii. Mi se pare ciudat ca domnul și doamna Ahlbin să fi dormit în paturi separate.

Joar se gândi o clipă, apoi spuse:

— Poate că n-a fost întotdeauna așa.

Alex scoase un oftat prelung.

— Să sperăm, zise el coborând treptele.

Se plimbă de colo-colo, studiind fotografiile. Ceva nu era în regulă și nu-și dădea seama ce anume. Privi din nou. Mama, tatăl și cele două fiice în grădină. Probabil o fotografie veche, fiindcă fetele erau mici. Alte fotografii făcute în grădină, cu fetele mai mari. Karolina și părinții ei, Karolina suită pe un cal.

Alex își dădu seama ce anume i se păruse straniu.

— Joar, vino repede, strigă el.

Treptele scârțâiră sub pașii grei ai lui Joar.

— Uită-te la fotografiile astea, zise Alex arătând spre peretele din camera de zi. Uită-te cu atenție și spune-mi ce crezi.

Joar studie fotografiile în tăcere, trecând de la una la alta.

— Îmi puteți da un indiciu? întrebă el, derutat.

— Johanna, răspunse Alex, hotărât. N-ai observat? Dispare brusc din fotografii și rămâne doar Karolina. Plesnind de sănătate, aș zice eu.

— Dar fotografiile astea sunt foarte vechi, nu? spuse Joar nesigur.

— Da. Dar cele mai recente par să fi fost făcute cu cel mult cinci ani în urmă.

Făcură din nou turul casei. Karolina apărea în câteva fotografii de la etaj, inclusiv într-una mărită, alături de părinții ei, care stătea la loc de cinste pe televizor. Johanna strălucea prin absență.

— Poate nu era în grațiile familiei, zise Alex mai mult pentru sine. Poate erau certați.

Dar nici teoria aceasta nu ținea. La urma urmei, Johanna era coproprietara casei. De ce să nu apară în fotografiile din propria ei casă?

Un tehnician vârî capul pe ușa de la intrare.

— Se pare că în subsol se poate intra și prin spate, anunță el. Vreți să deschid și ușa de acolo?

Încuietoarea era înghețată bocnă, dovedindu-se mai puțin cooperantă decât prima. Tehnicianul se văzu nevoit să mestereasc la ea aproape douăzeci de minute până să deschidă ușa, care scârțâi prelung. Alex privi în jos și văzu un șir scurt de trepte abrupte care coborau la subsol. Dădu să ceară o lanternă, dar văzu comutatorul pe perete și apăsă pe el, trezind un bec la viață.

Subsolul era mobilat complet și, ținând cont de stratul gros de praf, nu mai fusese folosit de mult. Bucătăria data de la începutul anilor ’80, aerul era îmbâcsit, dar cei doi se lămuriră imediat. O canapea într-un colț, cu câteva fotolii și o măsuță. Trei șiruri de paturi suprapuse de-a lungul pereților. O baie cu doar strictul necesar, ce mirosea a mucegai. O cămăruță fără ferestre, cu un alt șir de paturi suprapuse. Paturile aveau pături și perne, dar nu și cearșafuri.

Alex izbucni în râs.

— Ei, drăcie, mormăi el. Se pare că zvonurile se adeveresc. Jakob Ahlbin sigur ascundea imigranți ilegali aici, altfel la ce-ar fi folosit subsolul ăsta?

Joar privi în jur.

— Poate la inițierea celor care doreau să fie confirmați, spuse el sarcastic.

Alex schiță un zâmbet, apoi își reluă tonul grav.

— Dulap de arme, constată el, arătând spre un dulap înalt, din metal, dintr-un colț al camerei.

Încercară ușa. Era descuiată.

— Trebuie să verificăm dacă vreunul din membrii familiei avea permis de portarmă, în afară de Jakob, zise Alex.

Amplasarea dulapului de arme îl puse pe gânduri. De ce era în subsol, și nu în casă, dacă subsolul era folosit pentru ascunderea fugarilor? Alex conchise că dulapul fusese adus aici, poate, atunci când subsolul nu mai servise drept ascunzătoare.

— De aici a luat-o? întrebă Joar calm.

— Ce să ia?

— Arma, răspunse Joar. De aici a luat pistolul de vânătoare cu care și-a împușcat soția și apoi s-a împușcat și el?

— De aici sau din altă parte, zise Alex gânditor.

•

La o oră după ce polițiștii părăsiră casa din Ekerö, o altă mașină opri pe alee, chiar în locul unde opriseră mașinile poliției. Din ea coborâră doi bărbați.

— Ce ghinion, exclamă unul dintre ei. Să ajungă aici înaintea noastră.

Celălalt, mai tânăr, era mai relaxat.

— Nu-i niciun bai, replică el răgușit.

— Nu, dar era cât pe-aci s-o încurcăm, șuieră celălalt, dând cu piciorul într-un troian de zăpadă.

Bărbatul mai tânăr îi puse o mână pe umăr.

— Totul merge conform planului, insistă el.

Celălalt pufni disprețuitor.

— Nu prea văd cum. Unii au și plecat din țară. Când se întoarce tipa?

— Curând. Și atunci o să se termine totul.

•••

Fredrika Bergman se străduia să strângă informații despre colaborarea lui Jakob Ahlbin cu grupurile de refugiați, un lucru deloc ușor. O mare parte din material nu era disponibil pe Internet, drept care se vedea obligată să caute în colecțiile de ziare ale bibliotecii.

Implicarea lui Jakob în apărarea refugiaților data de câteva decenii și, din când în când, fusese obiect de dispută chiar și în interiorul Bisericii. Situația se agravase în momentul în care Jakob susținuse un caz foarte delicat, oferind familiei respective adăpost în biserică pentru a nu fi deportată.

„Ziua în care poliția va trece pragul bisericii mele cu armele la vedere va fi ziua în care îmi voi pierde țara”, declarase el pentru unul din ziarele în care apăruseră mai multe articole despre familia

refugiată în biserică.

Familia rămăsese acolo timp de câteva luni, pentru ca, într-un târziu, să primească permisul de ședere.

De fapt, acțiunile lui Jakob Ahlbin erau cele care stârniseră controverse, mai puțin opiniile lui. Jakob nu se mulțumise să scrie articole și să-și exprime părerile cu fiecare ocazie, ci își susținuse cauza pe străzile și în piețele mai multor orașe. Se înfruntase public chiar și cu grupările de neonaziști și alți extremiști de dreapta.

Jakob Ahlbin era, de fapt, unul dintre puținii oameni care se angajaseră într-o dezbatere cu grupările xenofobe din Suedia; surse neconfirmate susțineau că făcea parte și dintr-o organizație de susținere a tinerilor din Suedia – fiindcă problema extremiștilor de dreapta ținea aproape în exclusivitate de bărbați – care voiau să părăsească gruparea sau rețeaua la care aderaseră. Ceea ce se potrivea cu *e-mail*-urile care îl amenințau pe Jakob să nu se bage în chestiuni care nu-l priveau, se gândi Fredrika. Făcu o copie și după acest material. Peder avea să se bucure de ceea ce găsise.

Chiar după prânz primi un telefon de la medicul patolog care terminase autopsia victimei accidentului rutier. Medicul fu concis și, ca de obicei, folosi termeni pe care Fredrika nu-i înțelegea. Dar speranța ei era că nu va auzi prea multe detalii; de când cu sarcina, părea mai sensibilă la tot ce ținea de răni și cadavre mutilate.

Am ajuns un papă-lapte, se gândi ea, neștiind ce să facă.

— A murit în urma unei lovituri extrem de violente, probabil la impactul cu vehiculul, un automobil, spuse medicul. Rănile corespund unui impact violent care l-a catapultat pe o distanță de câțiva metri.

— A fost lovit din față sau din spate?

— Din față. Dar poate că a auzit mașina și s-a întors. Interesant este că mașina nu numai că a intrat în el, dar a și trecut peste el.

Fredrika își ținu răsuflarea.

— Mai întâi avem rănile care i-au provocat moartea – impactul inițial. Apoi rănile de la spate, de la stomac și de la gât, provocate ulterior, prin călcare. Părerea mea e că cel care l-a izbit pur și simplu a dat mașina înapoi, peste el, așa cum zăcea în drum.

Fredrika simți cum o apucă greața și înghiți în sec de câteva ori. Tocmai asta nu voia să audă.

Trase adânc aer în piept și spuse:

— Deci, mai pe înțelesul tuturor, n-a fost vorba de un accident.

— Exact.

Brusc, Fredrika simți cum o trec sudorile. Iată o altă crimă pe care trebuie s-o investigheze. La naiba.

•

Alex și Joar reveniră la sediu puțin după prânz. Spre iritarea lui Peder, Joar merse direct în biroul lui, fără să-i ofere nici cea mai mică

informație despre cele aflate. Peder se ridică hotărât și se duse să-l ia la întrebări.

— Cum au mers lucrurile la Ekerö? întrebă el, fără nicio introducere.

Se oprise în fața lui Joar cu mâinile încrucișate, încercând să pară degajat.

— Au mers bine, răspunse Joar după ce îl privi câteva clipe.

— Ați găsit ceva?

— Și da, și nu, replică Joar, uitându-se peste niște hârtii. Nu știu dacă am căutat ceva în mod deosebit. Dar ceva tot am găsit.

Roșu la față, Peder insistă:

— Ce anume?

— Un subsol care corespunde zvonului cum că Jakob Ahlbin ascundea imigranți ilegali.

Peder înclină din cap, brusc nesigur.

— Și eu am descoperit câteva lucruri importante, împreună cu Fredrika, spuse el în cele din urmă.

Joar zâmbi, dar nu se uită la Peder și nici nu îl întrebă ce anume descoperiseră cei doi.

— Foarte bine, zise el. Sper că ai să ne informezi pe toți la următoarea ședință din Bârlog.

Peder rămase tăcut și părăsi încăperea. În viața lui nu întâlnise un coleg mai îngâmfat ca ăsta. Se dădea mare chiar mai mult decât Fredrika. Peder încă își mai amintea de tensiunea dintre ei în primele zile ale colaborării lor. Ar fi avut numai de câștigat dacă ar fi fost un pic mai relaxată, un pic mai prietenoasă. Dar nu. E adevărat, întotdeauna arătase bine, dar mai mult de-atât nu prea știa ce să spună despre ea.

Peder nu înțelegea nimic. La urma urmei, spre deosebire de Fredrika, Joar era polițist și detectiv cu acte în regulă. Ar fi trebuit să se înțeleagă bine cu el, să formeze o echipă. I se părea inexplicabilă decizia eșaloanelor superioare, luată cu câțiva ani în urmă, de a aduce anchetatori civili în poliție. Era un afront la adresa competenței colective a poliției, cel puțin așa vedea el lucrurile, și, când fusese transferat în grupul lui Alex, fusese surprins să găsească printre membrii acestuia și un civil. De atunci trecuse ceva timp și Fredrika se mai dăduse pe brazdă. La început își băgase nasul în toate și își asumase un rol mult prea important în unele anchete. Peder era atât de exasperat, încât îi atrăsese atenția lui Alex asupra incompetenței Fredrikăi în anumite privințe. Pe urmă, femeia rămăsese gravidă și acum parcă era altcineva.

Nu-și putu reține un zâmbet gândindu-se la sarcina ei; erau o grămadă de zvonuri pe seama tatălui. Un ins căsătorit, mai în vârstă. Peder se stricase de râs când auzise asta și spusese că pariază pe orice

că nu e adevărat. Nu aveai cum s-o prinzi pe Domnișoara Fandoseală culcându-se cu cineva care era legat de altcineva. Niciodată. Dar, după o vreme, se răzgândise. Nu era chiar atât de deplasat pe cât credea el. Așa se explica și faptul că Fredrika vorbea atât de puțin despre copil și despre sarcină. Chicoti din nou. În fiecare Madonă zace o curvă, cum spunea bunicul lui. Deși bunicul se întreba de multe ori cu voce tare ce e o Madonă.

— Se poate? Doar câteva clipe, întrebă el după ce bătu în ușa deschisă a biroului Fredrikăi.

Fredrika tresări, dar zâmbi când văzu cine este.

— Intră.

Zâmbetul ei neobișnuit și părul ei negru, lung îl făceau adesea să se gândească la lucruri necurate, cu sau fără voia ei.

Intră și luă loc.

— Ai găsit ceva? întrebă el nonșalant.

— A, da, răspunse Fredrika, părând mulțumită de sine în timp ce scotea un teanc de fotografii dintr-un dosar din plastic. Am găsit destul de multe chestii despre activitățile lui Jakob Ahlbin legate de refugiați. Și ceva foarte important despre apartenența lui la o rețea de sprijin a unor foști extremiști de dreapta. Grupul e încă activ și e alcătuit din polițiști, asistenți sociali și membri ai unor asociații de imigranți.

Fredrika împinse hârtiile spre Peder.

— Perfect, spuse el scurt, întrebându-se cum de nu auzise de acest grup de sprijin.

I-ar fi plăcut să lucreze și el la așa ceva.

— Am luat deja legătura cu ei, continuă Fredrika. Mi-au confirmat că Jakob Ahlbin era membru al grupului. De fapt, s-a numărat printre inițiatorii lui. Grupul funcționează de vreo doi ani.

Peder scoase un fluierat.

— Și l-a deranjat atât de mult pe un anume domn Tony Svensson încât acesta a început să trimită scrisori de amenințare. Sau *e-mail*-uri.

— Tony Svensson? repetă Fredrika, nedumerită. Ăsta e numele celui care a trimis *e-mail*-urile?

Peder înclină din cap cu satisfacție.

— Întocmai, potrivit echipei tehnice și Comhem-ului, furnizorul de Internet. Am găsit adresa IP a majorității *e-mail*-urilor și am stabilit că e a lui.

— Dar nu sunt implicate mai multe persoane? Spuneai că *e-mail*-urile au venit de la mai multe adrese IP.

— Unele au venit de la o bibliotecă din Farsta și de la un magazin Seven-Eleven din cartierul Söder. Deci fără un deținător anume. Dar mi se pare logic ca acest Tony Svensson să fi trimis *e-mail*-uri din mai multe locuri. Conținutul tuturor *e-mail*-urilor e același, ceea ce

demonstrează că au fost trimise de aceeași persoană.

Fredrika înclină din cap, gânditoare.

— Nu le-am citit pe toate. Mi le trimiți și mie?

— Bineînțeles.

— Ce știm despre Tony Svensson? Are cazier?

Fața lui Peder se destinse într-un zâmbet larg.

— De-abia așteptam întrebarea asta, zise el triumfător, așezându-se mai bine ca să-i spună tot ce descoperise. Ai auzit de o organizație numită FP?

•

De îndată ce reveni împreună cu Joar de la Ekerö, Alex convocă o ședință în Bârlog. Zâmbi în sinea lui în timp ce asculta cum Peder vorbește despre cel care îl amenințase pe Jakob Ahlbin. Când reușea să se controleze, Peder putea fi un detectiv și jumătate.

— Tony Svensson s-a născut și a crescut în Farsta, zise Peder. Acum are 27 de ani. Prima oară a avut de-a face cu poliția la vârsta de 12 ani. Furt din magazine și vandalism. Poliția din Söder și serviciile sociale au colaborat strâns în cazul lui până când băiatul a împlinit 13 ani. A fost închis de două ori, prima oară la 17 ani, când și-a zvântat tatăl vitreg în bătaie. Cât pe-aci să-l omoare.

— Mda, făcu Alex cu un aer resemnat. Lasă-mă să ghicesc – tatăl vitreg o bătea pe maică-sa?

— Nu. Tatăl vitreg a refuzat să-i împrumute 3.000 de coroane pentru o vacanță la Ibiza.

— Ei, drăcie, exclamă Alex, surprins. Deci tipul e o brută…

— Cam așa ceva, spuse Peder. Al doilea act de violență l-a comis ca membru al unei bande. L-a învinețit bine pe unul, pe urmă i-a tras cu o sticlă goală în cap. Pe urmă, cu un ciob de sticlă, i-a retezat…

— Te rog, zise Fredrika, albă la față. N-ai putea să intri în amănunte mai târziu?

Privi rușinată și își acoperi burta cu mâna. De parcă s-ar fi temut să nu dea buzna cineva acolo și să-i atace, pe ea și pe copilul ei, cu o sticlă spartă.

Peder îi făcu pe plac, puțin deranjat că nu fusese lăsat să insiste pe cele mai picante amănunte.

— OK, spuse el. A fost aproape de o condamnare pentru viol în stare agravantă, dar procurorul a trebuit să renunțe la acuzații din lipsă de probe. Victima a refuzat să coopereze. Ca de obicei.

— Poate că a băgat-o în sperieți, interveni Joar calm, semn că nu ar fi vrut să deranjeze, dar fiind conștient că o face.

Peder își încleștă pumnul sub masă și continuă, fără să țină cont de Joar.

— În plus, Tony Svensson a fost implicat într-o serie de furturi și intrări prin efracție. E bănuit și că a comis jafuri armate. Unde mai pui

că este un cunoscut extremist de dreapta și membru vechi al organizației neonaziste numite Fiii Poporului, aceeași care a semnat *e-mail*-urile trimise lui Jakob Ahlbin.

Peder lăsă pixul pe masă, semn că prezentarea luase sfârșit.

— Bravo, Peder, zise Alex fără să vrea. E clar că avem de ce ne lega aici. Avem și ceva mai concret despre conflictul dintre Jakob Ahlbin și gruparea asta?

— De asta ne ocupăm acum, răspunse Peder. Poate ne spune Fredrika unde ne aflăm cu cercetările…

Auzindu-și numele, Fredrika se îndreptă de spate și, ca de obicei, începu prin a-și deschide carnetul. Alex se văzu nevoit să-și reprime un zâmbet care ar fi putut fi interpretat greșit. Fredrika era întotdeauna atât de bine pregătită.

— Jakob Ahlbin a atras atenția asupra lui mai ales în două contexte, începu ea și le povesti despre familia de refugiați care primise permisiunea de a sta în biserica lui cât timp Agenția de Imigrație analiza cazul. Apoi grupul de susținere. Am luat legătura cu persoana care îl conduce, Agne Nilsson. Agne s-a arătat foarte afectat de moartea lui Jakob și s-a oferit să vină aici mâine dimineață ca să discute cu noi. Am spus că n-avem nimic împotrivă.

— I-ai spus și despre amenințările primite de Jakob? Știa ceva despre ele? întrebă Alex.

— Știa. Dar nimeni nu le luase în serios. Adică cei de acolo erau conștienți că activitatea lor nu era văzută cu ochi buni de toată lumea. Și, oricum, Agne a crezut că amenințările încetaseră.

Alex privi surprins.

— De ce a crezut asta? întrebă Peder.

— Fiindcă a vorbit cu Jakob despre ele săptămâna trecută și Jakob i-a spus că nu mai primise așa ceva de mai bine de o săptămână.

Peder răsfoi hârtiile din fața lui.

— Nu-i adevărat, zise el. A primit încă trei *e-mail*-uri în ultimele două săptămâni de viață.

— Ciudat, remarcă Alex. Trebuie să-l întrebăm mâine despre asta.

Își notă în carnet.

— Și mai e ceva ciudat, continuă el. Altcineva nu pare să fi știut de amenințări. Nici Sven Ljung, care a găsit cadavrele, nici Ragnar Vinterman. Oare de ce nu le-a spus Jakob?

Joar își lăsă capul într-o parte.

— Poate că nu-i atât de ciudat, spuse el aproape în șoaptă. Dacă Jakob nu le lua în serios… Poate că mai primise așa ceva și înainte, când era implicat în alte cazuri.

— Mai sunt și alte mesaje de amenințare în *inbox*-ul lui? îl întrebă Alex pe Peder.

Peder clătină din cap.

— Nu, dar asta nu înseamnă că n-a mai primit. Doar că nu le-a salvat.

Alex se uită la ceas și hotărî să pună capăt ședinței.

— OK, spuse el. Încă nu știm dacă amenințările sunt relevante pentru ceea ce ne interesează pe noi, dar nu le putem trece cu vederea până nu discutăm cu grupul de susținere și, evident, cu Tony Svensson. Vreau o listă cu toate apelurile telefonice către și de la numerele folosite de Jakob Ahlbin; verificați dacă acest Tony l-a sunat sau i-a trimis *e-mail*-uri. Pe urmă mergem la procuror și îl întrebăm dacă, pentru început, îl putem acuza pentru proferare de amenințări. Mai aveți ceva de adăugat?

Peder șovăi și, în cele din urmă, ridică mâna.

— Faptul că într-unul din ultimele *e-mail*-uri e amintit Iov, zise el și le spuse ce gândea despre asta.

La sfârșit avu senzația că spusese o mare prostie. Alex însă îl urmărise cu toată atenția.

— Interesant, remarcă el. Voi ce părere aveți?

Joar se foi pe scaun.

— Ar putea avea o semnificație anume, dar nu cine știe ce. Tony Svensson știa prea bine că i se adresează unui preot, spuse el.

Iritat, Peder simți cum îl trec sudorile.

— Presupunând că un individ de teapa lui Tony Svensson ar ști cine a fost Iov, remarcă Fredrika. Nu asta trebuie să avem în vedere?

— Cum adică? întrebă Alex.

— Adică posibilitatea ca un individ de teapa lui Tony Svensson să apeleze cu bună știință la nume biblice în corespondența lui e destul de mică.

Alex privi ușor stânjenit.

— Trebuie să recunosc că, până adineauri, când Peder ne-a spus povestea lui, nici eu nu prea știam cine a fost Iov.

Fredrika zâmbi, dar nu comentă.

— Apropo, ați mai aflat ceva despre Johanna? întrebă Alex ca să schimbe subiectul. Mi se pare că e vital s-o găsim cât mai repede posibil. Mai ales după vizita pe care am făcut-o azi la casa din Ekerö.

Nu răspunse nimeni. Nu aveau nimic nou.

Alex își trecu privirea peste echipa lui.

— Altceva? insistă el.

Fredrika ridică mâna.

— Da?

— Am mai aflat ceva despre victima accidentului.

— Aha. Dă-i drumul!

— Se pare că omul a fost ucis. Mașina nu numai că l-a lovit… a dat înapoi peste el.

Alex scoase un geamăt plin de frustrare.

— Ei, drăcie! Asta ne mai lipsea, încă o crimă!

Ideea că trebuia să se înhame la un nou caz pur și simplu îl îngrozea. Mai ales că cel la care tocmai lucra nu părea să se limpezească prea curând.

•

Înainte să plece de la serviciu, Fredrika încercă să-l sune pe Spencer. Acesta nu răspunse, fapt care o neliniști. Simțea din ce în ce mai mult nevoia să-i audă vocea în fiecare zi, mai ales când se lăsa seara și mai avea puțin timp până să se dezlănțuie spaimele nopții.

Cum de-am ajuns aici? se întrebă ea poate pentru a mia oară. Cum se face că toate visele și planurile mele m-au adus la această nefericită răscruce?

Răspunsul era mereu același, ca și în această seară. De zeci de ani se lăsa condusă de cele mai ascunse vise. Apelase la soluții de moment și alesese numai ce-i era la îndemână.

Sunt ceea ce devii atunci când ți se ia liberul-arbitru, se gândi ea obosită. Sunt un produs secundar, marcat de acel Accident nenorocit.

Iată că se întorcea din nou la el. Accidentul. Punctul nevralgic cel mai tangibil.

În prima parte a vieții își dorise să devină violonistă. Muzica era a doua natură a familiei; Fredrika și fratele ei crescuseră practic în culisele celor mai mari scene, unde așteptau, alături de tatăl lor, sfârșitul concertului sau al recitalului mamei lor.

— O vedeți pe mama cum cântă? șoptea tatăl lor, cu ochii strălucind de mândrie. Vedeți cum trăiește pentru ceea ce face?

Fredrika era prea mică, nu înțelegea ce spune tatăl ei, dar mai târziu începuse să-i întoarcă întrebarea pe toate părțile. Să trăiești pentru ceea ce faci, oare era bine?

Dar tatăl ei ce vise, ce idealuri avea? Înțelese cu groază că nu știa nimic despre așa ceva. Poate că dorința lui cea mai mare era să-și urmeze soția în jurul lumii și să o vadă cum își farmecă spectatorii? Sigur, situația se schimbase după ce copiii începuseră școala. Mama ei acceptase mai puține angajamente în străinătate și, pentru prima oară, copiii își făcuseră o idee mai clară despre identitatea profesională a tatălui lor. Avea un serviciu la care trebuia să poarte costum și să vândă anumite lucruri. O treabă la care se pricepea, probabil, fiindcă familia lor o ducea foarte bine.

Fredrika începuse să ia lecții de vioară la vârsta de șase ani. Fusese prima ei experiență a ceea ce înseamnă dragoste la prima vedere. Iubea și vioara, își iubea și profesorul, care probabil că o considera talentată fiindcă rămăsese cu ea până la blestematul acela de Accident. Rămăsese alături de ea și pe toată durata convalescenței, încurajând-o și asigurând-o că va putea cânta la fel de bine ca înainte.

Dar profesorul se înșelase, se gândi Fredrika, închizând ochii o

clipă.

Deși trecuseră atâția ani, imaginile îi reveneau la fel de ușor în minte. Mașina în timp ce derapa, se dădea peste cap și zbura în aer. Pământul tare, schiurile care se desprindeau de pe mașină. Țipetele nesfârșite ale prietenei sale când o văzuse mama ei cu fața strivită de portieră. Și încercările disperate ale pompierilor:

— Mașina poate exploda dintr-o clipă într-alta! Trebuie să-i scoatem cât mai repede!

Fredrika se gândea uneori că ar fi fost exact același lucru dacă ar fi lăsat-o acolo, fiindcă viața de după Accident nu mai merita trăită. Grav rănit, brațul ei stâng nu a mai fost la fel. Medicii făcuseră atâtea eforturi încât toată viața ei ajunsese să se concentreze pe bătălia de recuperare a brațului.

— Nu va rezista solicitărilor, anunțase medicul care, în sfârșit, dădea verdictul. Vei putea cânta câteva ore pe săptămână, dar câteva ore pe zi? În niciun caz. Ai avea niște dureri care, pe termen lung, ar deveni de nesuportat. Iar după atâta efort, s-ar putea să nu-ți mai poți folosi brațul.

Desigur, medicul nu înțelesese care îi erau așteptările. Avea iluzia că Fredrika îi era recunoscătoare, bucuroasă că supraviețuise. Bucuroasă că nu murise, ca fratele prietenei sale. Dar nu asta simțea ea.

Nici atunci, nici acum, se gândi Fredrika posomorâtă, stând pe canapea, în liniștea apartamentului ei.

Niciodată nu cântase la vioară doar de plăcere, ci ca un mod de viață, un mod de a-și câștiga existența. Iar de la Accident nu mai cântase niciodată. Pe raftul de sus al unui dulap, în spate, vioara stătea în cutia ei, neacordată, așteptând.

Fredrika se mângâie pe burtă, unde se odihnea fătul.

— Dacă mă rogi frumos, poate am să-ți cânt un pic, șopti ea. Poate.

•

Era ora șase când Alex ajunse acasă. Soția lui îl întâmpină la ușă, însoțită de un miros puternic de usturoi.

— Mâncare italienească în seara asta, îl anunță ea zâmbind și îl sărută. Am scos și o sticlă de vin.

— Sărbătorim ceva? întrebă Alex surprins.

Rareori beau vin în timpul săptămânii.

— Nu, dar m-am gândit că merită să ne desfătăm și noi puțin. Azi am plecat mai devreme de la serviciu.

— Da? De ce?

— A, fără niciun motiv special, dar, dacă tot s-a nimerit, m-am gândit să vin acasă și să pregătesc ceva gustos pentru cină.

Lena râse ascuțit din bucătărie, unde se apucase să facă o salată.

Alex se uită peste corespondență. Primiseră o ilustrată de la fiul lor,

care trăia în America de Sud.

— Frumoasă vedere, strigă el.

— Așa e, am văzut-o. Ce bine că ne scrie din când în când, nu? spuse Lena și râse din nou ascuțit.

Alex se duse în bucătărie și o văzu cum stătea acolo, cu spatele la el. Dintre ei doi, ea fusese întotdeauna cea mai deschisă și mai atrăgătoare. Ar fi putut avea orice bărbat, dar îl alesese pe Alex. Chiar dacă încă de foarte tânăr avea părul negru vârstat cu fire cărunte și fruntea brăzdată de cute adânci. Fără să știe prea bine de ce, întotdeauna îl deranjase faptul că, în relația lor, mai degrabă el fusese cel ales. De-a lungul anilor, uneori fusese incredibil de gelos pe bărbații care deveneau prea familiari cu ea sau care i se părea lui că întrec măsura. Această gelozie fusese o problemă pentru amândoi și un bun prilej de a-și face reproșuri. Ce se întâmpla cu el? De ce nu avea încredere în Lena, care îi dăruise un cămin fantastic și doi copii minunați?

Dar, cu trecerea timpului, se simțise din ce în ce mai în siguranță. Asta, în parte, și datorită meseriei lui, care îl ajuta să-și dezvolte intuiția și să-și înfrângă demonii care îl chinuiau cu tot felul de fantezii în care soția lui îl înșela cu tot felul de bărbați.

Intuiția îi aducea certitudine. Certitudine și când nu avea de ce să-și facă griji, și când avea. De data aceasta avea.

Senzația că ceva nu era în regulă îl încerca de câteva săptămâni bune. Lena vorbea altfel, fluturând din mâini cum nu mai făcuse de mult. Insista asupra unor subiecte care le erau nefamiliare amândurora. Despre locuri pe care voia să le viziteze și oameni cu care regreta că nu mai ținea legătura. Pe urmă era râsul acela, care trecuse rapid de la profund și intens la ascuțit și superficial.

Privind-o din spate, se gândi că până și ținuta i se schimbase. Părea mai țeapănă acum. Și tresări când o cuprinse în brațe, râzând din nou ascuțit și îndepărtându-se de el. Uneori îi suna telefonul mobil, iar ea se ducea în altă cameră ca să răspundă.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el privind-o din spate.

— Poți să destupi sticla de vin, răspunse ea încercând să pară fericită și relaxată.

Încercând. Asta era. Încerca să fie naturală, ca și cum ar fi jucat un rol ciudat, într-o piesă de teatru, în care fusese distribuită pe neașteptate. Alex simți cum i se strânge stomacul de teamă, iar demonii se trezesc din nou la viață.

Ar trebui să discutăm despre asta, se gândi el. De ce n-o facem?

— Ai avut o zi bună la serviciu? întrebă ea după ce rămaseră tăcuți o vreme.

— Da, răspunse Alex cu blândețe în glas. Bună. Foarte bună.

În mod normal, Lena i-ar fi cerut amănunte. Dar nu și acum. Acum

părea să întrebe despre niște lucruri de care nu-i păsa.

— La tine cum a fost?

— Bună și la mine, răspunse ea, deschizând cuptorul ca să vadă dacă s-a copt ce pusese în el.

Mirosul era îmbătător, dar lui Alex nu-i era foame. Îi mai puse câteva întrebări despre serviciu, ca întotdeauna, iar ea îi dădu răspunsuri scurte, privind în altă parte.

După ce se așezară la masa plină de bunătăți, Alex începu să înghită cu noduri.

— Noroc! spuse ea.

— Noroc!

Când ridică ochii ca să-i surprindă privirea, i se păru că Lena mai are puțin și începe să plângă.

• VINERI, 29 FEBRUARIE 2008

STOCKHOLM

Era dimineață și îi clănțăneau dinții de frig. Mirosul de țigară nu mai era atât de copleșitor ca înainte, fiindcă cei doi reparaseră ventilatorul și îi dăduseră cheia de la una dintre ferestrele mici. Era aproape ora prânzului, dar Ali nu avea niciun chef să se dea jos din pat. Geanta zăcea pe podea, la piciorul patului, un memento sumbru, ostentativ al noii realități.

Tot nu știa pe cine să blesteme pentru nefericirea lui. Poate pe părinții lui fiindcă îl aduseseră pe lume într-o țară ca Irakul. Poate pe președintele Americii, pe care toată lumea îl ura, care îl răsturnase pe marele conducător Saddam și apoi, văzând că țara se prăbușește, îi abandonase pe irakieni. Sau poate Europa, care îl primea doar în condițiile cu care se confrunta acum.

Indiferent cum privea lucrurile, nu considera că ar fi vina lui. Nu el pornise acel război afurisit, nu el renunțase la slujbă ca să devină atât de vulnerabil. Nu făcuse decât să-și asume răspunderea ca soț și tată.

Soția lui probabil se întreba pe unde este. Iar prietenul lui, care nu primise nicio veste de la el, probabil își punea aceeași întrebare. Întoarse privirea spre fereastra rece. Prietenul lui era pe undeva, pe acolo. Într-un oraș pe care nu-l cunoștea, într-o țară unde era un străin de toate și de tot. Dar vor lua viața de la început aici, el și familia lui. De dragul ei își va îndeplini misiunea duminică. Dar altădată nu va mai face așa ceva. Cât timp va trăi.

— Sunt câteva reguli de bază, băiatul meu, îi spunea tatăl lui în copilărie. Nu te bați și nu furi. Simplu, nu?

Tatăl lui murise deja când Irakul se prăbușise ca stat și națiune, iar viața de zi cu zi se transformase într-un haos. Poate ar fi înțeles că acum era imposibil să mai respecte regulile. Nu fiindcă situația ar fi fost mai bună înainte, ci fiindcă atunci era mai multă liniște și, în aparență, mai multă siguranță. Doar în aparență. Mulți știau ce înseamnă să auzi mașinile cum opresc în fața casei tale, dis-de-dimineață, și necunoscuți înarmați, trimiși de stat, să năvălească peste tine, să te ia și să te ducă la interogatoriu. Unii nu se mai întorceau niciodată. Alții erau aduși acasă într-o stare jalnică, victime ale unor atrocități de nedescris care le lăsau familiile fără cuvinte.

Irakul era altfel acum. Violența neprevăzută venea dintr-o altă direcție, creând o nesiguranță și mai mare. Banii erau mult mai importanți decât înainte și nu trecea o zi fără să auzi de răpiri, furturi, incendieri și jafuri armate.

Oare era și el capabil de așa ceva? Cu geanta asta de lângă pat, în care erau un pistol și o cagulă, răspunsul era ușor de dat.

Nu mai puteam continua așa, se gândi Ali. Iartă-mă, tată, pentru ceea ce-o să fac, dar nici eu, nici ai mei nu mai puteam continua așa.

Apoi întinse o mână tremurândă după a opta țigară din dimineața aceea. Curând se va termina totul și va avea asigurat un viitor mai bun.

BANGKOK, THAILANDA

Ambasada suedeză se deschidea la ora zece. Fusese o noapte lungă, chinuitoare. Până la urmă, se văzuse nevoită să tragă la un cămin de tineri, ieftin, de la periferia Bangkok-ului și să petreacă noaptea fără să închidă un ochi. Banii pe care îi avea la ea, rămași ca prin minune după ce fusese tâlhărită, nu-i ajungeau ca să achite nota de plată. Îl întrebase pe recepționer unde era cel mai apropiat bancomat, dându-i de înțeles că va reveni imediat cu banii. Recepționerul îi spusese că bancomatul era la trei străzi de acolo și așa reușise să plece de la cămin fără scandal.

Ambasada se afla într-o clădire înaltă, chiar lângă Landmark Hotel, pe Sukhumvit, unde ocupa două etaje. Fu atât de ușurată când văzu steagul suedez la intrare, încât simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

Își ticluise povestea cu mare grijă. Nu trebuia sub niciun motiv să spună de ce venise în Thailanda, ceea ce era, totuși, o problemă minoră. Era acolo pur și simplu ca turistă. Ca alte sute de mii de suedezi care soseau aici în fiecare an. Iar faptul că fusese tâlhărită nu era nimic nou. În buzunarul de la pantaloni avea o copie a raportului poliției cu care își putea susține povestea. Restul – faptul că cineva îi contramandase rezervarea la compania aviatică, că îi închisese conturile de *e-mail* și o scosese din computerul hotelului – hotărâse să rămână doar pentru ea. Ar fi provocat mult prea multe întrebări la care nu era pregătită să răspundă.

Pierderea materialului la care lucrase era greu de suportat. De gravitatea ei își dăduse seama abia în cursul nopții. Nu mai avea nici aparatul de fotografiat, cu toate fotografiile pe care le făcuse. Înghiți în sec de mai multe ori ca să nu o podidească lacrimile. Curând va ajunge acasă, unde va încerca să descurce misterul. Cel puțin așa spera, din toată inima.

Poate că ar fi trebuit să ia în calcul și că vine degeaba aici. Că cel care făcuse atâtea eforturi ca să o desființeze, bucată cu bucată, va intui și va apela la Ambasadă. Ea însă nu mersese cu gândul atât de departe, drept care nu sesiză privirea încruntată cu care insul de la intrare o urmări în timp ce era condusă în biroul unuia dintre membrii corpului diplomatic.

Primul-secretar Andreas Blom îi strânse mâna cu răceală, apoi,

impasibil, o invită să ia loc. Când secretara intră ca să întrebe dacă musafira lui dorește o cafea, diplomatul îi făcu semn să iasă și îi spuse să lase ușa deschisă. Cu coada ochiului, femeia văzu un gardian care patrula pe coridor, mereu aproape de camera în care se afla ea.

— Nu prea înțeleg cum aș putea să te ajut, spuse Andreas Blom, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Își împreună mâinile pe genunchi și o privi cu ochii mijiți. Ca și cum ar fi făcut economie de energie.

Femeia își drese glasul de câteva ori, dorindu-și ca diplomatul să-i ofere un pahar cu apă. Diplomatul însă o privi în tăcere.

— Cum vă ziceam, sunt într-o mare încurcătură, începu ea cu precauție.

Și îi spuse povestea așa cum o gândise ea. Despre tâlhar și despre „greșeala", cum o numea ea, de la hotel, ceea ce însemna că bagajul ei dispăruse.

— Trebuie să ajung acasă, zise ea începând să plângă. Nu pot lua legătura cu părinții mei, iar un prieten care voia să mă ajute nu m-a mai sunat. Am nevoie de un nou pașaport și trebuie să împrumut niște bani. Îi voi înapoia de îndată ce voi ajunge acasă, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Lăsă lacrimile să curgă în voie, incapabilă să se mai stăpânească. Abia după o lungă tăcere ridică ochii și îl privi pe Andreas Blom. Care stătea acolo la fel de impasibil.

— Deci aceasta este versiunea ta, spuse el.

Femeia îl privi lung.

— Poftim?

— Aceasta este povestea pe care vrei s-o spui autorităților thailandeze când se vor ocupa de cazul tău?

— Nu înțeleg.

— Cum spuneai că te numești?

Femeia își repetă automat numele și prenumele.

— Nu încerci deloc să-ți ușurezi situația.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu tăcere; femeia nu înțelegea ce ar fi trebuit să spună.

— Uite cum stau lucrurile, Therese. Eu nu te pot ajuta decât cu un avocat și cu o persoană de contact aici, la ambasadă. Dacă nu te predai imediat Poliției thailandeze, lucrurile o să stea și mai rău. Deja ți-ai asumat o identitate falsă în fața unei oficialități.

Femeia nu spuse nimic. Gândurile i se învălmășeau în minte ca niște păsări sălbatice care încearcă să scape dintr-o colivie.

— Îmi pare rău, nu înțeleg, șopti ea, deși începea să înțeleagă cât de gravă e situația. Nu mă cheamă Therese…

Andreas Blom lua o foaie de hârtie de pe masă și i-o puse în față.

— Recunoști că aceasta este o copie după reclamația pe care ai

făcut-o la poliție ieri?

Femeia scoase propria copie și o compară cu cea arătată de diplomat. Era același document.

— Da.

— Nu, nu este. Fiindcă acesta e numele tău.

Andreas Blom îi întinse altă hârtie.

Femeia se uită la ea fără să-și dea seama prea bine ce anume vede. O copie după un pașaport cu fotografia ei, dar cu un alt cod numeric și numele altei persoane. Therese Björk, așa se numea deținătoarea pașaportului.

Camera începu să se învârtească.

— Nu, nu, nu. Asta nu sunt eu. Vă rog, trebuie să lămurim situația asta…

— Poate fi lămurită foarte ușor, zise Andreas Blom cu hotărâre în glas. Ăsta e pașaportul tău, asta e identitatea ta. Am vorbit cu poliția suedeză, și cu Fiscul suedez. Despre tine e vorba, Therese. Iar pașaportul ăsta a fost găsit împreună cu toate lucrurile tale în hotelul la care ai stat, Hotel Nana. În camera pe care ai părăsit-o când brigada de narcotice a făcut descinderea în hotel și a găsit o jumătate de kilogram de cocaină printre lucrurile tale.

Femeia simți cum i se întoarce stomacul pe dos și se temu să nu vomite pe podea. Următoarele cuvinte ale lui Andreas Blom ajunseră la ea cu intermitențe. Abia reuși să pună fragmentele cap la cap ca să înțeleagă ceva.

— Între noi fie vorba, ai șansa să scapi mai ușor dacă faci următoarele. Unu: te predai imediat. Doi: spui cine te-a anunțat de descindere ca să fugi din hotel la timp. Două lucruri foarte simple.

Andreas Blom ridică două degete ca să sublinieze cât de simplu era totul.

Femeia se foi pe scaun, incapabilă să-și stăvilească lacrimile.

— De ce-aș mai fi venit aici dacă eram vinovată de tot ce-mi spuneți dumneavoastră? Puteam să plec din țară… zise ea privindu-l drept în ochi.

Diplomatul se lăsă din nou pe spătarul scaunului și îi zâmbi trufaș.

— Fiindcă asta e Thailanda și știi la fel de bine ca și mine că n-ai cum scăpa de aici.

STOCKHOLM

Noaptea adusese noi coșmaruri, variațiuni pe aceeași temă. În aceste vise nu mai era fugărită, ci legată de un copac și înconjurată de bărbați cu cagule care voiau să-i facă rău. Fredrika Bergman nu-și dădea seama de unde răsăreau aceste scenarii absurde, care nu-i aminteau de nimic din ceea ce făcuse sau auzise vreodată. Și nu mai suporta să se trezească țipând, noapte de noapte, leoarcă de

transpirație și gata să izbucnească în lacrimi. Și obosită. Atât de obosită.

Dar tot se ducea la serviciu. Pur și simplu nu putea să stea acasă.

— Cum te mai simți? o întrebă Ellen Lind îngrijorată, când dădu de ea în chicinetă.

Fredrika nici nu încercă să mintă.

— Groaznic, trebuie să recunosc. Dorm prost de tot.

— Atunci de ce mai vii? N-ar fi mai bine să stai acasă și să te odihnești?

Fredrika dădu din cap încăpățânată.

— Acasă n-am stare, spuse ea aproape șoptit. De asta prefer să vin aici.

Ellen rămase tăcută. Ca toți ceilalți, și ea se întreba la ce se așteptase Fredrika. Să rămâi gravidă fără să fii măritată și apoi să nești fără ca tatăl copilului să-ți fie aproape.

Fredrika se simți vinovată fiindcă Ellen era cea care punea întrebările, iar ea nu o făcea niciodată. Nu o întreba ce face sau despre copii sau cum o mai ducea cu dragostea. Ellen îl cunoscuse pe prietenul ei cu un an în urmă, în timpul unei excursii, și se îndrăgostise nebunește de el.

Nebunește.

Până să rămână însărcinată, fusese mai mult sau mai puțin mulțumită de relația dintre ea și Spencer. Nu o deranja că venea și pleca mereu din viața ei; la urma urmei, uneori și ea se purta la fel. Își găsea un nou iubit, îl părăsea pe cel vechi… Ca apoi să-l piardă și să se întoarcă la Spencer. Problema era că acum îi era din ce în ce mai clar cât de mult se schimbase și cât de bine se simțea în compania lui. Sigur, Spencer venea la ea cât putea de des, iar în ultimele zile răspundea la telefon ori de câte ori îl suna. Dar tot nu era un reper fix în viața ei de zi cu zi.

— Pur și simplu nu înțeleg nimic din toată situația asta, îi spusese Julia, prietena ei.

Aceeași prietenă care o întreba adesea cum de suporta să facă sex cu un bărbat cu atât mai în vârstă decât ea.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem în viața asta, răspunsese ea pe un ton ridicat și închiseseră subiectul.

•

Primise o mulțime de *e-mail*-uri. Nu avea deloc chef să le citească, majoritatea fiind oricum lipsite de interes.

„A sosit momentul cursului de perfecționare în armele de foc”, anunța unul. „E cineva amator să împărțim mașina până acolo?”

Cursul de perfecționare în armele de foc. De parcă polițiștii n-ar fi știut despre ce e vorba.

Câteva *e-mail*-uri erau de la liderul de sindicat, care o îndemna să se

implice în campania de ameliorare a condițiilor de muncă pentru angajații civili. Uneori, sindicatul poliției părea că-și dă toată silința să le facă viața amară angajaților civili, motiv pentru care Jusek considera că acum e momentul să riposteze. Fredrika nu găsea destulă energie ca să se alăture campaniei, deși i-ar fi plăcut să o facă.

Mi-am terminat călătoria, se gândi ea letargic. Am ales să rămân aici. Pe moment. Și, pe moment, n-am puterea să-mi fac griji despre cum se simt alții.

Răsfoi la întâmplare hârtiile din fața ei. Măcar să-și adune bruma de energie ca să facă strictul necesar. Alex spusese că vicarul și soția lui aveau prioritate față de cazul individului găsit mort la universitate. De fapt, Alex hotărâse ca, pe cât posibil, să scape de cel de-al doilea. Pur și simplu nu aveau cum să se ocupe de două crime în același timp, având în vedere resursele lor limitate.

Dar toate datele îi erau încă transmise Fredrikăi, nu altcuiva. Citi raportul de la laboratorul de criminalistică în care se confirma că probele luate din hainele victimei demonstrau că mașina nu numai că o lovise, dar o și călcase, dând înapoi peste ea. Pe haină erau urme de vopsea de mașină. Acum criminaliștii încercau să identifice tipul de vopsea pentru a-l putea confrunta cu cel de pe o mașină suspectă, dacă se ivea așa ceva.

Se uită repede peste ultimele *e-mail*-uri. În continuare, niciun semn despre amprente de la Divizia Națională de Anchete Penale. Frustrată, ridică receptorul.

— Tocmai voiam să vă sun, zise femeia, nerăbdătoare, de la celălalt capăt al firului.

Fredrika fu surprinsă de tonul ei vesel, mult schimbat față de cel de acum două zile.

— Foarte bine, spuse ea, încercând să nu pară la fel de entuziastă.

Nu reuși, dar femeia nu păru să bage de seamă.

— Am verificat în baza noastră de date și l-am găsit.

Vocea femeii, ascuțită, de o claritate neobișnuită, o descumpăni pe Fredrika.

— Adevărat? zise ea uluită.

— Adevărat, răspunse femeia, triumfător. Vă mai amintiți de atacul armat asupra furgonetei din fața Forex-ului în Uppsala, săptămâna trecută?

Fredrika simți cum îi sare inima din loc. *Forex*.

— Bineînțeles, spuse ea repede.

— O armă despre care se crede că a fost folosită în timpul atacului a fost găsită în weekend de un ins care își plimba câinele. Foarte ciudat, ținând cont de cât de minuțios s-a pus totul la cale. Oricum, criminaliștii au reușit să ia amprentele de pe armă.

— Sunt ale tipului neidentificat, zise Fredrika, încordată.

— Exact.

Fredrika îi mulțumi femeii și închise. Jaful de la Forex era ultimul dintr-o serie de atacuri armate din și din jurul Stockholm-ului. Se simțea în al nouălea cer, de parcă ar fi realizat ceva important, doar printr-un telefon. Descoperirea înlătura confuzia privind apartenența cazului; era absolut logic ca de el să se ocupe Divizia Națională de Anchete Penale, dacă tot era vorba de un jaf.

Zâmbi în timp ce ciocănea în ușa lui Alex.

•

Când auzi cât de ușor putea scăpa de cazul individului călcat de mașină, Alex acționă cu o viteză neobișnuită. Și, de îndată ce cazul fu transferat la Divizia Națională de Anchete Penale, Fredrika se concentră cu mai multă tragere de inimă asupra cazului Ahlbin. Era aproape ora unsprezece când, împreună cu Joar, trebuia să discute cu Agne Nilsson de la grupul de susținere a foștilor extremiști de dreapta. I se părea ciudat să-l aibă pe Joar alături. Nu greșit, nici pe departe, ci altfel.

Joar ciocăni în ușă cu doar câteva minute înainte să coboare ca să-și întâmpine invitatul.

— Gata, spuse el, zâmbind politicos, țeapăn și corect.

Nu lăsa să se vadă nimic, reflectă Fredrika. Zâmbetul era acolo, în mijlocul feței, ca o mască.

Se întrebă ce era în îndărătul măștii. Joar nu purta verighetă, dar poate avea pe cineva… Avea copii? Locuia într-o casă sau la bloc? Avea mașină sau venea cu autobuzul?

Nu era curioasă, își punea toate întrebările acestea doar fiindcă se pricepea atât de bine să-i „citească” pe alții. Nu avea nevoie să se întrebe ce și cum, fiindcă totul era scris pe fața oamenilor, chiar dacă ei nu erau conștienți de asta sau nu voiau să recunoască.

— Citește și ai să știi, spunea mama ei.

Și era adevărat, în opinia Fredrikăi.

Agne era la recepție. Părea pierdut. Arăta altfel decât și-l închipuise Fredrika. Scund și îndesat, palid și cu părul rar. Ochii lui însă – se surprinse privindu-l atent –, ochii lui erau duri și iscoditori, luminoși și plini de o energie debordantă.

Ca un copil, încăpățânat, nărăvaș, se gândi ea în timp ce dădea mâna cu el și se prezenta.

Fredrika văzu că privirea lui se îndreptă automat spre burta ei, dar nu comentă. Era recunoscătoare. Oamenii păreau să presupună, greșit, că era normal să atingă o femeie gravidă, gest inimaginabil în cazul unei femei negravide. Să-i mângâie tandru burta, cu o mână sau cu amândouă. Fredrika intra în panică ori de câte ori se întâlnea pe coridor cu unii colegi, fiindcă simțea cum ochii lor par să o sfredelească. Chiar se gândise să ridice problema în cadrul unei

ședințe, dar nu găsea cuvintele potrivite.

Îl poftiră pe Agne Nilsson într-o cameră de vizite cu ferestre. Sălile de interogatoriu, fără ferestre, nu erau prielnice unor discuții mai rezonabile. Și nu avea niciun rost să-i trateze pe cetățenii obișnuiți ca pe niște infractori. Drept care Joar aduse cafea, iar Fredrika schimbă câteva amabilități cu Agne Nilsson.

— Ne puteți spune mai multe despre grupul dumneavoastră? întrebă Joar după ce se așezară la masă, fiecare cu câte o ceașcă de cafea în față.

Agne Nilsson se foi pe scaun, semn că nu știa de unde să înceapă.

— A luat ființă acum doi ani. Cu Jakob eram prieten de mult. Am crescut în același cartier.

Zâmbi trist și continuă. Proiectul fusese ideea lui Jakob Ahlbin, ca multe altele. După una dintre conferințele lui, fusese abordat de un tânăr din public. Era îmbrăcat ca mai toți tinerii, dar părul – sau, mai degrabă, absența lui – și mai multe tatuaje arătau care era orientarea lui ideologică.

— „Să nu credeți că-i chiar așa de simplu", i-a spus el lui Jakob. „Îi dați întruna despre cum o duc imigranții și cum ar trebui să-i tratăm, dar nu știți că cei mai mulți dintre noi n-au altă alternativă. Pe bune!"

Fusese începutul unei discuții lungi. Tânărul era speriat și nefericit. Nimerise în mai multe cercuri de extremă dreaptă încă de la vârsta de 14 ani, prin fratele lui mai mare. Acum avea 19 ani și peste puțin timp termina școala. Fratele lui părăsise mișcarea cu câțiva ani în urmă, se mutase din oraș și își găsise o slujbă. El rămăsese în Stockholm, își dădea seama că învățase degeaba și că nu știa încotro s-o apuce, prins într-un anturaj cu care simțea că nu mai are nimic în comun. Și tocmai întâlnise o fată pe nume Nadima, din Siria.

— „Familia ei, nu camarazii mei, ar trebui să-și facă probleme că suntem împreună", i-a zis el lui Jakob. „Dar tatăl n-are nimic împotrivă ca fiica lui să iasă cu un suedez. Dacă ar afla, camarazii mei ne-ar ucide pe amândoi."

Tânărul ajunsese la capătul răbdării. Jakob își dăduse seama de asta, motiv pentru care se hotărâse să-l ajute.

— „Ai răbdare câteva zile", i-a spus el. „Am să-mi întreb cunoștințele ce ar trebui să faci în situația ta."

Dar câteva zile se dovediseră prea mult. Banda aflase că unul dintre membrii ei avea de gând să o părăsească și să se mute cu o imigrantă și, într-o zi, când cei doi se întorceau de la plimbare, le ieșise în cale.

Ochii lui Agne Nilsson se umplură de lacrimi.

— Asta l-a dat peste cap pe Jakob, zise el răgușit. Și faptul că nu-și dăduse seama de pericolul iminent în care se aflau cei doi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Joar, făcând-o pe Fredrika să-i arunce o privire încruntată.

Fredrika nu voia să audă niciun fel de detalii, temându-se să nu i se facă rău.

— Pe fată au violat-o, toți, unul după altul, iar pe băiat l-au forțat să se uite. Apoi l-au snopit în bătaie. Acum e într-un cărucior cu rotile, nu mai judecă bine.

Fredrika simți că îi dau lacrimile.

— Și fata? întrebă ea, încercând să se stăpânească.

Agne Nilsson zâmbi pentru prima oară de când era acolo. Ușor, dar sincer.

— Face parte din rețeaua noastră. Fără să se ascundă. Muncește de dimineață și până seara. E singura persoană căreia consiliul local i-a dat o slujbă cu normă întreagă. Asta cred că o s-o ajute să-și facă o carieră serioasă.

Cuvintele lui veniră ca o ușurare pentru Joar și Fredrika.

— Concret, cu ce se ocupa Jakob? întrebă Joar. Ați pomenit de niște bani veniți de la consiliu.

Agne Nilsson înclină din cap, înțelegând ce vrea să spună Joar.

— Cum vă spuneam, Nadima este singurul angajat cu normă întreagă. Plătită de consiliu. În rest, consiliul preferă să lucreze cu grupurile mai stabile. Noi, ceilalți, am găsit alte modalități de implicare, cu sprijin de la angajatorii noștri. De fapt, Jakob a fost singurul care nu beneficia de așa ceva; el făcea aproape în întregime muncă de voluntariat. Nu mă întrebați de ce, așa voia el. În primul rând, era purtătorul nostru de cuvânt, atent la tot ce se întâmpla în jur, mereu cu ochii în patru, cum s-ar spune. Ați asistat la vreo conferință de-ale lui?

Fredrika și Joar clătinară din cap.

Agne Nilsson clipi de câteva ori.

— Era nemaipomenit, continuă el zâmbind larg. Te făcea să vezi totul dintr-o altă perspectivă. Obiceiul lui era să prezinte altfel lucrurile despre care publicul auzise de sute de ori. Și cu câtă energie! Avea darul ăsta de a-ți atinge coarda sensibilă.

Își trecu degetele peste nasturii de la cămașă.

— Politician ar fi trebuit să se facă, adăugă el. Reușea să-i influențeze și pe ei.

Mi-ar fi plăcut de Jakob, se gândi Fredrika.

— Cum stătea cu sănătatea? întrebă ea. Activitatea lui o afecta în mod vizibil?

— Nu… Nu știu cum să spun, răspunse Agne făcând o grimasă. Sigur, erau momente când se simțea rău și nu ne ascundea asta. Din câte am înțeles eu, a suferit mai mult când era mai tânăr.

— Dar n-ați vorbit niciodată pe îndelete despre asta? întrebă Joar, surprins. Chiar dacă vă cunoșteați de-atâta vreme?

— Nu, recunoscu Agne Nilsson. N-am vorbit. Jakob spunea că nu se

simțea deloc mai bine dacă vorbea despre starea lui de sănătate și, într-un fel, îi dădeam dreptate. De aceea se referea la ea doar la modul general.

Își drese glasul.

— Când ne întâlneam, vorbeam mai mult despre munca noastră. Așa ni se părea corect.

— Știați ceva despre amenințările pe care le-a primit Jakob?

— Sigur. Câțiva dintre noi au primit și ei amenințări, cam în același timp.

Fredrika încetă să mai ia notițe.

— Poftim? făcu ea.

Agne Nilsson înclină din cap.

— Da. E adevărat. Și nu numai recent. S-a întâmplat și înainte.

— De la același expeditor? întrebă Joar.

— Nu, dar, în general, cu același scop. Când se credea că ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

Joar scoase copiile după *e-mail*-urile trimise lui Jakob.

— Le recunoașteți pe acestea?

— Bineînțeles. Am primit și eu câteva aproape la fel, cum v-am mai spus. Dar acolo nu scria „popa dracului”, ci „socialist împuțit”.

Zâmbi trist.

— Și nu v-a fost teamă? interveni Fredrika.

— Nu, de ce să-mi fie? răspunse Agne Nilsson de parcă nu ar fi fost o întrebare la care se aștepta. Amenințările n-au fost puse în practică. Și nu erau ceva ieșit din comun. Întotdeauna am știut că activitățile noastre o să-i irite pe alții.

— Dar cei care au scris *e-mail*-urile astea par mai mult decât iritați, remarcă Joar ridicând mâna cu teancul de hârtii.

— Da, dar numai în contextul ultimului caz la care am lucrat. Un tânăr care voia să părăsească organizația Fiii Poporului. Știam că o să fie foarte greu. Și, dacă *e-mail*-urile n-ar fi încetat să sosească, am fi reclamat la poliție. Chiar dacă în grupul nostru sunt și polițiști cu care putem discuta lucrurile astea, intenția noastră era să facem o reclamație oficială, dar n-am mai apucat.

Fredrika își înăbuși un oftat, sperând ca data viitoare să fie mai prompți.

— Cum adică *e-mail*-urile au încetat să sosească? întrebă Joar, încruntându-se. Jakob le-a primit practic până în ziua morții.

Agne ridică mâinile.

— Asta nu-mi pot explica. Am vorbit cu Jakob săptămâna trecută și, la momentul acela, niciunul dintre noi nu mai primise nimic. N-am primit nici după aceea, motiv pentru care nu i-am mai pomenit despre asta. Și nici el.

Agne Nilsson privi stingher.

— Deși trebuie să recunosc că în ultimele zece zile nu prea am schimbat multe cuvinte. El trebuia să susțină mai multe conferințe, iar eu eram ocupat cu altele.

— Îmi puteți da cópii după *e-mail*-urile pe care le-ați primit? întrebă Joar.

— Desigur.

— Îl cunoașteți pe un anume Tony Svensson? întrebă Joar.

Agne Nilsson se înnegură la față.

— Desigur. Ca orice asistent social sau polițist din cartierul în care locuiește.

— Știați că el a trimis *e-mail*-urile membrilor grupului dumneavoastră? Lui Jakob, mai precis?

Agne Nilsson clătină din cap și spuse:

— Știam că face parte din organizație, dar nu știam că el a trimis amenințările. Erau semnate doar FP.

Joar stătea pe gânduri.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă el după un timp. Cu băiatul care încerca să părăsească Fiii Poporului?

— Situația a fost mai complicată decât părea, răspunse Agne. Apropo, îl cheamă Ronny Berg. Eu n-am urmărit cazul până la capăt; în ultima parte, Jakob s-a ocupat de el. Dar n-a mai avut timp să ne spună cum s-a terminat. Eu însă am simțit că băiatul voia să părăsească organizația din alte motive.

Fredrika se aplecă înainte, curioasă, dar își dădu seama că nu poate, cu burta ei mare, și imediat se îndreptă de spate.

— Puteți fi mai explicit?

— Mi s-a părut că nu din motive ideologice vrea să părăsească organizația, ci fiindcă se certase cu unul dintre membri. Dar, cum vă spuneam, era doar o bănuială. Altcineva din grupul nostru poate că știe mai bine; aș putea întreba.

Joar aprobă din cap.

— Chiar vă rugăm, zise el.

În timp ce Joar își aduna hârtiile, Fredrika sugeră pe un ton firesc:

— N-ar fi rău să beneficiați de protecția noastră. Până punem lucrurile cap la cap. Dacă se potrivesc.

Agne Nilsson nu răspunse imediat.

— Cu alte cuvinte, credeți că n-ar fi vorba de sinucidere? zise el într-un târziu.

— Da, răspunse Joar. Dar nu punem mâna în foc.

— Foarte bine, spuse Agne Nilsson privindu-i drept în ochi. Fiindcă nici măcar unul dintre noi nu crede că Jakob ar fi putut face așa ceva: să-și împuște soția și apoi să-și ia și el zilele.

Joar lăsă capul pe o parte.

— Uneori, oamenii nu sunt deloc ce par a fi, zise el blajin.

•••

Puțin după ora unu, vestea explodă pe site-ul unuia dintre ziarele de seară: „Moartea violentă a vicarului și a soției lui: poliția bănuiește implicarea unor extremiști de dreapta”.

— Ei, drăcia dracului! răcni Alex Recht, bătând cu pumnul în masă. Cum de-a răsuflat?

De fapt, nici nu era nevoie să întrebe – informațiile răsuflau mereu în faza preliminară a anchetei. Alex însă știa că, de data aceasta, își dăduse toată silința ca așa ceva să nu se întâmple. Iar adevărul era că foarte puține persoane știau despre această ipoteză.

— Presa ne asaltează cu telefoanele, anunță Ellen vârând capul pe ușă. Ce le spunem?

— Nimic, urlă Alex. Deocamdată, nimic. Am reușit s-o găsim pe Johanna Ahlbin?

Ellen clătină din cap.

— Nu.

— Și de ce, mă rog? gemu Alex. Unde dracu’ s-a ascuns și nefericita aia?

Nici nu îndrăznea să se uite pe ecranul computerului, de unde îi întorceau privirea mai multe fotografii ale lui Jakob Ahlbin. Gata, se aflase, nu mai aveau cum s-o anunțe ei pe fiica mai mică. Singurele lucruri omise de jurnaliști erau numele și fotografiile celor două fete.

Dar cel puțin am încercat, își spuse Alex obosit.

Ellen făcuse imposibilul să dea de Johanna. Aflase de la șeful fetei și colegii ei numele și numerele de telefon ale unor prieteni care poate știau unde plecase, dar niciunul nu avea habar dacă a pățit ceva sau cât de mult a auzit despre ce se întâmplase.

— E îngrozitor, șopti Alex. Să afli vestea din gura presei.

— Dar nu putem spune că n-am încercat, zise Ellen privind nefericită.

— Da, cam așa e, spuse Alex întorcându-se cu spatele la computer.

— Apropo, iată ce-a trimis unul din tehnicieni, zise Ellen și lăsă pe birou un dosar din plastic. Texte ale unor conferințe ținute de Jakob, descărcate din computerul lui.

— Ceva util?

— Nu, nu cred. Dar numele de pe blocnotes ar putea fi interesant. Zic și eu.

— Blocnotes? mormăi Alex, răsfoind foile de hârtie de pe birou.

Îl găsi chiar la sfârșit. Un carnet modest, cu un singur cuvânt trecut în el, „Muhammad”, și un număr de telefon.

— Ăsta unde a fost găsit?

— Într-un sertar încuiat din biroul lui. Sub un suport de stilou.

Ascuns, conchise Alex.

Poate că Muhammad era un imigrant ilegal pe care Jakob îl

cunoștea personal sau un tip care îl căutase ca să discute ceva important.

— Am găsit numărul de telefon în banca de date?

— Adineauri, răspunse ea, mulțumită de sine. A apărut și ceva legat de un pașaport care a fost dat dispărut. Alături de numele și adresa păgubașului.

Ellen îi întinse altă foaie de hârtie. Alex îi zâmbi cu toată gura.

— Nu are cazier, adăugă Ellen și ieși când auzi că îi sună telefonul.

Alex se întrebă ce să facă în continuare. Se uită la numele și numărul de pe foaia de hârtie, apoi la dosarul din plastic cu conferințele lui Jakob. Apoi se uită la raportul despre pașaportul pierdut, printat de Ellen. Toate pașapoartele astea care „dispăreau pur și simplu”! Fără ele, fluxul de imigranți ilegali ar trăi clipe grele, Alex știa asta prea bine.

Am transformat Europa într-o fortăreață la fel de inexpugnabilă ca Fort Knox, se gândi el sumbru. Cu prețul pierderii controlului celor care intră și ies din țara noastră. O mare rușine pentru toți cei care au înlesnit așa ceva.

Privi lung pe fereastră. Cerul albastru, senin, soarele strălucitor și doar câteva ore până începea weekendul. Clipi de câteva ori. Nu suporta gândul de a sta un weekend întreg acasă alături de Lena, care se purta ca un străin. Devenise atât de inaccesibilă. Din motive pe care îi venea greu să le exprime în cuvinte, simțea că nu poate discuta cu ea despre ce se întâmplase sau despre cât de mult îl afecta întreaga situație.

Oare de ce? se întrebă el. Întotdeauna am discutat despre orice.

Poate că n-ar fi rău să încerce. Poate. Dar, oricum, în weekend tot va lucra câteva ore la cele două cazuri.

•

La început i se păru că săptămâna se va încheia la fel de rău pe cât începuse. Peder Rydh primise sarcina de a verifica toate listele cu apeluri pe care poliția le primise de la Telia{1} și de la operatorul de telefonie mobilă la care fusese abonat Jakob Ahlbin, în timp ce Joar și Fredrika trebuia să coboare ca să discute cu Agne Nilsson. Când simțise că îi vine să se urce pe pereți de nervi, aflase că, după-amiază, va fi unul dintre cei care îl vor lua interoga pe Tony Svensson și se calmase. Era chiar vesel în timp ce verifica listele.

De fiecare dată când avea de-a face cu materiale provenite din ascultarea sau supravegherea telefoanelor, era uimit de câte telefoane dădeau oamenii în fiecare zi. Adesea găsea și un fel de șablon, de genul soț și soție care se sună de două ori pe zi sau deloc. Dar rămâneau de analizat multe alte numere și apeluri. Apeluri care păreau extrem de interesante prin ora la care erau făcute, dar care, la o examinare mai atentă, se dovedeau a fi, de exemplu, la pizzeria din

apropiere.

În cazul telefonului lui Jakob Ahlbin și al apelurilor pe care le-ar fi putut primi de la Tony Svensson, cercetarea nu dură prea mult. Peder zâmbi larg și scoase un chiot de bucurie când găsi ce căuta.

Tony Svensson îl sunase pe Jakob Ahlbin de trei ori și de fiecare dată foarte scurt, ceea ce îl făcu pe Peder să presupună că îi răspunsese robotul. Sigur, nu vor ști niciodată cum a fost cu adevărat, dar simplul fapt că Svensson îl sunase pe Ahlbin era concludent.

Ieși în grabă și se îndreptă spre biroul lui Alex. Se opri în prag, nehotărât; șeful lui arăta mai morocănos ca de obicei. Peder tuși discret.

— Da? spuse Alex cu asprime, dar se îmblânzi când văzu cine îl caută. A, intră!

Prinzând curaj, Peder intră și îi arătă lui Alex listele cu apeluri telefonice.

— Foarte bine, foarte bine. Fă repede o cerere către procuror; vreau ca individul ăsta să fie adus aici imediat, pentru proferare de amenințări. Mai ales că presa a prins de veste.

Peder simți cum se înviorează. Vasăzică nu era lăsat de izbelițe. Dar odată cu înviorarea veni și stresul. Cine informase presa despre ipoteza implicării extremei drepte?

Dădu să plece, dar Alex îl opri din drum:

— Mai stai puțin.

Fusese prea frumos ca să fie adevărat. Știa ce vrea să-i spună Alex chiar înainte de a lua loc. Dar felul în care șeful alese să-i spună îl surprinse total.

— Aici, cât timp eu sunt cel care ia hotărârile, un corn e doar un corn. Nimic altceva, zise Alex accentuând fiecare silabă.

Cred că am să mor, se gândi Peder. Cred că am să mor de rușine. Nu că n-aș merita.

Nici nu îndrăzni să se uite la Alex, care continuă pe același ton ferm.

— Iar când un subaltern – din motive personale sau de altă natură – este într-o stare în care nu știe diferența dintre un produs de patiserie și altceva, vreau ca persoana respectivă să-și vină în fire și să se comporte ca un om responsabil.

Alex se opri și îl fixă cu privirea.

— S-a înțeles?

— S-a înțeles, șopti Peder.

Și se întrebă cum naiba să mai rămână în poliție.

•

Se întâlniră în camera de zi a insului mai în vârstă. Se întâlneau pentru a treia oară într-un timp foarte scurt și nici unuia nu-i convenea compania celuilalt. Dar, ținând cont de ultimele evenimente,

nu aveau cum să evite așa ceva.

— Știam că o să provoace un mare interes, spuse insul mai tânăr. N-a fost deloc o surpriză, pentru niciunul dintre noi, ca sinuciderea unui vicar să ajungă pe prima pagină a ziarelor.

Nu avea niciun rost să-l contrazică. Pregătirea unei operațiuni de genul acesta era una, ducerea ei la îndeplinire era cu totul altceva. Autocontrolul, păstrarea calmului erau de o importanță vitală.

— Trebuie, totuși, să avem în vedere o serie de întâmplări nefericite, spuse hotărât insul mai în vârstă. În primul rând, felul în care presa prezintă lucrurile. Mă așteptam să văd articole cu numele și fotografiile celor doi soți abia mâine dimineață.

— La fel ca noi toți.

— Asta-i poliție? Orice anchetă e ca o sită, se scurge totul din ea.

Urmă o pauză.

— Asta ne cam dă programul peste cap, oftă insul mai în vârstă. Mai ales în privința prietenei noastre din străinătate. Când se întoarce?

— Ne-am gândit că luni ar fi cel mai bine.

— Pare credibil? Dacă presa a aflat deja?

— Cred că putem găsi o explicație plauzibilă, zise insul mai tânăr pe un ton firesc.

Încercă un zâmbet care îl schimonosi și mai mult. Un șir de operații menite să-l scape de cicatrice reușiseră doar pe jumătate. Drept care se hotărâse să rămână așa. Zâmbetul strâmb devenise semnul lui caracteristic.

Insul mai în vârstă se ridică și se apropie de fereastră.

— Mă îngrijorează retragerea lui înainte ca toate astea să se întâmple, spuse el. Mă îngrijorează mult. Faptul că individul ăsta știe prea multe. Dar sper să ai dreptate când spui că a rămas prieten cu noi. Altfel, situația noastră n-ar fi deloc roz.

— Știi că nu și-a primit partea, motiv pentru care nu-și permite să facă un pas greșit. Unde mai pui că, atunci când s-a retras, era și el în mare rahat. Nu cred că poate să ne vândă și să nu se ducă la fund odată cu noi.

Argumentul păru să-l liniștească pe insul mai în vârstă, care trecu repede la punctul următor.

— Înțeleg că am avut o problemă cu ultima noastră margaretă, zise el așezându-se în fotoliul de lângă biblioteca plină de dicționare și enciclopedii.

Tânărul se cătrăni la față. Pentru prima oară de când sosise aici, păru vizibil îngrijorat, iar cuvintele lui îi confirmară starea:

— E mai mult decât o problemă. Din păcate, n-am putut culege floarea înainte ca tipul să răspândească vestea cea bună, ca să spun așa, unora dintre amicii lui. Sau cel puțin unuia. Care apoi a luat legătura cu vicarul.

Insul mai în vârstă se încruntă.

— Știm exact care sunt daunele? întrebă el.

— Aproape exact. Cum spuneam, n-a reușit să anunțe prea multe persoane. Din păcate, nu știm cum îl cheamă pe amicul lui. Dar facem cercetări.

Cei doi rămaseră tăcuți. Ca și cum sunetele fuseseră absorbite de rafturile bibliotecii care aproape că acopereau pereții, din tavan și până în covoarele scumpe de pe podea. În cele din urmă, insul mai în vârstă întrebă:

— Și următoarea margaretă?

Pe fața insului mai tânăr apăru din nou zâmbetul schimonosit.

— Plătește duminică.

— Foarte bine. Foarte bine… O să supraviețuiască?

Din nou tăcere.

— Probabil că nu. Se pare că l-a luat gura pe dinainte și pe el… a încălcat regulile.

Insul mai în vârstă păli la față.

— Nu așa am prevăzut noi. Și nu ne mai putem permite astfel de eșecuri. Poate că, pe moment, ar trebui să suspendăm operațiunea…

Insul mai tânăr nu părea să vadă iminența dezastrului.

— Eu zic să așteptăm. Să vedem ce face azi amicul nostru aflat de partea cealaltă a legii.

Insul mai în vârstă își țuguie buzele.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă. Știe ce s-ar întâmpla dacă ar face greșeala să ne trădeze.

Simți un junghi în stomac rostind aceste cuvinte, ca și cum ele l-ar fi făcut să se teamă de el însuși.

STOCKHOLM

Tony Svensson era omul tabieturilor. Lumea lui era alcătuită, de fapt, din trei locuri: sediul mișcării, atelierul de reparații auto și casa lui. Polițiștii aleseră atelierul.

Întâlnirea se desfășură fără prea multă bătaie de cap. Svensson scuipă și înjură la vederea mașinilor de poliție care frânară brusc în fața atelierului, dar, când văzu că situația e albastră, nu opuse niciun fel de rezistență. Polițiștii sosiți ca să-l ridice declarară că individul chiar zâmbise în momentul în care i se puneau cătușele. Ca și cum metalul rece i-ar fi redeșteptat amintiri aproape uitate.

Procurorul fusese de acord că existau probe suficiente pentru ca Tony Svensson să poată fi acuzat de proferare de amenințări. *E-mail*-urile și apelurile telefonice o dovedeau din plin. Mai rămânea de văzut dacă îl puteau urmări penal; totul depindea de cât de cooperant era Agne Nilsson. Spre deosebire de Jakob Ahlbin, Nilsson era în viață și deci capabil să depună mărturie cu privire la amenințări. Nu foarte

multă lume îndrăznea să depună mărturie împotriva unor grupări precum cea condusă de Tony Svensson.

Peder și Joar urmau să se ocupe de interogatoriu. Energia pe care orice interogatoriu i-o insufla lui Peder nu reușea să se materializeze când trebuia să colaboreze cu Joar. Îi aruncă o privire colegului în timp ce coborau cu liftul. Cămașă roz. Cum să porți așa ceva când ești polițist? Încă un semn de rău augur.

Tipul ăsta e cam ciudat, se gândi Peder. Și-am să aflu motivul chiar dac-ar fi să-l scot cu cleștele de la el.

Tony Svensson îi aștepta în sala de interogatorii unde fusese adus după ce i se făcuseră formele de arestare.

— Știi de ce ești bănuit? întrebă Joar.

Tony Svensson zâmbi și înclină din cap. Era clar că mai trecuse prin așa ceva și că privea totul flegmatic. Ca și cum ar fi acceptat ideea că uneori lucrurile nu-ți ies cum vrei și atunci trebuie să suporți consecințele.

Dacă n-ar fi fost atât de neîngrijit, ai fi zis că e un bărbat arătos. Dar capul ras, brațele tatuate și negrul de sub unghii îl făceau să arate exact ce era: un gangster. Avea ochii negri, ca două gloanțe trase spre Peder și Joar.

Îi merge mintea, intui Joar. De asta e atât de calm. Și fiindcă și-a chemat deja avocatul.

— Ar fi bine dacă ai răspunde cu cuvinte, ca să rămână înregistrate, spuse Joar pe un ton prietenos.

Poate prea prietenos.

Peder se încruntă. Joar juca un rol periculos. Părea prea degajat ca să fie real. Nu ar fi fost de mirare ca, dintr-o clipă într-alta, să i se întunece mintea, să sară peste masă și să-i facă felul celui care stătea în fața lor.

Psihopat, acesta fu cuvântul care îi veni în minte.

— Jakob Ahlbin, spuse el cu o voce fermă. Îți spune ceva numele ăsta?

Tony Svensson șovăi. Avocatul lui încercă să-i prindă privirea, dar Svensson îl evită.

— Se prea poate să-l fi auzit cândva, răspunse el.

— În ce context? întrebă Joar.

Tony Svensson se lumină din nou.

— S-a amestecat în treburile mele și ale prietenilor mei; așa ne-am cunoscut.

— În ce fel s-a amestecat? întrebă Peder.

Insul ras în cap scăpă un oftat.

— A încercat să ne despartă, să ne asmuțe.

— Cum?

— Și-a vârât nasul într-un conflict care nu avea nicio legătură cu el.

— Ce conflict?

— Nu vreau să intru în detalii.

— Cumva un conflict legat de cineva care nu a mai vrut să rămână în gruparea voastră? spuse Joar, lăsându-se pe spătarul scaunului cu mâinile încrucișate.

Exact cum stătea Tony Svensson.

— Poate că da, replică Tony.

— Și ce-ai făcut? întrebă Peder.

— Când?

— Când Jakob Ahlbin s-a arătat interesat de niște lucruri care nu-l priveau.

— A, atunci…

Tony își schimbă poziția și avocatul își răsfoi discret hârtiile. Era clar că se gândea la întâlnirea cu următorul lui client.

— Am încercat să-l conving să-și vadă de treburile lui și să nu se mai amestece în treburile altora.

— Și cum ai încercat?

— L-am sunat și i-am spus să se ducă la dracu'. I-am trimis și câteva *e-mail*-uri.

Joar și Peder începură numaidecât să se uite prin copiile din fața lor.

— Ai scris și altceva în *e-mail*-uri? întrebă Peder.

— Le aveți în față, ce mama dracului, șuieră Tony Svensson pierzându-și răbdarea. De ce nu le citiți cu voce tare?

Joar își drese vocea și citi: *Situația e cam albastră, Ahlbin. Lasă-te păgubaș cât încă mai poți.*

— Tu ai scris asta?

— Da. Dar nu văd unde-i amenințarea.

— O clipă, spuse Peder. Mai sunt câteva.

Citi și el cu voce tare: *Păcat că te ții de capul nostru, vicar nenorocit. Păcat că nu vezi că cel care o să aibă de tras ești chiar tu.*

Tony Svensson izbucni în râs.

— Asta e amenințare?

— Eu așa cred, răspunse Joar. De obicei, expresia „a avea de tras" nu se folosește în sens pozitiv.

— Dar în contextul ăsta e mai greu să-ți dai seama, nu? zise Tony făcând cu ochiul.

Gestul lui îl înfurie pe Joar, iar Peder simți cum crește tensiunea din încăpere.

— Bine, spuse el sperând să preia frâiele interogatoriului. Să încercăm un *e-mail* mai colorat: *Ar trebui să ne asculți, vicare. Dacă nu încetezi imediat, te așteaptă chinurile lui Iov.*

Tony Svensson nu spuse nimic, dar se întunecă la față. Apoi se aplecă peste masă și ridică un deget.

— Să fiu al naibii dacă am scris eu asta, șuieră el, accentuând fiecare silabă.

Peder ridică o sprânceană.

— Zău? întrebă el, prefăcându-se surprins. Cu alte cuvinte, brusc altcineva s-a apucat să-i trimită *e-mail*-uri lui Jakob Ahlbin de la computerul tău și să le semneze FP?

— Vreți să spuneți că *e-mail*-ul ăsta a fost trimis de pe computerul meu? strigă Tony Svensson.

— Da, răspunse Peder, privindu-și hârtiile.

Ca să descopere că greșise. *E-mail*-ul pe care tocmai îl citise era printre cele care nu fuseseră trimise de pe computerul suspectului.

Tony Svensson îl văzu cum se schimbă la față și se relaxă, lăsându-se din nou pe spătarul scaunului.

— V-am spus eu.

— Adică susții că altcineva i-a trimis *e-mail*-uri lui Jakob pe același subiect? Nu tu?

— Exact, răspunse Tony Svensson răstit. Eu i-am trimis *e-mail*-uri vicarului numai de pe computerul de acasă.

— Adică de pe cel pe care tocmai l-am adus aici? îl corectă Joar sarcastic. Ți-am percheziționat casa și am luat câteva obiecte ca să le examinăm mai de aproape.

Ochii negri ai lui Tony Svensson se înnegriră și mai mult. Peder îl văzu cum înghite în sec de câteva ori, dar fără să spună ceva.

E deștept, se gândi Peder. Știe când să se oprească.

— OK, mai doriți ceva? întrebă Tony, iritat. Mă grăbesc.

— Noi nu ne grăbim, îl asigură Joar. Ce i-ai spus lui Jakob Ahlbin la telefon?

Tony scoase un oftat sonor, exagerat.

— Am lăsat în total trei mesaje pe robotul bătrânului. Aproape identice cu *e-mail*-urile. Pe care le-am trimis de pe computerul meu, nu de pe al altcuiva.

— Ai avut și altfel de contacte cu Jakob Ahlbin? întrebă Joar.

— Nu.

— N-ai fost niciodată la apartamentul lui?

— Nu.

— Atunci cum se face că amprentele tale au fost găsite pe ușa de la intrare? întrebă Joar.

Peder înțepeni. *Ei, drăcie*! Nu citise nicăieri așa ceva.

Tony Svensson păru că fusese și el prins cu garda descoperită.

— Am fost până acolo și am sunat la ușă. Am bătut în ușă. Dar n-a deschis nimeni, așa că m-am cărat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Hm, făcu Tony Svensson, părând că se gândește. Cred că acum o săptămână. Sâmbătă, cel mai probabil.

— De ce? întrebă Joar. Dacă n-ai mai simțit nevoia să trimiți *e-mail*-uri, te-ai hotărât să…

— M-am temut că n-am judecat bine, răspunse Tony Svensson furios. Am trimis *e-mail*-urile ca să-l potolesc pe boșorogul ăla, să-l conving să nu-și mai bage nasul în treburile noastre. Pe urmă, conflictul din grupul nostru a părut că se rezolvă de la sine. Cel puțin, așa am considerat noi. Tipul cu care ne-am certat… Mă rog, am lămurit lucrurile între noi. Pe urmă, iar ne-am certat și de data asta am fost sigur că vicarul și-a băgat din nou coada. De aia m-am dus la el acasă. Singura dată.

Joar înclină încet din cap.

— Singura dată? repetă el.

— Jur. Iar dacă-mi spuneți că mi-ați găsit amprentele în apartament, mințiți cu nerușinare. Fiindcă n-am călcat în viața mea pe acolo.

Joar rămase tăcut, în timp ce Peder fierbea de furie. Cum de îndrăznea Joar să participe la un interogatoriu fără să-i spună colegului tot ce știe?

Joar privea amuzat.

— Ne poți da toate numele celor care îți pot confirma spusele? întrebă el.

— Da, sigur, răspunse Tony Svensson pe un ton exagerat de pozitiv. Puteți începe cu Ronny Berg.

Berg. Numele pe care Agne Nilsson îl menționase deja.

— Asta dacă vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră, continuă Tony. Și-o să aflați ce voia vicarul în schimb.

Ultimele cuvinte ricoșară din pereții încăperii. *În schimb*?

•••

În clipa în care Peder și Joar coborau ca să-l interogheze pe Tony Svensson, Alex bătu la ușa Fredrikăi Bergman ca să o întrebe dacă vrea să vină cu el.

— Unde mergem? întrebă ea după ce își luă lucrurile.

Alex îi spuse despre numele și numărul de telefon pe care poliția le găsise într-un sertar încuiat din biroul lui Jakob Ahlbin.

— Aș zice că mi-am încercat norocul, continuă el. L-am sunat pe tip, i-am spus ce s-a întâmplat și l-am întrebat dacă l-a cunoscut pe Jakob Ahlbin. La început a refuzat să răspundă, a zis că nu vrea să comunice în niciun fel cu poliția. Apoi a spus că Ahlbin l-a sunat în legătură cu o problemă; așa a ajuns să-l cunoască. Dar n-a vrut să-mi spună care a fost problema.

— N-a vrut să spună la telefon sau n-a vrut să spună în general?

— N-a vrut să spună în general, dar m-am gândit că, dacă mergem acolo neanunțați, poate că îl convingem.

Coborâră în garaj cu liftul. Fredrika observă cât de obosit arăta

Alex. Obosit și îngrijorat. Altădată, și în alt loc, l-ar fi întrebat cum se simte și i-ar fi dat de înțeles că l-ar asculta cu plăcere dacă ar vrea să-și descarce sufletul. Acum însă simțea că nu mai are energia necesară.

Traversară Kungsholmen în tăcere și o luară pe E4, spre Skärholmen. Alex deschise radioul.

— Presa te-a agasat destul? întrebă Fredrika, știind care va fi răspunsul.

— Ba bine că nu, replică Alex supărat. Presa asta blestemată pur și simplu nu acceptă că nu avem de făcut niciun comentariu. Trebuie neapărat să ieșim cu ceva, câteva fraze, ca să-i mulțumim pe jurnaliști, să aibă și ei ce spune la știrile de seară.

Fredrika rămase tăcută, gânditoare.

— Ăsta-i exact lucrul pe care nu-l înțeleg, zise ea într-un târziu.

— Ce anume?

— Ideea că Tony Svensson și amicii lui au putut să pătrundă într-un apartament din centrul orașului, la ora cinci după-amiaza, și să iasă de acolo fără să-i vadă cineva și fără să lase măcar o urmă. Și, mai presus de toate, să creeze impresia că e vorba de o sinucidere.

Alex întoarse privirea spre ea.

— Și eu m-am gândit la același lucru. Dar trebuie să recunosc că îmi vine din ce în ce mai greu să cred că a fost vorba de o sinucidere.

— Și mie.

•

— Cum de-ai putut fi atât de iresponsabil? răbufni Peder de îndată ce reveniră la departament.

Joar arăta impasibil.

— Raportul despre amprente a sosit în ultima clipă, de asta n-am mai avut timp să-ți spun, zise el ridicând ușor din umeri. Îmi pare rău, se mai întâmplă.

Peder îl privi neîncrezător.

— Mai aveam puțin și mă făceam de râs, continuă el indignat. Noroc că m-am abținut.

Rămase pe loc, așteptând replica lui Joar. Când o auzi, rămase la fel de surprins ca și la ieșirea lui Alex de mai devreme.

— Noroc? repetă Joar atât de încruntat încât Peder simți cum i se usucă gura. Noroc?

Tensiunea din aer deveni palpabilă. Joar făcu un pas spre el.

— Norocul pare a fi ultima speranță pentru noi, cei care lucrăm cu tine. Numai Dumnezeu știe cum de-ai reușit să promovezi cu toată nesimțirea ta și lipsa de profesionalism.

Peder își încleștă pumnii, se balansă pe călcâie și se întrebă dacă poate ieși din cameră fără să-și zvânte colegul în bătaie.

— Ai grijă cum vorbești, spuse el aproape șoptit. Spre deosebire de tine, eu fac parte din departamentul ăsta; nu se știe cât o să-ți mai

suporte Alex ieșirile astea.

Joar îl privi disprețuitor.

— Știm amândoi prea bine că ți-ai răci gura de pomană. Alex e foarte mulțumit de cum îmi fac treaba. Spre deosebire de tine, unde e mai problematic. Mai ales când vine vorba de cornuri.

Până să-și termine replica Joar, Peder era deja convins că, pentru prima oară în viață, va sări asupra altui bărbat la fel de furios ca și el.

Te aranjez altă dată, nebunul dracului, se stăpâni el, se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

Ajuns în birou, se întrebă ce anume știe despre colegul lui. Nu prea multe, își dădu el seama. Joar lucrase la diverse cazuri pentru Agenția pentru Protecția Mediului și, în ultimul an, fusese angajat al Poliției din Södermalm. Ca și Peder, cu un an înainte. Se încruntă. Din când în când, se mai întâlnea la o bere cu băieți cu care lucrase, dar, ciudat, niciunul nu pomenise de Joar.

Gândurile i se învălmășeau în minte fără ca el să li se poată împotrivi.

Pia Nordh încă lucra în Södermalm.

Numele ei îi evocă atâtea momente petrecute împreună, încât simți o durere aproape fizică. La început o aventură cu o colegă atrăgătoare, ca să evadeze din cotidianul care semăna din ce în ce mai mult cu un drum prin deșert, fără apă și fără miraje. Apoi un obicei. Apoi nimic. Până se plictisise din nou. În cursul acelui caz, atât de solicitant, al fetiței dispărute vara trecută.

Îi căută numărul cu degetele tremurânde. Îi telefonă cu respirația întretăiată. Și, în cele din urmă, îi auzi vocea:

— Alo, Pia la telefon.

Peder simți cum îl cuprinde un val de căldură. Pia aparținea altcuiva acum, unui bărbat serios. Cuvântul îi întoarse stomacul pe dos – „serios”. Ce însemna asta?

— Salut, sunt eu, Peder.

Vocea lui sună jalnic. Mai pierită decât ar fi vrut. Tăcere.

— Salut, Peder, zise ea într-un târziu.

— Ce mai faci?

Peder tuși și încercă să prindă curaj. Undeva, în sinea lui, știa că se purtase urât cu ea, dar și că nu putea repara nimic făcând-o pe pudelul ei.

— Bine, mulțumesc, răspunse ea, prudentă ca întotdeauna.

— Păi, aș vrea să te întreb dacă m-ai putea ajuta într-o problemă, zise el coborând vocea, în caz că, prin absurd, Joar era îndeajuns de țicnit ca să tragă cu urechea pe coridor.

Simțea cum îi fierbe sângele în vine și că nu are cum să-și stăpânească tremurul. Cum naiba își bătuse joc de relația lor în halul ăsta?

Dinspre coridor auzi râsetul lui Joar. Peder se dezmetici și din nou gândurile i se îndreptară spre colegul care îl făcuse să înghită un hap atât de amar.

— Te ascult, spuse Pia aproape șoptit.

— Joar Sahlin. Îl cunoști?

Tăcere.

— E nou-venit. Din câte știu, a lucrat cu voi înainte. Am avut câteva probleme cu el, de asta aș vrea să știu care-i viața lui. Să văd dacă n-are vreo bubă-n cap.

Auzi cum Pia trage adânc aer în piept.

— Peder, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu-ți cer să pierzi prea mult timp cu asta, adăugă el iute.

Pia râse sec și Peder parcă o văzu cum clatină din cap. Fluturându-și părul blond.

— Nu-mi ceri să pierd prea mult timp? repetă ea ursuz. Frumos din partea ta.

— N-am vrut să…, începu Peder, surprins de reacția ei.

— Las-o baltă, șuieră ea.

Peder clipi de câteva ori, consternat, dar nu avu timp să continue, fiindcă Pia i-o luă înainte:

— Crezi că nu știu ce ai de gând să faci?

Brusc, Pia păru că mai are puțin și izbucnește în plâns.

— Las-o baltă, Peder. Te rog eu.

Apoi, cuvintele care îl făcură să rămână ca o stană de piatră:

— Joar este primul tip cu care am avut o relație cu adevărat constructivă în ultimii ani. Acum suntem în căutarea unui apartament ca să ne mutăm împreună. E un om extrem de cumsecade, plin de calități. Și tu vrei să-l distrugi.

Deci asta era. Furia explodă în el, dădu pe dinafară, scoțându-l din minți. Lucra cu psihopatul ăla de mai multe săptămâni. Și tot timpul – *tot timpul* – Peder fusese în dezavantaj. Joar se dusese la șefa de la Resurse Umane ca să-l dea în gât cu cornurile. Joar se culca cu fosta lui iubită.

— Trebuie să te împaci cu gândul și să mergi mai departe, oftă ea când văzu că Peder nu spune nimic. Spre binele tău.

Peder se simți copleșit de rușine. Pia nu l-ar crede niciodată dacă i-ar spune că habar nu avea că Joar e noul ei prieten.

— Uită că am sunat, șuieră el și trânti receptorul în furcă.

Apoi se așeză la birou și așteptă să-i treacă furia.

•

Muhammad Abdullah se refugiase în Suedia cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Din cauza regimului lui Saddam Hussein, le spuse el după ce Fredrika și Alex îl convinseseră să-i invite în apartamentul lui. Foarte spațios acum pentru Muhammad și soția lui,

după ce copiii se mutaseră de acolo.

— Dar amândoi locuiesc în apropiere, zise el, fericit.

Soția lui îi servi cu cafea și fursecuri. Alex privi în jur. Cine va își dăduse toată silința să asorteze perdelele cu fețele de masă și tablourile. În aer plutea un miros dulceag pe care Alex nu-l putea recunoaște.

Când văzu că omul se destinde puțin, Alex profită de ocazie:

— Ne interesează doar ce-a vrut Jakob Ahlbin când a luat legătura cu dumneavoastră, spuse el pe un ton prietenos.

Muhammad se albi la față.

— Nu știu nimic, zise el clătinând din cap. Absolut nimic.

— Nu vă cred. Dar vă asigur că nimeni din poliție nu crede că sunteți implicat în această tragedie, replică Alex cu blândețe și sorbi din cafea.

— Ați vorbit de multe ori cu Jakob Ahlbin? întrebă Fredrika, jovială.

— Nu. Doar o singură dată. El m-a sunat. Pe urmă ne-am întâlnit. O singură dată.

Alex simțea că poate obține o informație importantă. Mai mult de-atât, vedea că și pentru Muhammad informația era importantă. Dar omul era speriat, prea speriat.

Apoi Muhammad hotărî că nu are de ales. Se lăsă ușor pe spătarul canapelei, privind iscoditor în jur.

— A fost doar un zvon, spuse el cu o voce joasă.

— Ce anume? întrebă Fredrika.

— Că există o altă cale de a ajunge în Suedia.

Soția lui veni de la bucătărie cu o nouă porție de fursecuri. Muhammad continuă abia după ce femeia termină de servit.

— Știți cum e în ziua de azi. Te costă până la 15.000 de dolari ca să ajungi în Suedia. Mulți din cei care vor să plece din țară nu au atâția bani. Când am venit eu aici, alta era situația. *Europa* era altfel, rutele nu erau aceleași. Am auzit de la fiul unui bun prieten al meu că vine în Suedia în alte condiții.

Alex se încruntă.

— Ce fel de condiții?

— Altfel de condiții. Mai puțini bani și mai ușor de obținut un permis de ședere, răspunse Muhammad, care răsuflă adânc și se întinse după ceașca de cafea. Dar cu mai multe pretenții.

— Din partea cui?

— A traficanților. Ăștia au reguli stricte și, dacă nu le respecți, gaia te mănâncă. Sau dacă spui cuiva. De asta nici n-am vrut să vă spun. Până când nu sosește fiul prietenului meu.

— Încă n-a sosit? întrebă Fredrika precaută.

Muhammad clătină din cap.

— A dispărut într-o dimineață, mi-a spus tatăl lui. Dar n-a ajuns aici. Sau, dacă a ajuns, se ascunde pe undeva.

— Dar n-ar fi trebuit să meargă la Agenția de Imigrație? întrebă Alex.

— Poate că a mers, spuse Muhammad. Dar n-a dat niciun semn de viață.

— Are familie acasă, în Irak? întrebă Alex.

— O logodnică. Voiau să se căsătorească, dar n-au mai apucat. Băiatul a plecat în grabă. Și nu i-a spus nimic fetei.

— Sunteți sigur că a plecat din Irak? întrebă Fredrika. Poate i s-a întâmplat ceva acolo.

— Poate, răspunse Muhammad evaziv. Dar nu cred. Nu mai e ca înainte, veștile circulă rapid dacă se întâmplă ceva. Am fi auzit dacă ar fi fost răpit sau mai știu eu ce.

Alex se gândi câteva clipe și apoi întrebă:

— De ce v-a sunat Jakob? Știa că aveți această informație?

Muhammad se întunecă la față.

— Am câteva cunoștințe, răspunse el prudent și Alex își dădu seama că mersese la țintă. Pe ele le suna Jakob Ahlbin. Așa am ajuns la chestia asta; eu i-am dat informația.

— Jakob nu știa despre ce e vorba?

— Nu, de la mine a aflat. După ce m-a sunat, ne-am înțeles să ne întâlnim undeva și acolo i-am spus ce și cum, răspunse Muhammad aproape mândru de el.

— Și aceste cunoștințe, cine sunt ele? întrebă Alex pe un ton cât mai firesc.

— Se ocupă de cei care vor să vină în Suedia, spuse Muhammad aproape șoptit, privindu-și mâinile. Eu nu sunt implicat în asta, știu doar cui să telefonez.

Alex avea colegi în Divizia Națională de Anchete Penale care ar fi fost în stare să-și vândă părinții numai să afle numele acelea, dar hotărî să nu le spună nimic despre Muhammad. Să-l găsească și singuri.

— Credeți că asta are vreo legătură cu moartea lui Jakob Ahlbin? întrebă Muhammad curios.

Răspunsul lui Alex fu scurt și la obiect:

— Poate, încă nu știm. Ar fi bine să nu spuneți nimănui că am fost aici.

Muhammad îi asigură că nu va spune și le umplu din nou cești le cu cafea.

— Sper ca prietenul dumneavoastră să apară până la urmă, zise Fredrika din pragul ușii.

Muhammad privi neliniștit.

— Și eu sper. Măcar de dragul lui Farah.

Fredrika se opri în loc.

— De dragul cui?

— De dragul lui Farah. Logodnica lui. Sunt sigur că fata e îngrijorată la culme, acasă, în Bagdad, răspunse Muhammad și scoase un oftat. Mă întreb cum se poate să dispari așa, pur și simplu, de pe fața pământului.

•••

Înainte de weekend, Alex convocă o ultimă ședință în Bârlog. Peder și Joar tocmai transcriau interogatoriul. Când îi văzu, Alex își dădu seama că, dacă privirile ar fi putut ucide, Joar ar fi trebuit să fie mort de mult. Ochii lui Peder erau plini de ură – Alex nu mai văzuse așa ceva. Ce naiba se întâmplase?

— Necazul e că aproape toate informațiile pe care le-am strâns au ajuns în presă, spuse el indignat. În plus, presa a stabilit deja: vicarul nu s-a sinucis, ci a fost omorât de niște extremiști de dreapta fiindcă și-a făcut cunoscute opiniile în privința imigrației, care, la ora asta, e o chestiune foarte delicată… E adevărat? Tony Svensson e vinovatul?

— E o pistă care merită să fie luată în considerare, replică Joar gânditor. Dar nu cred că Tony Svensson e neapărat vinovatul. În jurul lui sunt și alte personaje interesante.

— Cum ar fi? întrebă Alex.

— După interogatoriu am reușit să pun mai multe lucruri cap la cap, răspunse Joar. M-a ajutat o cunoștință de la Divizia Națională; cei de acolo sunt cu ochii pe gruparea lui Svensson de ceva timp, bănuind-o de mai multe tipuri sofisticate de crimă organizată. Tony Svensson este liderul grupării, dar sub el – sau alături de el – sunt alți infractori bine-cunoscuți. De exemplu, unul dintre ei este spărgător de profesie. Ăsta sigur ar fi putut pătrunde în apartamentul familiei Ahlbin ziua în amiaza mare fără să-l vadă cineva. Altul se pricepe de minune să facă rost de tot felul de arme.

— Dar soții Ahlbin au fost împușcați cu pistolul de vânătoare al lui Jakob, obiectă Alex.

— Adevărat, spuse Joar. Dar poate că s-au folosit de alte arme ca să-i facă pe cei doi să le deschidă ușa…

Alex cugetă la această supoziție și îi aruncă o privire lui Peder. Era clar că subordonații lui nu discutaseră în prealabil.

— Peder, ai luat parte și tu la interogatoriu. Ce părere ai la prima vedere?

— Cred că e logic ce-a spus Joar, răspunse Peder răspicat și Alex îi văzu venele de la gât ieșite în afară.

Peder se ridică în picioare și îi făcu semn lui Joar.

— Ai terminat? Vreau să vă arăt ceva.

Pe ecranul alb din spatele lui apăru o fotografie, prima dintr-o prezentare de diapozitive pe care o pregătise Peder.

— Ăsta e Ronny Berg, anunță el. El e cel care s-a retras din organizația Fiii Poporului cu care a intrat în conflict Jakob Ahlbin.

Peder îl fixă pe Joar cu o privire triumfătoare.

— Azi după-amiază am hotărât să am o discuție cu el. În urma căreia am obținut mai multe informații.

— Ai discutat cu el de unul singur? întrebă Alex.

Peder inspiră adânc.

— Da. M-am gândit că nu e nicio problemă.

Dar era, Peder știa asta prea bine. Toate discuțiile de acest fel trebuia aprobate de Alex.

— Jakob Ahlbin i-a pus o singură condiție lui Ronny, continuă Peder. Să înceteze orice activitate infracțională în care era implicat. Ceea ce se pare că a fost o problemă.

— În ce fel? întrebă Alex, ridicând din sprâncene.

— Politica grupului de sprijin e foarte clară. Grupul e dispus să ajute pe oricine dorește să revină pe drumul cel bun cu condiția ca persoana respectivă să abandoneze absolut toate activitățile infracționale la care participă. La asta s-a referit Tony Svensson când a spus că Jakob i-a cerut lui Berg ceva în schimb.

Peder trase aer în piept și trecu la următoarea fotografie.

— Ronny Berg, fost spărgător, pusese la cale un jaf de proporții care urma să-i aducă o grămadă de bani, dar despre care nu voia să știe organizația. Fiii Poporului au prins însă de veste și l-au băgat bine în corzi. Ăla a fost momentul în care Ronny Berg s-a hotărât să părăsească organizația, drept care a apelat la grupul de susținere, a făcut-o pe păcătosul care se căiește, susținând că nu mai e de acord cu scopurile și ideologia organizației.

— Și grupul l-a crezut? întrebă Fredrika.

— Fără rezerve, răspunse Peder. Cel puțin la început. Pe urmă, organizația Fiii Poporului a dat de înțeles că noul protejat al grupului nu e chiar atât de dispus să renunțe la vechile obiceiuri și, în consecință, Jakob Ahlbin s-a hotărât să-și ia mâna de pe el.

— Deci Ronny Berg s-a întors la Fiii Poporului? întrebă Alex.

— Nu, nici vorbă. A mizat totul pe jaful despre care v-am spus. Dacă-i reușea, pleca din țară. Dar Jakob Ahlbin i-a ghicit intențiile și l-a informat pe unul dintre polițiștii care făceau parte din grup. Polițistul a transmis informația mai departe.

Peder privi în jur mulțumit de sine.

— Și acum unde e? întrebă Fredrika, derutată.

— E aici, în Stockholm, la închisoarea Kronoberg.

— Și ți-a spus ție toată povestea asta? întrebă Alex, nevenindu-i să creadă.

— Mi-a spus cât a vrut să-mi spună. Restul l-am aflat de la polițiștii din grupul de susținere care au primit informația de la Jakob.

Alex bătu cu degetele în masă.

— Ce părere are Ronny Berg despre Jakob Ahlbin acum? întrebă el.

— Îl urăște.

— Are vreun alibi pentru noaptea în care s-a comis crima?

— Da, era deja arestat. Jaful armat eșuase între timp. Adică joia trecută.

Deci cu câteva zile înainte ca Jakob și soția lui să fie găsiți morți, conchise Alex gânditor. O grămadă de timp ca să pui la cale o crimă dublă și să dai ordine ca să fie dusă la îndeplinire.

Peder clătină din cap.

— Teoretic, da, zise el. Dar practic? Nu, nu cred. Ronny Berg nu dispune de o asemenea rețea. Mai ales acum, când nu mai beneficiază de susținerea și protecția organizației.

Fredrika citea ceva din carnetul ei, iar Joar privea impasibil. Deși pare să scrâșnească din dinți, se gândi Alex.

— Eu nu cred în varianta asta, spuse Fredrika pe un ton categoric pe care Alex nu-l mai auzise la ea de mult timp.

— Nu crezi în varianta asta? întrebă el.

— În varianta cu extremiștii de dreapta, răspunse ea hotărât. Cum spuneam și înainte, mi se pare prea complicată. Nu mă refer la faptul că s-a pătruns în apartament și că cei doi au fost împușcați în cap, ci la modul de operare. Pe urmă mai e și boala lui Jakob Ahlbin. Cine a pus la cale crima trebuie să fi știut de ea, asta reiese clar din așa-zisul bilet de adio… Dacă am presupune că autorul e un cunoscut de-al familiei Ahlbin, cred că am fi mai aproape de adevăr. Atunci n-ar mai fi deloc ciudat că făptașul a fost primit în casă sau că nu s-au găsit urme de violență.

— Așa s-ar explica și scrisoarea și detaliile despre viața lor privată, adăugă Peder.

— În cazul ăsta, care ar fi mobilul? întrebă Alex, plin de frustrare.

Fredrika îl privi lung.

— Nu știu. Dar cred că ar trebui să vedem și care e legătura dintre Jakob Ahlbin și tipul care a fost călcat de mașină în Frescativägen, Yusuf.

Un tip căruia, în sfârșit, îi descoperiseră identitatea, legat indirect de Jakob Ahlbin. Jakob îl cunoștea pe Muhammad, care îl cunoștea pe Yusuf.

— Crezi că aici e implicată și organizația de extremă dreaptă? întrebă Joar.

— Din câte știu eu, nu.

— Dar Muhammad era speriat, interveni Fredrika hotărât. Fiul prietenului său a venit în Suedia și a murit înainte să ajungă la Agenția de Imigrație.

— Da, dar mai întâi s-a grăbit să jefuiască o bancă, adăugă Peder.

— Asta ne mai trebuia, să ne ocupăm și de jaful ăla, zise Alex făcând o grimasă.

Fredrika se menținu pe poziție, dând de înțeles că nu a terminat.

Aha, se gândi Alex. În sfârșit, s-a trezit!

— Mai a ceva, spuse ea.

Alex observă că Joar o privește lung. Era prima oară când o vedea atât de agresivă, își dădu el seama.

— E-mail-urile, zise Fredrika. Cred că Tony Svensson a spus adevărul, nu le-a scris el pe toate.

Ceilalți o priviră cu nerăbdare.

— Am înțeles asta în timp ce le reciteam. Chiar de la început mi s-a părut puțin deplasat ca Tony Svensson să facă referire la Iov. E-mail-urile care au fost trimise de pe alte computere decât cel de la el de acasă sună altfel.

Alex se uită la ea neîncrezător.

— Cine să aibă acces la contul lui de *e-mail*? Expeditorul este, evident, același, indiferent de computerul de pe care și-a trimis *e-mail*-urile.

— E-mail-urile trimise de pe computerul lui Tony Svensson n-au venit de pe contul lui personal. Au venit de pe unul la care au acces toți Fiii Poporului. Ceea ce înseamnă că foarte multă lume și-a expus parolele și numele de utilizator.

Fredrika răsfoi copiile după *e-mail*-urile pe care le adusese cu ea.

— Sunt sigură de asta. Cel care a trimis aceste *e-mail*-uri de pe alte computere a încercat să fie în ton cu celelalte, dar nu a reușit pe deplin. Toate *e-mail-urile* lui conțin referiri biblice, dar nu și cele provenite din computerul lui Tony Svensson. E-mail-urile Fiilor Poporului sunt mai dure și mai directe.

— Atunci care e concluzia ta? întrebă Alex, rezemându-și bărbia în palmă.

— Încă n-am ajuns la o concluzie foarte clară, recunoscu Fredrika. Poate că altcineva știa de amenințările pe care Jakob le primise deja și le-a folosit ca să ne inducă în eroare, să nu mai căutăm în altă parte ca să nu-i dăm de urmă. Jakob însă, mai mult ca sigur, și-a dat seama.

— De ce anume? întrebă Alex, mai iritat decât și-ar fi dorit.

— Că amenințările proveneau din surse diferite. Și erau legate de lucruri diferite. Asta ar explica motivul pentru care Jakob s-a hotărât să nu-i spună nimic lui Agne Nilsson despre ultimele *e-mail*-uri.

Fredrika își împinse la loc câteva șuvițe de păr care îi scăpaseră pe față.

— Am putea urmări *e-mail*-ul trimis din biblioteca Farsta, continuă ea. Trebuie doar să-ți treci numele pe o listă și să-ți prezinți cartea de identitate ca să intri în sala computerelor. Cei de acolo au apelat la măsurile acestea ca să împiedice accesul celor care vor să se uite pe

site-uri porno.

— Atunci verifică-l tu, luni, la prima oră, spuse Alex pregătindu-se să pună capăt ședinței. Și vezi cum decurg lucrurile în cazul celui călcat de mașină la universitate. Vreau să știu ce găsesc cei de la Divizia Națională.

Fredrika înclină din cap, iar ceilalți se ridicară în picioare, înțelegând că ședința a luat sfârșit.

— OK, a început weekendul, zise Alex. Să mergem acasă.

Acasă. Alex simți cum începe să-l roadă neliniștea la perspectiva celor două zile libere care îl așteptau. La naiba, chiar trebuia să ia o hotărâre. Părăsi Bârlogul fără să mai spună ceva și se întoarse fără niciun chef în birou.

Ce bine ar fi să sune fiul lui din America de Sud.

Vino acasă, îl rugă el în gând. În ultimele săptămâni, mama ta e de nerecunoscut.

Înghiți în sec și își atinse cicatricele de pe mâini. America de Sud părea la ani-lumină de Stockholm.

Apoi se hotărî. Dacă Lena nu va da nicio explicație în weekend, îi va împărtăși îngrijorarea lui la începutul săptămânii viitoare.

Și, în umbra neliniștii pricinuite de viața lui particulară, se insinuă alta, legată de serviciu. Dacă nu Tony Svensson a fost cel care i-a ucis pe Jakob și Marja Ahlbin, atunci cine naiba e făptașul?

•••

Întuneric, frig și un cer deja negru ca smoala o întâmpinară pe Fredrika în momentul în care părăsi sediul ca să meargă acasă. Spencer avea să ajungă mai târziu; între timp, trebuia să-și omoare câteva ore de singurătate.

Îmi trebuie un hobby, își spuse ea în vreme ce străbătea drumul din Kungsholmen până la apartamentul ei de lângă Parcul Vasa. Și mai multe prietene.

Nu că ar fi fost adevărat. Avea mai multe prietene decât îi permitea timpul și mai multe activități recreative la care putea apela dacă ar fi avut chef. Cum oare se pricopsise cu aceste accese de singurătate și inactivitate? Fredrika își punea întrebarea de câțiva ani buni și ajunsese la concluzia că răspunsul era foarte simplu: problema era că nu avea întâietate în fața nimănui. Nu exista nicio persoană pentru care ea să fie prioritatea numărul unu, motiv pentru care, uneori, se simțea singură și abandonată, în timp ce toate prietenele ei erau ocupate până peste cap și nu se puteau întâlni cu ea, când Fredrika avea cel mai mult nevoie de ele.

Oare și seara aceasta era la fel? Fusese decizia ei să nu aranjeze nimic cu o prietenă cât timp îl aștepta pe Spencer. Pe de altă parte, nu o sunase nimeni.

Senzația de singurătate și deznădejde se accentuase de când era

însărcinată. Epuizarea și coșmarurile contribuiau și ele. Ca și durerile atroce din cauza cărora uneori îi venea să urle.

Sosi acasă – un apartament tăcut, pustiu. Cât de mult îi plăcuse la început. Ferestrele mari, care lăsau să intre toată lumina; podeaua de pin, lustruită ca o oglindă. Bucătăria vecină cu o cămăruță pentru menajeră, pe care o putea transforma într-o mică bibliotecă.

Aici am renăscut, se gândi Fredrika.

Luminile se trezeau la viață în timp ce trecea dintr-o cameră într-alta aprinzându-le, una câte una. Atinse un calorifer și își dădu seama că era aproape rece. Spencer mereu îi făcea observație că temperatura era prea scăzută în apartamentul ei.

Spencer. Mereu Spencer. *Ce înseamnă că am fost sortiți să ne întâlnim*?

Sunetul telefonului străpunse apartamentul. Mama ei sigur avea să-i spună ceva extrem de important.

— Dormi mai bine? întrebă ea, ca de obicei.

— Nu. Dar nu mai am dureri ca înainte. Azi, cel puțin.

— Mi-a venit o idee, îndrăzni mama ei.

Tăcere.

— Nu crezi că te-ai simți mai bine dacă te-ai apuca din nou de cântat?

Preț de o clipă, timpul păru că se oprește, Fredrika înecându-se în amintirile de dinainte de Accident.

— Nu mult, adăugă repede mama ei. Nu mult, doar un pic, ca să te simți mai în armonie cu tine. Știi doar că eu întotdeauna cânt când n-am somn.

Era o vreme când astfel de conversații ar fi fost firești pentru Fredrika și mama ei. Pe atunci cântau împreună și se gândeau la viitorul Fredrikăi. Dar asta se întâmpla atunci, înainte de Accident. Acum, mama nu mai avea dreptul să discute despre cântatul împreună și chiar înțelese acest lucru când văzu că fiica ei nu spune nimic. Drept care hotărî să schimbe subiectul.

— Trebuie să ne faci cunoștință cu el.

Pe un ton ferm, dar și rugător. Cerând să facă iar parte din viața fiicei ei.

Fredrika rămase surprinsă.

— Și eu, și tatăl tău încercăm din răsputeri să ne împăcăm cu situația în care ne-ai pus. Încercăm să înțelegem cum ai gândit asta, cum ai planificat totul. În același timp, ne simțim extrem de neglijați. Nu numai că, de mai bine de zece ani, ai o relație secretă cu un bărbat, acum mai aștepți și un copil de la el.

— Nu știu ce să spun, oftă Fredrika.

— Dar eu știu, replică mama ei tăios. Adu-l aici. Mâine.

Fredrika se gândi câteva clipe și conchise că nu-l mai putea ține pe

Spencer departe de familia ei.

— Am să vorbesc cu Spencer când vine aici, diseară, promise ea. Și vă anunț.

Apoi rămase pe canapea, cugetând la întrebarea fatală care o chinuia de-atâta timp. Ce rost avea să se îndrăgostească de un bărbat mai mare cu douăzeci de ani decât ea care, căsătorit sau nu, o va părăsi cu mult înainte ca ea să-și termine de trăit viața?

Alături de întuneric, oboseală și plictiseală, veni și chemarea șoptită dintr-o încăpere pe care credea că o ferecase cu mulți ani în urmă.

Cântă, șopti o voce. Cântă.

Mai târziu nu-și putu explica pornirea care o făcuse să se ridice, să iasă pe hol și să-și scoată vioara pentru prima oară de la verdictul primit în urma Accidentului. Și acum iat-o, ținând instrumentul în mâini, simțindu-i greutatea, atât de familiar, atât de dorit.

Asta e tot ce mi-am dorit să fiu.

Până să sosească Spencer, câteva ore mai târziu, instrumentul se odihnea din nou în cutia lui. Acordat și trezit din nou la viață.

•••

Veniră după el seara târziu. Era o procedură care nu se deosebea prea mult de cele pe care și le amintea din trecut. Străinii soseau noaptea cu cheile de la o ușă pe care numai el ar fi trebuit să o poată deschide. Rămase nemișcat sub pătură, știind că nu are încotro să o apuce. Apoi auzi o voce de bărbat, blondul care vorbea atât de bine araba.

— Bună seara, Ali. Ești treaz?

Bineînțeles că era treaz. Cât dormise de când părăsise Irakul? Poate că nici zece ore în total.

— Sunt aici, răspunse el, dându-se jos din pat.

Intrară în dormitor, toți odată. De data aceasta femeia lipsea, dar blondul era însoțit de alți doi bărbați, pe care Ali nu-i mai văzuse până acum. Se simți stingher cum stătea acolo, doar în chiloți. Și șosete. Avea mereu picioarele reci. Pe de altă parte, nu-l mai deranja mirosul de țigară din apartament, iar cel de pereți proaspăt vopsiți, pe care îl simțise de îndată ce intrase acolo, dispăruse de mult.

— Îmbracă-te, spuse blondul zâmbind. Până duminică o să stai în altă parte.

Ali răsuflă ușurat. Va ieși de aici – în sfârșit. Va simți aerul proaspăt, își va umple plămânii cu el. Dar vestea îl descumpăni. Nimeni nu-i spusese că se va muta de acolo.

Se uită la ceas în timp ce își trăgea blugii și puloverul pe el; era aproape de miezul nopții. Cei trei se mișcau prin apartament ca niște spirite fără odihnă. Îi auzi cum umblau în bucătărie, deschizând dulapurile și frigiderul. Mâncase tot și acum spera că, la noul loc, va avea parte de mai multe alimente.

Coborâră la parter. Blondul care vorbea araba era primul, Ali și ceilalți veneau imediat după el. Ieșiră pe trotuar. Ali ridică privirea și ochii i se umplură de fulgi de zăpadă. Ciudată ploaie, cât de multă era prin părțile astea!

De data aceasta era o mașină mai mare, aducea cu o furgonetă. Blondul îi spuse lui Ali să stea pe bancheta din spate, între cei doi necunoscuți. Apoi îi vârî geanta în portbagaj. Unul dintre necunoscuți purta un palton lung, așa cum văzuse Ali într-un film. Celălalt avea o privire fioroasă. Și o față diformă. De parcă i-ar fi crestat-o cineva cu un cuțit, de sus până jos, și apoi i-ar fi cusut-o la loc. Omul simți că Ali se uită la ei și întoarse încet capul spre el. Ali îi evită privirea fără să vrea.

Trecură printr-un cartier în care toate blocurile arătau la fel. Apoi ieșiră pe un bulevard unde mașinile mergeau mai repede. Ali privi în dreapta, apoi în stânga. Și, brusc, în dreapta. În depărtare, dar perfect vizibil. Ceva care aducea cu o minge de golf, uriașă, luminată ca un templu.

— Globul, spuse cel de lângă el.

Ali privi înainte. De câte ori ai mers cu mașina fără să știi încotro te îndrepți?

Noaptea părea să se strângă în jurul lor. Își simți pleoapele grele.

Odată și-odată, se gândi el obosit. Odată și-odată o să ajung la capătul acestei călătorii fără sfârșit.

BANGKOK, THAILANDA

Nu o puteau forța să se predea poliției. Dar nici nu-i puteau asigura protecția. După ce o sfătuiră să ia imediat legătura cu poliția, îi făcură vânt în stradă. O luă la fugă cât o țineau picioarele, la întâmplare, pe Sukhumvit. Efortul însă o copleși. Flămândă și însetată, pe o căldură de aproape 40 de grade Celsius, se opri după câteva sute de metri, încercând să-și dea seama unde se află. Își pierduse simțul orientării; habar nu avea încotro o duseseră pașii.

Cineva, se gândi ea posomorâtă, cineva – nu mai conta cine – trebuie să-mi confirme identitatea.

Toate planurile ei se duseseră pe apa Sâmbetei. Nu se mai punea problema alegerii prietenilor sau cunoștințelor în care se putea încrede. Acum avea nevoie de ajutorul cui se nimerea.

Simți că i se înmoaie genunchii și se lăsă să cadă pe trotuar. Încercă să stoarcă ultimul strop de gândire rațională.

Gândește, gândește, gândește, se zori ea. Care e principala mea problemă în acest moment?

Lipsa banilor era o chestiune presantă, dar îi putea face față. Lipsa detaliilor de contact cu persoanele cele mai apropiate, acum, că nu mai avea acces la telefonul mobil și la *e-mail,* era mai serioasă. Dar

existau modalități de a face rost de numere de telefon, iar în privința *e-mail*-ului putea deschide un alt cont.

Prioritatea numărul unu era să ia legătura cu tatăl ei. Exista riscul ca și el să fie în pericol.

Gândul la tatăl ei îi împăienjeni ochii. De ce nu răspundea la telefon? Dar mama ei? Unde erau?

Își numără banii thailandezi și constată că îi ajungeau pentru o jumătate de oră pe Internet și câteva telefoane internaționale.

După aceea nu mai rămân cu nimic, se gândi ea, silindu-se să controleze valul de panică ce amenința să o copleșească.

Proprietarul cafenelei era un om cumsecade care făcea cinste cu o cafea dacă închiriai un computer. Femeia acționă repede și eficient. Găsi numerele de telefon ale câtorva persoane în care avea încredere și le notă. Apoi intră pe Hotmail și își deschise un cont nou. Hotărî să nu-și folosească propriul nume în noua adresă și optă pentru un pseudonim mai criptic. Degetele i se mișcară sprințare pe tastatură, scriind un *e-mail* scurt și la obiect către tatăl ei. Îl trimise la ambele lui adrese, cea privată și cea de la biserică. Stătu la îndoială dacă să-l contacteze pe prietenul care nu-i mai telefonase. Oare greșea dacă nu apela la el? Gândurile îi roiau prin mintea obosită ca niște viespi întărâtate. Îi scrise, totuși, câteva cuvinte:

Am nevoie urgentă de ajutor. Contactează Ambasada Suedeză din Bangkok și trimite-le o copie după cartea mea de identitate și una după pașaport.

După ce termină de scris *e-mail-urile,* avu o pornire pe care ulterior nu o va putea explica. Intră pe site-ul unuia dintre ziarele suedeze de seară. Poate ca să se simtă mai aproape de țara ei, măcar o clipă, poate ca să se simtă mai puțin fugară.

Dar nu simți niciuna, nici alta, fiindcă în clipa în care apăru pagina află că părinții ei fuseseră găsiți împușcați, cu trei zile în urmă, și că poliția lua în calcul și ipoteza că ar fi fost uciși. Automat, convinsă că nimic din ce citea nu era adevărat, trecu la alte articole. „Posibilă sinucidere”, „probleme mintale cronice”, „devastați de moartea fiicei”. Simți cum creierul încetează să-i mai funcționeze. Tastă repede numele altui ziar. Și încă unul. Ragnar Vinterman era citat în mai multe articole. Era dat peste cap, declara că Biserica pierduse una dintre personalitățile ei de frunte.

Țipătul care încerca să-și facă loc i se opri undeva în gât, refuzând să-i părăsească trupul. Simțea că se sufocă, iar titlurile articolelor se izbeau de ea ca un camion care nu reușise să oprească la trecerea de pietoni și intra frontal într-un vehicul mult mai mic. Oroarea o făcu să tremure din toate încheieturile, în ciuda căldurii din încăpere.

Ai grijă de mine, imploră ea disperată, în tăcere. Scapă-mă de acest coșmar.

Cuvinte disparate îi veniră în minte, alcătuind rugăciuni pe care le spunea cu părinții ei când era mică, îndemnând-o să îngenuncheze lângă computer.

— Nu plânge, își șopti ea, simțind cum îi ard obrajii, iar ochii i se umezesc. Doamne, nu mă lăsa să plâng, altfel n-o să mă opresc niciodată.

Ieși în fugă pe stradă ca să poată respira, inhalând aerul supraîncălzit, insuportabil, al orașului.

Reveni în cafenea un minut mai târziu. Se așeză în fața computerului. Proprietarul privi neliniștit, dar nu spuse nimic. Mai citi două articole. „Se spune că Jakob Ahlbin ar fi aflat despre moartea fiicei lui în weekendul trecut…" Clătină din cap. Imposibil. Nu se putea întâmpla așa ceva. Să-ți pierzi toată familia așa, dintr-odată.

Abia ținându-se pe picioare, se apropie de proprietarul cafenelei și îl rugă să o lase să dea un telefon. Imediat. *E urgent. Vă rog, repede.* Omul îi întinse receptorul și insistă să formeze el numărul.

Îi dictă rar numărul. Numărul la care nu apelase de atâta timp, dar pe care nu avea cum să-l uite vreodată.

Sora mea, sora mea dragă…

Telefonul sună, prelung, dar nimeni nu răspunse. Apoi interveni robotul, vocea care îi amintea de tot ceea ce i se părea atât de îndepărtat acum. Atât. Lacrimile începură să o ia la vale. Dintre toate gândurile care i se învălmășeau în minte, doar unul păru că trece pe lângă ea. Cel care îi spunea că nu citise ziarul cum trebuie, nu înțelesese cine anume murise. Când bipul încetă, semn că trebuie să-și lase mesajul, femeia plângea în hohote.

— Te implor, răspunde dacă mă auzi.

• SÂMBĂTĂ, 1 MARTIE 2008

STOCKHOLM

Gândul că îmbătrânește îi veni noaptea și îl trezi dis-de-dimineață. Era prima dată când îl obseda așa ceva, motiv pentru care nici nu știa ce să facă. Totul începuse când soția lui observase că liniile de pe frunte i se adânciseră și că firele de păr cărunt se făceau și mai albe pe zi ce trece. O scurtă privire în oglindă îi confirmase observația. Procesul de îmbătrânire prindea viteză. Iar îmbătrânirea era însoțită de teamă.

Întotdeauna fusese sigur de el. În orice privință. Mai întâi de rostul studiilor pe care le urma. Apoi de cariera pe care și-o alesese. Apoi de soția pe care și-o alesese. Sau, mai degrabă, *ea* îl alesese pe *el*? Încă se contraziceau, veseli, când lucrurile mergeau bine. Dar asta se întâmpla

din ce în ce mai rar.

Gândul la soția lui îi mai atenuă din grija că îmbătrânește. Poate că era și acesta un semn al neliniștii provocate de problemele ivite în căsnicia lor. Se cunoscuseră în toiul verii, cu puțin înainte de a împlini amândoi vârsta de 20 de ani. Doi tineri ambițioși, cu toată viața înainte, care își imaginau că împart totul între ei. Ceea ce-l interesa pe el o interesa și pe ea, ceea ce prețuia ea prețuia și el. Porneau amândoi de la o bază solidă. Își amintise de asta de-a lungul anilor, când nu găsea nicio justificare pentru felul în care își alesese tovarășa de viață.

Deși se alesese praful de relația lor, din când în când mai aveau puterea să râdă împreună. Dar granița dintre râs și lacrimi era mult prea fragilă și îi readucea la tăcere. Adică fără să îndrepte cu nimic situația.

Problemele începuseră din momentul în care își cunoscuse mai bine socrul. Sau poate că atunci își cunoscuse mai bine soția. Oricum, concluzia era aceeași: niciodată nu ar fi trebuit să accepte împrumutul acela. Niciodată.

Fiindcă, deși în tinerețea lor crezuseră că au atât de mult în comun, existau și lucruri asupra cărora nu cădeau de acord. Și, de cele mai multe ori, ca și în cazul acesta, era vorba de bani. Sau de lipsa lor și de dorința soției lui de a trăi pe măsura statutului ei. Banii trebuia să-i facă el, chiar dacă voia și ea să muncească. El, unul, niciodată nu avusese bani, nu că le-ar fi simțit prea mult lipsa. Evident, nu în copilărie și nici în adolescență. Pe urmă însă, i se păruse că lipsa de bani era ghinionul lui și că femeia pe care credea că o iubește va alege pe altcineva.

Dar socrul lui cunoștea prea bine și lista de priorități a fiicei, și situația financiară a ginerelui, drept care propusese o soluție simplă la o dilemă majoră: ginerele putea împrumuta bani ca să cumpere o casă și astfel problema se rezolva.

O idee extraordinară. Banii îi fuseseră transferați discret în cont și, la fel de discret, i se eșalonase rambursarea lor. Fără ca mireasa să afle ceva. Până la urmă înțelesese că, semnând polița, își amaneta întreaga viață. Polița era însoțită de un acord prenupțial strict. Când dragostea pălise și prima criză devenise realitate, socrul avusese o discuție foarte serioasă cu el. Divorțul era exclus. Dacă voia așa ceva, trebuia să returneze împrumutul imediat, fără a mai avea dreptul asupra părții lui din casă. Când îi spusese că acceptă și asta, socrul scosese asul din mânecă pe care probabil că îl avea pregătit încă de la început.

— Îți știu secretul.

— N-am niciun secret.

Un singur cuvânt:

— Josefine.

Și așa se încheiase discuția.

Oftă în sinea lui. De ce oare toate aceste gânduri nenorocite îi veneau numai noaptea? La ora la care orice om își alunga gândurile negre ca să poată dormi în pace.

Se uită la femeia care dormea lângă el, ca și cum ar fi fost soția lui. Dar nu era. Atâta timp cât mai era prizonierul vechilor lui temeri. Femeia asta îi purta copilul în pântece și din acest motiv el va face tot ce trebuie. Sau, cel puțin, cât îl țineau puterile. Dragostea era deja o certitudine, iar intensitatea ei aproape că îl sufoca, o iubea atât de mult, de atâta vreme, deși îi spusese atât de rar. De parcă s-ar fi temut că se va prăbuși totul dacă îi spune cât de mult înseamnă pentru el. Și, dacă nu s-ar fi cunoscut, iar lucrurile nu ar fi ajuns aici, sigur nu ar fi rezistat. Situația i se părea cât se poate de clară.

Viitorul? Imposibil de prevăzut. Imposibil.

Cineva spunea că nu există singurătate mai mare decât atunci când trăiești cu persoana nepotrivită. Puțini știau asta mai bine decât bărbatul lipsit de tihna nopții. Cu mintea și sufletul împovărate de gândurile negre ale nopții, stătea lângă femeia pe care o considera marea iubire a vieții lui. Îi sărută ușor umărul.

La urma urmei, exista și lumină în viața lui Spencer Lagergren. Și dragoste. Numele ei era Fredrika Bergman.

•••

O amintire din alt timp și spațiu. Ședința obligatorie cu un psiholog atunci când voia să lucreze în străinătate.

Psihologul: *Care e cel mai rău lucru care vi s-ar putea întâmpla astăzi*?

Alex: *Astăzi*?

Psihologul: *Astăzi.*

Alex: [*Tăcere.*]

Psihologul: Nu vă gândiți prea mult, fiți spontan.

Alex: *Să o pierd pe Lena, soția mea, ăsta ar fi cel mai rău lucru.*

Psihologul: *Am văzut că aveți doi copii, unul de 14 ani, celălalt de 12.*

Alex: *Așa e, nici pe ei nu vreau să-i pierd.*

Psihologul: *Dar nu la ei v-ați gândit când v-am pus întrebarea.*

Alex: *Nu. Dar asta nu înseamnă că nu-mi iubesc copiii. Doar că-i iubesc altfel.*

Psihologul: *Încercați să explicați.*

Alex: *Pe copii îi împrumuți. Știi asta de la bun început. Nu vor să stea cu tine pentru totdeauna. Scopul prezenței mele în viața lor e să-i pregătesc ca să se descurce singuri. Cu Lena, situația e diferită. Ea este „a mea" altfel. Și eu sunt al ei. Vom fi mereu împreună.*

Psihologul: *Mereu*? *Așa simțiți astăzi*?

Alex (*convins*): *Așa am simțit întotdeauna. De când o cunosc. Vom fi mereu împreună.*

Psihologul: *Gândul acesta vă liniștește sau vă stresează*?

Alex: *Mă liniștește. Dacă m-aș trezi dimineață și n-aș găsi-o lângă mine,*

n-aș fi în stare să merg mai departe. Ea este prietenul meu cel mai bun și singura femeie pe care am iubit-o necondiționat.

Alex înghiți în sec. De ce naiba era așa de greu să-și dea seama ce anume nu mergea? Istoria se repetase și ieri. Lena îi întorsese spatele când încercase să o privească în ochi și tresărise când o atinsese. Scosese acel râset strident, fals și se culcase mult prea devreme.

Alex spera că orele petrecute la serviciu îi vor abate gândurile.

Când coborî din lift la etajul lor, văzu coridorul gol. Se îndreptă cu pași greoi spre birou și se lăsă să cadă pe scaun. Apoi răsfoi la întâmplare teancurile de hârtii.

Cazul apăruse în primul ziar online cu o zi în urmă; în dimineața aceasta observă că vestea fusese preluată de toate cotidienele mari. La naiba cu toate scurgerile de informații. Nu mai conta cât de mic era numărul celor cu care lucra; întotdeauna se găsea unul care să audă ceva ce nu trebuia să audă.

Nu-i ajuta nici decizia procurorului, luată cu o seară în urmă, de a-l lăsa liber pe Tony Svensson, ținând cont de ceea ce-i spusese Ronny Berg lui Peder despre dedesubturile afacerii Jakob Ahlbin.

— Nu există dovezi suficiente, nu există un motiv serios pentru a-l pune sub urmărire, rezumase procurorul, obosit. Doar dacă aveți confirmarea faptului că tot el a trimis mesajele de la celelalte computere.

— Dar nu e posibil să le fi trimis de la alte computere doar ca să nu-i fie puse lui în cârcă? Să le fi formulat altfel, știind că așa va scăpa de acuzații?

— E posibil, dar mai trebuie s-o dovediți. Ceea ce până acum n-ați reușit.

Alex citi declarația procurorului și se înciudă. Nu, nu reușiseră să dovedească nimic. Dar asta nu schimba lucrurile, tot era ceva necurat la mijloc. Întrebarea era: Ce anume?

Chestia asta cu extremiștii de dreapta ne duce direct la moartea familiei Ahlbin, se gândi Alex. Dar nu știu ce-ar putea fi.

Nemulțumit, continuă să întoarcă afacerea pe toate fețele. Și arma crimei merita atenție. Făcea parte din colecția de arme de foc pe care Jakob Ahlbin o ținea în casa de vacanță trecută pe numele fiicelor lui cu câțiva ani în urmă. Nu avea niciun motiv să creadă că pistolul de vânătoare fusese separat de restul colecției, deci trebuie să fi fost adus cu un anumit scop. Fie de Jakob Ahlbin, fie de persoana care l-a împușcat. Jakob era singurul membru al familiei Ahlbin care avea permis de armă. Și singurul dulap cu arme era cel din casa de vacanță.

Poate că Jakob luase arma de acolo fiindcă se simțea amenințat? Alex se îndoia. Nimeni nu părea să fi luat în serios amenințările lui Tony Svensson. Dar mai rămâneau de explicat unele lucruri. Alex scoase un set de fotografii pe care le făcuseră în fața casei din Ekerö.

Nimeni nu părea să se fi apropiat de ea. Zăpada era intactă, fără urme de pași sau de mașină.

Alex simți cum îi crește pulsul. *Zăpada neatinsă.* Se împlineau aproape două săptămâni de când căzuse prima ninsoare. Zăpada era de atunci; rămăsese așa din cauza frigului. Iar când fusese împreună cu Joar acolo, joi, era intactă. Sigur, între timp mai ninsese de câteva ori, dar nu îndeajuns ca să ascundă urme de pași sau de mașină. Deci arma trebuie să fi fost adusă înainte ca Jakob Ahlbin să fi auzit de moartea fiicei, înainte de a avea motiv să-și ia viața. Ceea ce însemna? Alex șovăi. Dacă porneau de la premisa că pistolul de vânătoare fusese adus de la Ekerö pentru uciderea lui Jakob și a soției lui, nu era logic să creadă că nu Jakob se dusese să-l aducă?

Dar, în cazul acesta, persoana care îl adusese trebuie să fi avut acces la un set de chei, fiindcă nimic nu arăta că s-ar fi intrat prin efracție. Sau poate că persoana era atât de experimentată încât se gândise să încuie ușile la plecare. Ceea ce îl ducea din nou la tovarășii lui Tony Svensson.

Mai era și Johanna. Care îi dăduse vestea tragică tatălui și o ștersese în străinătate. Care dispăruse ca o nălucă din toate fotografiile de familie găsite în casa din Ekerö. Și care nu răspundea nici la *e-mail*-uri, nici la telefon.

Zgomotele de pe coridor îl treziră din meditație. Peder apăru brusc în pragul ușii.

— Salut, spuse Alex surprins.

— Salut. Nu credeam să găsesc pe cineva aici.

— Nici eu, replică Alex sec. Trec din nou prin cazul Ahlbin.

Peder oftă.

— Mă gândeam să fac la fel, zise el evitând privirea lui Alex. Copiii sunt la Ylva, așa că…

Alex înclină din cap. Atâția oameni cu probleme în subordinea lui. Adesea mult prea solicitați ca să facă față și în familie, și la serviciu. Și adesea punând serviciul în fața familiei.

Își drese glasul.

— Cred că trebuie să vorbim din nou cu Ragnar Vinterman. Vii cu mine?

Peder aprobă din cap nerăbdător.

— Bineînțeles. Cum rămâne cu soții Ljung, care au găsit cadavrele marți?

— Cum adică?

— Ar trebui să vorbim și cu ei. Să-i întrebăm despre conflictul care i-a făcut să se înstrăineze.

Alex scoase un oftat de ușurare. Avea cu ce să-și ocupe mintea toată sâmbăta.

— Apropo, l-am găsit pe medicul lui Jakob Ahlbin? întrebă Peder în

timp ce Alex își punea paltonul.

Întrebarea îi aminti lui Alex că primise un mesaj cu o seară în urmă, dar uitase complet de el.

— La naiba! Da, a sunat ieri, destul de târziu. Fusese plecat, tocmai se întorsese. Dar avea de gând să ne trimită fișa lui Jakob Ahlbin prin fax.

Peder ieși ca să verifice faxul din biroul Ellenei. Reveni cu un teanc mic de hârtii.

Îmi cer scuze că n-am fost disponibil. Vă rog să mă sunați la numărul de mobil de mai jos. Vreau să vorbesc cât mai curând cu poliția despre această problemă. Cu stimă, Erik Sundelius.

Peder transpirase deja, îmbrăcat cum era de plecare.

— Să coborâm la mașină, zise Alex. Îl sun pe drum.

Erik Sundelius răspunse la al doilea apel. Ca să pară politicos, Alex se scuză că sună atât de dimineață. Era aproape zece, oră la care unii încă nu erau treji.

Erik Sundelius păru ușurat că poate vorbi cu poliția.

— În sfârșit! Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră de îndată ce am ajuns acasă și am văzut știrile. Sper că ne putem întâlni în persoană ca să discutăm pe îndelete. Un singur lucru aș vrea să vă spun acum.

Alex aștepta.

— L-am tratat pe Jakob Ahlbin mai bine de doisprezece ani, zise Erik Sundelius și trase adânc aer în piept. Și vă spun cu toată sinceritatea că nici în ruptul capului nu ar fi făcut ceea ce susțin ziarele. Niciodată nu și-ar fi ucis soția. Niciodată nu s-ar fi sinucis. Aveți cuvântul meu de specialist.

•••

Pentru prima oară după mai multe luni, Fredrika Bergman se trezi odihnită. Noaptea nu-i adusese nici măcar un singur coșmar. Se trezi devreme, pe la șapte. Spencer dormea alături de ea. Iar vioara stătea în cutia ei, pe podea. Acordată acum. Era o dimineață binecuvântată din mai multe puncte de vedere.

Spencer era foarte atrăgător, cum stătea acolo. Chiar și culcat, părea neobișnuit de înalt. Părul cărunt, de obicei pieptănat perfect, era ciufulit.

Se cuibări sub plapumă, lipindu-se de trupul lui cald. Simți un junghi în stomac la gândul cinei cu părinții ei. Spencer fusese de acord să o însoțească.

— O să fie un fel de test, mormăise el înainte să adoarmă.

Ca și cum ar fi trebuit să joace rolul lui Iov.

Fără să vrea, se duse cu gândul la serviciu, la cazul Ahlbin și la ultimul *e-mail* primit de Jakob înainte de a muri.

Nu uita cum a sfârșit Iov; *mai e timp să te răzgândești și să faci ce*

trebuie. Nu mai căuta.

Bucuroasă că problemele de serviciu îi alungaseră presimțirile rele legate de cina cu părinții ei, coborî cu grijă din pat. Gravidă sau nu, avea sprinteneala în sânge.

Fătul se întinse, un protest tăcut față de mișcările neașteptate ale mamei.

Biblia era chiar la mijlocul raftului, ușor de recunoscut după cotorul roșu și literele aurii. Surprinsă de greutatea ei, se așeză și începu să o răsfoiască. Iov, omul care avea propria lui carte în Biblie.

Textul era destul de complicat. Lung și scris într-o limbă care presupunea interpretarea constantă a sensurilor. Povestea însă era simplă. Satan îl provoacă pe Dumnezeu, care îl consideră pe Iov drept omul cel mai neprihănit. Nimic surprinzător în faptul că Iov e cel mai neprihănit, spune Satan, de vreme ce Dumnezeu l-a dăruit cu atâtea. Atunci Dumnezeu îi dă dreptul lui Satan să-i ia lui Iov bogățiile, sănătatea și toți cei zece copii, ca să-i demonstreze că Iov îi va rămâne la fel de credincios.

La naiba. Vechiul Testament era plin de povești de un sadism absurd.

Până la urmă, Iov iese cu fața curată din aceste încercări. La un moment dat, are o urmă de îndoială privind motivul pentru care Dumnezeu îl supune acestor cazne, dar, în cele din urmă, își cere iertare. Și e răsplătit regește. Dumnezeu îi dă de două ori mai multe vite decât avea la început și încă douăzeci de copii ca să-i înlocuiască pe cei zece luați de Satan.

Totul e bine când se termină cu bine, se gândi Fredrika ironic.

Și din nou își repetă mesajul primit de Jakob.

… mai e timp să te răzgândești și să faci ce trebuie.

Își frământă creierii ca să înțeleagă cum se lega asta de soarta lui Iov.

Jakob Ahlbin nu era ca mine, se gândi ea. Nu avea nevoie să caute în Biblie ca să înțeleagă ce voia să spună expeditorul. Lucru pe care îl știa și expeditorul.

Se ridică și începu să măsoare camera cu pași mari. Întrebarea era cât de familiară îi era Biblia expeditorului. Dacă citeai *e-mail*-ul cu atenție, îl puteai interpreta ca pe o invitație la negocieri. Un îndemn de a se răzgândi. De a face exact ce trebuie. Iov se îndoise, apoi își ceruse iertare. Și fusese răsplătit.

Fredrika se opri brusc.

Aranjamentul rămânea o opțiune chiar și în acel ultim mesaj. Dar Jakob Ahlbin îl refuzase. Nu luase în seamă avertismentul lor de a înceta să mai caute.

Dar ce anume căuta? Și cum de știau ceilalți că vicarul nu vrea să se tocmească? Cercetările dovediseră că Jakob Ahlbin nu răspunsese la

niciunul dintre *e-mail*-urile primite.

Probabil că îl contactaseră și altfel.

Fredrika se concentră. Și își aminti că găsiseră amprentele lui Tony Svensson pe ușa de la intrare.

•

Alex hotărî să vorbească mai întâi cu Erik Sundelius și apoi cu Ragnar Vinterman.

Erik Sundelius, șeful secției de psihiatrie din cadrul spitalului Danderyd din Stockholm, îi primi în biroul lui. Era o încăpere mică, dar mobilată în așa fel încât să exploateze spațiul la maximum. Rafturile fixate de-a lungul unuia dintre pereți erau ticsite de cărți. Pe peretele din dosul mesei de scris era o fotografie mărită, în nuanțe cafenii, a traficului intens dintr-o intersecție, cu mașini care așteptau la semafor.

— Ciudad de Mexico, îi lămuri el, urmărind privirea lui Alex. Eu am făcut fotografia, acum câțiva ani.

— Foarte frumoasă, remarcă Alex, înclinând din cap și întrebându-se dacă tot aici își primea și pacienții.

— Acesta este biroul meu. Cabinetul este de partea cealaltă a coridorului, zise medicul, răspunzând întrebării lui nerostite, și se așeză comod pe scaun. Dar trebuie să recunosc că, în ultimii ani, contactul meu cu pacienții a fost mai limitat. Din nefericire.

Alex îl privi cu atenție. De-a lungul carierei, nu prea avusese de-a face cu psihologi și psihiatri, motiv pentru care felul în care ar fi trebuit să arate o astfel de persoană era rezultatul unei prejudecăți, dar, în multe privințe, Erik Sundelius nu arăta deloc cum s-ar fi așteptat el. Arăta mai degrabă ca un medic de familie, cu părul pieptănat cu grijă și cărare pe o parte.

— Jakob Ahlbin, zise Alex grav. Ce ne puteți spune despre el?

Medicului păru să-i cadă fața. Se uită întâi la Alex, apoi la Peder.

— Era bolnavul cel mai sănătos pe care l-am văzut în viața mea.

Erik Sundelius se aplecă spre ei și își împreună mâinile pe masă, dând impresia că nu știe cum să continue.

— Sigur că avea și crize. Foarte serioase. Îndeajuns de serioase ca să fie supus tratamentului cu șocuri electrice.

Peder tresări la auzul acestui gen de tratament, dar, spre ușurarea lui Alex, nu făcu niciun comentariu.

— În ultimii trei ani am observat o schimbare. De parcă ar fi scăpat de o mare povară. Era, desigur, foarte preocupat de soarta refugiaților, dar cred că solicitările din ce în ce mai dese de a ține conferințe pe acest subiect îi făcuseră să vadă într-o lumină nouă cauza la care ținea atât de mult. O dată chiar m-am dus să-l ascult. A fost extraordinar. Își alegea bătăliile cu grijă și le câștiga pe cele care trebuia câștigate.

Un zâmbet ușor se insinuă pe fața lui Alex, sub fruntea încrețită.

— Îmi puteți da un exemplu de astfel de bătălii? Mă tem că despre domeniul acesta avem prea puține informații.

Erik Sundelius oftă.

— Păi, cu ce să încep? E de la sine înțeles că poziția lui radicală față de problemele legate de migrații a provocat nemulțumirea anumitor facțiuni din societate. Și a avut repercusiuni asupra familiei și relațiilor lui profesionale.

Peder, care lua notițe, ridică ochii din carnet.

Sven Ljung, se gândi Alex fără să vrea. Cel care îl găsise pe Jakob împușcat în cap.

— Cel mai îngrijorător aspect, desigur, l-a constituit impactul pe care activitatea lui l-a avut asupra relației cu fiica mai mică, spuse Erik Sundelius.

— Cu Johanna? întrebă Alex, surprins.

Psihiatrul înclină din cap, obosit.

— Jakob a suferit mult fiindcă nu putea să redreseze relația cu ea.

Fotografiile din casa din Ekerö. Fiica mai mică, absentă din fotografiile de familie.

— Johanna Ahlbin i-a întors spatele tatălui ei când el i-a primit pe refugiați în biserică? întrebă Alex.

— Nu, înainte, din câte știu eu. Fata nu i-a împărtășit opiniile, de unde și, inevitabil, conflictul dintre ei.

— Informațiile noastre arată că Johanna s-a înstrăinat de familia ei și pentru că nu era la fel de credincioasă, spuse Peder.

— Da, asta era altă problemă, confirmă Erik Sundelius. Pe de altă parte, Jakob era cu atât mai bucuros că fiica lui mai mare, Karolina, îi sprijinea fără rezerve campania în favoarea refugiaților și împărtășea credința familiei, chiar dacă nu cu aceeași devoțiune. Jakob pomenea mereu despre asta în timpul ședințelor noastre, despre satisfacția pe care i-o producea evoluția Karolinei.

Alex ridică din sprâncene, simțind cum crește tensiunea în Peder.

— Dar presupun că fiica mai mare era și ea o povară pentru un om cu o boală cronică, zise el.

Medicul se încruntă.

— Cum adică?

— Mă refer la dependența ei de droguri.

Preț de o clipă, Erik Sundelius păru că izbucnește în râs, apoi se înnegură la față.

— Karolina? Dependentă de droguri? spuse el și clătină din cap. Imposibil.

— Din păcate, nu, zise Alex. Am văzut raportul de după autopsie și certificatul de deces. Cadavrul avea toate semnele unui consum prelungit de droguri.

Erik Sundelius se uită când la Alex, când la Peder, fără să-i vină să

creadă.

— Adică e moartă?

Era clar, medicul nu citise ziarele cu atenție. Alex hotărî să-i explice cum stau lucrurile. Îi spuse cum fuseseră găsiți cei doi, despre biletul scris probabil de Jakob Ahlbin și despre moartea fiicei lui care se pare că îl împinsese să-și ucidă soția și apoi să-și ia viața.

Erik Sundelius ascultă în tăcere. Când, în sfârșit, vorbi, o făcu gâtuit, de prea multă furie sau durere. Din nou Alex crezu că medicul va izbucni în râs.

— OK, zise Erik Sundelius punând mâinile pe masă. Să le luăm pe rând. Mai întâi de toate, pot să văd și eu biletul lăsat de Jakob?

Alex încuviință din cap, scoțând foaia de hârtie din geantă.

Erik Sundelius citi mesajul scris la calculator și se uită la semnătura de mână. Apoi împinse biletul de parcă l-ar fi ars.

— Semnătura este a lui Jakob. Dar restul…

Alex dădu să spună ceva, dar medicul ridică mâna.

— Lăsați-mă să termin. Jakob a fost pacientul meu foarte mulți ani. Credeți-mă – biletul acesta *nu* a fost scris de el. Nimic nu e în regulă, nici tonul, nici conținutul. Chiar dacă și-ar fi pus în minte să facă ce scrie aici, nu ar fi formulat așa. Cui i se adresează? Nimănui. Nici Johannei, să zicem, nici unui bun prieten. Doar cuvinte goale pentru toată lumea și pentru nimeni.

Medicul făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea.

— Cum spuneam, trebuie să mă credeți când afirm că Jakob nu putea face așa ceva. E o mare greșeală să credeți asta.

— Nu credeți nici că a făcut-o după ce a auzit de moartea fiicei lui?

Erik Sundelius nu se mai putu abține. Hohotul de râs pe care îl ținuse în el atâta timp explodă în sfârșit.

— Absurd! Absolut totul!

Luă din nou biletul, părând că încearcă să se potolească.

— Dacă, am zis *dacă,* Jakob ar fi aflat de moartea Karolinei, sigur i-ar fi spus soției lui. Și ar fi venit la mine – întotdeauna venea când se întâmpla ceva care îi tulbura echilibrul mental. Întotdeauna. Aș spune chiar că, în privința asta, încrederea lui în mine era fără margini.

— Vorbiți de parcă am avea toate motivele să ne îndoim că a primit vestea morții Karolinei, observă Alex.

Medicul aruncă foaia de hârtie pe masă.

— Exact asta și fac. Uneori Karolina venea și ea aici, cu tatăl ei. Și mama ei.

— Ca pacientă? întrebă Alex, nedumerit.

— Nu, nu, nu, răspunse Erik Sundelius, încruntându-se la el. În niciun caz. Doar ca să-și îmbărbăteze tatăl. Întreba mereu cum se simte și ce tratament făcea. Mi se pare de neconceput să-mi fi scăpat faptul că se droga de mai bine de zece ani.

Alex schimbă o privire cu Peder.

— Îmi pare rău, dar nu putem exclude această posibilitate, zise Peder. În primul rând, fata e moartă și, în al doilea rând, există raportul de după autopsie, semnat de un medic cu care s-a discutat deja.

— Cine a identificat-o? întrebă Erik Sundelius, mijindu-și ochii.

— Sora ei, Johanna, replică Alex. A găsit-o leșinată și imediat a chemat ambulanța. Apropo, ne chinuim de ceva vreme să dăm de ea.

Erik Sundelius clătină din cap.

— Îmi pare rău, nu se leagă. Spuneți că Johanna a fost acasă la Karolina? întrebă el, repetând gestul. În toți anii în care Jakob a venit aici, Johanna l-a însoțit o singură dată. Era atât de mică atunci, încât probabil n-a avut de ales. Și a fost aici fiindcă așa trebuia. Mi-am dat seama ce are de cum am văzut-o. Și, după cum spunea și Jakob, surorile nu erau foarte apropiate. Un alt motiv de tristețe pentru el.

Medicul ezită.

— Nu știu ce idee v-ați făcut despre Johanna, dar impresia pe care mi-am făcut-o eu, din ceea ce mi-a spus Jakob, e că ceva nu era în regulă cu ea.

Urmă o pauză. Creierul lui Alex funcționa la capacitate maximă, procesând toate aceste informații.

— Suferea și ea de depresie?

Erik Sundelius strânse din buze, părând că întrebarea nu-i prea convine.

— Nu. Nu e vorba de depresie. Dar subliniez că pe Johanna am întâlnit-o de vreo două ori. Nu era numai distantă, cum o credea Jakob. Era plină de furie și dispreț față de familia ei, atitudine pe care nu șovăia s-o ascundă. Ce-mi povestea Jakob despre ea m-a făcut să cred că nu e întreagă la cap.

— Poate că avea un motiv bine întemeiat, spuse Alex. Să fie furioasă.

Erik Sundelius înălță din umeri.

— Mda, dacă avea un motiv, acesta nu era deloc clar, nici măcar pentru Jakob. Oricum, singurul lucru pe care îl pot spune este că starea de agitație continuă a fiicei lui îl făcea să sufere profund.

Alex hotărî că trebuie să pună capăt discuției.

— În concluzie, ceea ce spuneți dumneavoastră e…

— Că sub niciun chip nu susțin teoria potrivit căreia Jakob Ahlbin și-a ucis soția și apoi și-a luat și el zilele. Bineînțeles, nu pot pretinde că o persoană care e moartă e și în viață, dar vă pot spune cu mâna pe inimă că fata nu era dependentă de droguri.

— Păreți foarte sigur, remarcă Alex.

— Și sunt, spuse Erik Sundelius hotărât. Întrebarea e cât de siguri sunteți dumneavoastră de concluziile pe care le trageți.

În timp ce vorbea, medicul întoarse capul și privi pe fereastră. De parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe Jakob Ahlbin venind prin zăpada topită.

•••

Iarna preferase să vină în mai multe reprize. La prima ninsoare, când anul de-abia începuse, crezuse că gata, a sosit. Dar se înșelase.

Oftă, simțindu-se brusc foarte obosit.

Era ciudat că Jakob înțelesese prea târziu cât de gravă era problema lui, dar, într-o anumită măsură, așa era el. Uneori avea impresia că omul hotărâse, înțelept, să-și trăiască viața după înțelesul numelui său de botez: Jakob, un nume controversat, de origine ebraică, despre care unii susțineau că ar însemna „să aibă în pază". Ce ironie a sorții că, atunci când a avut nevoie de ajutor, nimeni n-a sărit să-l salveze.

Speraseră să găsească o soluție înainte ca situația să scape de sub control. Se bazaseră că Jakob va acționa cu cap, dar n-o făcuse. Jakob era o persoană impulsivă, sentimentală și, în clipa în care se apuca de ceva, nimic nu-i stătea în cale. Noroc că aflaseră despre amenințările pe care i le trimisese organizația Fiii Poporului și hotărâseră să se folosească de ele ca să-l sperie de tot. Jakob însă luase urma prăzii și nu se lăsase dus de nas.

S-a terminat așa cum trebuia, își spuse el mai târziu. Cu un dezastru, care ar fi fost și mai mare dacă Jakob ar fi fost lăsat să afle și mai mult din ceea ce îi atrăsese atenția, fapt care, la început, nu-i displăcuse deloc.

— Ăsta e un adevărat punct de cotitură. Am o veste fantastică! spusese el, convins că vorbește cu un prieten.

Dar prietenul rămăsese șocat și își exprimase dorința de a ști mai mult. Din păcate, Jakob tăcuse mâlc, simțind poate că prietenul lui juca la două capete. De aceea identitatea sursei lui inițiale rămăsese necunoscută. Singura problemă care mai trebuia rezolvată.

Apoi sună telefonul.

— Am găsit un nume, spuse vocea.

— În sfârșit, zise el, simțindu-se mult mai ușurat decât ar fi vrut să recunoască.

Câteva clipe, vocea de la celălalt capăt rămase tăcută.

— E un tip din Skärholmen pe care l-a vizitat poliția. Ar putea fi cel pe care-l căutăm.

Își notă cu grijă cele câteva detalii pe care i le transmise vocea. Apoi mulțumi și închise.

Așadar, roțile se învârteau, cele mai multe dintre ele. Mâine, o altă margaretă va trebui să plătească, iar luni va reveni protagonista acestei drame. Abia aștepta sosirea ei.

Clătină din cap. Uneori, doar gândul la ea îl băga în sperieți. Ce fel de femeie era? O femeie dispusă să sacrifice atât de mult – și atât de

multe vieți – într-un singur scop trebuia tratată cu toată precauția. Oamenii normali nu făceau ce făcuse ea. Apoi suferința îl copleși din nou, regretul că totul ar fi putut fi altfel. Dacă evenimentele nu s-ar fi derulat atât de rapid. Dacă toată lumea ar fi respectat regulile.

Dacă s-ar fi putut baza pe ceilalți.

•••

Peder Rydh îl sună pe Ragnar Vinterman ca să-l anunțe că sunt în drum spre el chiar în momentul în care Fredrika îl suna pe Alex.

— Sunt la birou, spuse ea cu o nerăbdare pe care Alex nu o mai deslușise în vocea ei de luni întregi.

— Ce cauți acolo? întrebă el răstit, gândindu-se la starea ei de sănătate.

— Mi-a venit o idee și unde pot cugeta mai bine la ea decât în birou? E legată de amenințările primite de Jakob.

Alex ascultă cu atenție concluziile Fredrikăi despre *e-mail*-uri și conținutul lor.

— Deci ești convinsă că nu Tony Svensson le-a trimis pe cele provenite din alte computere, zise el sceptic.

— Da, absolut. Pe de altă parte, s-ar putea ca Tony Svensson să fi știut că mai existau și alții care puneau presiune pe Ahlbin. Cred că trebuie să-l interogăm din nou, să aflăm adevăratul motiv pentru care s-a dus la Jakob acasă, de ce l-a căutat. Poate că a fost doar un mesager, cu sau fără voia lui.

— Mesagerul unei persoane care nu voia să-și dezvăluie identitatea?

— Exact. Asta ar explica și de ce Tony Svensson i-a făcut o vizită lui Jakob Ahlbin când Ronny Berg era deja în arestul poliției. Am omis să-l întrebăm asta – Tony Svensson trebuie să fi mințit în legătură cu motivul pentru care a fost acolo.

Alex înghiți în sec. Încă de la început, Fredrika demonstrase cât de rapid putea trece de la o ipoteză la alta, cât de pertinente îi erau concluziile. Dacă femeia asta ar fi avut pregătire de polițist, Alex ar fi spus că e născută pentru așa ceva. Dar nu avea, în consecință nu știa ce termen să folosească pentru harul ei. Intuiție, poate?

Fredrika se folosi de tăcerea lui ca să continue:

— Așa că am verificat din nou lista cu apelurile telefonice efectuate de Tony Svensson ca să văd dacă mi-a scăpat ceva. Și am descoperit că l-a sunat de două ori pe Viggo Tuvesson.

— Da? făcu Alex nedumerit, dar mulțumit că, în sfârșit, Peder își închisese mobilul. Cine mai e și ăsta?

— Un coleg de-ai noștri.

Alex frână brusc la semafor.

— De unde știi? Adică ești sigură?

— Sunt sigură, răspunse Fredrika și lui Alex i se păru că zâmbește. Tony l-a sunat pe telefonul de serviciu. Am dat de numărul lui în

registrul nostru de telefoane.

În spatele lor claxonă o mașină și Peder îi aruncă lui Alex o privire surprinsă.

— E verde, anunță el, crezând că inspectorul-șef nu observase schimbarea.

Alex mută repede piciorul de pe frână pe accelerator. Transmisia automată era o binecuvântare pentru specia umană, chiar dacă afecta mediul înconjurător.

— Ei, drăcie, mormăi el. Dar ar putea fi și o explicație logică. Nu trebuie neapărat să aibă legătură cu cazul nostru. E prima oară când aud de Viggo Tuvesson ăsta.

Peder ridică o sprânceană și ascultă cuvintele lui Alex cu mult interes.

— Lucrează în cartierul Norrmalm, spuse Fredrika. El și încă un agent au sosit primii la fața locului după ce soții Ljung au găsit cadavrele și au anunțat poliția.

Alex simți cum i se usucă gura și îi aruncă o privire lui Peder, care abia aștepta să afle ce-i spusese Fredrika.

— OK, zise Alex. Ne ocupăm de asta luni, la prima oră. Înainte să pleci acasă, scrie, te rog, un rezumat la tot rahatul ăsta – scuză vocabularul unui inspector-șef extrem de obosit – și lasă-l pe biroul meu.

În caz că nu vii luni, dădu el să spună.

— Se rezolvă. În caz că nu vin luni.

Alex zâmbi.

În timp ce se îndreptau spre Bromma, Alex îl puse la curent pe Peder cu tot ce aflase de la Fredrika.

— Are uneori niște intuiții de rămâi cu gura căscată, observă Peder fără să vrea.

— Cu siguranță, îl aprobă Alex.

Ca și cum niciodată nu ar fi pus la îndoială competența Fredrikăi, deși cam asta făcuse în primele ei luni acolo.

Ragnar Vinterman nu-i mai aștepta pe treptele de la intrare. Fură nevoiți să bată mult și tare în ușă înainte ca vicarul să le deschidă.

Alex și Peder se înțeleseseră în mașină cum să poarte discuția. Dintre toți oamenii cu care vorbiseră până atunci, Ragnar Vinterman era singurul care mai credea că Jakob Ahlbin se sinucisese. Tot el era cel mai convins că fiica lui Jakob, Karolina, avea o problemă cu drogurile. Oricum ar fi dat-o, Ragnar Vinterman îl cunoscuse mult prea îndeaproape pe Jakob Ahlbin pentru ca impresiile și opiniile lui să poată fi ignorate.

— Mă tem că de data asta nu vă pot sta prea mult la dispoziție, le spuse el, invitându-i în bibliotecă, unde își propusese să discute cu ei. Tocmai am fost sunat de o enoriașă – soțul ei a murit după o lungă

suferință. Trebuie să mă duc la ea.

Alex înclină din cap.

— Și noi sperăm să nu vă reținem prea mult, îl asigură el pe vicar. Dar au apărut câteva probleme și am vrea să le clarificăm cu ajutorul dumneavoastră.

Veni rândul lui Ragnar Vinterman să încline din cap.

Alex îl privi cu atenție. Cu spatele drept, cu mâinile pe brațele fotoliului. Un adevărat vânător, gata de acțiune. Înarmat până-n dinți. Situația i se părea cunoscută, ca o scenă dintr-un film.

Nașul, se gândi Alex și fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Ca într-o negociere în stil italian, cu pistoalele pe masă.

Alex era derutat de schimbarea de atitudine a vicarului. Dar nici el nu avea chef de compromisuri; voia răspunsuri clare la întrebările lui. Era sigur că și Peder, o prezență tăcută alături de el, simțea la fel.

— Ultima oară când ne-am întâlnit am discutat despre dependența de droguri a Karolinei Ahlbin, începu Alex, sprijinindu-se cu spatele de canapea. Ați putea aprecia când a început să consume droguri?

Ragnar Vinterman se sprijini și el cu spatele de canapea. Avea o privire aproape obraznică.

— După cum cred că v-am spus foarte clar data trecută, practic, tot ce știu, știu de la Jakob. Prin urmare, mi-e foarte greu să vă spun cu precizie.

Se uită lung la Alex ca să se asigure că e ascultat și înțeles. Ceea ce și era.

— Dar, hazardându-mă într-o mare măsură, aș zice că problemele ei au început la sfârșitul adolescenței.

— Adică a luat direct droguri tari?

— Asta n-o pot spune.

Bate în retragere, se gândi Alex. Își dă seama că ce ne-a spus poate fi contrazis.

— Deci Jakob v-a povestit frecvent despre asta? întrebă el.

— Da, răspunse Ragnar Vinterman hotărât.

— Câți ani a ascuns Jakob imigranți ilegali la Ekerö? întrebă Alex, de parcă ar fi fost o continuare firească a discuției despre dependența de droguri a Karolinei.

— Mă tem că nici asta nu știu, răspunse vicarul punând picior peste picior.

— Dar știați că o făcea?

— *Toată lumea* știa, răspunse Ragnar Vinterman sec.

— Dar ultima dată când am fost aici n-ați vrut să pomeniți despre asta…

— Am crezut că, în general, nu avea nicio relevanță. Și nici n-am vrut să știrbesc reputația lui Jakob în fața poliției.

Alex zâmbi.

— Câtă noblețe, remarcă el fără să vrea.

Ragnar Vinterman se întunecă la față, dar Alex continuă:

— V-ați implicat și dumneavoastră în activitățile lui?

— Niciodată.

— Dar cei din parohie?

— Sincer, nu știu.

Alex simțea cum crește frustrarea în el. Aruncă o privire spre Peder.

— Acum, că ați avut câteva zile de gândire, rămâneți la convingerea că Jakob s-a sinucis? întrebă Peder.

Vicarul rămase tăcut. Își schimbă expresia și se gârbovi, de parcă o umbră i-ar fi trecut prin fața ochilor.

— Da, zise el clar. Rămân.

Cu o nerăbdare prost disimulată, Alex se aplecă înainte.

— Spuneți-ne de ce.

Ragnar Vinterman, imitându-l din nou pe Alex, se aplecă și el înainte.

— N-aș zice că am fost prea apropiat de Jakob. Am fost apropiați cât pot fi doi colegi. Ne făceam confidențe în fiecare zi și aveam aceleași opinii despre foarte multe chestiuni legate de credință. Prin urmare, cred că l-am cunoscut bine pe Jakob. Și credeți-mă pe cuvânt – nu era deloc într-o formă bună. Absolut deloc.

— Psihiatrul lui e de altă părere, spuse Alex pe un ton firesc.

Ragnar Vinterman râse disprețuitor.

— Erik Sundelius? Mi-am pierdut repede încrederea în el. Și eu, și Marja l-am implorat pe Jakob să-și schimbe medicul. Dar Jakob era atât de încăpățânat…

— De ce ați vrut să-și schimbe medicul?

— Omul ăsta e iresponsabil. Nu-și adapta metodele sub niciun chip, chiar dacă Jakob nu răspundea la tratament. Recunosc că eram atât de îngrijorat încât m-am hotărât să văd ce hram poartă.

Asta ne mai lipsea, un vicar care o face pe detectivul, se gândi Alex obosit.

— Și ce-ați aflat? întrebă Peder.

— Că am avut dreptate. Primise două avertismente de malpraxis din partea Colegiului Medicilor pentru – stați să-mi amintesc – „utilizarea unor metode riscante” în tratarea pacienților cu tulburări psihice grave; în fiecare caz, pacientul a sfârșit prin a se sinucide. În plus, doctorul a fost acuzat de uciderea amantului soției lui.

Văzând surpriza de pe chipurile celor doi, vicarul se lăsă cu spatele pe canapea, vizibil satisfăcut.

— Dar, desigur, poliția știa asta, adăugă el blajin.

Nu, se gândi Alex, scrâșnind din dinți. Nu știam.

•

— La naiba, exclamă Alex exasperat după ce porni motorul și ieși

prea repede cu spatele de pe aleea din fața casei parohiale. Cum dracu' ne-a scăpat asta?

— Păi, n-am avut niciun motiv ca să-l verificăm, nu? replică Peder și își privi telefonul mobil care tocmai începuse să sune.

Ylva. Rareori îi dădea o veste bună când îi telefona.

— Peder, Isak are temperatură mare, spuse ea îngrijorată. Iar pe burtică i-a apărut o urticarie. Îl duc la spital și aș vrea să ai tu grijă de David cât sunt acolo.

Teama îl luă pe nepregătite. Fiul lui era bolnav, iar el era departe. Îl copleși din nou sentimentul de culpabilitate.

— Vin cât pot de repede, zise el răgușit. Sunt în mașină, cu Alex. Îl rog să mă lase în drum spre sediu.

Alex îl privi întrebător când închise telefonul.

— Unul din băieți e bolnav. Poți să mă lași acasă la Ylva? Dacă Fredrika e la sediu, poate vă duceți împreună la familia Ljung…

Alex înclină din cap.

— Bine.

Pe drumul spre ceea ce cândva fusese căminul lui Peder și al Ylvei, Peder își revăzu viața pentru a o suta oară. Vestea că Pia Nordh voia să se mute cu antipaticul de Joar parcă nu mai era atât de importantă. „Poți să mă lași acasă la Ylva?", îl întrebase pe Alex. De parcă ar fi fost o adresă oarecare.

Fusese o vreme când simțea că inima era gata-gata să-i sară din piept. Cât timp trecuse de când nu mai iubise cu atâta patimă pe cineva?

Telefonul îi sună din nou. De data asta era fratele lui.

— Saluuut, spuse Jimmy tărăgănat, ca de obicei.

— Salut, răspunse Peder și îl auzi cum râde.

Uneori era o adevărată binecuvântare că Jimmy se înveselea atât de ușor, nu-ți trebuia prea mult ca să-l faci fericit.

— S-a întâmplat ceva, zise Jimmy emoționat.

Peder râse și el. „S-a întâmplat ceva" putea însemna orice, de la vizita familiei regale până la un nou abajur în camera lui.

— Mi-am făcut o prietenă.

Peder rămase mut.

— Poftim? făcu el uluit.

— O prietenă. În toată regula.

Peder scoase un hohot de râs fără să vrea.

— Te bucuri? întrebă Jimmy plin de speranță.

Simți cum o căldură plăcută i se răspândește în corp și îi dezleagă nodurile care îl chinuiau de-atâta vreme.

— Sigur. Cum să nu fiu fericit? M-ai făcut să uit de toate necazurile.

•

Puțin mai târziu, Fredrika și Alex ajunseră în fața blocului familiei

Ljung de pe Vanadisplan. Zona Vasastan îi plăcuse întotdeauna, îi spuse Alex Fredrikăi într-un acces neobișnuit de candoare. Hotărâse, împreună cu Lena, ca, la bătrânețe, să-și cumpere o căsuță chiar în această parte a orașului, un fel de refugiu, ca să nu prindă mucegai în casa lor din Vaxholm. Fredrika rămase contrariată când văzu cum Alex se întunecă la față când vorbea despre el și soția lui.

Asta trebuie să fie, se gândi ea. Are probleme cu soția.

Alex o luă înainte în timp ce urcau pe aceleași trepte pe care urcaseră Fredrika și Joar cu câteva zile înainte.

Găsiră ușa apartamentului întredeschisă când ajunseră pe palierul familiei Ljung. Alex bătu autoritar și imediat apăru Elsie Ljung.

— Am lăsat ușa deschisă ca să auzim când veniți, spuse ea.

Intrară în camera de zi, unde aștepta soțul ei. Arătau amândoi obosiți și nefericiți.

— Vă asigur că stăm doar cât e necesar, zise Alex așezându-se într-unul din fotoliile din jurul unei măsuțe.

— Dorim mult să vă ajutăm, oftă Sven Ljung, desfăcându-și brațele dramatic. Mai ales că toată presa vorbește despre asta. Ați găsit-o pe Johanna?

— Nu, din păcate, răspunse Alex. Dar sperăm să ia legătura cu noi de îndată ce află vestea.

Cei doi soți schimbară o privire și înclinară din cap. Da, sigur va lua legătura cu poliția, păreau ei să spună.

— Mai avem câteva întrebări despre relația dumneavoastră cu familia Ahlbin, zise Alex cu o voce calmă, dar fermă. Și am vrea să vi le punem separat.

Cei doi nu răspunseră în niciun fel, drept care Alex continuă:

— Dacă vorbesc cu domnul Ljung aici, Fredrika poate vorbi cu doamna Ljung în altă cameră. Ca să nu mai veniți la secție.

Alex zâmbea, dar mesajul era foarte limpede. Cei doi priviră derutați și neliniștiți. Alex îi asigură că aceasta era procedura standard în astfel de împrejurări.

Fredrika și Elsie se duseră în bucătărie, închiseră ușa și se așezară la masă. Pe moment, fătul nu dădea niciun semn de nerăbdare.

Cred că dormi, se gândi Fredrika, încercând și nereușind să-și împiedice un zâmbet.

— Primul? întrebă Elsie arătând spre burta Fredrikăi.

Zâmbetul se transformă într-o grimasă. Nu-i plăcea să vorbească despre copil cu străinii. Dar răspunse cu un „da” ca să nu pară nepoliticoasă.

Câteva clipe, se temu că femeia mai în vârstă va începe să-i povestească despre vremea când era ea însăși gravidă, dar, din fericire, nu avu parte de așa ceva.

— Jakob și Marja Ahlbin, spuse Fredrika cu o voce mai autoritară

decât ar fi vrut, ca s-o avertizeze că alte întrebări despre copilul ei nenăscut nu erau binevenite.

Elsie arăta încordată și nesigură pe ea.

— Cum a fost relația dintre familiile dumneavoastră în ultima vreme?

Elsie părea că nu-și găsește cuvintele.

— Cam la fel cum a fost în ultimii ani, răspunse ea în cele din urmă. Nu la fel de bună ca înainte, dar îndeajuns de bună ca să ne putem întâlni din când în când.

— Dar din ce motiv? De ce n-a mai fost la fel de bună?

Elsie privi stânjenită.

— Cred că Sven vă poate spune mai multe. El s-a certat cu Jakob.

— De la ce?

Femeia mai în vârstă nu răspunse.

Fredrika își îndulci vocea:

— Nu trebuie să vă temeți că-mi spuneți niște lucruri care par delicate, zise ea atingându-i brațul. Promit să fiu cât se poate de discretă.

Elsie rămase tăcută. Robinetul picura în chiuvetă. Fredrika se ridică și îl închise bine.

— S-au certat acum câțiva ani, spuse Elsie cu glas pierit. Din cauza… activităților lui Jakob.

Fredrika aștepta.

— Faptul că ascundea refugiați, explică Elsie. Sau că avea de gând să-i ascundă.

— Și soțul dumneavoastră a obiectat?

— Hm, n-a fost chiar atât de simplu. Sven mai degrabă… e un tip foarte practic, s-a gândit că Jakob risca prea mult. Fără să primească ceva în schimb.

Fredrika se încruntă.

— Bănuiesc că Jakob nu primea bani fiindcă ascundea imigranți ilegali…

— Bineînțeles că nu, răspunse Elsie pe un ton mai hotărât. Dar tocmai de aceea lui Sven i se părea că nu e deloc echitabilă intenția lui Jakob de a-și pune casa la dispoziția unor oameni care se ascundeau de poliție. Fără să câștige nimic. Sven credea că mulți dintre cei care ajungeau aici aveau resurse financiare. La urma urmei, în ziua de azi te costă o avere ca să ajungi în Suedia. De aceea Sven credea că, dacă tot dădeau atâția bani, sigur le mai rămânea ceva. Jakob s-a albit la față și l-a făcut nebun și egoist.

Cu toată îndreptățirea, se gândi Fredrika. Dar își ținu gura.

— N-am mai vorbit decât după un an, zise Elsie și își drese vocea. Dar locuiam atât de aproape încât, uneori, dădeam nas în nas. După ce ne-am întâlnit așa de câteva ori, treptat am început să ne vizităm din

nou. Și era bine. Sigur, nu la fel de bine ca înainte.

Era frig în bucătărie și Fredrika simți un fior pe șira spinării. Se uită peste notițe și imediat îi sări ceva în ochi.

— Ați spus „intenția lui Jakob de a-și pune casa la dispoziția…”

— Da.

— Dar presupun că Jakob făcea deja asta, nu avea doar intenția să o facă.

Elsie privi derutată o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu. Niciuna, nici alta. Făcuse asta cândva și acum voia să o facă din nou.

— Nu înțeleg.

— Jakob și Marja s-au ocupat mult de grupurile de refugiați în anii ’70 și ’80, când au făcut parte dintr-o rețea care oferea adăpost unor astfel de persoane. Printre altele, ascundeau refugiați în subsolul casei lor din Ekerö. Au continuat așa până prin anii ’90, cred că până în 1992. Apoi s-au gândit la o implicare mai discretă. Până acum câțiva ani, când Jakob a conceput un nou sistem. Dar nu l-a mai pus în aplicare.

Fredrika se întrebă dacă nu cumva Elsie știa mai mult decât spune. Era puțin suspect că repeta cuvântul „cred” doar ca să ofere o informație foarte exactă, cum ar fi anul 1992. Dar curiozitatea avu câștig de cauză și renunță la bănuiala că ar fi ceva în neregulă.

— De ce nu l-a mai pus în aplicare?

— Nu știu, răspunse Elsie evaziv. Dar cred că ideile lui au produs disensiuni în cadrul familiei. Marja nu era nici pe departe la fel de înfocată ca Jakob. Pe urmă am auzit că fetele au preluat casa din Ekerö. Din câte știu eu, niciuna nu era implicată în activitățile tatălui. Johanna în niciun caz.

— Am înțeles că Johanna nu împărtășea punctul de vedere al tatălui în această chestiune.

Elsie coborî vocea.

— Sven nu vrea să vorbesc despre asta, crede că trebuie păstrată o anumită discreție, dar eu am să vă spun, din moment ce familia Ahlbin aproape că nu mai există. Luam odată cina la ei, cam pe vremea când Jakob intenționa să-și reia vechile activități. Erau și fiicele lor acolo. Când am început să vorbim despre refugiați și situația lor, am avut senzația că stăm pe un butoi cu pulbere.

— Cum adică?

— Johanna și-a ieșit din fire. Nu mai țin minte din ce cauză, probabil din mai multe. A izbucnit în lacrimi și a plecat de la masă. Jakob părea și el zdruncinat, dar știa să se stăpânească.

— Și nu v-ați dat seama despre ce era vorba?

— Nu, deloc. Părea a fi ceva care se întâmplase cu mulți ani în urmă; oricum, Johanna își vizita familia foarte rar. Mi-aduc aminte că

la un moment dat a strigat: „Iar vrei să distrugi totul?” Dar nu știu ce-a vrut să spună cu asta. De unde să știu?

Elsie râse gâtuit.

— Atunci s-a certat Sven cu Jakob, conchise ea.

Fredrika puse picior peste picior, schimbându-și centrul de greutate. Ce bine va fi când se va naște copilul și corpul ei va redeveni ce a fost.

Apoi ochii îi căzură pe mâna lui Elsie, care se albise strângând un pahar cu apă. Mâna îi tremura tare. În plus, un ochi i se zbătea, mai să-i sară din orbită.

Vrea să-mi spună ceva, își dădu seama Fredrika, și se hotărî să aștepte.

Dar Elsie nu spuse nimic, drept care Fredrika încercă să o ajute.

— Sunteți sigură că nu mai știți nimic? întrebă ea în șoaptă.

Elsie își țuguie buzele și clătină din cap. Mâna încetă să-i mai tremure.

— Ce-mi puteți spune despre Karolina, cealaltă fiică? insistă Fredrika, oarecum resemnată.

Ochii lui Elsie se umpleau de lacrimi.

— Spun ce-am mai spus. E imposibil să fi murit din cauza unei supradoze.

Și totuși a murit, se gândi Fredrika. Ce naiba ne scapă despre moartea ei?

— Dar în ultimii ani n-ați mai fost atât de apropiați. Poate că n-ați văzut ce trebuia văzut.

Elsie clătină din cap.

— Nu, zise ea calm. Am văzut ce trebuia văzut. O vreme, Karolina a fost prietena lui Måns, fiul nostru mai mic.

— Dar…

— Știu, data trecută nu v-am spus nimic despre asta. Poate fiindcă e un subiect foarte delicat, poate fiindcă am așteptat amândoi atât de mult de la relația asta. Iar în ziua în care ați fost aici eram întorși pe dos…

— Înțeleg, spuse Fredrika încercând să-și ascundă iritarea.

Faptul că unii hotărau cu de la sine putere ce merită spus poliției și ce nu avea mai multe consecințe nefaste decât și-ar fi închipuit.

— Dar acum nu mai sunt împreună, fiul dumneavoastră și Karolina…

Elsie clătină din cap și începu să plângă.

— Nu. Și-mi pare rău. Karolina n-a mai putut suporta, Måns avea prea multe probleme, iar noi am înțeles-o. Dar dorința noastră cea mai fierbinte a fost ca fata să rămână lângă el. Ca să-l ajute să scape.

— De ce anume?

— De dependență, răspunse Elsie printre hohote de plâns. De asta știu că fata nu avea nimic de-a face cu drogurile. Dar a purtat cu ea

toate problemele lui Måns, ca pe o cruce. Până într-o zi, când n-a mai suportat. Atunci l-a părăsit, s-a mutat într-un apartament de una singură. Mi-e dor de ea ca de propriul meu copil. Și Sven îi simte lipsa.

— Dar Måns?

— Când relația lor a devenit serioasă, fiul meu și-a revenit, a început să muncească și să se ferească de tentații. Dar… din clipa în care otrava aia ți-a pătruns în sânge, se pare că nu mai poți scăpa de ea. S-a apucat din nou și azi e doar umbra a ceea ce era atunci, în primele zile alături de Karolina. E de nerecunoscut.

Fredrika se gândi mult, cântărindu-și cuvintele.

— Doamna Ljung, spuse ea într-un târziu. Oricum am da-o, Karolina e moartă. Propria ei soră a identificat-o.

— În cazul ăsta, cred că ar fi mai bine să vă gândiți la ea ca la Lazăr din Biblie, cel pe care Iisus l-a readus la viață, zise Elsie scoțând o batistă din buzunar. Fiindcă în sufletul meu știu că fata asta n-a murit în urma unei supradoze.

Fredrika o privi neîncrezătoare. Îndoiala o făcu să-și adune gândurile. Elsie îi ascundea ceva, simțea asta cu toată ființa ei. Și, de parcă Iov nu ar fi fost de ajuns, iată că acum poliția avea și un Lazăr pe cap.

•••

Tableta mică, albă, îl irita la fel de mult ca o muscă ce-i dădea târcoale în timpul nopții. O privi furios, aproape dorindu-și să se dizolve de la sine.

— Trebuie s-o iei seara, înainte de culcare, îi spusese blondul care vorbea araba. Altfel, mâine ai să fii prea obosit ca să-ți duci misiunea la îndeplinire.

Îl lăsaseră în noul apartament cu o seară în urmă și reveniseră azi după-amiază ca să discute din nou planul pentru ziua de mâine. Deși nefericit, acum simțea și o mare ușurare. Călătoria lui se apropia de sfârșit, curând va fi un om fără datorii, își va putea chema soția lângă el și chiar va putea lua legătura cu familia ca să o asigure că totul e în regulă. Și cu prietenul lui, care îl aștepta în Uppsala.

Faptul că prietenul lui îl aștepta acolo, undeva, îngrijorat că nu știe unde este, îl neliniștea la culme. Cei de aici îi puseseră în vedere să nu-și informeze sub niciun motiv prietenii și rudele despre țara în care pleacă. Iar el încălcase regula. Promisese și nu se ținuse de cuvânt. Dă, Doamne, ca prietenul lui să nu încerce să-l caute. Ar fi un adevărat dezastru dacă ar începe cineva să pună întrebări și să-i dea în vileag prezența ilegală în această țară. Pedeapsa ar fi severă dacă oamenii de aici ar afla că le-a înșelat așteptările, știa asta prea bine.

Inima îi bătea cu putere, în ton cu starea lui de neliniște din ce în ce mai profundă. Abia se înserase; cum va rezista până mâine? Ar fi preferat să termine totul azi, pentru ca noaptea să fie una a eliberării.

Dar gânduri ca acestea erau total nerealiste, din păcate.

Vor veni și-l vor scoate de acolo la ora nouă dimineața. Își va cunoaște complicele care va conduce mașina. Amândoi vor merge la locul unde vor comite jaful. Citi biletul pe care îl lăsaseră pe măsuță: „Västerås", care în arabă nu însemna nimic. Se întrebă ce însemna în suedeză.

După comiterea jafului, împreună cu complicele se va întoarce la Stockholm și se va întâlni cu ceilalți aproape de mingea de golf, uriașă, pe care o văzuse din cealaltă mașină. Globul. După ce va lăsa prada, va fi un om liber.

— O să faci asta pentru compatrioții tăi, îi spuseseră ei. Fără banii ăștia n-am avea cum să-i ajutăm. Statul suedez nu vrea să ne plătească pentru ceea ce facem, de asta luăm bani de la oamenii care au deja prea mulți.

Era o logică familiară, de mult cunoscută. Luai de la bogați și dădeai la săraci. În copilărie auzise tot felul de povești despre asta. Mai ales din gura bunicului, singurul din familie care fusese în SUA. Povești incredibile despre cât de mulți bani aveau americanii și ce făceau cu ei. Despre mașini late cât fluviul Tigru și case cât palatul lui Saddam, unde locuiau oameni obișnuiți. Despre universitate, la care putea merge oricine, dar care costa o grămadă de bani. Și despre uriașele terenuri petroliere care nu erau deținute de stat.

De m-ar vedea bunicul acum, se gândi Ali. Într-o țară aproape la fel de bogată ca America. Doar puțin mai friguroasă.

Se înfioră și se făcu ghem pe canapea. Nu că ar fi văzut vreo mașină sau vreun palat atât de mari. Dar nu conta, fiindcă știa la fel ca oricare și era absolut convins: Suedia era cel mai bun loc în care o putea lua de la capăt.

Se încruntă din nou spre tabletă, știind că va trebui să o ia. Altfel nu va putea dormi. Un somn sănătos era condiția ca a doua zi să iasă totul bine.

De dragul soției și al copiilor lui. Al tatălui și al bunicului.

•••

În timp ce ieșeau din apartament ca să meargă acasă la părinții ei, Fredrika Bergman se gândi dacă nu ar fi mai bine să renunțe la vizită. Spencer însă, văzându-i ezitarea, o luă ușor de braț și o conduse afară, apoi la mașină.

Și astfel relația lor intră într-o nouă fază.

Întotdeauna fuseseră doar ei doi. Singuri, într-un balon de sticlă, fără petreceri, fără prânzuri în familie. Spațiul în care respirau în voie, unde își reîncărcau bateriile și își reîmprospătau pofta de viață. Un spațiu în care acum trebuia să încapă și un copil nenăscut, și socrii. Ceea ce, desigur, era foarte ciudat, fiindcă Spencer, spre deosebire de Fredrika, avea deja un set de socri.

— Eu când am să-ți întâlnesc părinții? întrebă ea când Spencer opri în fața casei în care își petrecuse copilăria.

— De preferat, niciodată, dacă nu te deranjează, răspunse el pe un ton firesc, deschizând portiera.

Aroganța lui o făcu să izbucnească în râs.

— Sper că nu te lasă nervii tocmai acum, spuse Spencer îngrijorat și dădu ocol mașinii ca să deschidă portiera de pe partea ei.

Fredrika i-o luă înainte, deschizând portiera înainte ca Spencer să ajungă acolo.

— Vezi, pot coborî și singură, zise ea mimând triumful.

— Nu văd rostul, mormăi Spencer, pentru care era o chestiune de principiu ca bărbații să deschidă portiera femeilor care îi însoțeau.

Să deschidă portiera celeilalte, se gândi cu răutate Fredrika, dar își ținu gura.

Își văzu mama pe geamul de la bucătărie, care dădea spre stradă. Despre ele lumea spunea mereu că seamănă ca două picături de apă. Fredrika îi făcu din mână. Mama îi răspunse la fel, dar, judecând după expresia ei – chiar dacă se pregătise pentru tot ce era mai rău –, rămase șocată să-și vadă fiica însărcinată alături de un bărbat cam de o seamă cu soțul ei.

— E totul în regulă? întrebă Fredrika strecurându-și mâna în mâna lui Spencer.

— Sper că da, răspunse el, strângându-i mâna ușor. Nu poate fi mai rău decât alte lucruri de care am avut parte în același context.

Fredrika nu-și dădu seama ce vrea să spună.

•

Atmosfera se încordă în clipa în care Fredrika acceptă un pahar cu vin care nu îi fusese oferit.

— Fredrika, exclamă mama ei, oripilată. Sper că în starea ta nu bei alcool!

— Dumnezeule, mamă! Pe continent, femeile gravide beau de când se știu. Ministerul Sănătății din Marea Britanie tocmai și-a schimbat recomandările: femeile gravide pot bea două pahare pe săptămână fără nicio grijă.

Cuvintele Fredrikăi nu o liniștiră deloc pe mama ei, căreia puțin îi păsa de ultimele descoperiri ale cercetătorilor britanici. Mama își privi fiica de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile și clătină din cap în timp ce Fredrika ducea paharul la gură și sorbea din el.

— Mmm, făcu Fredrika, zâmbind apreciativ spre tatăl ei, care privea și el extrem de contrariat.

— Sper că n-ai căpătat darul băuturii de când lucrezi în poliție, spuse el îngrijorat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Fredrika, neștiind dacă să râdă sau să plângă.

Părinții ei o priviră lung, dar nu mai spuseră nimic.

Felul în care ședeau la masă îi aminti Fredrikăi de păpușile ei, cum le aranja când era mică. Mama și tata de o parte a mesei, invitații de cealaltă.

Sunt invitată, se gândi ea, fascinată. În casa părinților mei.

Încercă să-și aducă aminte când le făcuse cunoștință cu cineva ultima oară. Demult, tare demult. Cu zece ani în urmă, mai precis. Și bărbatul se numea Elvis, fapt care o amuzase la culme pe mama ei.

— Înțeleg că lucrați la Universitatea din Uppsala, zise tatăl ei.

— Întocmai, spuse Spencer. Poate părea absurd, dar se împlinesc 35 de ani de când predau acolo.

Spencer izbucni în râs, nebăgând în seamă că părinții ei se schimbaseră la față.

Ar trebui să aibă multe puncte comune, se gândi Fredrika. La urma urmei, Spencer e doar cu cinci ani mai mic decât tata.

Din nou simți aceeași pornire să râdă, ca și în mașină. Tuși discret. Își rugă mama să-i dea sosul, care mergea atât de bine cu friptura delicioasă. Își complimentă tatăl pentru calitatea vinului, dar imediat își dădu seama de greșeală: le reamintise că bea alcool. Tatăl ei întrebă cum merge treaba la serviciu și Fredrika îi răspunse că totul e în regulă. Mama ei dori să afle dacă doarme mai bine acum, iar ea răspunse că da, uneori, dar de cele mai multe ori nu.

— Sper că nu trebuie să dormi singură în fiecare noapte, spuse mama ei privindu-l pe Spencer cu înțeles.

— Uneori dorm, răspunse Fredrika pe un ton neutru.

— Zău? făcu mama ei.

— Aha, făcu tatăl ei.

Apoi rămaseră tăcuți. Absența oricărui sunet poate fi o binecuvântare sau un blestem, în funcție de context. În cazul acesta nu exista nicio îndoială: cina fără cuvinte se îndrepta spre dezastru.

Fredrika era exasperată. La ce se așteptaseră părinții ei? Știau că Spencer e căsătorit, știau că adesea dormea singură, știau că își va crește copilul, în cea mai mare parte a timpului, într-o familie monoparentală. Un aranjament neconvențional, desigur, dar nu și singurul din istoricul familiei lor. Unchiul Fredrikăi, de exemplu, fusese îndeajuns de curajos ca să-și recunoască homosexualitatea în anii ’60. Și familia îl tratase întotdeauna ca pe un egal.

Apoi, Spencer puse câteva întrebări politicoase despre pasiunea mamei Fredrikăi pentru muzică, motiv pentru care atmosfera din jurul mesei se mai destinse. Tatăl ei se duse în bucătărie după un nou platou cu cartofi, iar mama ei puse un disc pe care îl cumpărase la mâna a doua cu doar câteva zile în urmă.

— Vinil, spuse ea. Cel mai bun.

— De acord cu dumneavoastră, zise Spencer și adăugă disprețuitor:

N-aș cumpăra un CD pentru nimic în lume!

Mama Fredrikăi zâmbi și de data aceasta zâmbetul îi ajunse în privire. Fredrika se mai relaxă un pic. Spărseseră gheața și temperatura începea să crească. Tatăl ei, încă deranjat că acest ginere avea aproape vârsta lui, își drese glasul și întrebă:

— Mai vrea cineva vin?

Întrebarea lui suna mai mult a rugăminte.

Continuară să vorbească de una, de alta, cuvintele venind mai ușor pentru toți, chiar și pentru tatăl Fredrikăi.

Fredrika parcă ar fi vrut să mai bea un pahar. Undeva, un ucigaș se plimba în libertate, iar ei nu știau dacă individul își terminase treaba sau dacă uciderea lui Jakob și a Marjei era doar începutul.

Se duse cu gândul la fiica lor, Johanna, care între timp trebuie să fi aflat de pe Internet despre moartea părinților. Apoi la Karolina, cea pe care Elsie Ljung o numise Lazăr.

O zi de odihnă, mâine, își spuse Fredrika. Dar luni, la prima oră, de asta vreau să mă ocup. Dacă e în viață, de ce naiba n-a luat legătura cu nimeni?

Îi veni o idee. Două surori. Una atestă moartea celeilalte și pleacă din țară. Dar niciuna nu e moartă.

Un alibi extraordinar pentru amândouă.

Oare acest caz cutremurător să fie atât de simplu? Karolina și Johanna să fie ucigașele pe care le caută poliția? Oare fiicele erau cele care trăgeau toate sforile și aranjaseră lucrurile cu atâta precizie?

Fredrika simți că o ia amețeala și își dădu seama că, dacă nu ia măsuri drastice, la noapte nu va închide un ochi gândindu-se la crimele acelea.

Să apeleze din nou la vioară? Puțin exercițiu ar liniști-o. Puțin. Altfel ar fi o pierdere de timp.

Își goli încet paharul de vin.

Suntem deja în criză de timp, se gândi ea. Avem nevoie de o nouă pistă. Și trebuie s-o găsim pe Johanna, cât mai repede.

• DUMINICĂ, 2 MARTIE 2008

BANGKOK, THAILANDA

Apartamentul era mic și înăbușitor. Soarele era împiedicat de draperiile groase, ca un scut împotriva privirilor iscoditoare. De parcă te-ai fi putut uita într-un apartament de la etajul patru.

Măsură fără încetare spațiul dintre camera de zi și bucătărie. Băuse toată apa, dar nu îndrăznea să iasă ca să-și mai cumpere sau să bea de

la robinet. Deshidratarea și lipsa somnului își spuneau cuvântul, încercând să o împingă în prăpastia pe a cărei margine știa că abia se ține. O prăpastie fără fund, care amenința să o înghită de vie. Încerca să fie atentă la fiecare pas, ca și cum nu ar fi avut încredere că podeaua îi poate suporta greutatea.

Trecuseră două zile de când aflase din presa online că familia îi murise, probabil victimă a unui ucigaș. Nici nu-și mai amintea primele ore de după aflarea veștii. Văzând-o cum plânge în hohote, proprietarul cafenelei se hotărâse să închidă și să o ia acasă la el. Soția lui îi pregătise canapeaua și amândoi făcuseră cu rândul ca să o vegheze toată noaptea. Plânsese încontinuu, simțind că înnebunește de durere.

Spaima însă o făcuse să-și vină în fire. Acum înțelegea ce i se întâmplă. Cineva încerca metodic, sistematic să-i distrugă viața și trecutul, să-i desființeze familia. Se întrebă care era motivul acestor acțiuni și simți cum intră în panică. Groaza și teama o făcură să vadă lucrurile mai limpede, silind-o să se gândească la un plan. Când soarele răsări deasupra Bangkok-ului, în acea dimineață de duminică, era calmă și stăpână pe sine. Știa exact ce are de făcut.

Nu-și putea explica tragedia prin care trecea, dar de un lucru tot își dădea seama: dispariția ei juca un rol esențial în această afacere. Oamenii nu puneau la cale scenarii de coșmar, cu crime și conspirații, fără un motiv temeinic. Simțea că ea și tatăl ei erau ținta, mai puțin mama și sora. Poate fiindcă amândoi erau atât de implicați în problemele imigranților. Poate și din cauza acestei călătorii care avusese drept scop strângerea de informații. Informații care acum erau pierdute.

Era absurd, se gândi ea. Tot ce se întâmpla.

Faptul că nu avea nici acte, nici bani îl sperie pe traficantul la care apelă.

— Ai încălcat legea? întrebase el îngrijorat. Dacă ai încălcat-o, nu te pot ajuta.

Îl cunoscuse în primele zile. Pornise pe urmele rețelelor de traficanți, încercând să-și dea seama cum operează în Thailanda. I se părea absurd, de neînțeles, ca imigranți din Orientul Mijlociu să ajungă în Europa via Thailanda. Avusese nevoie de câteva zile ca să-i câștige încrederea, să-l convingă că nu are nicio legătură cu poliția și că venise în Thailanda din proprie inițiativă.

— Ce caută fiica unui vicar în toată treaba asta? întrebase el disprețuitor.

— Face parte dintre cei care îi primesc în Suedia, răspunsese ea cu ochii plecați. Tatăl ei a ascuns ani la rând imigranți ilegali, iar acum fiica îi calcă pe urme.

— Atunci ce părere ai despre mine? întrebase el plin de îndoială. Pe

mine mă interesează doar banii.

— Mi se pare rezonabil, răspunsese ea nu foarte convinsă. Din moment ce-ți asumi riscuri enorme și poți putrezi în închisoare. De aceea mi se pare rezonabil să primești bani pentru așa ceva.

Așa îi câștigase încrederea. Traficantul o lăsase să-l însoțească, să întâlnească falsificatori de pașapoarte și furnizori de documente de călătorie, indivizi angajați în activități subversive la aeroporturi sau dispuși să găsească adăposturi sigure. Rețeaua avea mulți membri, acționa discret și era ținută sub observație de o poliție coruptă, care nu avea niciun interes să o scoată din circulație. Iar cei care întrețineau rețeaua erau fugarii, disperați, care lăsau în urmă ani întregi de haos și dezintegrare, abandonându-se în mâna unor infractori fără scrupule.

Femeia făcuse fotografii și adunase informații. Angajase un interpret și vorbise cu mai multe persoane implicate, cărora le explicase că scopul ei era să prezinte o imagine corectă a tuturor părților, că majoritatea suedezilor habar n-aveau despre ce se întâmplă cu adevărat și că ar fi în avantajul tuturor ca această dramă să fie cunoscută de toți. Celor care câștigau bani din traficul de imigranți le promisese că nu le va dezvălui identitatea, oferindu-le perspectiva publicității indirecte și, inevitabil, majorarea tarifelor pentru serviciile lor. Ca și cum tarifele nu ar fi fost și așa foarte mari; ca și cum imigranții ar fi putut apela la serviciile altora.

Bangkok-ul fusese destinația finală. Își începuse călătoria în Grecia, una dintre principalele țări de tranzit ale Europei, unde se documentase asupra tratamentului la care erau supuși imigranții și a felului în care ajungeau în Europa. Apoi trecuse prin Turcia, Damasc și Amman. În Siria și Iordania se aflau peste două milioane de refugiați irakieni. Opțiunile lor erau extrem de reduse; dacă reveneau în țară, deveneau „imigranți interni” – fără casă și fără posibilitatea de a începe o viață nouă. Din cele două milioane și jumătate de imigranți, foarte puțini își continuau drumul spre Europa. Printr-o multitudine de mijloace, cei mai mulți preferau, totuși, să tranziteze Turcia. Motiv pentru care și ea se întorsese în Turcia, însoțind o familie ca să observe fenomenul îndeaproape.

În momentul în care familia respectivă îi spusese cum credea că va trăi în Suedia, o podidise plânsul. Familia visa la un viitor luminos, cu servicii bănoase, cu școli bune pentru copii. Cu case și grădini și o societate care să-i întâmpine cu brațele deschise – așteptări care în cel mai bun caz puteau trece drept nerealiste.

— Suedia are nevoie de mână de lucru, îi spusese capul familiei cu multă convingere. De asta știm c-o să ne fie mai ușor când o să ajungem acolo.

Dar ea, ca toți cei care cunoșteau situația din interior, știa prea bine

că foarte puține dintre speranțele familiei vor fi împlinite și că nu peste mult timp familia se va trezi la realitate, îngrămădită într-un apartament minuscul dintr-un cartier mărginaș, așteptând la nesfârșit, pasivă și apatică, hotărârea unei Agenții de Imigrație care în ultimă instanță putea fi și negativă. Caz în care începea fuga adevărată. Fuga de deportare.

Îi telefonase tatălui ei acasă și îi spusese, printre lacrimi, că acum înțelegea ce anume îi frânsese inima când se implicase în această luptă disperată pentru reabilitarea condiției umane.

Și iat-o acum, într-unul dintre apartamentele sigure din Bangkok, fugind din calea unui dușman despre care nu știa nimic. Singurul lucru care o consola cât de cât era discuția pe care o avusese cu tatăl ei la telefon.

Gândindu-se retrospectiv la călătoria pe care o făcuse, își dădu seama că ultima etapă fusese cea care declanșase catastrofa abătută asupra ei. Se vorbea despre o nouă cale de a ajunge în Suedia din Irak, Siria și Iordania. Mici indicii, fără legătură între ele, nimeni nu confirma nimic. Dar ceea ce auzise se potrivea cu ce ajunsese și la urechile tatălui ei, în Suedia. Că pe scenă apăruse un nou operator, a cărui metodă presupunea un alt set de valori și sume mai mici de bani. Cineva care oferea o modalitate mai simplă de a ajunge în Europa, dacă promiteai să nu spui nimic despre aranjament înainte de plecare. Dar, desigur, oamenii din când în când mai scăpau câte ceva, motiv pentru care se și aflaseră aceste amănunte.

Noile rute treceau prin Bangkok sau Istanbul. Și întotdeauna cu avionul, niciodată pe uscat. Asta o pusese pe gânduri, fiindcă traficul de persoane pe calea aerului era mult mai riscant. Dar, pe de altă parte, noua rețea părea să accepte foarte puțini clienți. Niciuna dintre persoanele pe care le abordase nu cunoștea pe cineva care să fi plecat așa, totul se baza pe zvonuri. La Istanbul mai fusese de două ori, iar Bangkok-ul i se păruse locul potrivit în care să-și termine călătoria. De aceea, într-o ultimă încercare de a contacta pe cineva care lucra pentru noul operator, se dusese acolo. Se interesase ici și colo, dar fără niciun rezultat. Sau, cel puțin, fără rezultate de care să fie conștientă. Fapt care la fel de bine putea fi și răspunsul la ghicitoare: se apropiase prea mult, fără să-și dea seama.

Abia se ținea pe picioare de oboseală și era copleșită de durere. Luă un pix și o foaie de hârtie și se întinse pe patul din dormitor. Aerul era stătut, abia respirabil, iar căldura de afară era aproape de nesuportat. Corpul ei însă părea să se fi deconectat, refuzând să mai reacționeze. Se ghemui și închise ochii. Când era mică, acesta era trucul la care apela ca să scape de gândurile negre.

Protectorul ei, traficantul de ființe umane, rămăsese surprins să o revadă atât de curând.

— Am nevoie de ajutor, spusese ea și îl convinsese să o asculte.

Îi va da banii când se va întoarce în Suedia. Dar, când încercase să obțină detalii despre depozitele ei bancare și să transfere bani în Bangkok, banca o informase că toate conturile ei erau blocate, iar ea nu putea fi persoana despre care susținea că este. În consecință, plata trebuia să mai aștepte, lucru acceptat de protectorul ei. Poate că omul o vedea ca parte dintr-un proiect bănos, fiindcă îl încântase ideea de a o ajuta.

Cât despre ea, avea un singur gând – să ajungă acasă. Cu orice preț. Fiindcă, deși credea că această catastrofă care o lovise era legată de propriile ei cercetări, începea să creadă că situația era mult mai complicată. Adevărul putea fi mai aproape de ea și familia ei, mult mai personal.

Adormi brusc și se trezi când afară era din nou întuneric.

Iar coșmarul continuă.

STOCKHOLM

Îi aștepta în locul convenit, la câteva sute de metri de Glob. Uriașa minge de golf era luminată fabulos, iar el zâmbea cu toată gura. Inima îi bătea cu putere, iar adrenalina îl făcea să vadă totul extrem de clar în seara aceea. În sfârșit își atinsese ținta, călătoria se încheiase și acum putea să-și achite datoria. Ridică ochii spre cerul limpede, împânzit de stele, cu o senzație de ușurare aproape dureroasă. Mda, fericirea doare când e prea mare.

O mașină neagră, o marcă pe care nu o recunoscu, se opri lângă trotuar. Geamul se rulă în jos și o persoană din interior îi făcu semn să-și vâre geanta în portbagaj și să urce pe bancheta din spate, în dreapta. Se conformă imediat. Deschizând portiera, văzu că celălalt loc din spate era ocupat de femeia pe care o cunoscuse la autogară. Femeia privea înainte, impasibilă.

Trecură printr-un Stockholm rece, de iarnă, scăldat în lumina lunii. De data aceasta era aproape sigur că se îndreaptă spre nord. Prada era în geanta neagră, căptușită, din portbagaj. Aveau încredere în el din moment ce nu se deranjaseră să verifice dacă încearcă să-i tragă pe sfoară.

Acum însă încrederea era reciprocă, motiv pentru care nu simți nicio urmă de îngrijorare în timpul scurtei călătorii. Mașina ieși de pe șosea și intră în ceea ce părea a fi un fel de parc. În ciuda lunii, întunericul era prea dens ca să poată vedea ceva. I se spuse să coboare și coborî. Ca și cel care stătea lângă șofer. Era tipul cu fața desfigurată. Motorul continua să duduie.

Tipul îi arătă ce să facă, fără cuvinte; întinse un deget spre parc. Ali se uită în direcția indicată și i se păru că vede o siluetă, printre copaci. Cineva care îi făcea semn să se apropie. Silueta ieși din umbră. Era

blondul care vorbea araba.

Ali se întrebă de ce întâlnirea trebuia să aibă loc într-un parc pustiu, la miezul nopții. Poate că înțelegerea lor era prea secretă ca să fie discutată de față cu alții. Porni hotărât spre vorbitorul de limbă arabă. Tipul cu fața desfigurată îl urmă, la doi pași de el.

— Presupun că totul a mers bine, spuse blondul când Ali se apropie de el.

Apoi zâmbi, iar Ali îi zâmbi și el, larg.

— A mers extraordinar de bine, confirmă el cu nerăbdarea unui copilaș de cinci ani care vrea să-i impresioneze pe cei din jur.

— Ești un ochitor foarte bun. Alții ar fi dat greș cu o țintă care se mișca atât de iute.

Ali se simți foarte mândru.

— Ce să fac, am mulți ani de antrenament.

Blondul înclină din cap, mulțumit.

— Da, știu, de asta te-am și ales.

Blondul făcu o pauză, părând că nu știe cum să continue.

— Vino cu mine, zise el în cele din urmă, arătând cu capul spre pădure, unde, printre copaci, se vedea strălucind un lac.

Ali simți un junghi în inimă.

— Vino. Mai e un singur lucru de rezolvat.

Blondul zâmbi cu atâta căldură încât Ali se liniști pe loc.

— Când pot să-mi văd familia? întrebă el, luându-se după blond, spre poiană.

— Curând, foarte curând, răspunse blondul și se întoarse spre el.

O clipă mai târziu, răsună o împușcătură. Și călătoria lui Ali se încheie.

• LUNI, 3 MARTIE 2008

Pe coridor era mare vânzoleală când Fredrika Bergman sosi luni la serviciu. Ellen Lind îi zâmbi larg, chiar în fața biroului ei.

— Ce radioasă ești! Dormi mai bine acum?

Fredrika înclină din cap și îi întoarse zâmbetul, simțindu-se aproape stânjenită și neștiind de ce. Nu știa nici de ce dormea mai bine. Poate că efectul cinei în familie fusese mai profund decât se așteptase. Poate și cântatul la vioară îi fusese de ajutor. Acum, că începuse să cânte, nu se mai putea opri. Memoria era în degetele ei și, chiar dacă mai greșea, piesele veneau de la sine.

Prin comparație, Alex arăta de parcă nu ar fi dormit prea bine când, peste câteva minute, deschise ședința din Bârlog, recapitulând noutățile apărute în weekend.

Se duce la vale, se gândi Fredrika îngrijorată. Iar noi nu facem nimic să-l ajutăm.

Peder și Joar se așezaseră cât mai departe unul de celălalt și priveau fix înainte. Grupul își pierduse unitatea în doar câteva zile. Fredrika observă cu ușurare că, de data aceasta, conflictul nu se învârtea în jurul ei.

— Am verificat ce ne-a spus Ragnar Vinterman despre Erik Sundelius: avertismentele oficiale din partea Colegiului Medicilor și acuzația de omor prin imprudență. Sunt corecte, spuse Peder. Întrebarea e cât de importante sunt pentru cazul nostru.

— Trebuie să fie importante? întrebă Fredrika. Trebuie să conteze faptul că psihiatrul lui Jakob Ahlbin a tratat *alți* doi pacienți cu atâta neglijență încât aceștia s-au sinucis? Noi nici acum nu știm dacă Jakob s-a sinucis sau și-a omorât soția.

— Nu, zise Alex calm. Nu știm. Pe de altă parte, nu știm nici ce credem că s-a întâmplat.

Fredrika privi neîncrezătoare.

— M-am tot gândit la surorile Ahlbin, spuse ea. Și m-am întrebat dacă nu cumva am făcut greșeala de a separa cele două ciudățenii, dacă le pot numi astfel.

Ceilalți se uitară la ea nedumeriți, drept care Fredrika se grăbi să explice:

— Vorbim mereu de parcă elementele obscure din cazul ăsta n-ar avea nicio legătură între ele. Jakob Ahlbin pare să-și fi împușcat soția și apoi să se fi împușcat, dar noi tot nu credem că s-a întâmplat așa. Johanna Ahlbin pare să fi dispărut de pe fața pământului, dar noi nu suntem foarte siguri. Există și câteva lucruri care nu se potrivesc în ceea ce privește moartea Karolinei Ahlbin, dar nici aici nu putem pune punctul pe i.

Fredrika făcu o pauză ca să-și tragă sufletul.

— Dacă toate lucrurile astea se leagă?… Asta am vrut să spun.

Cu bărbia rezemată în palmă, Alex arăta cu zece ani mai în vârstă.

— Mda, făcu el. Sunt foarte sigur că nimeni de la masa asta nu și-a închipuit că lucrurile *nu* se leagă. Problema e că nu vedem *cum* se leagă. Tu ce crezi?

— Eu cred că nu Karolina a murit, răspunse Fredrika, foindu-se pe scaun. Știu că pare o nebunie.

— Dar a fost identificată chiar de sora ei, zise Peder, încruntându-se. Care s-a legitimat cu permisul de conducere.

— Cât de greu e să faci rost de un permis de conducere fals, dacă ai nevoie de așa ceva? întrebă Fredrika, retoric. Și care sunt șansele ca un medic să-și dea seama că nu e autentic? Karolina Ahlbin a fost identificată de o soră de care nu am reușit să dăm până acum. Iar dacă și Karolina e în viață, știm că nici pe ea n-am văzut-o. Asta e problema crucială, din punctul meu de vedere. De ce nu iau legătura cu noi dacă toată presa e plină de articole despre familia lor?

Nu răspunse nimeni. Văzuseră cu toții ziarele de dimineață – pline de articole care acopereau pagini întregi despre tragedia familiei Ahlbin. De data aceasta, jurnaliștii reușiseră să găsească și fotografii ale celor două fete.

„UNDE ESTE JOHANNA AHLBIN?”, titra unul dintre ziare, sugerând că și ei i se întâmplase ceva.

— Înțeleg ce vrei să spui și s-ar putea să ai dreptate, spuse Alex. Dar anomaliile astea ar putea avea explicații mai puțin dramatice. Karolina Ahlbin n-a luat legătura cu noi pentru simplul motiv că e moartă. Johanna nu a făcut-o fiindcă nu a aflat ce s-a întâmplat. Dar sunt de acord că, dacă nu apare până la mijlocul săptămânii, trebuie să luăm alte măsuri.

— Cu alte cuvinte, bănuiți că i s-a întâmplat și ei ceva? întrebă Joar.

— Fie i s-a întâmplat ceva, fie, așa cum spune Fredrika, are motivele ei să se ferească de poliție.

Alex se întoarse spre Fredrika.

— Să trecem la altceva. Cred că ai avut dreptate în privința conținutului *e-mail*-urilor și a faptului că Tony Svensson ar fi putut fi contactat de cel care a scris *e-mail*-urile care n-au fost trimise de pe computerul lui. Am vorbit cu procurorul și putem să-l interogăm din nou. Vreau să se ocupe Joar și Peder de asta.

Alex ridică ochii, în care se putea citi o furie abia stăpânită.

— Împreună, adăugă el. S-a înțeles?

Cei doi înclinară din cap.

— Fredrika o să se ocupe de biblioteca din Farsta, continuă Alex. Vreau să analizăm tot ce ține de moartea Karolinei. Să aflăm dacă s-a interesat cineva de cadavru; trebuie să fie înmormântat, nu? Poate că

a avut un amic despre care încă n-am auzit. Să luăm din nou legătura cu spitalul și să aflăm cât mai multe.

Fredrika aprobă din cap, mulțumită de felul în care gândea șeful.

Alex privi în jur confuz.

— Pe moment, cam asta e, zise el.

— Dar cum rămâne cu polițistul? obiectă Peder. Cel din Norrmalm, cunoștința lui Tony Svensson.

— De ăsta mă ocup eu, răspunse Alex. Ne întâlnim din nou aici după-amiază la patru.

Fură întrerupți de un ciocănit viguros. Un detectiv de la Departamentul de Anchete Penale vârî capul pe ușă.

— Tocmai am primit niște informații despre Muhammad Abdullah, cu care ați vorbit în Skärholmen săptămâna trecută, anunță el cu ochii la Alex.

— Zău? făcu Alex, deranjat de întrerupere.

— E mort, adăugă detectivul. Ieri a plecat în interes de afaceri și nu s-a mai întors. Soția lui a alertat poliția azi-noapte, dar abia dimineață s-a mișcat ceva. Muhammad Abdullah a fost găsit împușcat în cap, într-o mașină parcată nu departe de locuința lor.

Fredrika simți un amestec de durere și disperare. Omul se purtase frumos, fusese cooperant, chiar dacă viața îi era amenințată. Iar acum era mort.

Alex înghiți în sec.

— Ei, drăcia dracului, mormăi el.

— Și asta nu e tot, continuă detectivul. Ieri-seară, un tip care făcea jogging a dat peste un cadavru aruncat în lacul din Brunnsviken, unde se aleargă de-a lungul malului. Bărbatul n-a fost identificat, dar, după primele indicii, se pare că a fost împușcat cu aceeași armă ca și Muhammad Abdullah.

•

Alex avusese parte de o noapte lungă și chinuitoare, treaz lângă soția lui, așteptând să se facă ziuă. Gândul la Lena îl ardea ca un fier roșu. Își promisese că va încerca să aibă o discuție decisivă cu ea, dar nu fusese în stare să o facă. Sau nu avusese curajul.

Dacă e bolnavă, dacă are Alzheimer? se întrebă el posomorât. Ce mă fac?

Teama îl paraliza. Ar fi vrut ca Lena să-i spună ce s-a întâmplat, fiindcă el era prea slab ca să facă primul pas.

Fredrika intră în biroul lui ca o furtună, cu burta înainte. Era montată din nou, cu doar o lună până la soroc.

— Voiam să te anunț că mă duc la spital.

— Semn bun, remarcă Alex.

— Am sunat la biblioteca din Farsta. Cei de acolo au promis că mă sună și ei. N-au găsit informația pe computer, dar o caută în registrele

lor.

Un membru al echipei tehnice bătu la ușă, în spatele Fredrikăi.

— Intră, spuse Alex.

— Am descoperit ceva în timp ce verificam abonamentul de telefon al familiei Ahlbin.

— Ce anume?

— O cerere de desființare a abonamentului la telefonul fix, trimisă companiei Telia cu o săptămână înainte de crime, prin care familia Ahlbin solicită încheierea abonamentului începând cu ziua de marți, 26 februarie, adică ziua morții lor.

— Cine a semnat cererea? întrebă Alex.

— Jakob Ahlbin. Tot el a sunat și a anulat contractul pentru telefonul mobil în ziua în care a murit.

— Și mobilul soției?

Tehnicianul își drese vocea.

— Telefonul ei a fost activ până miercurea trecută, dimineața, când contractul a fost anulat. Nu știm de către cine.

— L-a folosit cineva?

Tehnicianul înclină din cap.

— De când îl avem aici, operatorul a înregistrat doar două apeluri către el; unul de la un număr neidentificat din Bangkok și unul de la un enoriaș care, evident, nu știa că e moartă.

— Bangkok? repetă Fredrika, surprinsă.

— Da.

— Așadar, și-a anulat abonamentul, zise Alex. De ce oare?

— Chiar el a făcut-o, interveni Fredrika.

— Chiar și așa, dacă el a făcut-o…

— Ceea ce e puțin probabil, continuă Fredrika. Mai curând a făcut-o aceeași persoană care a anulat și abonamentul Marjei, puțin mai târziu, nu?

— E foarte posibil să anulezi abonamentul altei persoane, zise tehnicianul. Singurele informații solicitate de companie, ca să fie sigură că cel care sună e abonatul, sunt simple: codul numeric personal și adresa.

Alex înclină din cap și se încruntă.

— Întrebarea e de ce a fost atât de importantă anularea abonamentelor, zise el iritat.

Tehnicianul se retrase în timp ce un om de serviciu trecea prin fața ușii. Fredrika îi făcu semn că poate intra în biroul ei.

Alex luă raportul despre cele două crime de noaptea trecută. Bărbatul găsit în lacul din Brunnsviken murise probabil doar cu o oră înainte de a fi descoperit de alergător. Ucigașul probabil nu-și închipuise că la miezul nopții mai poate alerga cineva prin parcul Haga și nici nu se așteptase ca omul să fie descoperit atât de curând.

Cât despre Muhammad Abdullah, acesta murise cu două ore înaintea celuilalt.

Aceeași armă, același făptaș, se gândi Alex. Deci un făptaș rătăcitor.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Fredrika spuse:

— Cred că e vorba de același făptaș în ambele cazuri.

Alex așteptă o clipă, apoi întrebă:

— Și legătura cu Jakob Ahlbin? Dacă există așa ceva.

— Da, trebuie să existe, replică Fredrika, gânditoare. Cred că amândoi trebuia reduși la tăcere, asta e legătura.

Alex făcu ochii mari.

— Dar de ce?

— Asta nu înțeleg, răspunse Fredrika frustrată. Muhammad Abdullah a recunoscut că era speriat și acum, privind în urmă, știam că avea și de ce. Pe de altă parte, și Jakob Ahlbin avea motiv să se teamă – întrebarea e dacă știa și de ce.

— Exact. Și de ce era Muhammad Abdullah atât de îngrozit? Fiindcă era convins că deținea informații periculoase și că, mai curând sau mai târziu, poliția îi va descoperi legăturile cu traficanții.

— Și a avut timp să-i transmită lui Jakob aceste informații periculoase despre noua rețea care se ocupă de traficul de imigranți.

— Unul dintre *e-mail*-uri îl avertiza pe Jakob să nu mai caute. Să însemne asta că Jakob căuta să obțină informații de care ar fi trebuit să se ferească?

— Așa se pare.

— Dar asta să fie legătura? întrebă Alex cu îndoială în glas. Pentru refugiați, existența unei variante mai ieftine și mai sigure era un mare avantaj. Așa nu mai trebuia să se lase pe mâna unor gangsteri.

— Ai dreptate. Ar fi nefiresc ca traficanții de refugiați să fie generoși și, în același timp, să ucidă vicari.

Omul de serviciu își termină treaba și îi făcu un semn prietenos Fredrikăi în timp ce trecea prin fața ușii lui Alex.

— Bărbatul care a fost călcat de mașină în fața universității! exclamă Fredrika în clipa următoare.

— Cel care a jefuit banca?

— Întocmai. Se prea poate ca și el să fi intrat în țară după metoda „nouă”, potrivit lui Muhammad, deci putem presupune că știa cum funcționează rețeaua. De aia a și fost ucis.

Alex privi nesigur.

— Și cel din parcul Haga?

— Nu știu, răspunse Fredrika simțind cum îi bate inima cu putere. Dar cred că e și acolo o legătură… Deocamdată nu-mi dau seama care anume.

Alex se ridică în picioare și se uită la ceas.

— Încerc să dau de polițistul din Norrmalm care îl cunoaște pe Tony

Svensson, spuse el hotărât. Să sperăm că până diseară Departamentul ne oferă noi amănunte despre crimele astea. Între timp, te rog să afli tot ce are legătură cu moartea Karolinei.

— Am înțeles, să trăiți, spuse Fredrika la fel de hotărâtă și sări de pe scaun cu o agilitate surprinzătoare.

Alex nu-și putu reține un zâmbet larg. Iat-o pe adevărata Fredrika Bergman.

•••

Pentru a doua oară, și la scurt timp, Tony Svensson fu supus unui nou interogatoriu. De data aceasta se dovedi mai puțin cooperant, privindu-i sfidător pe Peder Rydh și pe Joar Sahlin la intrarea acestora în sala de interogatorii.

— Am spus deja tot ce aveam de spus, tună el. Clar? Asta e tot!

Apoi se proțăpi pe scaun, își încrucișă brațele și se încruntă la ei.

Dincolo de această demonstrație de forță și aroganță, Peder desluși altceva: teamă. Și speră ca și nefericitul de Joar să-și dea seama de asta.

Peder era cât se poate de mulțumit de felul în care începuse săptămâna. Cel mai mult îi plăcea că lucrurile se precipitau, mai uita de necazuri. Ultimele evenimente însemnau și că se amână întâlnirea cu psihologul.

— Ne ocupăm de asta când avem timp, hotărâse Alex, promițându-i că o va suna chiar el pe Margareta Berlin, șefa de la Resurse Umane.

Și astfel Peder își putea concentra toată atenția asupra lui Tony Svensson.

— Mai avem doar câteva întrebări, zise el calm.

Tony Svensson continuă să-i privească furios.

— Nu mai spun nimic, șuieră el.

Nu-i adevărat, se gândi Peder sarcastic, vorbești nonstop.

— Ai vreun motiv deosebit? întrebă Joar.

A înțeles, se gândi Peder. Întrebarea e dacă o dă iar în bară.

— Motiv deosebit ca să ce? se răsti Tony Svensson.

Insul era, totuși, dispus să comunice – voia doar niște garanții.

— Ai vreun motiv deosebit să refuzi să discuți cu noi? întrebă Joar, accentuând fiecare cuvânt.

Nicio reacție. Tony Svensson tăcu mâlc.

— Eu cred că lucrurile au decurs cam așa, zise Joar aplecându-se peste masă. Data trecută ai fost destul de calm fiindcă știai că voiam să discutăm numai despre dintele pe care îl aveai împotriva lui Jakob Ahlbin. Și fiindcă știai că aici erai acoperit. Ultimele *e-mail*-uri n-au fost trimise de tine, fapt pe care, mai devreme sau mai târziu, tot îl aflam.

Joar se opri, încercând să-și dea seama după fața lui Tony dacă mergea la țintă.

— Dar de data asta ești speriat fiindcă, pe neașteptate, vrem să vorbim despre altceva și știi la fel de bine ca noi că sunt doar câteva subiecte care ne interesează.

Se lăsă din nou pe spătarul scaunului, semn că era rândul lui Tony să vorbească pentru a restabili echilibrul de putere din jurul acelei mese. Dar Tony nu spuse nimic, cu o figură greu de descifrat.

— Noi credem că ai fost acasă la Jakob Ahlbin fiindcă el se amesteca din nou în afacerile tale și mai credem că te-a trimis cineva acolo, spuse Peder liniștit. Și singurul lucru pe care vrem să-l știm este cine e acea persoană și ce anume trebuia să faci sau să spui.

Încercă să surprindă privirea lui Tony Svensson, trecându-și mâna peste masă ca și cum ar fi vrut să șteargă un fir de praf invizibil.

— Jakob Ahlbin și soția lui au fost împușcați în cap, continuă el pe un ton neutru, dar coborând vocea ca să-l facă să se relaxeze. Și mie, și colegului meu ne vine foarte greu să nu te bănuim că ai fost complice la crimă, asta dacă, bineînțeles, nu ne dai niște motive serioase ca să ne îndoim.

Tony Svensson refuză în continuare să vorbească, drept care avocatul îi atinse mâna discret. Tony își trase brațul repede.

La naiba, se gândi Peder. Au băgat frica în el și acum se teme mai mult de cei pentru care lucrează decât de închisoare.

— Ce-au spus că-ți vor face dacă începi să ciripești? întrebă Joar, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Peder. Te-au amenințat că-ți închid gura pentru totdeauna? Sau c-or să se mulțumească să-ți tragă o bătaie bună?

Tony Svensson rămase tăcut, dar Peder îl văzu cum scrâșnește din dinți.

— Am înțeles din dosarul tău că ai o fiică, riscă el o altă întrebare.

Și provocă o reacție foarte fizică.

— Să nu vă atingeți de ea! urlă Tony Svensson, sărind în picioare. Să nu vă atingeți de ea!

Joar și Peder înțepeniră pe scaunele lor.

— Te rog să stai jos, zise Joar cu blândețe.

Peder încercă să-l facă pe Tony să-l privească în ochi.

— Pe ea vor să ți-o ia? întrebă el. Pe ea vor să ți-o ia dacă ciripești?

Tony Svensson se lăsă să cadă pe scaun ca un balon spart. Nu se uită nici la unul, nici la celălalt, doar se sprijini cu coatele pe masă și își lăsă capul în mâini.

— Despre asta e vorba, Tony? întrebă Joar.

Și, în sfârșit, Tony Svensson înclină din cap drept răspuns.

Peder răsuflă ușurat.

— O putem ajuta, Tony, spuse el. Vă putem ajuta pe amândoi. Dacă ne spui tot ce știi.

— Ne puteți ajuta pe dracu, zise Tony răgușit. Cum puteți voi să ne

apărați de ei? N-aveți nicio șansă.

Peder și Joar schimbară o privire pentru prima oară de când începuse interogatoriul.

— Ba avem, îl contrazise Peder hotărât. Și încă foarte bine. Mult mai bine decât ai putea-o face tu.

Tony Svensson râse fără chef.

— Dacă puteți crede așa ceva, habar n-aveți despre ce e vorba, zise el printre dinții încleștați. Singura mea speranță de a supraviețui și a-mi proteja fiica e să nu vă spun nimic. Ați înțeles? Dacă vreți să mă salvați, lăsați-mă să plec de aici, cât mai repede.

Avocatul făcu o mișcare discretă, zgâriind podeaua cu scaunul.

— Vrem doar un nume, spuse Joar. Asta e tot – de rest ne ocupăm noi.

— Dacă vă dau numele, n-o să mai fie niciun „rest", tună Tony Svensson. Nu știu niciun nume. Știu doar o față hidoasă.

— E de ajuns și asta, zise Peder. Măcar îl poți identifica. Îți arătăm mai multe fotografii și, dacă-l recunoști…

Hohotul de râs, aspru, al lui Tony Svensson îl întrerupse brusc și ricoșă din pereții goi.

— Să mă uit la fotografii? spuse el posomorât. Voi, ăștia din poliție, habar n-aveți pe ce lume trăiți. Nu de unul ca mine aveți nevoie, amețiților.

Peder se aplecă spre el.

— Dar de cine avem nevoie? întrebă el încordat.

Tony Svensson strânse din buze.

— Nu mai scot o vorbă, mormăi el.

Peder șovăi.

— OK. Atunci spune-ne despre ce a trebuit să faci.

Tony Svensson asculta încordat.

— Dacă nu vrei să ne spui cine era persoana de contact, spune-ne cel puțin ce misiune ți-a dat.

Urmară câteva clipe de tăcere în care Tony Svensson se gândi la propunerea lui Peder.

— A trebuit să nu mai trimit *e-mail*-uri, spuse el în șoaptă. Floare la ureche, fiindcă, așa cum vă spuneam, lucrurile se rezolvau de la sine. Dar, pe urmă, mi-a mai cerut ceva… Să mă duc la vicar acasă, să sun la ușă și să-i dau un plic.

— Știi ce conținea plicul?

Tony Svensson clătină din cap. Arăta deznădăjduit acum.

— Nu, dar trebuia să i-l dau chiar în ziua aia.

— Și i l-ai dat chiar lui Jakob?

— Da. A rămas surprins când m-a văzut, pe urmă și-a dat seama că nu-i în legătură cu Ronny Berg.

Joar bătu ușor cu degetele în masă.

— A citit scrisoarea de față cu tine?

Tony zâmbi disprețuitor.

— Cam așa ceva. I-a sărit mustarul, mi-a spus să le spun celor care m-au trimis să se gândească de două ori înainte să-l amenințe. A spus și că, după ce plec, o să ardă scrisoarea.

— Cu ce te-ai ales după ce-ai făcut toate astea? întrebă Peder.

Tony Svensson îl privi drept în ochi.

— Cu viața. Și, dacă am noroc, dacă joc cum îmi cântă ei, și fata mea la fel.

— Deci te-au amenințat că-i fac rău dacă nu asculți ce-ți spun ei? întrebă Peder, de data aceasta cu blândețe în glas.

Tony Svensson înclină din cap, cu ochii plini de lacrimi. Joar părea concentrat; apoi se îndreptă de spate și își trase umerii înapoi.

— E în mâna lor, conchise el, aproape fascinat. Au luat-o ca garanție c-o să-ți îndeplinești misiunea.

Peder se uită de la Joar la Tony Svensson.

— Așa e? întrebă el.

— Așa e, răspunse Tony înnegurat. Și nu știu cum or să reacționeze când or să afle că am venit iar aici.

•

După ce încheiară interogatoriul, Peder și Joar spuseră că au nevoie de câteva minute ca să se consulte înainte să-i dea drumul acasă.

— Nu cred că blufează, zise Peder de îndată ce rămaseră singuri.

Ura nemăsurată pe care o simțea pentru colegul lui îi afecta judecata. Singurul lucru care îi mai atenua resentimentele era gândul la ceea ce se întâmplase în weekend, când fiul lui se îmbolnăvise, iar el petrecuse seara de sâmbătă și aproape toată duminica alături de Ylva.

— E important să fim împreună la nevoie, îi spusese el când Ylva se întorsese de la spital și îl găsise în bucătărie, unde pregătea cina pentru toți.

Ca și cum ar fi fost în continuare o familie. Ca și cum ar fi fost și acum împreună.

Ylva nu avusese nimic împotrivă și, pentru prima oară după atâta timp, petrecuseră o seară liniștită împreună. El o întrebase cum merge treaba la serviciu, ea răspunsese că merge mult mai bine. Peder se bucurase, dar nu fusese în stare să vorbească și despre el. Niciodată nu suportase să se simtă inferior față de ea și nici de data aceasta nu făcuse excepție.

Vocea lui Joar îl readuse brusc la realitate.

— Nici eu nu cred că blufează. Poate ar trebui să luăm în serios chestia asta cu amenințarea, dar…

— Dar ce?

— Nu sunt foarte sigur că fiica lui e ținută ostatică, așa cum

pretinde el.

— Eu sunt, zise Peder hotărât, fără să se gândească prea mult.

Ceea ce îl aduse din nou în avantaj pe Joar.

— Zău? Gândește-te mai bine, Peder. De ce să-și asume riscul – uriaș – de a-i lua fiica încă de la început? Dacă-i dau drumul, fata îi poate identifica pe toți. Ceea ce înseamnă că o să trebuiască s-o omoare și așa devin ucigași de copii. Mulți bandiți nu s-ar încumeta să facă așa ceva.

— Dar, la naiba, banda asta e departe de a fi normală.

— Adevărat. De asta și povestea lui Svensson pare mai greu de crezut. Indivizii ăștia sunt prea inteligenți ca să se răzbune pe un copil. Nu mă îndoiesc că l-au amenințat, dar până să-și pună amenințarea în practică e cale lungă.

— Cu alte cuvinte, Tony Svensson minte că fiica lui a fost răpită ca să nu-l mai presăm?

— Exact. Și să-l lăsăm în pace.

Peder cugetă câteva clipe.

— Nu prea pare a fi o opțiune… să-l lăsăm în pace.

— Aici ai dreptate, spuse Joar cu înverșunare. De asta propun să închei tu formalitățile cu cei doi, iar eu să urc la Departament și să-i conving pe cei de acolo să pună pe cineva să-l urmărească pe Tony când iese de aici. Bănuiesc c-o să se ducă direct acasă, la fata lui, ca să vadă dacă totul e în regulă. Pe urmă nu m-ar surprinde deloc dacă l-ar suna pe unul din tipii ăia ca să-l asigure că nu ne-a dat nicio informație importantă.

Preț de o clipă, Peder se simți relaxat. Telefonul lui Tony Svensson era deja ascultat. Poate că până la sfârșitul zilei vor avea numele câtorva dintre cei care îl amenințau.

•••

În ultima vreme, se întâmpla din ce în ce mai rar ca Spencer Lagergren și soția lui Eva să fie acasă la amiază și să ia prânzul împreună. Spencer habar nu avea ce anume o făcuse să propună un prânz în doi chiar în ziua aceea, dar știa că nu e deloc bine să nu-i facă pe plac.

În clipa în care deschise ușa îl întâmpină un amestec de mirosuri apetisante.

— Ai și început, remarcă el când intră în bucătărie.

— Bineînțeles, răspunse Eva. Decât să aștept până te întorci…

Spencer era conștient că relația cu Eva era un adevărat mister pentru iubita lui, Fredrika Bergman, și uneori avea chiar el această senzație. Turnura total absurdă pe care o luase relația, acum, că aștepta un copil de la altă femeie, era din ce în ce mai greu de controlat. Dar, desigur, îi fusese imposibil să nu-i spună Evei despre ea și despre schimbările ce aveau să se producă în viața lui. Aproape

chiar de la început începuseră amândoi să aibă relații extraconjugale, dar, în ultimă instanță, Spencer luase decizia să mențină legătura cu aceeași persoană ani de zile. Știa că asta o deranja pe soția lui, care niciodată nu-și prelungise prea mult propriile aventuri. Pe de altă parte, și pe el îl deranja că amanții ei fuseseră atât de numeroși. Și, uneori, atât de tineri. Nu că ar fi avut vreun motiv întemeiat ca să obiecteze împotriva felului în care își alegea ea partenerii.

— Ne vedem atât de rar în weekend, încât m-am gândit că n-ar fi rău să stăm puțin și împreună, măcar la prânz, spuse ea veselă.

Mielul la tavă și cartofii sfârâiau în cuptor, iar pe masa din bucătărie trona un bol plin cu salată. Spencer se întrebă dacă e bine să mănânce așa ceva. Oare Eva nu se purta cam ciudat?

— Văd că te-ai întrecut pe tine, zise el deschizând frigiderul ca să scoată o sticlă de vin.

— Dragul meu, mai trebuie și asta câteodată, replică Eva cu asprime în glas. Altfel o dai dracului de viață.

Spencer se încordă. În treizeci de ani de căsătorie, soția lui vorbise așa doar de cinci ori. Dar nu comentă.

— Nu ești de acord? întrebă ea pe un ton care nu admitea să o contrazici.

— Ba da, răspunse el repede, dar neconvingător, de parcă nu ar fi înțeles prea bine întrebarea.

Degetele ei lungi apucară strâns sticla de oțet balsamic. Absolut obligatoriu la salată.

— Cum a fost în weekend? întrebă ea trântind sticla pe masă.

Gestul ei îi fu de ajuns ca să priceapă că ceva nu e în regulă. Închise ușor frigiderul și se întoarse spre ea. Și o văzu de partea cealaltă a mesei.

Întotdeauna fusese frumoasă. Zveltă și elegantă. Trecerea anilor nu părea să o fi afectat. Părul des era pieptănat pe spate, aranjat simplu, clasic. Ca de obicei, o buclă scăpată de sub agrafă îi atârna pe față. Avea ochii mari, verzi, oceane în care pupilele semănau cu niște insule pustii. Pomeți înalți și buze pline. Cu alte cuvinte, era un temnicer cu vino-ncoa.

Spencer își înăbuși un oftat. Fiindcă, din nefericire, asta și era, de treizeci de ani. Temnicerul lui, crucea pe care trebuia să o poarte.

Îi întâlni privirea și tresări. Temnicerul lui plângea. Doamne sfinte, când plânsese ultima oară? În urmă cu cinci ani, când tatăl ei avusese un atac de cord? Tare ca piatra, trecuse de 85 de ani, și mult prea zdravăn pentru ca Spencer să spere într-o minune. Deși era o naivitate din partea lui să-și închipuie că moartea acelui diavol bătrân l-ar salva în vreun fel. Socrii care poposeau în iad se întorceau întotdeauna.

— Spencer, trebuie să mă informezi și pe mine, zise ea, calm. Nu mă poți lăsa pe dinafară.

Spencer se încruntă, gata să se apere.

— Dar nu ți-am ascuns nimic, niciodată. Ți-am spus despre Fredrika și despre copil.

Eva râse spart.

— Dumnezeule, Spencer, ai fost plecat aproape tot weekendul fără să-mi spui unde te duci.

Nu știam că-ți pasă, se gândi el obosit.

— Poate că așa pare, dar n-a fost în intenția mea, răspunse el și își drese glasul. Cum ți-am mai spus, Fredrika are probleme cu sarcina și…

— Și cum o să fie mai târziu? La asta te-ai gândit? Stai cu copilul o dată la două săptămâni, cum ți-ai planificat? Îl iei cu tine când ieșim la restaurant cu prietenii? Cum ai să-l prezinți?

Eva clătină din cap și deschise cuptorul ca să vadă în ce stadiu se află friptura.

— Parcă am mai vorbit despre asta, spuse Spencer cu glas pierit.

Eva închise cuptorul cu furie.

— Poate ai vorbit *tu*. Dar n-am vorbit *noi*… Dacă mai există *noi*.

Spencer dădu să spună ceva, dar Eva își îndreptă degetul arătător spre el, semn că trebuie să tacă.

— M-am resemnat cu faptul că și tu și eu simțim de mult timp nevoia să avem alți parteneri ca să nu ne luăm lumea în cap, șopti ea și trase adânc aer în piept. Dar să faci un copil cu altă femeie…

Eva își duse mâna la gură și, pentru prima oară în ultimii ani, Spencer simți nevoia să o ia în brațe.

— Cum am ajuns în situația asta, Spencer? întrebă ea plângând. Cum de ne-am împotmolit în relația asta în care niciunul nu e fericit și nu ne mai iubim?

Cuvintele ei îl izbiră în plin. Simți cum i se usucă gura.

Era clar că Eva habar nu avea ce făcuse tatăl ei.

Dar trebuie să-mi pese? gândi Spencer. Ce poate fi mai rău decât asta?

•••

Fredrika Bergman se strecură în spatele volanului și porni spre spitalul Danderyd. Cazul atinsese punctul de fierbere tot weekendul, iar acum, luni, pur și simplu explodase. La modul pozitiv. Încă două cadavre, unul legat direct de moartea reverendului Ahlbin și a soției lui. Un suspect care, în opinia lui Joar și a lui Peder, părea mai mult un martor-cheie. Un psihiatru care încerca să convingă poliția că pacientul lui nu-și luase viața, deși de-a lungul carierei greșise diagnosticul nu de puține ori. Și doi preoți, Sven Ljung și Ragnar Vinterman, care păreau să o cunoască pe Johanna Ahlbin, dar aveau păreri total opuse despre ea.

După ce vizitaseră familia Ljung, în weekend, Fredrika și Alex își

comparaseră notițele și ajunseseră la concluzia că Elsie fusese mai sinceră decât soțul ei. De exemplu, Sven nu scosese o vorbă despre dependența de droguri a fiului lor și despre faptul că prietena acestuia, Karolina Ahlbin, îi stătuse alături vreme de câțiva ani. De fapt, Alex îl sunase în aceeași zi ca să-l întrebe direct de ce ascunsese acest amănunt și primise următorul răspuns: „Fiindcă îmi este rușine că nu mi-am jucat rolul de părinte cum trebuie. Iar acum rușinea e și mai mare fiindcă, ascunzând adevărul, am împroșcat-o cu noroi și pe Karolina".

Fredrika aflase numele și adresa fiului lor, dar rămăsese dezamăgită când văzuse că, pe moment, băiatul era internat într-o clinică de dezintoxicare. Potrivit mamei lui, clinica se afla în afara Stockholm-ului, iar băiatul refuza să coopereze cu personalul, ca și orice contact cu exteriorul. După toate probabilitățile, ultima supradoză îi afectase creierul, dar medicii încă se contraziceau pe acest subiect. Date fiind împrejurările, Fredrika renunțase să-l mai considere un martor-cheie.

Spitalul Danderyd era cel la care urma să nască în primăvara aceea, motiv pentru care păși cu emoție înăuntru. Dar mirosul de spital o aduse repede cu picioarele pe pământ. Oare de ce interiorul acestor clădiri avea un miros atât de neplăcut? Era ca și cum moartea se furișase prin sistemul de ventilație și sufla în ceafa celor care intrau și ieșeau pe ușă.

Telefonul mobil o anunță că a primit un mesaj. Îl scoase din buzunar: mama o anunța că Spencer le făcuse o impresie plăcută.

Rușinată, strecură telefonul în buzunarul hainei. Mama ei nu era obligată să înțeleagă sau să accepte stilul ei de viață. Dar era frumos dacă o făcea. După weekend, totul părea mult mai simplu, dar și mult mai dificil. Părinții ei avuseseră dreptate să o întrebe cum se va descurca singură după nașterea copilului. Spencer o va sprijini financiar, desigur, dar Fredrika știa că va fi dezamăgită din punct de vedere practic și emoțional. Un bărbat de aproape 60 de ani, care era pentru prima oară tată, nu avea cum să-i ofere un cămin.

Fredrika vorbise deja la telefon cu Göran Ahlgren, medicul de gardă în ziua în care fusese adusă la spital Karolina Ahlbin. La ei în cabinet intra acum. Medicul era chipeș, constată Fredrika fără să vrea și se trezi că îi zâmbește un pic prea larg. Din nefericire, medicul îi zâmbi la fel și o măsură din cap până-n picioare cu ochii lui ageri, de un albastru închis. Fredrika estimă că are între 50 și 55 de ani.

— Karolina Ahlbin, spuse ea, încercând să-și ascundă cochetăria de la început cu un ton cât se poate de profesional. Erați aici când a fost adusă la Urgențe.

Medicul înclină din cap.

— Da. Dar mă tem că nu am alte informații față de cele pe care vi le-am dat la telefon.

— Între timp, au intervenit fapte noi care, într-un fel, complică situația, replică Fredrika, încruntându-se. Foarte multe persoane care au cunoscut-o pe Karolina ne-au asigurat că tânăra nu s-a atins niciodată de droguri.

Göran Ahlgren ridică mâinile.

— Îmi bazez opinia doar pe ce am văzut și am constatat, zise el împăciuitor. Tânăra era într-o stare deplorabilă, avea toate semnele unei dependențe îndelungate.

— Am înțeles, spuse Fredrika și își deschise geanta. Dar, ca să mă asigur…

Scoase două fotografii.

— Asta este femeia care a venit în ambulanță și s-a prezentat drept sora Karolinei Ahlbin?

— Da, confirmă Göran Ahlgren fără ezitare.

Ușurată, Fredrika băgă la loc fotografia Johannei Ahlbin.

— Și asta este femeia care a murit din cauza unei supradoze? întrebă ea arătând cealaltă fotografie. Identificată de sora ei drept Karolina Ahlbin?

Medicul luă fotografia în mână și se schimbă la față.

— Imposibil, mormăi el.

— Poftim? zise Fredrika, încercând să nu arate cât de nerăbdătoare era.

Göran Ahlgren clătină din cap.

— Nu, spuse el uluit. Mai bine zis, nu știu.

— Cum adică, nu știți? întrebă Fredrika cu asprime în glas, recuperând fotografia de la medic.

— Adică nu sunt sigur. Femeia din fotografie seamănă cu cea care a murit aici, dar…

Medicul oftă resemnat.

— Nu, nu este aceeași persoană, recunoscu el.

Fredrika strânse tare carnetul în mână.

— Sunteți sigur?

— Nu, trebuie să verific. Azi. E pentru prima oară când mi se întâmplă așa ceva. Am urmat toate procedurile, dar…

Fredrika îl întrerupse, nerăbdătoare și emoționată:

— Femeia avea vreo rană pe corp?

— Cum adică?

— Avea vreo rană care să indice o altă cauză a morții?

— Nu. Am citit raportul medicului patolog. Nu s-a constatat niciun fel de anomalie contrară patologiei normale a acestei femei.

— Patologie normală, repetă Fredrika simțind cum o trece un fior pe șira spinării. Dar cauza concretă a morții a fost o supradoză de heroină?

— Da, în termenii cei mai simpli.

— Și-a administrat-o singură, în apartamentul ei?

Göran Ahlgren o privi lung.

— Asta nu știu. Tot ce știu e că a venit aici cu ambulanța și că sora ei a găsit-o în apartament. Modalitatea în care a luat drogul nu a contat pentru tratamentul pe care i l-am aplicat aici.

Fredrika știa că așa stau lucrurile, dar polițiștii care fuseseră chemați la spital ar fi trebuit să se intereseze. Era treaba lor, nu a spitalului, să stabilească dacă nu cumva era vorba de o tentativă de omor. Oare cât de mult își dăduseră silința ca să cerceteze împrejurările în care murise Karolina?

— Se poate ca altcineva să-i fi administrat drogul? întrebă Fredrika nu foarte convinsă.

— Da, se poate, răspunse Göran Ahlgren. Dar de ce s-o facă?

Fiindcă trebuia să dispară.

Fredrika își dădu seama că deja pierduse prea mult timp.

— Vreau un test ADN al cadavrului Karolinei Ahlbin. Vreau să fiu absolut sigură că ea a fost cea care a murit aici în urmă cu zece zile.

— Se rezolvă, spuse medicul repede. Dar avem nevoie de o mostră de ADN ca să putem face comparația.

— Puteți începe comparându-i ADN-ul cu cel al părinților ei. Ceea ce nu ar trebui să fie prea greu: sunt toți sub același acoperiș.

•••

Uitându-se pe geam, în drum spre secția de poliție din cartierul Normalm, Alex Recht constată că avea parte de aceeași vreme câinoasă. Îl găsise ușor pe polițistul al cărui nume apăruse în ancheta legată de moartea lui Jakob și a Marjei Ahlbin. După câteva telefoane date superiorului acestuia, aflase că polițistul cu pricina tocmai încheia un raport la secție.

— Țineți-l acolo, spusese Alex. Vin imediat.

Erau doar câțiva pași de la sediul central până la secția din Normalm. Două clădiri perete în perete, cu un culoar între ele care înlesnea contactul dintre cele două lumi fără a ieși în stradă.

Lena îl sună ca să-l anunțe că se duce acasă, fiindcă nu îi este prea bine. Îngrijorat, Alex simți și un pic de iritare. Oare de ce în ultima vreme soția lui își făcuse un obicei din a-i spune unele lucruri și a păstra tăcerea asupra altora? Și ce naiba se întâmpla cu el? Să nu spună nimic, zile întregi.

Se strădui să-și alunge gândurile legate de Lena. Acum era altceva, acum trebuia să se concentreze pe obligațiile de serviciu.

Îl găsi pe Viggo Tuvesson în birou, aplecat asupra tastaturii computerului. Alex își drese vocea, tare, și bătu în tocul ușii. Viggo Tuvesson avu nevoie de o secundă ca să se întoarcă și, la vederea lui Alex, un zâmbet îi lumină fața, semn că tocmai dăduse cu ochii de un prieten vechi pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

— Alex Recht, exclamă el atât de tare încât Alex tresări, neobișnuit să-și audă numele întreg rostit cu atâta forță. Ce onoare!

Alex nu se putu abține să-l privească lung și să se întrebe cu ce greșise de fusese desfigurat în halul acela. Cicatricea pornea de la buza de sus spre nas, care era îndoit.

Doamne sfinte, se gândi Alex. Medicii ăia nu puteau să-l îndrepte cum trebuie?

Alex se așeză obosit pe scaunul din fața lui Viggo Tuvesson. Picior peste picior, sprijinindu-și bărbia în mână, era clar că mai tânărul lui coleg ținea să controleze discuția încă de la început, chiar dacă Alex era superior în grad.

Alex tuși din nou, încercând să înfrunte ochii aceia triști, dar plini de energie, care pur și simplu îl fascinau. Ca niște ochi de monstru.

— Ai fost și dumneata la apartamentul lui Jakob și Marja Ahlbin când cei doi au fost găsiți morți, zise el pe un ton autoritar, ca să-i dea de înțeles că el e cel care pune întrebările.

— Da, răspunse Viggo Tuvesson, calm.

— I-ai cunoscut pe cei doi în timpul vieții?

Întrebarea păru să-l prindă pe Viggo Tuvesson cu garda jos. Calmul făcu loc surprizei.

— Nu-mi amintesc.

— Nu i-ai întâlnit deloc? În alte împrejurări, desigur.

— Citisem în ziare despre reverendul Ahlbin, răspunse Viggo Tuvesson rar. Dar, cum spuneam, nu l-am cunoscut personal.

— Mda, cum spuneai, replică Alex la fel de rar.

Viggo Tuvesson își schimbă poziția, lovindu-se cu genunchiul de masă. Se strâmbă de durere.

— Am auzit că grupul dumneavoastră se ocupă de caz, zise el.

— Da, de asta și sunt aici.

— Vă ajut cu toată plăcerea, spuse Viggo, schițându-și din nou zâmbetul straniu.

— Suntem foarte recunoscători, zise Alex mult prea nonșalant. Tony Svensson. Îl cunoști?

Viggo înclină din cap.

— Dacă vă referiți la Tony Svensson care face parte din organizația Fiii Poporului, da, îl cunosc.

— Poți să-mi spui cum l-ai cunoscut?

— O parte din afaceri și le face aici, pe parcela mea. Așa ne-am intersectat.

— Ce fel de afaceri?

Viggo Tuvesson râse scurt.

— L-am bănuit că vinde alcool minorilor, la Odenplan, dar n-am reușit să dovedim nimic.

Alex își aminti vag că auzise de cazul cu pricina.

— L-ai interogat?

— Bineînțeles, dar n-a scos o vorbă. Și ne-a cam tratat de sus. Un tip foarte isteț. Cunoaște bine legile. Știe, ca să zic așa, care sunt portițele.

Cum a făcut cu *e-mail*-urile, se gândi Alex. A știut exact cum să le formuleze ca să nu poată fi luate drept amenințări.

— Când a fost asta?

Viggo Tuvesson ridică din umeri.

— Nu-mi mai aduc aminte, dar, dacă vreți, pot să verific. Să fie un an de atunci.

— Și de atunci? Ai mai vorbit cu el?

Se priviră din nou, încercând să-și ghicească intențiile ascunse.

— Da. M-a sunat de câteva ori la birou.

— În ce problemă, dacă nu sunt prea indiscret?

— Voia să-l dea în gât pe un fost membru al rețelei lui, un tip care avea de gând să comită un jaf de unul singur. Evident, chestia asta nu i-a căzut deloc bine lui Tony.

Viggo Tuvesson stătea cu mâinile pe genunchi.

— Bănuiesc că Tony Svensson e implicat și el în cazul Ahlbin.

— Exact, spuse Alex. De asta am vrut să verific dacă îl ai cu ceva la mână.

Un pretext cusut cu ață albă. Era clar ca lumina zilei că Alex venise aici ca să afle ce fel de legătură era între Viggo Tuvesson și Tony Svensson. Dar Viggo nu comentă.

— Promit să vă caut dacă apare ceva nou. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar, pe moment, n-am cum să vă dau și alte informații.

— Se mai întâmplă, zise Alex ridicându-se în picioare. Mulțumesc, oricum.

Dădu mâna cu Viggo Tuvesson și se îndreptă spre liftul care avea să-l ducă înapoi, pe culoar. Nu numai că era dezamăgit de ce-i spusese Viggo. Potrivit lui Ronny Berg, când discutase cu Peder, Jakob Ahlbin informase poliția despre jaful care se punea la cale, nu Tony Svensson. Numele lui Viggo nici nu apărea în contextul acela.

Alex își scoase telefonul și îl sună pe Peder.

— Cum vă descurcați? L-ați lăsat să plece pe Tony Svensson, sau mai pot să-l întreb ceva?

•••

După ce Fredrika se întoarse de la spital, Alex hotărî ca împreună să-i facă o vizită văduvei lui Muhammad Abdullah, în Skärholmen.

— Crezi că vrea să ne vadă? întrebă Fredrika, neliniștită. S-ar putea să dea vina pe noi pentru moartea soțului ei.

— Cred, totuși, că așa se cuvine. Și mă bucur că mergi cu mine, fiindcă ai mai fost acolo.

Pentru a doua oară în decurs de câteva zile, porniră spre Skärholmen. Alex simțea deja presiunea timpului.

— Bună ideea cu ADN-ul, remarcă el. Când primim rezultatul preliminar?

— Până diseară ar trebui să aflăm dacă femeia moartă se înrudea cu Jakob și Marja Ahlbin. Ceea ce ar fi suficient. Dacă nu, trebuie să găsim o probă din ADN-ul Karolinei în apartamentul ei, ca să-l compare cu ce au ei acolo. Dar sunt aproape sigură că testele o să demonstreze că moarta nu era Karolina.

— Asta o să creeze mare deranj, mormăi Alex.

— I-am găsit pe polițiștii care s-au dus la spital ca să constate moartea Karolinei. N-au avut niciun motiv să se îndoiască de declarația surorii ei, motiv pentru care au vorbit doar cu personalul de la Urgențe și cu echipajul ambulanței. Dat fiind că autopsia n-a scos la iveală nimic neobișnuit, au considerat că totul e în regulă.

O concluzie în multe privințe extrem de discutabilă, cum prea bine știau Alex și Fredrika. Cei doi erau exasperați că un detaliu atât de important fusese trecut cu vederea. De atâția oameni.

— Trebuie să comunicăm presei semnalmentele celor două, zise Fredrika referindu-se la Karolina și Johanna Ahlbin. Știm că Johanna a venit cu femeia în ambulanță și, dacă intenționat a declarat că străina era sora ei, o să trebuiască să dea o grămadă de explicații.

Alex zâmbi.

— Și ce justificare avem ca să comunicăm semnalmentele Karolinei?

Fredrika izbucni în râs.

— Trebuie să ne facem griji în privința ei?

Alex se trezi că râde și el. Atât timp cât între Peder și Joar existau fricțiuni și atât timp cât Fredrika părea stabilă și destul de odihnită, prefera compania ei, nu a celor doi. Poate că doar își imagina, dar sarcina ei adusese un fel de armonie între ei. Sau poate că Fredrika avea prea multe pe cap ca să-și mai arate colții la serviciu.

Auzi cum îi sună telefonul. Era Peder.

— Tony Svensson s-a ambalat bine când i-am spus ce-am aflat, zise el dintr-o suflare. A spus că n-a sunat pe niciun polițai ca să-l dea în gât pe Ronny Berg.

— Și l-ai crezut? întrebă Alex stând ca pe ace.

— Bineînțeles. Dar asta nu înseamnă că n-au comunicat din alte motive.

— De comunicat, au comunicat. I-ai pomenit de Viggo Tuvesson? L-ai întrebat dacă-l cunoaște?

— Nu. M-am gândit că, pe moment, nu e nevoie să dezvăluim numele când știm că cineva îl amenință pe Tony, dar nu știm ce învârte Viggo ăsta. L-am întrebat numai dacă are legături cu poliția municipală și mi-a zis că nu. Nici în cartierul Norrmalm, nici în altă parte.

— Excelent. Excelent, spuse Alex, închise telefonul și se întoarse

spre Fredrika. La naiba. Până la urmă, se pare că polițistul ăsta e băgat în ceva necurat.

•

Fredrika avusese dreptate: soția lui Muhammad Abdullah nu se arătă deloc entuziasmată de vizita lor. De data aceasta nu-i mai servi nici cu ceai, nici cu fursecuri, unde mai pui că apartamentul era plin de oameni. Fredrika avu nevoie de câteva minute de diplomație ca să o convingă să stea de vorbă cu ei, în bucătărie, doar ei trei.

Limbajul ei corporal nu exprima decât neîncredere și animozitate când se așeză la masa din bucătărie. Fredrika își dădu seama că plânsese, dar femeia își păstră cumpătul pe toată durata discuției.

— I-am spus să aibă grijă, să nu vă spună nimic, zice ea cu o voce tremurată. Dar nu m-a ascultat.

— De ce trebuia să aibă grijă? întrebă Fredrika, prudentă.

— Fiindcă Yusuf n-a mai ajuns aici, răspunse ea, referindu-se probabil la insul călcat de mașină la universitate. L-am tot așteptat, dar n-a dat niciun semn de viață. Pe urmă am simțit, pur și simplu am simțit că ceva nu-i în regulă cu așa-zisa rețea care l-a ajutat să ajungă aici.

— Soțul dumneavoastră cunoștea mai multe persoane care se ocupau cu așa ceva, nu? întrebă Alex cu blândețe în glas.

— Da, dar nu făcea parte din organizație, răspunse femeia pe un ton hotărât. Ar fi fost prea riscant.

— A vorbit cu vreuna din aceste persoane despre noua rețea? întrebă Fredrika.

Văduva clătină din cap.

— Nu. Niciodată. Yusuf ne-a spus că trebuie să păstrăm secretul. De aceea ne-am speriat când a dispărut.

— Dumneavoastră sau soțul dumneavoastră ați primit vreo amenințare? întrebă Alex.

— Nu, răspunse văduva aproape în șoaptă. Din câte știu eu.

Alex căzu pe gânduri. Jakob Ahlbin primise amenințări înainte de a fi ucis. Poate că, într-adevăr, cineva încercase să negocieze cu el. Dar Muhammad Abdullah fusese împușcat în plină stradă, fără avertisment.

— M-am uitat peste *e-mail*-urile și scrisorile soțului meu. N-am găsit nimic.

— V-ați uitat și peste SMS-uri?

Femeia clătină din cap.

— Avea telefonul la el când a ieșit și de atunci nu l-am mai văzut.

Ciudat, se gândiră în același timp Fredrika și Alex, fiindcă poliția nu găsise niciun telefon asupra cadavrului lui Muhammad Abdullah.

— De ce a ieșit aseară? întrebă Fredrika.

— Muhammad a primit un telefon. În timp ce ne uitam la televizor.

Convorbirea a durat vreo treizeci de secunde, pe urmă soțul meu a spus că trebuie să iasă fiindcă a intervenit ceva.

— V-a spus cine a sunat?

— Nu, dar nu era ceva neobișnuit. Din când în când, îl mai sunau cunoscuți de-ai lui și trebuia să iasă ca să rezolve câte ceva. Niciodată nu l-am întrebat ce și cum. De dragul copiilor, mi s-a părut că e mai bine să fie implicat doar unul dintre noi.

Fredrika o înțelegea prea bine. Dar dispariția telefonului le îngreuna mult ancheta. Dacă l-ar fi găsit, ar fi putut verifica cine îl suna pe Muhammad și pe cine suna acesta sau dacă SMS-urile conțineau și amenințări.

— Și când v-ați dat seama că ceva nu e în regulă?

— După câteva ore. De obicei, nu întârzia atât de mult când ieșea să stea de vorbă cu cineva.

— Și atunci ați sunat la poliție?

— Da, dar mi s-a spus că soțul meu nu lipsea de prea mult timp pentru ca poliția să ia vreo măsură. Așa că, după ora zece, am ieșit să văd dacă plecase cu mașina sau pe jos…

Femeia nu reuși să-și încheie fraza și înghiți în sec, de câteva ori.

— Și nu l-ați găsit? întrebă Fredrika, blând.

Văduva clătină din cap.

— Cred că am ieșit tocmai când era ucis.

Apoi cuvintele ei aproape că îi răniră pe cei doi:

— Am fost acolo unde l-au găsit. Zăcea cu fața în zăpadă. Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că răcește dacă mai stă așa.

Ochii negri ai femeii străluceau de lacrimi. Dar lacrimile rămaseră la locul lor. Durerea avea atâtea fețe și se exprima în atâtea feluri… Uneori chiar te făcea mai frumos.

•

Peder Rydh trecu de mai multe ori peste notițele luate la ultimul interogatoriu al lui Tony Svensson. Gândurile i se învălmășeau în minte ca niște musafiri care se vânzolesc prin casă.

Era neîndoielnic că Tony Svensson și organizația Fiii Poporului avuseseră un conflict major cu Jakob Ahlbin. Și era la fel de clar că acest conflict se rezolvase și că persoana aflată în dispută cu Jakob Ahlbin, înainte de moartea acestuia, era Ronny Berg, aflat acum în închisoarea din Kronoberg. Dar Ronny Berg avea alibi pentru momentul în care fuseseră comise cele două crime, ceea ce însemna că, dacă, totuși, se afla în spatele lor, angajase pe cineva ca să le comită. Ceea ce nu părea foarte plauzibil.

Pe de altă parte, trebuia să ia în considerare și anomaliile din jurul morții Karolinei Ahlbin, motivul care ar fi provocat disperarea tatălui ei. Ce naiba să mai facă dacă se dovedea că nu Karolina fusese cea care murise?

Peder își frământă creierii. Grupul lor avansase câteva ipoteze de lucru. De exemplu, faptul că amenințările trimise lui Jakob Ahlbin de pe contul organizației Fiilor Poporului, de pe alte computere decât cel al lui Tony Svensson, erau direct legate de moartea reverendului.

Dar oare acesta era adevărul? se întrebă Peder. Poate era doar un raționament greșit.

Al treilea, dacă așa stăteau lucrurile. Nu era vorba de sinucidere, nu erau de vină Tony Svensson și organizația Fiii Poporului. Și poate nici misteriosul autor al *e-mail*-urilor.

Dar nu avea sens. Toate lucrurile acestea se legau, chiar dacă pe moment Peder nu-și dădea seama cum anume.

Fredrika le atrăsese atenția colegilor săi asupra faptului că misteriosul autor al *e-mail*-urilor părea să cunoască Biblia, îndeajuns ca să se folosească de anumite aluzii care să-l provoace pe Jakob.

Deci putea fi cineva din cadrul Bisericii?

Peder simți un gol în stomac. Și cum rămânea cu insul călcat de mașină în fața universității care acum, după uciderea lui Muhammad Abdullah, era și el legat, chiar dacă subtil, de cazul Ahlbin? El ce rol juca?

Alex le spusese lui Peder și Joar despre ultima teorie a Fredrikăi, anume că victimele erau reduse la tăcere ca să nu dezvăluie un secret extrem de important. Un motiv clasic, dar Peder nu înțelegea nici în ruptul capului ce secret putea fi atât de important ca să ducă la uciderea mai multor oameni.

Se hotărî să recapituleze toate datele problemei. Îl auzi pe Joar pe coridor. Vorbea cu cineva foarte apropiat, după tonul cald al vocii. Peder își lipi degetele de tâmple, încercând să-și țină gândurile în frâu. Dacă se gândea la Pia Nordh acum, nu mai ajungea la nicio concluzie. Se concentră asupra notițelor luate la interogatoriul lui Tony Svensson.

Și imediat îi săriră în ochi cuvintele: „Nu de unul ca mine aveți nevoie, amețiților". Răspunsul lui Tony la propunerea lui Peder și Joar de a se uita la câteva fotografii ca să recunoască persoana care l-a silit să participe la conspirația împotriva lui Jakob Ahlbin. La ce se referise? Simți cum i se iutește pulsul. Tony dădea de înțeles că poliția nu avea fotografia persoanei respective fiindcă aceasta nu era un infractor cunoscut, spre deosebire de Tony. Cuvintele „nu de unul ca mine" căpătau un alt înțeles dacă îți lăsai imaginația în voie. Nu de unul ca mine… ci de unul ca voi. La asta făcea aluzie? Așadar, în cazul acesta era amestecat și un polițist.

Și mai mulți preoți.

Era greu să se gândească la alte categorii de persoane care să aibă mai puțin în comun cu Tony Svensson decât cele două.

Peder accesă pe computerul lui listele cu convorbirile telefonice.

Într-adevăr, Tony Svensson îl sunase pe Viggo Tuvesson, de trei ori, dar Viggo nu îl sunase niciodată. Cel puțin, nu de pe telefonul lui. În plus, toate cele trei apeluri fuseseră făcute după ce Tony Svensson încetase să-i mai trimită *e-mail*-uri lui Jakob Ahlbin, altcineva luându-i locul. Peder accesă alte liste, de data aceasta cu absolut toate convorbirile telefonice ale lui Tony Svensson. Se poate să fi fost sunat de la alt număr în perioada de grație pe care o puteau lega de Viggo Tuvesson?

Administratorul grupului făcuse o treabă extraordinară identificând numerele cele mai frecvente. Dar erau o mulțime de apeluri de la telefoane mobile, neînregistrate, cu cartelă, motiv pentru care proprietarii sau cei care le foloseau erau imposibil de stabilit. În ultima lună, Tony Svensson fusese sunat de la cincisprezece astfel de numere. Poate că unul dintre ele aparținea bărbatului – sau femeii – care îl abordase și îl silise să joace un rol dublu… Poate un polițist sau poate un vicar. Cineva care nu era ca Tony Svensson.

Peder închise fișierul Excel cu numerele de telefon. Va trebui să o ia de la capăt, dintr-o altă perspectivă. În clipa aceea, Joar bătu la ușă. Peder nu spuse nimic, doar îl privi cât mai crunt.

— Au sunat cei de la filaj, spuse Joar scurt. Am avut dreptate: fiica lui Tony Svensson e liberă ca pasărea cerului. Tony s-a dus direct la școala la care învață ea.

— Foarte bine, zise Peder la fel de scurt.

— Și a dat două telefoane cât a fost cu fiica lui.

Peder așteptă încordat.

— Unul fostei soții, mama fetei, celălalt unei persoane cu un mobil neînregistrat.

Peder oftă. Ceea ce era de așteptat.

— Dar cel puțin am stabilit cu aproximație unde se afla deținătorul telefonului când a primit apelul, iar după lista cu toate apelurile telefonice efectuate de respectivul am dedus unde a petrecut ziua de azi.

— Unde? întrebă Peder, fremătând de nerăbdare.

— Aici, în Kungsholmen. În zona sau chiar în blocul Kronoberg.

— În secția de poliție Norrmalm, de exemplu?

Joar zâmbi.

— E greu de spus, dar poate chiar acolo.

•

Pe drumul de întoarcere dinspre Skärholmen, Fredrika Bergman avu o idee.

— N-am putea să mergem la Ekerö ca să aruncăm o privire prin casa fetelor?

— De ce? întrebă Alex surprins.

— Fiindcă eu încă n-am văzut-o, răspunse Fredrika simplu. Cred că

m-ar ajuta să le înțeleg mai bine pe Karolina și pe Johanna.

— Cu alte cuvinte, ești sigură că amândouă sunt implicate în uciderea părinților?

Fredrika își puse mâinile pe burtă.

— Poate.

Alex îi telefonă procurorului și obținu permisiunea de a intra în casă, drept care trecură întâi pe la sediu ca să ia cheia casei pe care, între timp, băieții de la echipa tehnică o multiplicaseră. O jumătate de oră mai târziu, opriră mașina în fața casei.

Alex se încruntă când coborâră din mașină.

— A mai fost cineva aici, zise el arătând spre urmele de roți din zăpada care tocmai începea să se topească.

— Nu sunt urmele lăsate de tine când ai fost aici?

— Nu, sunt de la o altfel de mașină, răspunse Alex și începu să fotografieze urmele cu telefonul mobil.

Fredrika privi în jur, inspirând aerul rece și bucurându-se de liniște.

— Ce loc frumos, exclamă ea.

— Era și mai frumos înainte, spuse Alex băgând telefonul în buzunar. Acolo era o poiană, adăugă el arătând dincolo de casă. Dar, desigur, consiliul local a vândut-o unor dezvoltatori imobiliari.

— O poiană, repetă Fredrika și privi visătoare. Ce atmosferă idilică trebuie să fi fost să-ți petreci copilăria aici.

Alex se apropie de casă. Zăpada era tare pe alocuri. Lacătul scrâșni când întoarse cheia în el și ușa se deschise cu un scârțâit timid.

— Hai, intră, zise Alex lăsând-o pe Fredrika prima.

Ca întotdeauna, era fascinant să pătrunzi într-o casă străină. Fredrika participase la mai multe percheziții și adesea încercase să-și închipuie ce fel de oameni trăiau acolo. Dacă erau fericiți sau nefericiți, săraci sau bogați. Din păcate, motivul prezenței poliției acolo era adesea mult prea evident. Interiorul semnala nefericirea sau izolarea socială, iar stratul gros de praf domnea peste tot.

Casa surorilor Ahlbin nu făcea parte din această categorie. Era plăcută, primitoare, chiar dacă era doar o casă de vacanță. Alex se duse direct în bucătărie, iar Fredrika trecu dintr-o cameră într-alta, mai întâi la parter, apoi la etaj. Paturile erau făcute, dar sub cuverturile groase cearșafurile miroseau a umezeală. Garderobele erau goale, cu excepția unor articole de îmbrăcăminte de stradă, toate pe măsura lui Jakob Ahlbin. Camerele erau mobilate cu gust, atât cât trebuie, și aveau personalitate. Privirea Fredrikăi fu atrasă de o floare presată, în ramă, agățată de perete. Se apropie de ea ca să o vadă mai bine. O margaretă, atât de veche și de fragilă încât dădea impresia că se va dezintegra dintr-o clipă într-alta. Singură pe un perete gol.

Oare de ce? se întrebă Fredrika, trecând în cealaltă cameră.

Se uită la toate fotografiile de familie expuse pe pereți sau pe

scrinuri, la toate jucăriile și încălțările de copii care trebuie să fi aparținut fetelor când erau mici. Ca și colegii ei, remarcă dispariția Johannei Ahlbin din fotografii. În unele apărea, în altele nu.

Să fie ceva simbolic? se gândi Fredrika. Să fi devenit Johanna un membru mai puțin important al familiei? Dacă da, de ce? Sau tocmai ea se rupsese de familie?

Fredrika se apucă să examineze fotografiile în mod sistematic. Mai întâi pe cele de la etaj, apoi pe cele de la parter. Le scoase din rame și verifică dacă nu aveau vreo dată sau vreo însemnare pe spate. Constată cu satisfacție că persoana care le înrămase fusese foarte metodică, scriind aproape pe fiecare.

„Jakob, Marja, Karolina și Johanna, toamna lui ’85”.

„Jakob și Johanna pregătind șalupa pentru iarnă, ’89”.

„Marja și Karolina când a înghețat fântâna, ’86”.

Fredrika era atât de absorbită de fotografii încât nu auzi când Alex se apropie de ea.

— Ce faci? întrebă el, făcând-o să tresară.

— Uite, spuse ea ridicând o fotografie. Cineva le-a datat pe toate.

Alex îi urmări fascinat degetele lungi, fragile, în timp ce Fredrika desfăcea în tăcere ramă după ramă. După ce termină, ar fi fost imposibil să-ți dai seama că cineva luase fotografiile de pe pereți, le scosese din rame și le pusese la loc, exact cum erau la început.

— În 1992 se schimbă ceva, zise ea cu multă convingere, plesnind din palme ca să scape de praf.

Apoi arătă spre o fotografie.

— Aici. Familia sărbătorește solstițiul de vară, în 1992. Se pare că a fost ultimul solstițiu care i-a găsit împreună aici.

Fredrika arătă spre șirul de fotografii din rândul de sus.

— Au fost aici în fiecare an după nașterea Karolinei. Doar ei, se pare, nimeni altcineva. Doar Jakob, Marja și fetele.

Alex desprinse fotografia din 1992 și o privi gânditor.

— După Elsie și Sven Ljung, cam atunci Jakob a renunțat să mai ascundă refugiați, zise el.

— Întocmai. Dar nu ne-au spus și de ce.

— Nu, zise Alex și puse fotografia la loc.

Colega lui însărcinată ridică iar degetul magic și arătă spre altă fotografie.

— Aici e cealaltă, pe care a menționat-o Elsie.

Alex se uită la fotografie.

— Este ultima în care apare Johanna, a fost făcută în 2004. Datele se potrivesc. Un grătar în grădină.

— Ce s-a întâmplat în 2004?

— Atunci a început Jakob Ahlbin să spună că ar vrea să ascundă din nou refugiați. Fapt care se pare că a deranjat-o mult pe Johanna. Apoi

Sven și Jakob s-au certat fiindcă Sven a propus ca Jakob să scoată ceva bani din asta.

— Dumnezeule, mormăi Alex. Să profiți de pe urma nefericirii oamenilor, cum de i-o fi venit așa o idee?

Podeaua din pin scârțâia la fiecare pas pe care îl făceau de-a lungul peretelui.

— Atunci a început totul, când a ascuns refugiați în subsol, spuse Alex simțind un nod în gât. Dar nu-mi imaginez cum.

Fredrika se înfioră.

— Trebuie neapărat s-o găsim pe Johanna Ahlbin, zise ea. Simt că am intrat în criză de timp.

— Și eu la fel. Ca și cum am fi aproape de un dezastru și nu putem mișca nici măcar un deget ca să-l evităm.

Fredrika își încheie nasturii la palton pe care îi descheiase în timp ce colindase prin casă.

— Dar cel puțin acum știm când a început totul, spuse ea. Aici s-au certat membrii familiei Ahlbin și tot aici a venit cineva ca să ia arma crimei. Totul a început aici, în 1992.

•••

Se înserа când Alex și Fredrika ajunseră înapoi la Kungsholmen. Alex își spunea mereu ce absurd era ca ziua să se termine atât de repede, în mijlocul după-amiezii, în multe luni ale anului. Și să nu se întunece de-a binelea în timpul verii. La latitudinea asta nu era niciun fel de moderație.

Își convocă grupul pentru o ședință-fulger înainte de a pleca toți acasă. Fredrika se văzu nevoită să iasă din sală, ca să răspundă la telefon.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să încep prin a declara defunctă pista cu extremistul de dreapta, zise el.

Nimeni nu obiectă.

— Singurul lucru pe care l-am aflat despre extremiști și amenințările venite din partea lui Tony Svensson și a Fiilor Poporului e că au atras atenția altcuiva, o persoană care s-a folosit de conflictul dintre Fiii Poporului și Jakob Ahlbin ca să-și ascundă crimele, conchise Alex.

Dădu să mai spună ceva, dar ușa se izbi de perete și Fredrika intră cu o privire triumfătoare.

— Hai, spune-ne, o îndemnă Alex.

Peder îi oferi un scaun, dorind ca Fredrika să stea lângă el, și nu lângă Joar. Joar se strâmbă, iar Alex își înăbuși un oftat.

— O simplă analiză a sângelui a demonstrat că femeia, dependenta de droguri, nu se înrudește nici cu Marja, nici cu Jakob.

— Măi să fie, făcu Peder.

— Fapt care, cel puțin teoretic, exclude ideea că ar fi Karolina Ahlbin. Sigur, fata ar fi putut fi adoptată. Nu că ar fi foarte posibil, dar

acum spitalul s-a asigurat că are toate datele. Mai precis, cei de acolo au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă de la bun început: să ceară cópii după fișa stomatologică. Și, într-adevăr, femeia nu este Karolina Ahlbin.

— Ei drăcia dracului, exclamă Joar aruncând pixul pe masă.

Alex privi spre el. Era prima oară când îl auzea vorbind astfel. Peder îi aruncă și el o privire, dar nu încruntată.

Îl știe și așa, se gândi Alex. Numai eu am rămas în urmă.

Telefonul mobil al lui Peder începu să sune.

— Fratele meu, spuse Peder repede, închizând telefonul. Toată ziua m-a sunat, nu știu ce-i cu el.

— Dacă vrei să-i răspunzi, poți să ieși un pic, spuse Alex, care știa de situația lui Jimmy, dar nu voia să comenteze.

Peder clătină din cap.

— Deci acum știm sigur că sora Karolinei a identificat în mod deliberat o altă femeie drept sora ei, zise Alex. Dar nu știm nimic despre ea, în ciuda faptului că vestea morții părinților ei a apărut în toate ziarele… Ce ne spune asta?

— Ori e moartă, ori, dintr-un motiv sau altul, nu poate lua legătura cu noi. Poate o ține cineva cu forța, undeva, răspunse Peder.

— Ori poate face parte din conspirație, adăugă Joar.

Fredrika își drese glasul.

— Trebuie să existe un motiv pentru care îi convine să fie considerată moartă. Am fost în apartamentul ei – pare să nu fi călcat acolo de săptămâni întregi.

— Dar ce face cu serviciul? întrebă Ellen, care rareori lua cuvântul la ședințe.

— E jurnalist liber-profesionist, răspunse Fredrika. Sau încearcă să fie. Până acum nu s-a descurcat prea bine din punct de vedere financiar, dacă judecăm după ultima declarație de venituri. Ceea ce, apropo, se potrivește destul de bine cu dependența de droguri.

— Oricum, cineva s-a dat peste cap – cu sau fără consimțământul ei – ca să ne facă să credem că e moartă, observă Joar. Dar de ce?

— Pentru ca moartea părinților ei, așa-zisa sinucidere, să pară mai plauzibilă, sugeră Peder.

— Sau ca să omoare doi iepuri dintr-o singură lovitură, adăugă Fredrika. Dacă ne întoarcem la ipoteza noastră de lucru – Jakob a fost ucis ca să i se închidă gura pentru totdeauna –, poate a existat un motiv să i se închidă gura și Karolinei. Mai multe persoane ne-au spus că era foarte apropiată de tatăl ei.

Alex oftă și se ciupi de față.

— Dar de ce s-o ucidă și pe Marja?

Nu răspunse nimeni.

— De ce trebuie s-o omori pe soția celui pe care încerci să-l reduci

la tăcere? Iar argumentul potrivit căruia ucigașul a fost surprins s-o găsească acasă nu ține, fiindcă ar fi putut să-l omoare pe Jakob cu altă ocazie.

— Poate că era ceva urgent, zise Peder. Și, dacă vrei să arate a sinucidere, în afară de casa victimei nu prea sunt alte locuri din care să alegi.

— Dar cum rămâne cu biletul de adio? întrebă Fredrika. Cum arăta? Credeți că a fost scris din timp?

— A fost printat de pe computerul lui Jakob, replică Joar. Documentul a fost salvat pe hard-disk chiar în ziua aceea și aproape de momentul în care s-au comis crimele. Cel puțin așa arată computerul.

— Hai să schițăm profilul ucigașului, spuse Alex cu o voce ușor tensionată. Joi, cineva înscenează moartea Karolinei. Cineva se duce la Ekerö și intră în casă neobservat ca să ia arma crimei. Marți, cineva se duce acasă la Jakob și Marja cu un plan bine pus la punct și îi împușcă pe amândoi în cap, după ce mai întâi îl forțează pe Jakob să-și semneze biletul de adio. Ce concluzii putem trage din toate astea?

Înainte ca ceilalți să încerce să răspundă, Alex le-o luă înainte:

— Unu. Ucigașul îi cunoaște pe cei doi Ahlbin extrem de bine. Doi. Ucigașul are acces la apartamentul familiei Ahlbin și la casa fiicelor; e clar că a intrat acolo fără să forțeze ușa și doar în primul caz a fost lăsat să intre fără probleme. Trei… Trei. Ucigașul cunoștea familia Ahlbin de ceva vreme, fiindcă s-a folosit și de starea de sănătate a lui Jakob, și de faptul că fiica lui preferată era Karolina.

Alex făcu o pauză.

— Patru, zise Fredrika. Ucigașul a crezut – sau cel puțin a avut motiv să creadă – că fiica preferată a lui Jakob nu va dezminți că e moartă.

Ceilalți o priviră lung.

— Așa e, spuse Alex rar, aprobând din cap, însă Peder se arătă derutat. Dar de ce n-au omorât-o? Dacă era vital ca ea să dispară, și cred că putem presupune asta, de ce n-au scos-o din circulație pentru totdeauna?

Fredrika păli.

— Poate au scos-o. Poate din cauza asta n-avem niciun semn de la ea.

Joar clătină din cap.

— Nu, nu are sens. De ce s-o omori de două ori? De ce să n-o omori din prima și apoi să folosești moartea ei pentru a motiva faptul că Jakob și-a omorât soția și apoi s-a sinucis? După mintea mea, mai plauzibil e ca fata să fi făcut parte din conspirație.

— Fiindcă n-au avut când sau fiindcă fata face parte din toată înscenarea asta, spuse Alex hotărât. Altceva nu se potrivește.

— Dacă ținem cont de bunele relații în care era cu tatăl ei, poate că răspunsul cel mai aproape de adevăr este că n-au putut pune mâna pe ea când trebuia ucisă, zise Fredrika cu capul lăsat pe o parte și cu o mână pe burtă.

— Corect, zise Alex. Dar mai rămâne întrebarea unde era în momentul ăla și unde este acum. Am vorbit cu mulți dintre prietenii ei?

— Încă n-am avut timp, răspunse Peder cu o voce obosită. N-am considerat-o o prioritate fiindcă, pur și simplu, am crezut că e moartă. Și a fost destul de greu să-i găsim; n-am avut acces la convorbirile ei telefonice și nici la *e-mail*-uri. Unde mai pui că nu are niciun loc de muncă stabil, nu?

— Dacă anunțăm presa că o căutăm și îi dăm și semnalmentele, ne ia lumea de idioți, spuse Alex cugetând la pasul următor. Dar aș băga mâna în foc că presa o să afle oricum.

— Dacă nu spunem la nimeni, n-are cum să afle, obiectă Joar.

— Dacă presa nu află de aici, află de la spital, zise Alex strâmbând din nas. Și asta până diseară, mai mult ca sigur.

Fredrika se aplecă în față.

— Atunci să i-o luăm înainte, propuse ea.

— Cum?

— Organizăm o conferință de presă. Așa dăm primii vestea. Logica de bază a presei. Dacă vrei exclusivitatea unei știri și a detaliilor ulterioare, fii primul care o dă.

Alex privi spre Ellen. Ziua de lucru era departe de a se încheia.

— Poți să vorbești cu departamentul de informații și să întocmiți împreună un comunicat de presă? Între timp, eu încerc să obțin aprobarea eșaloanelor superioare.

Alex se uită din nou la ceas.

— Să zicem că o ținem peste două ore, la șase. Până atunci, să ne asigurăm că nu transpiră nimic.

•

Comunicarea cu presa era, evident, din ce în ce mai populară, dar, din păcate, Alex Recht ratase toate ocaziile de a se pregăti pentru așa ceva. Motiv pentru care se simți destul de dezorientat când își ocupă locul pe podium pentru a da piept cu jurnaliștii.

La început făcu o scurtă declarație care s-ar putea rezuma astfel: poliția primise date noi care dovedeau, fără niciun dubiu, că nu fiica lui Jakob și a Marjei Ahlbin murise joia trecută înainte ca părinții ei să fie găsiți morți în apartamentul lor. În acest context, orice informație privind locul în care se aflau Karolina și Johanna Ahlbin devenea extrem de prețioasă. Niciuna dintre ele nu era bănuită că ar fi încălcat legea; poliția avea nevoie de ajutorul lor ca să înțeleagă mai bine împrejurările în care le muriseră părinții.

— Nici măcar Johanna? întrebă unul dintre jurnaliști. Cum să n-o bănuiți de nimic? Sigur știa că femeia cu care venise la spital nu era sora ei.

Alex sorbi din paharul cu apă, chiar dacă nu-i era sete deloc.

— Acesta este, într-adevăr, un detaliu pe care trebuie să-l clarificăm, răspunse el cu o voce cât mai autoritară. Trebuie să aflăm exact de ce o femeie necunoscută a fost identificată drept Karolina Ahlbin în urmă cu o săptămână.

Fredrika stătea chiar în spate, observând cum se comportă șeful. Una peste alta, se gândi ea, Alex se descurca destul de bine.

Tocmai în clipa în care Alex punea capăt conferinței de presă, ea auzi cum îi vibrează telefonul mobil în buzunar. Părăsi repede sala, ca să poată vorbi în voie.

O speranță vagă că ar putea fi Spencer se ivi din senin. În ziua aceea nu vorbiseră și acum îi era dor de el.

La naiba, se gândi ea obosită. Dorul după Spencer era ca dorul după un Crăciun cu zăpadă. Dacă se împlinește, se împlinește, nu are niciun rost să speri mai mult decât trebuie.

Când scoase telefonul, văzu că nu era Spencer, ci un coleg de la Divizia Națională. Acesta se prezentă drept unul dintre anchetatorii care lucrează la o serie de jafuri comise asupra unor mașini blindate care transportau bani, în care se părea că fusese implicat și Yusuf, tipul omorât la universitate.

— Am găsit ceva care s-ar putea să vă intereseze, zise el.

Fredrika ciuli urechile.

— Când cazul a ajuns la noi, am cercetat din nou locul faptei și am descoperit un telefon mobil cu amprentele mortului. Era la aproape 25 de metri de cadavru, deci probabil că îi sărise din buzunar în momentul în care îl izbise mașina.

Fredrika auzi un pocnet; recepția nu era prea bună în locul în care se afla.

— Am extras toate informațiile din telefon, iar de la compania de telefoane am luat toate datele despre convorbirile avute de proprietar. Telefonul a fost folosit doar de câteva ori și în toate cazurile apelurile au venit de la telefoane cu cartelă, neînregistrate.

— Da?

Fredrika auzi foșnet de hârtii.

— Sven Ljung, zise anchetatorul într-un târziu.

— Sven Ljung? repetă Fredrika uluită.

— Da, el este abonatul care a fost sunat de pe telefonul mobil al victimei accidentului de mașină. Ljung a fost sunat; două convorbiri scurte.

Fredrika se concentră, emoționată, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Când a fost sunat Sven Ljung?

— Cu două zile înainte de comiterea jafului.

Fredrika trase adânc aer în piept. Cercul părea să se închidă, dar tot nu înțelegea situația.

— A, încă ceva, spuse anchetatorul. Pe hainele victimei am găsit urme de vopsea metalică, argintie, care din întâmplare e și culoarea Mercedes-ului lui Sven Ljung.

— Le-ați analizat ca să vedeți dacă provin de acolo? întrebă Fredrika, neștiind dacă așa ceva era posibil din punct de vedere tehnic.

— Ne-am gândit să le analizăm – deși nu e neapărat semnificativ, sunt o sumedenie de mașini de culoarea asta –, dar, când am aflat că Sven Ljung a anunțat poliția că i-a dispărut mașina cu o seară înainte de comiterea crimei, ne-am gândit că lucrurile devin din ce în ce mai interesante.

Fredrika simți cum gândurile i se învălmășesc în minte și tot ce avea legătură cu Spencer e împins într-un fel de sală de așteptare mentală.

— Ați vorbit cu el? Cu Sven Ljung? întrebă ea cu vocea răgușită de emoție.

— Încă nu, dar o s-o facem cât de curând.

Cei doi mai schimbară câteva cuvinte despre posibilitatea ca Sven Ljung să fie complice la crimă și, prin extensie, la uciderea lui Jakob și a Marjei. Apoi încheiară discuția și Fredrika își vârî telefonul în buzunar.

Jurnaliștii se îngrămădeau să iasă din sala pe care Fredrika tocmai o părăsise. Era clar, conferința de presă se terminase. Apoi telefonul îi sună din nou.

Spencer, se gândi Fredrika automat.

Din nou greșit.

— Un lucru foarte ciudat, spuse cunoștința ei din echipa tehnică. Am verificat din nou *e-mail*-urile lui Jakob Ahlbin și am văzut că a primit unul de la fiica lui, la câteva zile după ce-a murit. Ca și cum ar fi în viață.

Fredrika strânse telefonul cu toată puterea.

— De la care fiică? întrebă ea încet, ca să nu fie auzită de jurnaliștii care treceau pe lângă ea.

— De la Karolina, răspunse tehnicianul, nedumerit. Dar tipa asta e moartă, nu?

Fredrika îi ignoră obiecția.

— Ești bun să-mi citești *e-mail*-ul.

— „*Tată, îmi pare rău că-ți spun asta prin e-mail, dar nu primesc niciun răspuns când te sun pe mobil. Aici e un dezastru total. Sunt blocată în Bangkok, într-o situație fără ieșire. Am nevoie de ajutor imediat. Te rog să-mi răspunzi de îndată ce primești mesajul*! *Cu drag, Karolina*."

Bangkok. Deci Karolina a fost cea care a încercat să o sune pe mama ei. Fredrika simți cum o podidesc lacrimile.

— Deci nu știa, șopti ea, mai mult pentru sine.

— Alo? strigă tehnicianul. Nu-i așa că nu Karolina a trimis *e-mail*-ul? Doar e moartă, nu?

În mintea Fredrikăi era doar un singur răspuns la întrebarea lui:

„Lazăr".

BANGKOK, THAILANDA

Fără să știe de propria-i moarte și înviere, Karolina Ahlbin se urcă într-un avion cu destinația Stockholm chiar în seara aceea. Paralizată de convingerea că se întoarce în orașul ei natal ca să-și îngroape toată familia, aproape că nu mai simțea presiunea situației în care se afla. Potrivit traficantului, întreaga poliție thailandeză fusese alertată, iar fotografia ei apăruse în toate ziarele de acolo. Prin urmare, nu putea părăsi apartamentul și trebuia să se împace cu gândul că este izolată de fluxul de știri despre moartea părinților și a surorii ei în Suedia.

Aliatul ei, traficantul de ființe umane, se mișcase rapid din clipa în care îi solicitase ajutorul. Dar totodată recunoscuse că șansele de reușită erau scăzute. Modul lui de operare obișnuit, atunci când îi ajuta pe imigranți să plece din Bangkok spre Suedia, era obținerea pașaportului unei persoane care să semene cât mai mult cu imigrantul respectiv. Dacă imigrantul se afla în posesia unui pașaport autentic, care îi dovedea apartenența la o țară din UE, nimic nu-l putea împiedica să intre în Europa.

Faptul că se făcea un comerț masiv cu pașapoarte nu-i era de prea mult folos traficantului Karolinei. Pașapoartele pe care le putea cumpăra la mâna a doua nu aparțineau unor cetățeni suedezi cu părul blond și ochii albaștri, ci unor oameni proveniți din alte țări. De aceea, în momentul în care Karolina îl căutase disperată și îl implorase să o ajute să părăsească Thailanda „cât mai curând", traficantul se trezi că are o problemă. După câteva ore de gândire, tipul hotărî că singura soluție era să găsească o turistă suedeză care să semene cât de cât cu Karolina și să-i fure pașaportul.

Karolina privise neîncrezătoare fotografia când traficantul îi dăduse pașaportul.

— Oricum nu poți părăsi Thailanda fără să te deghizezi, îi spusese el când o văzuse cum se schimbă la față. La aeroport poliția stă cu ochii în patru, după tine și după alți infractori. Piaptănă-te altfel, vopsește-ți părul și pune-ți alți ochelari. Așa o să ai mai multe șanse să scapi.

Întocmai ca o păpușă mecanică, făcuse exact ce-i spusese traficantul. Își scurtase părul și îl vopsise. Apoi, ore întregi așteptase apatică pe marginea patului. Acum iată că își pierduse și înfățișarea. Și tot nu știa de ce.

O oră mai târziu era la aeroport, cu pașaportul furat în buzunar, simțind cum i se ridică pulsul când se apropie de ghișeu. Aeroportul gemea de polițiști în uniformă, motiv pentru care Karolina se strădui din răsputeri să evite contactul vizual cu vreunul dintre ei. Când, în sfârșit, ajunse la poartă, pulsul i se mai domoli și tristețea o copleși din nou.

Am pierdut totul, se gândi ea privind în gol. Identitatea, viața, libertatea. Și mai presus de toate – familia. N-o să mai găsesc pe nimeni acasă. Mânca-l-ar focul pe cel care a făcut asta.

Lăsându-se să cadă pe scaunul din avion, jumătate de oră mai târziu, și fixându-și centura de siguranță, se simți prea obosită ca să mai plângă. Evadarea ei părea golită de sens.

Și nu mai avea nicio salvare.

Am devenit o non-entitate. Sunt un om care nu mai simte nimic.

Își rezemă capul de tetieră și, înainte să adoarmă, ultimul ei gând fu: Ajută-mă, Doamne, când am să-l găsesc pe făptaș. Fiindcă sunt în stare de orice.

•

Într-un alt aeroport, în altă parte a lumii, mult mai aproape de Suedia, Johanna Ahlbin se pregătea să urce în alt avion, spre Stockholm, neștiind că sora ei se îndrepta spre aceeași destinație cu un alt avion.

Dorul de casă crescu în clipa în care închise ochii și își revăzu iubitul. Pe cel care îi era mereu alături, cel care jurase să nu o părăsească niciodată. Cel care credea că e mai puternic decât ea, dar care, de fapt, era atât de fragil.

Dragostea ei pentru el era de neclintit, în ciuda tuturor opreliștilor.

Singurul bărbat pe care îl acceptase în intimitatea ei, singurul om care suferise îndeajuns ca să-i poată păstra secretul fără să fie terorizat de el.

Scumpul meu prinț al păcii, se gândi ea.

Și luă o hotărâre, tocmai când căpitanul îi îndemnă pe pasageri să-și fixeze centurile de siguranță și să-și închidă telefoanele mobile.

Va suna la poliție imediat și va anunța că e în drum spre casă. O rugă pe centralistă să-i facă legătura cu cel care ținuse conferința de presă pe care o văzuse mai devreme la televizor.

— Alex Recht, spuse ea. Cu dumnealui aș dori să vorbesc. Numele meu este Johanna Ahlbin. Cred că se așteaptă să-l sun.

• MARTI, 4 MARTIE 2008

Când se trezi, Alex Recht avu senzația că aceasta era ziua despre care mai târziu va spune că i-a schimbat viața. Cel puțin astfel și-o va aminti el, la sfârșit, când va rămâne singur: certitudinea pe care o simțise în minte și corp în clipa în care deschisese ochii, cu zece minute înainte să sune ceasul deșteptător.

Se dădu jos din pat, încet, și se îndreptă cu pași ușori spre bucătărie ca să-și facă prima cafea a zilei. Nu avu puterea s-o privească pe Lena în timp ce ieșea din dormitor. Numai dacă se uita la spatele ei și simțea un junghi în inimă. Când se întorsese ieri de la serviciu o găsise atât de obosită încât abia schimbase o vorbă cu el. Îi spusese că o doare capul și se culcase înainte de opt, la doar câteva minute după ce intrase pe ușă.

Acum însă era dimineață și munca îl atrăgea ca un miraj în deșert. Amintirea telefonului Johannei Ahlbin, primit puțin după ora șapte cu o seară în urmă, îi făcu inima să bată mai tare. În câteva cuvinte, tânăra se scuzase că nu luase legătura cu poliția. Alex se scuzase și el pentru faptul că Johanna aflase din presă despre moartea părinților ei. Și pentru că poliția nu o găsise la timp. Johanna era conștientă că poliția făcuse toate eforturile, dar și că, în parte, era și vina ei. La care Alex adoptase un ton mai ferm, informând-o că poliția voia să discute cu ea cât mai curând posibil.

— Vin acolo mâine, promise ea.

Iar acum era mâine.

Tocmai își pusese paltonul când își dădu seama că Lena era în spatele lui, pe hol. Tresări.

— M-ai speriat, mormăi el.

Lena zâmbi, dar ochii îi erau la fel de lipsiți de viață ca o întindere de apă înghețată.

— Scuze, spuse ea pierit.

Apoi își drese glasul și continuă:

— Trebuie să vorbim, Alexander.

Dacă nu ar fi știut deja că ceva nu e în regulă, acum sigur ar fi înțeles. Lena îi mai spusese Alexander doar o singură dată, când se cunoscuseră.

Alex știu instinctiv că nu vrea să audă ce avea să-i spună soția lui.

— Vorbim diseară, zise el, deschise ușa și ieși.

— E bine și diseară, răspunse ea cu o voce înăbușită.

Alex închise ușa fără să spună la revedere și se îndreptă spre mașină. De cealaltă parte a ușii, chiar în clipa în care răsuci cheia în contact și tură motorul, Lena se lăsă să cadă la podea și începu să

plângă, mult. Cel puțin în clipa aceea, nu exista dreptate pentru niciunul dintre ei.

•

Fredrika Bergman simți că ceva nu merge și, treptat, se lăsă cuprinsă de neliniște. Acum dormea bine noaptea, somnul însă nu-i aducea nici armonia, nici raționalitatea dorită, doar mai multă energie pentru a-și pune gândurile în ordine. Spencer îi răspunsese la telefon cu o seară în urmă, dar păruse cu mintea în altă parte și vorbise puțin, dincolo de vestea neașteptată că va fi plecat până miercuri seara. Până atunci nu se vor vedea și nici nu vor putea vorbi la telefon. Îi spusese în treacăt unde pleacă și încheiase brusc, urându-i noapte bună și asigurând-o că vor vorbi din nou curând.

Firește, din cauza sarcinii, emoțiile ei erau mai volatile decât de obicei, dar schimbarea de atitudine a lui Spencer o descumpăni și din alte motive. Poate că, până la urmă, făcuse o greșeală ducându-l acasă la părinții ei… Nu că Spencer i-ar fi dat de înțeles așa ceva. Dar, pe de altă parte, cina luată împreună avusese un efect miraculos asupra mamei ei, ale cărei comentarii despre copil și tatăl lui erau acum numai pozitive, ori de câte ori Fredrika vorbea cu ea.

Oare nevoia de a-și alunga neliniștea o trimisese la serviciu atât de dimineață? Oricum, la șapte și jumătate era deja acolo. Coridorul lor era pustiu, dar își dădu seama că Peder și Joar sosiseră înaintea ei. Se hotărî să intre la Peder.

— Ceva nou de la Divizia Națională despre Sven Ljung?

— Nu, așteaptă să primească mai multe informații ca să le pună cap la cap.

— De unde așteaptă?

Peder oftă.

— De la bancă, de exemplu. Despre tranzacțiile bancare. Întotdeauna merită să verifici dacă e vorba și de bani.

Fredrika se duse în birou la ea, fiind urmată la scurt timp de Joar.

— Interesant *e-mail*-ul primit ieri de la amicul nostru Lazăr, spuse el referindu-se la Karolina Ahlbin. Mai ales că sora ei a dat, în sfârșit, un semn de viață aseară, târziu.

— De acord, zise Fredrika, scoțându-și paltonul și aplecându-se să deschidă computerul.

— Deși ar putea fi o încercare să ne inducă în eroare. Poate doar o face pe inocenta.

— Întrebarea e *de ce* încearcă să o facă pe inocenta și față *de cine*.

— Trafic de stupefiante.

— Poftim?

— După conferința de presă, am primit noi informații prin fax de la Ambasada Suedeză din Bangkok. Acolo sunt cu șase ore înaintea noastră.

Fredrika luă foaia de hârtie din mâna lui Joar și o citi din ce în ce mai surprinsă.

— L-a sunat cineva pe acest Andreas Blom, care zice că a vorbit cu ea când fata a cerut ajutorul ambasadei?

— Nu, răspunse Joar. Am așteptat să vii tu.

— Îl sun imediat, zise Fredrika întinzându-se după receptor.

Își aruncă din nou privirea peste fax și așteptă ca cineva să răspundă. Karolina Ahlbin era cunoscută de poliția thailandeză sub numele de „Therese Björk".

Poate că prefera să i se spună Therese, și nu Lazăr, se gândi Fredrika exasperată.

•

Peder primise dispensă specială ca să mai amâne câteva zile ședința cu psihologul. Răsuflă ușurat la sfârșitul convorbirii cu Margareta Berlin, șefa de la Resurse Umane. Femeia părea mai rezonabilă acum, dar Peder nu avea timp să analizeze dacă schimbarea ei de atitudine se datora propriei lui schimbări.

Ylva îi trimise un mesaj: fiul lui se simțea mult mai bine. Răsuflă din nou ușurat și răspunse că se bucură. Abia lăsă telefonul pe masă că primi un alt SMS.

Ce-ar fi să iei masa cu noi diseară, dacă ai timp? Băieții vor să te vadă. Ylva.

Răspunse repede, fără să se gândească:

Bună idee! Încerc să fiu acolo cel târziu la șase!

În clipa următoare regretă că trimisese mesajul. Cum dracu să promiți că poți fi acolo cel târziu la șase – habar nu avea cum va evolua cazul Ahlbin până la sfârșitul zilei.

Fir-ar să fie! Stăpânirea de sine de care făcea atâta paradă îi cedă, dându-i la iveală dezorientarea totală. Și în minte îi veniră cele mai detestabile cuvinte: Nimic n-o să meargă. Cu nicio femeie. Trebuie să iau o hotărâre.

Pe moment nu-i era foarte clar ce fel de hotărâre trebuie să ia. Dar știa că nu era deloc un semn bun că a lua cina cu familia sa i se părea o obligație, o corvoadă. Ca și cum numai munca avea sens pentru el.

Furios fără niciun motiv, înșfacă telefonul și îl sună pe unul dintre cunoscuții lui de la Divizia Națională care se ocupau de crima dublă de duminică seara.

— Noutăți despre crima din parcul Haga? întrebă el.

— Nu, nimic. De aia ne-am gândit să dăm fotografia victimei în presă, poate o recunoaște cineva.

— Nu i-ați găsit nici amprentele?

— Nu. Dar s-ar putea să avem altceva. De fapt… *avem* altceva.

Peder era numai urechi.

— Mașina lui Sven Ljung a fost găsită lângă Märsta de către o

femeie ieșită la plimbarea de dimineață.

— Bingo! strigă Peder cu mai mult entuziasm decât ar fi vrut.

— Nu te ambala. Cineva a dat foc mașinii, care a ars bine până să ajungem noi acolo.

Peder simți cum îi cade fața. O mașină arsă însemna indicii extrem de puține.

— Măcar știm că are o legătură cu cazul, sau cazurile, zise el hotărât. Altfel persoana care a luat-o nu s-ar fi deranjat să-i dea foc.

— Probabil că nu… Mai e un lucru pe care l-am descoperit.

— Ce anume?

— Se prea poate ca mașina asta să fi fost folosită la jafurile asupra mașinilor blindate, nu numai la cel din Uppsala, ci și la cel semnalat de presă în Västeras, comis la sfârșitul săptămânii. În cazul Uppsala avem doar declarațiile unor martori cum că ar fi vorba de o mașină argintie, dar în cazul Västeras avem și câteva cifre din numărul mașinii, care se potrivesc cu cele din numărul mașinii lui Ljung.

Peder închise plin de satisfacție. Mașina lui Sven Ljung părea că fusese implicată în mai multe jafuri și crime. Așadar, plasa se strângea, își zise Peder zâmbind.

•

În Bangkok era după-amiază când Fredrika dădu în sfârșit de Andreas Blom. Diplomatul părea cel puțin tulburat și își exprimă profunda îngrijorare cu privire la informațiile de pe biroul lui.

— Trist este că a stat aici, chiar în fața mea, și a insistat că se numește Karolina Mona Ahlbin, spuse el cu accentul lui cântat, din Norrland. Și că are nevoie de alt pașaport fiindcă fusese tâlhărită în plină stradă. Dar când am telefonat Fiscului din Suedia, cei de acolo mi-au spus că e imposibil ca tânăra să fie ceea ce pretindea că este, fiindcă femeia cu numele și codul ei numeric personal era moartă.

— Dar nu vi s-a părut ciudat că tânăra avea numele și codul numeric personal al altei persoane?

— Doamne, Dumnezeule, am făcut tot ce mi-a stat în putință. Și nu e nimic neobișnuit ca oamenii aflați în situația ei să folosească două identități.

În clipa aceea, Fredrika păru înclinată să accepte ideea că fata vicarului era, totuși dependentă de droguri. În ciuda neregulilor legate de pașaportul ei, dovezile păreau de netăgăduit.

— Îmi puteți spune exact care era problema ei?

— I se luaseră toate obiectele de valoare, adică banii, pașaportul și biletele de avion, îi dispăruseră toate lucrurile din camera de hotel… Deși în privința hotelului a păstrat tăcerea până când am confruntat-o cu celelalte informații pe care le aveam.

— Ați sunat la hotelul la care spunea că stă? Nu mă refer la hotelul în care i-au fost găsite drogurile și i-au fost confiscate bagajele.

— Sigur că da, răspunse Andreas Blom. Dar după ce-a plecat. Cei de acolo nu i-au susținut în niciun fel declarația. Au spus că minte și că apăruse în holul hotelului, de-abia ținându-se pe picioare și spunând că a fost tâlhărită și că stă la hotelul acela. Dar niciun membru al personalului nu a recunoscut-o, iar numele ei nu se afla în evidența hotelului.

— Am înțeles, zise Fredrika pe un ton calm. Am înțeles, dar să încercăm altfel…

Se întrerupse, dându-și seama că aceasta era o chestiune pe care ar fi trebuit să o discute cu un coleg, nu cu un diplomat din Thailanda. Trase adânc aer în piept și continuă:

— De ce a sunat la poliție dacă peste doar câteva ore urma să fie căutată de poliție pentru deținere de droguri?

— Poftim? făcu Andreas Blom.

— Descinderea poliției la hotelul în care se presupune că a stat tânăra a avut loc la doar câteva ore după ce aceasta a plecat de acolo. Momentul în care tânăra a reclamat tâlhăria, potrivit faxului trimis de dumneavoastră, a coincis cu sosirea poliției la hotel. De ce a sunat la poliție și a atras atenția asupra ei într-o conjunctură atât de delicată pentru ea?

— Dar, dacă a fost cu adevărat tâlhărită, avea nevoie de un nou pașaport ca să poată ajunge acasă…

— Exact. Și avea nevoie de o copie după raportul oficial al poliției privind pașaportul furat înainte ca Ambasada suedeză să-i elibereze unul nou. Dar de ce a sunat la poliție tocmai atunci, și nu mai devreme?

Andreas Blom rămase tăcut.

— Da, bună întrebare, recunoscu el în cele din urmă.

Și, când văzu că Fredrika nu spune nimic, continuă:

— Nu este treaba Ambasadei să-și dea cu părerea dacă o persoană e vinovată sau nu; tot ce putem face este să-i oferim unei persoane aflate în situația Karolinei Ahlbin cele mai bune sfaturi.

— Îmi dau seama de asta, replică Fredrika repede, deși bănuia că tânăra nu primise tot sprijinul de care avea nevoie.

Încheie discuția politicos și se întoarse la notițele ei. Apoi răsfoi hârtiile primite prin fax din Bangkok. O copie după pașaportul găsit în camera de hotel în care se presupunea că ar fi stat Karolina Ahlbin. Alias Therese Björk. Cu fotografia Karolinei. Dar cum de…?

Fredrika îl sună din nou pe Andreas Blom.

— Mă scuzați că vă deranjez iar. Voiam să vă întreb dacă de atunci v-ați uitat mai cu atenție la pașaportul despre care ați crezut că este al Karolinei, cel care, de fapt, era al Theresei Björk.

— Pașaportul e la poliția thailandeză. Dar, de la dispariția ei, ținem legătura – de curând ne-au anunțat că e un fals.

Fredrika medită la răspunsul lui Andreas Blom. O tânără care e declarată moartă în Stockholm și apoi apare în Bangkok cu un pașaport fals, ce aparține unei persoane aflate în evidența populației din Suedia. Cine ar îndrăzni să se gândească la așa ceva?

Cineva care știa că Therese Björk nu va observa sau nu va avea nimic împotrivă ca identitatea ei să fie folosită pentru a distrage atenția de la o rețea de traficanți de droguri din Thailanda.

În minte îi încolți o bănuială care i se părea din ce în ce mai plauzibilă. În mai puțin de două minute obținu detaliile personale ale Theresei Björk de la Evidența Populației. Așa află că Therese era cu un an mai mică decât Karolina Ahlbin și locuia cu mama ei.

Instinctul îi spuse să caute codul numeric personal al Theresei în banca de date a poliției. Tânăra apărea în mai multe cazuri și avea condamnări pentru câteva delicte minore. Fredrika verifică și lista de suspecți. Therese figura și acolo, fiind bănuită de molestarea unui bărbat care, susținea ea, încercase să o violeze.

După o clipă de ezitare, ridică receptorul și formă numărul. Mai avea timp înainte de ședința matinală din Bârlog. Cineva răspunse după al cincilea apel.

— Mă numesc Fredrika Bergman. Aș putea să vă pun câteva întrebări despre fiica dumneavoastră, Therese?

•••

Pentru prima oară după zeci de ani, simțea că acționează decisiv și proactiv în problema care îi marcase întreaga viață de adult. Prea mulți ani trecuseră deja, iar ideea probabil că-i venise mult prea târziu. Dar nu acesta era lucrul cel mai important; Spencer Lagergren se hotărâse. Iar în călătoria în care tocmai pornise trebuia să fie singur.

Nimeni nu trebuie să știe, își zise el. Cel puțin, nu acum.

Plecă din Uppsala spre Stockholm, apoi mai departe, spre Jönköping. Norii păreau să facă loc și unui pic de soare. O zi de iarnă frumoasă la început de martie. Observă, nu fără ironie, că își alesese un moment foarte plăcut pentru a-și pune planul în aplicare.

Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la primele zile petrecute cu Eva. Senzația de solidaritate împărtășită de amândoi, visurile pe care hotărâseră să le transforme în realitate, toate acestea dispăruseră demult. Uneori se întreba dacă o iubise vreodată, dar nu foarte des. Sigur că o iubise, ar fi absurd să susțină contrariul. Problema era că dragostea lui se înălțase pe cea mai nesănătoasă fundație. Confundase pasiunea cu atracția în modul cel mai păgubos sau dezastruos cu putință. De parcă ai putea întreține dragostea o viață întreagă doar cu dorința fizică. De parcă ai putea păstra dorința fizică după ce petrecerea a luat sfârșit și s-a instalat rutina, după ce corpul, care a fost un teritoriu al explorării și aventurii, nu mai are niciun secret

pentru tine.

Nu reușea să-și aducă aminte care dintre ei făcuse primul pas înapoi. Ferecase atât de multe zile și nopți din trecutul lor în acel subsol numit Uitare.

Cum de ne-am făcut-o cu mâna noastră?

Cea mai mare parte din vină îi aparținea, fără doar și poate, socrului său. Acesta știa secretul cel mai întunecat al lui Spencer, secretul atât de odios încât niciodată nu-l împărtășise părinților sau prietenilor. Faptul că aflase, chiar înainte de a se logodi, că era tatăl unui copil pe care îl aștepta o altă femeie. Drept care cumpărase o casă în alt oraș universitar, într-o altă parte a țării, transferându-se din Lund în Uppsala. Și o lăsase baltă pe cealaltă femeie, deși mai avea timp să facă gestul corect, preferând varianta care i se părea mult mai atrăgătoare.

Copilul nu se născuse. Hotărârea lui Spencer o făcuse pe Josefine să-l avorteze, un păcat în zilele acelea. Ironia sorții, sau poate pedeapsa ei, Spencer și soția lui nu au putut avea copii. Trei avorturi spontane fuseseră urmate de ani întregi de încercări nereușite. Până când fuseseră nevoiți să privească adevărul în față: un viitor fără copii. Poate fusese și un fel de binecuvântare, căci, între timp, renunțaseră să-și mai dorească un copil.

Apoi în viața lui apăruse Fredrika. Dar o dezamăgise și pe ea.

Spencer simți cum i se pune un nod în gât. O femeie atât de frumoasă și de inteligentă, care ar fi cucerit orice bărbat – dacă ar fi avut mai multă încredere în ea –, dar care se întorsese mereu la el.

De fiecare dată. De fiecare dată s-a întors la mine.

Poate că ar fi trebuit să spună nu. Și ea la fel. Atunci cu siguranță ar fi renunțat să se mai întoarcă la el.

Pur și simplu n-am putut nici eu, nici ea, se gândi el. Pur și simplu n-am putut refuza ceva mult mai bun decât ceea ce aveam deja. Singurătatea.

•••

— Au trecut ceva ani de când nu-mi mai este dor de fiica mea, zise simplu mama Theresei Björk.

Ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Ca și cum ar fi existat o linie despărțitoare, unde grija părintească lăsa loc înstrăinării și discordiei.

— Sigur, încă o mai iubesc, continuă ea pe același ton. Și plâng seara că nu mai e cu mine. Dar nu mi-e dor de ea. Din cauza ei.

Fredrika ar fi preferat să-i facă o vizită, să o vadă pe Ingrid Björk. Acum, ideea de a ceda pornirii de a-i telefona i se părea neinspirată. Dar, judecând după vocea ei, Ingrid Björk nu se arăta deranjată. Putea face față unei conversații despre cea mai importantă persoană din viața ei chiar și la telefon.

Eu, una, n-aș fi putut, își spuse Fredrika obosită. În clipa asta nu știu dacă aș putea face față la ceva.

— Când au început lucrurile să meargă anapoda?

Ingrid Björk se gândi puțin.

— A, demult, încă de când era în primii ani de liceu, răspunse ea foarte convinsă.

— Atât de demult?

— Da, așa cred. Therese nu avea astâmpăr; unele lucruri pur și simplu nu-i dădeau pace. Și eu, și tatăl ei am făcut tot posibilul s-o ajutăm. Dar n-a fost de-ajuns.

Femeia continuă să vorbească despre fiica ei. Despre fetița care s-a transformat într-o adolescentă iresponsabilă, scăpată de sub control, cu trupul dominat de o minte răvășită. Și despre primul ei prieten care a dus-o pe căi greșite, și despre prima ei vizită la psihiatru. Ani de zile în care au trecut pe la o grămadă de psihologi și terapeuți, niciunul capabil să o salveze pe fată sau căsnicia părinților. Ingrid Björk încercă să-i spună cum a luptat ca să-și salveze fiica de la pierzanie și cum, până la urmă, s-a văzut silită să recunoască, inevitabil, că nu o va putea recupera niciodată.

— Așa văd eu lucrurile, zise ea cu gravitate. Fata asta nu mai e a mea, e a drogurilor.

— Dar oficial locuiește cu dumneavoastră, nu?

— Așa e, dar ce folos? Nici nu știu de când n-am mai văzut-o. N-a mai trecut pe aici din clipa în care nu i-am mai dat niciun ban.

Fredrika simți un junghi în inimă. Aceste cuvinte, care îi spuneau că îți poți pierde copiii chiar dacă sunt în viață, erau de neconceput în lumea ei.

— De ce m-ați sunat ca să-mi puneți toate întrebările astea?

Întrebarea femeii îi întrerupse șirul gândurilor.

Cu degete agile, Fredrika extrase dosarul din teancul de pe masă. Raportul autopsiei persoanei despre care se credea că este Karolina Ahlbin.

— Fiindcă mă tem că știu exact unde se află fiica dumneavoastră în acest moment, răspunse ea calm.

•

În Bârlog domnea o atmosferă febrilă când Fredrika intră în ultima clipă și luă loc la masă.

— Înainte de discuția cu Johanna Ahlbin, vreau să vedem ce nelămuriri avem, cu ce ne-ar putea ajuta fata asta, zise Alex. Pe urmă vreau să stabilim pe ce trebuie să ne axăm în discuția cu ea, care ar fi abordarea cea mai avantajoasă pentru noi.

— Am reușit să aflu identitatea femeii pe care inițial am luat-o drept Karolina Ahlbin, interveni Fredrika, temându-se că Alex va continua în același ritm alert și nu îi va da timp să anunțe vestea cea

mare.

Ceilalți o priviră cu surprindere.

— Femeia care a murit în urma unei supradoze cu aproape două săptămâni în urmă se numește Therese Björk. Tocmai am vorbit cu mama ei la telefon.

— Therese Björk? repetă Joar. Numele pe care Karolina Ahlbin l-a folosit în Thailanda?

— Da.

Peder clătină din cap, încercând să găsească o logică.

— Ce mai înseamnă și asta?

— Poate că Johanna și Karolina au pus totul la cale împreună, sugeră Alex. Karolina nici nu a folosit numele ăsta prea mult.

— Nu l-a folosit deloc, spuse Fredrika iute.

— Cum adică?

— Ea nu a folosit numele ăsta; Ambasada suedeză i-a pus în față toate datele primite de la autoritățile thailandeze, care intraseră în posesia pașaportului fals.

— Dar de ce să aibă un pașaport fals cu toate datele astea dacă nu știa cine e Therese Björk? întrebă Peder derutat.

— Nu știu, răspunse Fredrika cu o privire exasperată. Karolina a negat cu vehemență în fața celor de la ambasadă că ar fi stat la hotelul în care a descins poliția thailandeză.

— Cu alte cuvinte, tu crezi că n-a făcut parte din conspirația împotriva lui Jakob Ahlbin, ci mai curând a fost o victimă, zise Joar.

— Cam așa ceva. Deja ne-am gândit și la varianta asta, nu? Cineva a vrut s-o înlăture, dar n-a reușit. Încă de la început, persoana respectivă a vrut s-o omoare, dar, dintr-un motiv sau altul, nu a reușit.

— Adică cineva a omorât-o pe Therese Björk pentru ca fata asta, Karolina Ahlbin, să fie declarată moartă în Suedia, în timp ce Karolina era anihilată acolo, în Thailanda? întrebă Alex, departe de a fi convins.

Fredrika bău puțină apă și înclină încet din cap.

— Dar de ce? strigă Alex. *De ce*?

— Asta cred că ar trebui s-o întrebi pe Johanna, răspunse Fredrika. Până la urmă, ea e cea care a spus că moarta e Karolina și a pus totul în mișcare.

Peder clătină iar din cap.

— Atunci cum rămâne cu Sven Ljung? întrebă el. Ce rol au jucat el și mașina lui?

— Poate n-au jucat niciun rol, insistă Fredrika. Poate este exact cum am crezut la început: cele două cazuri n-au nicio legătură între ele.

— Imposibil, spuse Joar. Au prea multe puncte comune.

— Oare? întrebă Fredrika, sceptică.

Vocea ei se stinse la auzul degetelor lui Alex care băteau darabana

pe masă.

— Nu trebuie să fie prea multe ca să ni se pară greu de ignorat, zise el cu ochii la Fredrika. Suntem aproape siguri că mașina lui Sven Ljung a fost implicată în uciderea lui Yusuf în fața universității și în jafurile comise asupra mașinilor blindate din Uppsala și Västeras. Și mai știm că Yusuf era prieten cu Muhammad din Skärholmen și că acesta luase legătura cu Jakob Ahlbin.

— Care a fost găsit mort în apartamentul lui de însuși Sven Ljung, adăugă Fredrika oftând. Știu, știu. Probabil că are legătură cu toate astea, dar nu-mi dau seama cum anume.

— Ce spun cei de la Divizia Națională? îl întrebă Joar pe Peder, neuitând să se încrunte. Cât mai așteaptă până solicită un mandat de arestare?

Peder se întunecă la față văzând că Joar i se adresează chiar lui.

Hm, se gândi Fredrika. Se au tot ca șoarecele cu pisica.

— Au sunat chiar înainte de ședință, răspunse Peder. Până în prânz primesc mandatul, pe urmă îl aduc pe Sven Ljung pentru un prim interogatoriu după-amiază.

— Din momentul ăsta vreau să mă țineți la curent cu fiecare mișcare a Diviziei, zise Alex hotărât. Peder, vreau să participi și tu la interogatoriu.

Cu entuziasmul unui cerșetor care tocmai a primit un ban fiindcă a deschis o poartă, Peder promise că va suna la Divizie de îndată ce se termină ședința.

— În privința discuției cu Johanna Ahlbin, vreau să fie Fredrika de față, spuse Alex. Ea o să fie vioara întâi.

Liniște totală.

Ca întotdeauna, se gândi Fredrika. Tăcere de moarte ori de câte ori primesc o misiune mai importantă.

Știa că Alex va adăuga ceva pentru a restabili echilibrul. Într-adevăr, peste doar câteva secunde șeful continuă:

— În primul rând, fiindcă la o discuție cu o tânără precum Johanna mi se pare important să fie prezentă o colegă.

Fredrika rămase cu privirea ațintită asupra lui Peder și a lui Joar ca să le vadă reacția. Nimic. Abia când Alex începu să vorbească din nou i se păru că Peder face o grimasă.

— În plus, Fredrika se pricepe la chestii din astea la fel de bine ca toți de aici. Spun asta ca să nu interpretați greșit hotărârea mea.

Fredrika se întoarse uimită spre Alex, iar acesta îi adresă un zâmbet strâmb.

E un progres, își zise ea, și simți că o ia cu amețeală. Instinctiv, ca în orice altă situație în care era fericită sau tristă, își duse mâna la burtă pentru ca, în aceeași clipă, să-și dea seama că nu-și mai simțise de mult copilul mișcându-se.

Totul e în regulă, se gândi ea repede ca să-și înăbușe senzația de teamă. Doarme.

Drept care se sili să-i zâmbească lui Alex, în ciuda neliniștii care o măcina știind că Spencer plecase atât de în pripă.

Telefonul din buzunar vibră în surdină, făcând-o să se controleze. Ieși iute din sală ca să răspundă. Era bibliotecara din Farsta.

— Îmi cer scuze că am întârziat atât de mult.

— Nicio problemă, replică Fredrika încercând să pară dezinvoltă.

— Am verificat listele de la momentul respectiv, continuă bibliotecara și își drese vocea.

Fredrika ascultă încordată.

— Deși nu sunt sigură că aceasta e persoana pe care o căutați, adăugă bibliotecara. Se pare că la computerul acela a fost o doamnă între două vârste.

— Aha, făcu Fredrika. Aveți numele și data nașterii?

— Le am pe amândouă, răspunse bibliotecara vădit satisfăcută. Femeia s-a născut în ianuarie 1947 și se numește Marja. Marja Ahlbin.

•

Fredrika se repezi înapoi în Bârlog și îl opri pe Alex, care ieșea ultimul de acolo.

— Marja Ahlbin a fost cea care a închiriat computerul din Farsta de la care s-a trimis *e-mail*-ul.

— Dumnezeule mare! exclamă Alex.

Fredrika îl privi drept în ochi.

— Dacă am judecat greșit toată tărășenia asta? Dacă Jakob chiar și-a împușcat soția, dar în legitimă apărare, și apoi n-a putut supraviețui faptei și a scris biletul de adio?

— Atunci ce loc are moartea Karolinei în scenariul ăsta?

— Nu știu, recunoscu Fredrika, începând să numere în minte de câte ori rostise cuvintele acelea în ultimele zile.

— Nu știm absolut nimic, mârâi Alex. Și m-am săturat până peste cap să fiu mereu cu un pas în urmă.

— Ce zici, se poate ca Marja să fi fost implicată în amenințările adresate lui Jakob?

— În clipa asta habar n-am de nimic, mormăi Alex.

Fredrika se încruntă.

— Am să verific și asta, spuse ea, pe un ton la fel de hotărât ca și Alex.

— Ce anume? întrebă el, derutat.

— Știm de unde au fost trimise *e-mail*-urile care n-au pornit de pe computerul de acasă al lui Tony Svensson. De la un magazin Seven-Eleven. Am să mă interesez la compania de telefoane la care era abonată Marja ca să văd dacă și-a folosit mobilul la bibliotecă sau la magazin în zilele respective.

— Chiar te rog. Și încearcă să obții datele cât mai curând posibil. Avem nevoie de cât mai multe informații când o să ne confruntăm cu Johanna Ahlbin.

— Știu. Fiindcă ea e singura care poate rezolva cazul. Sau sora ei.

•••

Într-o anchetă, rareori descoperi ceva important încă de la început, Peder Rydh învățase lecția de-a lungul timpului. Dar, de când se alăturase grupului condus de Alex, unele cazuri aveau ceva deosebit. Ceva care le făcea să se deruleze rapid și apoi să explodeze într-o orgie de indicii aparent fără nicio legătură între ele și piese de puzzle al căror loc nu-l găseai și pace.

Îmi place, se gândi el. La naiba, nici nu cred că aș putea trăi fără așa ceva.

Se strădui să nu arunce nici măcar o privire spre Joar în timp ce intra în birou și închidea ușa după el. Urmând instrucțiunile lui Alex, își sună cunoștința de la Divizia Națională și întrebă cât mai durează până îl arestează pe Sven Ljung, fiindcă voia să participe și el la interogatoriu.

— Îl aducem după prânz. De aseară e ținut sub supraveghere; nici el, nici soția lui n-au părăsit apartamentul.

— Adică de ieri n-au mai ieșit deloc?

— Așa se pare.

— Mda, cel puțin nu încearcă să fugă din țară.

Detectivul de la Divizia Națională schimbă subiectul:

— Am primit, în sfârșit, informațiile despre situația financiară a lui Sven Ljung, zise el pe un ton care promitea și mai mult.

Peder așteptă.

— Se pare că în ultimii ani amicul nostru Sven a avut probleme serioase la capitolul financiar. Apartamentul e ipotecat – de fapt, a fost reipotecat în decembrie – și, în plus, tipul datorează sume mari unor companii de credit. Acum doi ani a vândut, împreună cu soția lui, o casă de vacanță pe bani frumoși, care bani însă se pare că au dispărut.

Peder asculta cu atenție. *Datorii. Bani.* Vechea poveste. Oare și de data asta să fie la fel de simplu?

— Dar din ce trăiesc el și soția lui?

— În principal din pensii.

— Adică sunt strâmtorați, remarcă Peder.

— Ca să folosim un eufemism. Și nici soția lui nu are cine știe ce.

— Dar au avut casa de vacanță.

— Sigur, răspunse detectivul și chicoti. Din care s-au ales cu un profit deloc neglijabil, un milion de coroane. Bani care au dispărut și ei.

Asta nu e tot, se gândi Peder. Știm unde s-au dus banii, dar pe

moment nu ne putem aminti unde anume.

— Noi am pornit de la ideea că Sven s-a băgat în chestia cu jaful doar fiindcă era pe drojdie cu finanțele, continuă detectivul.

— Dar cum rămâne cu uciderea lui Yusuf, în fața universității?

— Bănuiesc că au vrut să scape de unul din complici pentru ca poliția să nu mai caute în altă parte, veni răspunsul simplu.

Prea simplu.

— La cine te referi când spui că au vrut? întrebă Peder nedumerit.

Interlocutorul lui începea să-și piardă răbdarea.

— Păi, mai mult ca sigur Sven Ljung nu a pus la cale toate astea de unul singur, răspunse el foarte rar, de parcă s-ar fi adresat unui copil, nu unui coleg experimentat.

— Ați găsit numele vreunui complice?

— Încercăm să găsim. Te sunăm de îndată ce aflăm ceva.

Peder dădu să închidă, dar își aminti că Alex îi mai dăduse o sarcină.

— Poate afli ceva despre Marja Ahlbin în timpul anchetei.

— Dar femeia asta e moartă, nu?

— Da, dar s-ar putea să descoperi că se cunoșteau mai demult.

Simți cum i se usucă gura când rosti aceste cuvinte. Alex îi spusese că Marja era în spatele unora dintre amenințările trimise lui Jakob.

Marja și Sven, se gândi el. Din cauza voastră vi s-au destrămat familiile?

•

Fredrikăi îi plăceau puzzle-urile încă de mică. Pe primul, cu o mie de piese, îl rezolvase pe când avea zece ani. Cum spunea bunicul ei, avea ochiul format pentru detalii și o memorie de elefant.

„Magie”, o numise mama ei, mângâindu-i părul.

Alex îi dădu cincisprezece minute ca să-și pregătească numărul de magie înainte de întâlnirea cu Johanna Ahlbin. Noile informații primite de la Divizia Națională fuseseră deja încorporate în anchetă, care de o săptămână părea că prinsese viteză și acum se apropia de deznodământ.

— A mers repede, remarcă Alex.

Fredrika nu avea cum să-l contrazică. Într-adevăr, mersese repede și acum puteau răsufla ușurați că, în sfârșit, o puteau lua la întrebări pe această enigmatică Johanna Ahlbin.

De ce i-ai părăsit la nevoie? se gândi Fredrika. Și ce rol a jucat mama ta în toată treaba asta?

Această întrebare o încurca cel mai mult. Motiv pentru care telefonase din nou la bibliotecă și întrebase care erau regulile acolo. Bibliotecara fusese foarte fermă. Toți cei care solicitau un computer ca să intre pe Internet trebuia să-și decline identitatea. Caz în care era imposibil ca altcineva decât Marja să fi trimis *e-mail*-ul.

Echipa tehnică verificase din nou convorbirile Marjei și constatase că, într-unul din cele două momente critice, femeia se aflase în apropierea magazinului Seven-Eleven. Fredrika sunase la magazin, dar cei de acolo nu aveau cum să afle cine închinase un computer anume.

Dovezi indirecte, se gândi Fredrika. Uneori te alegi numai cu astea.

Dacă excludea implicarea Marjei în tot ceea ce se întâmplase, Johanna apărea ca cel mai probabil făptaș. Părinții ei nu ar fi ezitat nicio clipă să o primească în casă; pe de altă parte, unii dintre apropiații familiei pomeniseră de relația încordată pe care o avea cu tatăl ei. Și, într-un fel, Jakob Ahlbin părea a fi cel pe care voiau să-l incrimineze toți. Potrivit așa-zisului bilet de adio, Jakob, nu Marja, fusese cel care apăsase pe trăgaci. Și tot Jakob fusese ținta amenințărilor, nu Marja, deși soția lui ar fi putut fi cea care i le trimisese.

O mișcare bruscă a fătului îi întrerupse șirul gândurilor.

— Doamne, ce m-ai speriat, șopti Fredrika, trecându-și mâinile peste burtă.

Ochii i se umplură de lacrimi și simți că se înăbușă. Prea multe se întâmplau în același timp. Copilul, serviciul, Spencer. Luă o înghițitură de apă și simți cum corpul absoarbe lichidul. Mereu stresată și îngrijorată. Niciodată mulțumită cu adevărat, doar pe moment.

Evident, copilul trebuia să fie prioritatea ei. Și Spencer putea fi, dacă se străduia mai mult. Mototoli furioasă o bucată de hârtie și o aruncă în coș. Dar alesul inimii ei nu prea se străduia… Iar acum plecase cu treburi despre care nu suflase o vorbă.

Așa că, acum cel puțin, n-am să mă mai gândesc la el, hotărî Fredrika și se întoarse la notițele ei.

Privi lung lista cu cele câteva întrebări pe care le pregătise pentru Johanna Ahlbin.

Am căutat-o mai multe zile, răstimp în care ar fi trebuit să o căutăm și pe Karolina, se gândi Fredrika – pe a doua poate chiar cu mai multă râvnă.

Unde era Karolina? Tot în Thailanda? Și ce legătură avea Thailanda cu cazul acesta? La Ambasadă, Karolina declarase că e victima unui complot, că nu e Therese Björk și că nici măcar nu a călcat în hotelul în care poliția îi găsise lucrurile.

Fredrika își adună hârtiile și se pregăti să coboare în sala de interogatorii. Când închise ușa biroului îi veni o altă idee.

De ce nu știa nimeni unde e Karolina, de ce toți cei care o cunoșteau luaseră de bună vestea morții ei în Stockholm? Elsie și Sven nu puseseră la îndoială faptul că tânăra se afla în țară. Nici Ragnar Vinterman, nici psihiatrul lui Jakob Ahlbin. E adevărat, poliția nu stătuse de vorbă cu absolut toți prietenii și toate cunoștințele

Karolinei. Dar, chiar și după ce numele și moartea ei ținuseră prima pagină a ziarelor, nimeni nu venise la poliție ca să spună că fata era, de fapt, în străinătate, deci nu putea fi moartă în spital.

De ce a plecat din țară fără să spună nimănui? se întrebă Fredrika. Și când se va întoarce? Dacă se va întoarce…

Un gând neașteptat o făcu să se clatine pe picioare. Exista o persoană, pe care o trecuseră cu vederea, care putea răspunde la acele întrebări. O persoană pe care poliția nu o contactase fiindcă o considerase insignifiantă, dar care fusese foarte apropiată de Karolina.

Reveni în birou și se lăsă să cadă pe scaun. În mai puțin de un minut găsi numărul pe care îl căuta. Aștepta răbdătoare în timp ce telefonul suna, la nesfârșit.

•

Zăpada începu să cadă cu câteva ore înainte de prânz. Cu ochi obosiți, privi cerul de la fereastră. Cerul, locul în care se spunea că își are sălașul Dumnezeu, cel care o uitase de atâtea ori.

Nu mă aleg cu nimic din dragostea pentru Tine, se gândi ea posomorâtă, fără niciun pic de teamă.

Puțini oameni o considerau bătrână, o judecată nici pe departe îndreptățită. *Era* bătrână, obosită și nefericită după atâția ani plini de greutăți și complicații. În primii ani ai calvarului apelase la ajutorul Bisericii și al lui Dumnezeu, care veghea asupra tuturor, dar, până la urmă, se săturase de rugăciunile care nu-i erau ascultate și nu-și mai împreunase mâinile în clipa când enoriașii începeau să se roage în biserică.

— Nu mă ascultă niciodată, îi șoptea ea soțului, când acesta îi dădea un cot discret.

La început se certaseră pe tema aceasta fiindcă soțul ei nu-i accepta cuvintele grele adresate Celui-de-Sus.

— Asta e blasfemie, îi șuiera el la ureche. Mai ales în biserică!

Dar ce putea face? Cei doi fii pe care îi născuse și, la început, îi văzuse ca pe o binecuvântare se dovediseră a fi un blestem, o rană adâncă a sufletului. Crezuse că vor fi puternici și prieteni la toartă, dar ajunseseră la fel de diferiți precum Cain și Abel. Iar în ultimul timp îi vedea tot mai rar. Fiului mai mare nu-i prea simțea lipsa, dat fiind că îi făcuse atâta rău fratelui mai mic. Fiul mai mic însă îi lipsea. Întotdeauna fusese mai fragil, mai derutat și mai la locul lui, mult mai bun decât orice alt membru al familiei; niciodată nu se împăcase cu gândul că e pe locul doi, în umbra fratelui mai mare, care reușise în viață.

Prea târziu mi-am dat seama de asta, se gândi ea în timp ce privea cum fulgii de zăpadă cădeau din cerul cenușiu. Iar acum nu mai era nimic de făcut.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi pașii din spatele ei.

— La ce te uiți?

— La dracu'.

Bărbatul tuși ușor. Ochii lui albaștri căutară altceva, în josul străzii. Apoi se opriră asupra unei mașini, parcate lângă trotuar.

— De ieri stau acolo, remarcă el atât de încet încât, pe moment, femeia nu-i înțelese cuvintele.

— Cine? întrebă ea într-un târziu, nedumerită.

Un deget obosit se îndreptă spre ea.

— Trebuie să stăm de vorbă. Nu mai e mult și se duce totul naibii.

Femeia îl privi îndelung.

— Știu, zise ea simțind cum ochii i se umplu de lacrimi. Știu tot.

•••

Primul lucru care îi frapă pe Alex și pe Fredrika fu că Johanna semăna prea puțin cu cea din fotografiile văzute în casa din Ekerö. Rămaseră amândoi surprinși când văzură o femeie înaltă, atrăgătoare, cu părul lung, blond, care îi aștepta, punctuală, în holul mare al sediului poliției. Dar în primul rând îi impresionară calmul și autocontrolul ei, calități pe care fotografiile rareori le scot în evidență.

Nu e chiar imaginea unei femei care tocmai și-a pierdut întreaga familie, se gândi Fredrika.

Momentul în care Johanna dădu mâna cu ei și îi salută păru aproape ireal. După atâtea zile de tăcere, iat-o, pe neașteptate, în fața lor.

— Îmi pare rău că am fost atât de greu de găsit, spuse ea când intrară în sala de interogatorii. Dar, credeți-mă, am avut motive întemeiate ca să mă țin deoparte.

— Am vrea mult să le auzim, replică Alex cu o politețe pe care Fredrika nu i-o recunoștea.

Se așezară la masa din mijlocul încăperii. Fredrika și Alex pe o parte, Johanna Ahlbin pe cealaltă. Fredrika o privi fascinată. Pomeții înalți, gura mare, frumos conturată, ochii cenușii, de oțel. Jacheta bej îi cădea drept de pe umerii largi. Singurele bijuterii pe care le purta erau cerceii simpli, din perle.

Fredrika încercă să-i descifreze expresia. Tot ce simțea și fusese nevoită să suporte trebuie să fi lăsat urme. Dar, oricât îi scrută fața, tot nu deslușì nimic. Brusc, simți cum o cuprinde o senzație de disconfort.

Instinctul îi spunea că ceva nu e în regulă.

Spre ușurarea ei, Alex trecu direct la subiect.

— După cum poate că-ți dai seama, am ținut foarte mult să dăm de tine. De aceea prima noastră întrebare e: Unde ai fost în ultimele…

Alex se opri, încruntându-se.

— … șapte zile, continuă el. Unde ai fost începând cu ziua de marți, 26 februarie?

Foarte bine, se gândi Fredrika. Acum va trebui să ne spună unde a fost în noaptea crimei.

Dar răspunsul Johannei fu atât de rapid și de scurt încât îi descumpăni pe amândoi.

— Am fost în Spania.

Alex tresări fără să vrea.

— În Spania? repetă el.

— În Spania. Pot dovedi cu documentele de călătorie.

O clipă de tăcere.

— Și ce-ai făcut acolo? întrebă Fredrika.

Din nou tăcere. Johanna părea că se gândește cum să răspundă și, pentru prima oară, părea că resimte efectele celor întâmplate.

S-a prefăcut, bănui Fredrika. S-a străduit atât de mult să se prefacă, încât s-a detașat total de emoții.

— Intenția mea a fost să merg acolo în interes de afaceri, spuse ea șovăitor. Îmi luasem deja liber de la serviciu…

Se întrerupse și își privi mâinile. Degete lungi, înguste, cu unghiile nevopsite. Fără inel de logodnă, fără verighetă.

— Bănuiesc că sunteți la curent cu implicarea tatălui meu în problemele legate de refugiați, continuă ea.

— Da, răspunse Alex.

Johanna luă paharul cu apă din fața ei și sorbi din el de câteva ori.

— Ani la rând am avut o atitudine ambivalentă în privința asta, își începu ea povestea. Dar toamna trecută s-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

Tânăra trase adânc aer în piept.

— Am făcut o călătorie în Grecia; trebuia să încheiem o afacere cu un client important. Am mai rămas câteva zile ca să mă bucur de vremea caldă de acolo, înainte să revin la frigul din Suedia. Atunci i-am văzut.

Fredrika și Alex așteptară continuarea din ce în ce mai curioși.

— Refugiații soseau noaptea cu bărcile, continuă Johanna aproape în șoaptă. În perioada aceea nu dormeam prea bine, așa mi se întâmplă când sunt stresată. Într-o dimineață m-am gândit să fac o plimbare până în port din satul în care stăteam. Și i-am văzut.

Clipi de câteva ori și schiță un zâmbet care i se prefăcu în grimasă.

— A fost o scenă atât de umilitoare, atât de degradantă. Și atunci m-am gândit – nu, nu m-am gândit – am simțit cât de mult greșisem în toți acei ani. Cât de mult îl nedreptățisem pe tata.

Râse scurt, sec și imediat păru că vrea să plângă.

— Dar știți cum e. Părinții noștri sunt ultimii cărora le facem concesii, drept care am preferat să nu-i spun tatei că mi-am schimbat părerea. Am vrut să-i fac o surpriză, să-i demonstrez că schimbarea mea e radicală. Și am vrut să-i demonstrez angajându-mă ca

jurisconsult, voluntar, pentru o organizație cu sediul în Spania care acordă sprijin imigranților. Timp de cinci săptămâni, în februarie și martie.

Cinci săptămâni, exact concediul pe care și-l luase de la serviciu.

Văzând-o că se oprește, Alex încercă să o ajute:

— Dar n-a mers.

Johanna Ahlbin aprobă din cap.

— Da, n-a mers. Karolina m-a convins să fac altceva.

Fredrika se foi pe scaun, aceeași senzație copleșitoare că Johanna nu mersese cu povestea până la capăt.

— Ce anume s-a întâmplat? întrebă ea cu blândețe în glas.

— Totul s-a dus de râpă, răspunse ea, brusc foarte obosită. Karolina…

Se întrerupse din nou, dar își reveni și continuă:

— Karolina își jucase foarte bine rolul de fiică credincioasă, bună la toate. Cea care se interesa întotdeauna de ce făcea tata… Dar, când am descoperit că totul e o prefăcătorie, mi-am pierdut până și bruma de interes pe care o aveam față de activitățile tatălui meu.

— În ce sens era o prefăcătorie? întrebă Fredrika, amintindu-și de toate declarațiile care confirmau cât de devotată era Karolina cauzei susținute de Jakob Ahlbin.

— An de an ne oferea același spectacol, răspunse Johanna cu privirea înnegurată. Era entuziasmată de campaniile tatălui meu și îi împărtășea principiile fără rezerve. Dar nimic nu era adevărat. În realitate, așa-zisul ajutor pe care i-l dădea tatălui meu sau prietenilor lui consta pur și simplu în telefoane anonime la poliție în care dezvăluia locurile în care se aflau imigranții ilegali și modul de operare al celor care îi aduceau aici.

Încăperea păru că se răcește brusc. Creierul Fredrikăi lucra la capacitatea maximă, încercând să proceseze informațiile oferite de Johanna. Oare polițistul Viggo Tuvesson era cel care primea telefoanele Karolinei?

— Am încercat, de nenumărate ori, să-i spun tatei că sora mea nu-i cu nimic mai bună decât mine. Că, de fapt, era mai rea decât mine, fiindcă mințea cu nerușinare și nu scăpa niciun prilej ca să-l înșele. Dar tata nu voia să mă asculte. Ca de obicei.

Johanna părea înverșunată. Fredrika fu cât pe-aci să o întrebe de ce nu plânge, dar se abținu. Poate că durerea era prea personală ca să o împartă cu alții.

— Mama ta ce părere avea? întrebă Alex și Fredrika ciuli imediat urechile.

— Mama era undeva la mijloc, răspunse Johanna ușor evaziv.

— Cum adică?

— La mijloc, între mine și tata.

— În privința opiniilor?

— Da.

— Karolina ce avea împotriva refugiaților? interveni Fredrika și apoi se corectă: Ce are Karolina împotriva refugiaților?

Efectul acestei dezvăluiri, deja apărute în presă, fu cât se poate de evident – acum se știa sigur că sora ei este în viață.

Johanna tăcu un minut întreg, iar când, în sfârșit, răspunse, cuvintele ei sunară și mai dur:

— Fiindcă a fost violată de unul dintre refugiații pe care tata îi ascundea în subsolul casei din Ekerö.

— Violată? repetă Alex pe un ton ușor sceptic. N-am găsit niciun document în arhiva noastră referitor la vreun viol.

Johanna clătină din cap.

— N-a făcut reclamație la poliție. Nu se putea, au insistat și mama, și tata. Ar fi periclitat întreaga operațiune.

— Și atunci ce-au făcut? întrebă Fredrika, neștiind prea bine ce vrea să afle.

— Au făcut ce făceau de obicei, răspunse Johanna tăios. Totul a rămas în familie. Apoi, brusc, tata a pus capăt operațiunii.

Fredrika se gândi la casa din Ekerö și își dădu seama că Alex făcea același lucru. Fotografiile de pe pereți, datate până la un anumit solstițiu de vară de la începutul anilor ’90. Johanna dispărând din fotografii ca o fantomă. De ce Johanna, și nu Karolina?

— Ne poți spune când anume a avut loc violul? întrebă Alex, deși știa care va fi răspunsul.

— Solstițiul de vară din 1992.

Fredrika și Alex înclinară din cap, fiecare notându-și data în carnet. Imaginea devenea din ce în ce mai clară, dar încă nu era foarte limpede.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Fredrika.

Mai ușurată acum, după ce le povestise despre acel eveniment nefericit, Johanna păru că se relaxează oarecum.

— După aceea, casa din Ekerö a fost ca un blestem pentru noi… și am început s-o evităm cu toții. Nu numai fiindcă tata încetase să mai ascundă refugiați. Parcă murise întreaga familie. Nu ne-am mai dus să sărbătorim solstițiul acolo; mergeam doar când și când, pentru o săptămână sau un weekend. Mama și tata voiau s-o vândă, dar până la urmă s-au răzgândit.

— Karolina cum se simțea?

Pentru prima oară de când discutau, furia își făcu loc pe fața Johannei.

— Se simțea groaznic, după cum probabil că bănuiți, dar se prefăcea că nu s-a întâmplat nimic. Înainte de viol, situația era exact invers: eu eram răsfățata, iar ea era cea care voia să se lepede de

familie. După viol am început să-i țin partea, crezând că nimic din ceea ce făcea tata nu putea șterge amintirea acelui lucru îngrozitor. De aceea vă puteți închipui cât de uimită am fost când am văzut că surorii mele totul i se părea OK.

— Cred că ai suferit mult, zise Alex pe un ton precaut.

— Teribil. Și m-am simțit extrem de singură. Aveam senzația că din vina mea se destrămase familia, nu din vina tatălui sau a mamei mele. Sau a Karolinei.

— Ce te deranja cel mai mult? întrebă Fredrika.

— Exact ce v-am spus înainte, șopti Johanna. Faptul că, deși Karolina s-a schimbat după aceea și a recunoscut în fața mea că îi disprețuia pe imigranții care veneau în Suedia, părinților le spunea altceva.

Nu numai lor, se gândi Fredrika, ci și prietenilor de familie și cunoștințelor ei.

— În consecință, te-ai înstrăinat de familie, ca să zicem așa.

Johanna înclină din cap.

— Da, asta s-a întâmplat. Nu suportam ipocrizia. Și nici nu le simțeam lipsa. Nu foarte mult. Mai ales după ce tata a început să vorbească din nou despre intenția de a adăposti refugiați… eu am fost singura din familie care s-a opus.

Fredrika și Alex se priviră scurt, neștiind cum să procedeze în continuare. Impresia lor despre Karolina se schimbase radical în mai puțin de o oră. Dar, cu siguranță, mai aveau multe de lămurit.

În clipa aceea, Fredrika observă tatuajul de pe încheietura mâinii Johannei, aproape ascunsă de ceas. O floare. Sau, mai precis, o margaretă. Oare unde întâlnise cuvântul acesta? Apoi își aminti floarea presată, singurul ornament de pe unul dintre pereții dormitorului.

Johanna urmări privirea Fredrikăi și încercă să-și ascundă tatuajul sub cureaua ceasului. Prea târziu însă, curiozitatea Fredrikăi era deja stârnită.

— Ce semnificație are margareta? întrebă ea direct.

— E un memento, răspunse Johanna cu vocea răgușită și o expresie ambiguă. Și Karolina are una.

— Un memento pentru ce?

— Pentru legătura noastră de sânge.

O legătură de sânge atât de complicată încât simbolul ei trebuia ascuns sub ceas, reflectă Fredrika.

Alex rupse tăcerea:

— Johanna, trebuie să ne spui și restul. Ziceai că ți-ai luat cinci săptămâni de concediu ca să mergi în Spania, dar te-ai răzgândit din cauza Karolinei. Ce anume s-a întâmplat?

Johanna se îndreptă de spate cu grația unei balerine.

— Vreți să știți de ce am identificat o femeie moartă drept sora mea, cu toate că știam că nu e ea?

— Bineînțeles.

— Vă pot da un răspuns simplu: fiindcă așa m-a rugat ea.

— Cine te-a rugat?

— Karolina.

Din nou tăcere.

Ochii Johannei se umplură de lacrimi pentru prima oară de la începutul interogatoriului. La vederea lor, Fredrika simți aproape o ușurare.

— Fiindcă ajunsese într-o situație atât de încurcată încât pur și simplu trebuia să dispară de pe fața pământului. Cel puțin așa s-a exprimat ea.

— Ți-a dat detalii?

— Nu, deși numai Dumnezeu știe cât de multe întrebări i-am pus. Iar și iar. Dar n-a vrut să răspundă, spunea doar că o ajunsese trecutul din urmă și că avea doar o singură soluție. Mi-a explicat care era planul ei, ideea că lumea trebuie să o considere moartă. Misiunea mea era să chem o ambulanță și s-o identific pe drogata aia drept sora mea. Și să plec din țară. Așa că am plecat în Spania.

— De unde știai că e o drogată, femeia care a murit în locul surorii tale?

— De la Karolina. Dar se vedea și cu ochiul liber. Că se droga la greu.

— Era în viață când ai ajuns în apartament?

— Nu părea, dar cred că era. Altfel echipajul ambulanței n-ar fi încercat s-o salveze.

— Cred că te-ai speriat, nu glumă.

Johanna rămase tăcută.

— De ce ai ajutat-o să recurgă la o stratagemă atât de spectaculoasă precum înscenarea propriei morți dacă nu era pregătită să-ți spună care era motivul? întrebă Alex.

O urmă de zâmbet își făcu loc pe fața impasibilă a Johannei.

— Legătura dintre surori se poate întinde oricât, fără să se rupă. Nu m-am gândit că, atunci când mi-a spus că trecutul o ajungea din urmă, se referea la episodul acela din miezul verii. Dar, când mi-am dat seama, am hotărât să stau mai mult în Spania.

Incertitudinea o făcu pe Fredrika să strângă pixul și mai tare.

— Cum adică?

Johanna se aplecă peste masă de parcă Fredrika ar fi spus o gogomănie.

— Altfel cum să-mi explic tot ce s-a întâmplat? Altfel de ce să fi făcut tot ce-a făcut?

Linia dintre sprâncenele lui Alex se transformă într-un crater.

— Ce anume crezi că a făcut?

— Cred că i-a omorât pe mama și pe tata. Iar acum vrea să mă omoare și pe mine. Ca să ne pedepsească pentru că n-am fost acolo când viața i-a fost distrusă, în poiana de lângă casa de vacanță.

•••

— Crezi că are nevoie de protecție? întrebă Fredrika în timp ce ușa liftului se deschidea ca să-i lase să coboare la etajul lor.

— Greu de spus, mormăi Alex. Al naibii de greu.

— Cel puțin acum știm că am avut dreptate amândoi, zise Fredrika aproape veselă.

Alex o privi lung.

— Că totul a început la casa de vacanță din Ekerö, așa am spus amândoi.

Alex se uită la ceas. Timpul zburase, ca de obicei. Era trecut bine de prânz – Peder mai avea puțin și pleca la Divizia Națională ca să participe la interogatoriul lui Sven Ljung. Se opri și dădu adunarea în Bârlog în doi timpi și trei mișcări. Nimeni nu îndrăzni să iasă agale din birou la auzul ordinului. Doar Fredrika intră cu pas săltat în chicinetă ca să-și ia un sandviș.

Bineînțeles, se gândi Alex. Femeia e însărcinată, deci trebuie să mănânce.

— Ce informații avem ca să le coroborăm cu versiunea ei? întrebă Joar de îndată ce Alex îi puse la curent cu declarația Johannei.

— Prea multe nu avem, recunoscu Alex. Dar nu avem prea multe nici ca să-i contrazicem versiunea.

— O arestăm? întrebă Peder. Pentru obstrucționarea anchetei sau pentru rolul jucat în moartea Theresei Björk, oricât de mic ar fi el?

Alex oftă.

— Încă nu suntem absolut siguri de toate informațiile pe care le deținem, răspunse el. În ceea ce privește obstrucționarea anchetei, o poate explica prin teama de ceea ce ar fi putut face sora ei după ce a aflat de uciderea părinților. Iar când vine vorba de identificarea intenționat greșită, și acolo probele sunt insuficiente. Johanna nici n-a putut să ne spună cum a murit Therese Björk; susține că Therese era deja în apartamentul surorii ei când a ajuns acolo.

— Tocmai aici cred că ar trebui să insistăm, interveni Fredrika. O femeie care, din câte știm noi, nu avea nimic de-a face nici cu Karolina, nici cu Johanna a fost luată de ambulanță din apartamentul Karolinei și, ulterior, a murit la spital. Din acest motiv apartamentul Karolinei este un loc în care s-ar fi putut comite un delict. Când putem intra în el?

Joar îi zâmbi precaut.

— Bravo, zise el. Dar nu cred că echipa de criminaliști s-ar alege cu prea mult din apartamentul Karolinei. Am fost deja acolo și, tot

căutând cheia de la casa din Ekerö, probabil că am distrus toate probele, dacă a existat așa ceva.

— Mai degrabă, Johanna a urmat întocmai instrucțiunile surorii ei. După ce a identificat-o greșit pe Therese Björk, s-a întors în apartament și a șters toate urmele, adăugă Alex, amintindu-i Fredrikăi despre finalul discuției cu Johanna.

— Johanna știa că sora ei este în Thailanda? întrebă Joar.

Alex înclină din cap.

— Da, dar nu știa de ce. Când i-am spus că sora ei era căutată de poliție pentru posesie de droguri, a avut următorul raționament: Karolina avea nevoie de bani ca să-l plătească pe cel angajat să-i ucidă părinții.

În încăpere se așternu tăcerea.

— Trebuie neapărat s-o luăm la întrebări și pe Karolina Ahlbin, zise Peder.

— Da, spuse Alex și inspiră adânc. Și aș îndrăzni să afirm că, până nu aflăm ce-a făcut Karolina în ultimele săptămâni, suntem cu mâinile legate.

Fredrika păru că vrea să intervină, dar se opri.

— V-a spus ceva despre rolul jucat de mama ei în toată povestea asta? întrebă Joar.

— Niciun cuvânt, răspunse Alex.

— Atunci trebuie să vedem ce ne aduce interogatoriul lui Sven Ljung, zise Joar, privindu-l chiorâș pe Peder. Poate aflăm ceva și despre rolul jucat de Marja.

Fredrika își învinse nehotărârea și spuse:

— Erik Sundelius. Medicul lui Jakob.

— Ce-i cu el? întrebă Alex.

— El a dat de înțeles că Johanna este instabilă mintal.

— Așa e, spuse Alex. Pe de altă parte, după cum știm, medicul ăsta a omis câteva informații prețioase despre propria lui persoană. Motiv pentru care nu-mi dau seama cât preț putem pune pe ce ne-a povestit el.

— De acord, zise Fredrika. Dar și alte persoane ne-au spus că Johanna nu e foarte sănătoasă, deci nu putem fi foarte siguri.

— În ce sens?

— În sensul că ori Johanna, ori Karolina sunt îndeajuns de dezechilibrate mintal ca să-și ucidă ambii părinți.

•

Când era mai tânără, Fredrika se întrebase de multe ori dacă ar fi fost mai bine să aibă o soră în locul fratelui cu care crescuse. În copilărie plânsese în timp ce citea *Sora mea dragă,* povestea scrisă de Astrid Lindgren, iar la maturitate regretase că nu are o soră căreia să-i împărtășească gândurile și aspirațiile. Revăzându-și notițele luate în

timpul discuției cu Johanna, își aduse aminte de toate miturile inspirate de legătura deosebită care ar exista între două surori.

Nu știam nimic despre Johanna, se gândi Fredrika, din ce în ce mai fascinată. Și tocmai când ne-am îndreptat atenția asupra ei, iată că ne-a căutat chiar ea.

Reveni la una dintre primele ei teorii, anume că cele două surori își omorâseră părinții împreună.

Dar din ce motiv? Luate separat, fiecare soră avea un motiv, dar, dacă vina era împărțită, motivul era departe de a fi foarte clar.

Motivul Karolinei, cum îl prezentase Johanna, nu era greu de înțeles. Cât de zdruncinată trebuie să fii după o experiență ca a ei! Îndeajuns de zdruncinată ca să-i manipulezi pe cei din jurul tău, după spusele Johannei.

Fredrika însă era în continuare sceptică: cineva trebuie să-și fi dat seama ce era în capul ei, nu? Familia Ljung, reverendul Vinterman sau psihiatrul. Sau, de ce nu, părinții ei. Chiar nimeni nu-i pusese la îndoială loialitatea față de tatăl ei?

Gândul o făcu să se înfioare. Când voiau să le facă rău altora, imaginația oamenilor nu cunoștea limite. Fredrika începea să o vadă pe Karolina Ahlbin cu alți ochi. O Karolina afectată de probleme la care Fredrika nu se gândise până acum. Johanna, care dispărea încet-încet din tabloul de familie, în cele din urmă pierzând totul, înstrăinându-se de toți. O tânără extrem de vulnerabilă, care avea din ce în ce mai mult nevoie de protecție.

Citi ultimul fax primit de la Bangkok. După toate probabilitățile, Karolina Ahlbin era tot în Thailanda, un fapt îmbucurător, de altfel. Dar, dacă ea pusese la cale uciderea lui Jakob și a Marjei, sigur avea capacitatea de a contacta ucigași plătiți chiar și de la distanță.

Ori e dezechilibrată mental, cum zice sora ei, ori…

Fredrika lăsă foaia de hârtie pe masă și privi spre fereastră, la ninsoarea de afară.

Ori și Karolina era o victimă a conspirației care dusese la uciderea tatălui ei.

Și a mamei ei.

Dar de ce?

Fredrika se uită repede la ceas. Era aproape două, iar Spencer încă nu o sunase.

Se simțea asaltată de greutăți din toate părțile. Și, în același timp, era conștientă de un pericol iminent.

Ceva ne scapă aici, se gândi ea, încercând să nu se lase copleșită de oboseală. Ceva important, sunt absolut sigură de asta.

Înghiți în sec, cu o senzație de strangulare. Ar trebui să se ducă acasă și să lase cazul în seama celor mai rezistenți decât ea. Să se ducă acasă și să se culce. Sau să cânte la vioară.

Cu gândul la muzică, își simți brațul ca pe o prelungire a viorii. Știa că e pregătită să-și sfideze până și cea mai neînsemnată părticică a corpului.

Zbârnâitul telefonului fix o făcu să tresară.

— Fredrika Bergman.

Tăcere, apoi o respirație grea. Apoi Fredrika își dădu seama cine este.

— Måns Ljung? întrebă ea, încercând să nu pară prea nerăbdătoare.

Din nou o respirație grea și un mormăit. Apoi, brusc, mult mai clar:

— Ați sunat în legătură cu Lina?

— Da, și mă bucur că mă suni, răspunse Fredrika și auzi un râset strepezit.

— Mama v-a spus că nu pot fi găsit la telefon?

Da, se gândi Fredrika. Și am fost destul de naivă ca s-o cred.

Tocmai cuvintele mamei lui convinseseră poliția să nu-l interogheze pe Måns, chiar dacă acesta fusese prietenul Karolinei mai mulți ani.

— Sunt internat într-o așa-zisă clinică de dezintoxicare, dar, dacă e vorba de Lina, vă stau oricând la dispoziție. Îmi cer scuze că nu sunt în voce… m-am pricopsit cu o infecție.

Pe Fredrika nu o interesa câtuși de puțin starea lui de sănătate. Cel mai important lucru era că poate discuta cu el.

— Nu-i nimic, zise ea cu o voce cât se poate de neutră. Ceea ce aș vrea să știu este dacă Lina – Karolina – a încercat să ia legătura cu tine în ultima săptămână.

Tăcere.

— De ce întrebați?

Cu receptorul într-o mână și cu cealaltă mână pe burtă, Fredrika trase adânc aer în piept.

— Fiindcă mă tem că a dat de belea.

Altă ezitare.

— Săptămâna trecută m-a sunat ca să-mi ceară ajutorul.

— Ți-a spus despre ce e vorba?

— Mi-a spus că nu poate da de Jakob și de Marja și că nu poate veni acasă fiindcă se pare că cineva i-a închis contul de *e-mail* și i-a contramandat rezervarea la avionul cu care trebuia să plece din Thailanda.

Karolina trebuie să-și fi dat seama, se gândi Fredrika. De asta s-a speriat.

— Știai că e acolo? Adică în Thailanda.

Urmă un scurt acces de tuse și Fredrika avu impresia că Måns lasă receptorul din mână.

— Nu, răspunse el într-un târziu. În ultima vreme nu prea am ținut legătura…

Dar avea încredere în tine, Måns.

— Cum voia să o ajuți?

— Voia să dau de Jakob. Și să-i aranjez călătoria spre casă.

Fredrika îl auzi cum se smârcâie.

— Dar nu eram în cea mai bună formă ca s-o pot ajuta.

— I-ai spus asta?

Un oftat.

— Nu. Și nu i-am spus nici că tatăl ei e mort. Pur și simplu n-am avut curaj. Cel puțin nu la telefon.

— Și atunci ce-ai făcut? întrebă Fredrika, exasperată, punându-se în pielea Karolinei.

— L-am sunat pe fratele meu, e un tip foarte practic, răspunse Måns cu vocea pierită. Și i-am spus Karolinei să aștepte. Dar, până să o sun eu, ceva s-a întâmplat, fiindcă n-a mai răspuns.

— Ți-a trimis vreun *e-mail*?

— Poate – acum îmi verific mesajele mai rar.

Fredrika se trezi că respiră la fel de greu ca și Måns.

— Și fratele tău? întrebă ea, aproape în șoaptă, temându-se că va izbucni în lacrimi. El ce-a făcut?

— M-a sunat ca să-mi spună că nu prea avea ce să facă. Karolina trebuia să-și cumpere alt bilet de avion. Și m-a sfătuit să nu-i spun nimic despre Jakob la telefon.

Judecat, se gândi Fredrika. Un frate judecat.

Și puse o ultimă întrebare:

— Fratele tău cu ce se ocupă?

Următoarea întrebare rămase suspendată, nerostită. *Este și el dependent de droguri, la dezintoxicare*?

— S-ar putea să-l cunoașteți. E polițist.

Fredrika zâmbi de propria-i prejudecată, departe de a fi întemeiată. Dar zâmbetul se transformă în grimasă când Måns adăugă:

— Îl cheamă Viggo. Viggo Tuvesson.

•••

Simțind că se mișcă precum un mărfar în linie dreaptă, Peder acoperi cu pași hotărâți ultimii metri până la sala de interogatorii în care aștepta Sven Ljung. Colegul lui de la Divizia Națională, Stefan Westin, care urma să conducă interogatoriul, îi spuse că arestarea decursese fără probleme. Elsie și Sven tocmai își luau cafeaua când poliția sunase la ușă, de parcă s-ar fi așteptat să vină cineva ca să-i ia de acolo. Elsie suspina când îi scoseseră soțul din apartament, dar nu protestase în niciun fel.

— Părea destul de resemnată, conchise Stefan Westin.

Peder își punea mari speranțe în interogatoriul care stătea să înceapă. Simți un junghi în piept când intră în sală și dădu mâna cu Sven Ljung.

Era extrem de mulțumit că el, și nu Joar fusese trimis să asiste la

acest interogatoriu. La urma urmei, trebuia să recupereze o parte din terenul pierdut în ultimele zile. Pe de altă parte, știa că trebuie să recâștige încrederea colegilor. Cum stăteau lucrurile acum, era la îndemâna tuturor să-l disprețuiască și să-l discrediteze. *Trebuie, trebuie, trebuie să mă autodepășesc.*

Stefan Westin se pregăti să pună primele întrebări. Fiind prima dată când îl vedea, Peder rămase surprins de cât de obosit și de bătrân arăta Sven Ljung. Aruncă o privire pe furiș peste notițele lui. Sven încă nu împlinise 65 de ani. Relativ tânăr, în opinia lui Peder. Dar era clar că îl rodea ceva. Arăta prea trist, prea deprimat.

De parcă ar fi fost în doliu, după o pierdere grea, secretă.

Vocea lui Stefan Westin îi întrerupse șirul gândurilor.

— Acum zece zile ai anunțat poliția că ți s-a furat mașina. Ai idee cine ar putea fi făptașul?

Sven nu răspunse.

Peder ridică o sprânceană. Mai văzuse același gen de tăcere, în timpul interogatoriului luat lui Tony Svensson. Dacă și Sven Ljung tăcea de frica Dumnezeu știe cui, interogatoriul avea să fie foarte dificil și fără prea multe rezultate spectaculoase.

Sven începu să vorbească.

— Nu, niciuna.

Liniștea se așternu din nou în încăpere.

— Dar ești sigur că mașina a fost furată? întrebă Stefan.

Sven aprobă încet din cap.

— Da.

— Cum ai descoperit că lipsește?

— Am avut nevoie de ea vineri dimineață, acum aproape două săptămâni. Nu era pe stradă, unde o lăsasem cu o zi în urmă.

Brusc, Sven păru că se chircește. Că se dezumflă.

— Avem dovezi incontestabile că mașina ta a fost implicată în două jafuri armate asupra unor mașini blindate, ca și într-o crimă, comisă în perioada în care susții că a fost furată, zise Stefan Westin și Sven păli la față. Ești bun să-mi spui unde te aflai la datele și orele următoare?

Sven nu răspunse imediat când i se puseră în față mai multe date. Se gândi un timp, apoi spuse că, fără excepție, la datele respective fusese acasă, în apartament, cu soția lui. Doar ei doi.

Stefan pretinse că reflectă la răspunsul lui Sven.

— Îl cunoști pe Yusuf? întrebă el, referindu-se la insul călcat de mașină în fața universității.

Sven clătină din cap.

— Nu.

Picioarele scaunului zgâriară podeaua când Stefan Westin se ridică și se întinse peste masă.

— Dar noi știm că te-a sunat, zise el calm. De câteva ori.

— Poate era doar un cunoscut de-ai tăi, atâta tot, adăugă Peder când văzu că Sven nu spune nimic.

— Exact, zise Stefan. Un cunoscut care s-a întâmplat să fie călcat de mașina ta în fața universității. Se mai întâmplă și lucruri din astea, nu?

Stefan se uită la Peder și ridică mâinile.

În clipa următoare, Sven nu-și mai putu reține lacrimile.

Lacrimi tăcute, demne într-un fel.

Timpul se opri în loc, iar Peder nici nu îndrăzni să miște.

— Jur că n-am văzut mașina din momentul în care i-am constatat dispariția, zise Sven într-un târziu.

— Te credem, Sven, spuse Stefan. Dar nu putem crede că nu știi cine a luat-o. Nu putem crede nici că ți-a fost furată; noi credem că ai dat-o cu împrumut. Mai mult sau mai puțin de bunăvoie.

— Și ai anunțat că ți-a fost furată ca să nu fii suspectat de nimic, adăugă Peder cu blândețe în voce.

O voce pe care o păstra pentru fiii lui. Și pentru Jimmy.

Gândul la Jimmy îl lovi ca un trăsnet. Dumnezeule, de câte zile nu mai vorbiseră? Jimmy îl sunase de mai multe ori… Iar el nu răspunsese, de fiecare dată.

Bărbatul în vârstă din fața lor își șterse lacrimile de pe obraji și îi privi hotărât.

— Pe cuvântul meu că nu știu cine mi-a luat mașina și în ce scop.

— Sau știi și nu ai curaj să ne spui, zise Stefan fără menajamente.

Sau nu vrei, se gândi Peder. Din prea multă loialitate.

— Dar cum l-ai cunoscut pe Yusuf cred că ne poți spune, zise el cu voce tare.

Sven cugetă câteva clipe.

— Avea numărul meu de la niște… cunoștințe comune. Dar a fost o greșeală. Nu cu mine voia să vorbească.

Stefan și Peder ciuliră urechile. Cunoștințe comune?

— Cum se numesc aceste cunoștințe?

O nouă ezitare.

— Jakob Ahlbin.

Ochii lui Sven priveau în toate părțile, dar vocea îi era fermă.

Minte atât de bine încât e și el convins de ce spune, se gândi Peder.

— Exclus, spuse Stefan cu atâta asprime încât Sven se albi din nou la față.

Văzând că Sven continuă să tacă, Stefan zise calm:

— Să știi că nu câștigi nimic dacă obstrucționezi interogatoriul. Poate doar o oră sau un minut. Nu ți-ar fi mai ușor dacă ne-ai spune toată povestea?

Ochii lui Sven se umplură iar de lacrimi.

— Mi-ar trebui foarte mult timp, răspunse el în șoaptă.

Peder și Stefan se lăsară ostentativ pe spătarele scaunelor.

— Avem timp berechet, Sven.

•••

Totul a început când Jakob Ahlbin a zis că ar vrea să ofere din nou adăpost imigranților ilegali. Johanna Ahlbin s-a înfuriat la culme, iar Sven și Jakob s-au certat după ce Sven i-a sugerat vicarului că ar putea face bani din treaba asta. Jakob l-a făcut egoist pe Sven, iar Sven i-a spus că e laș și de o modestie prostească.

— Aveam nevoie de bani, recunoscu Sven. Mereu am avut, sau cel puțin de când Måns a devenit dependent de droguri. Năravurile lui antisociale ne-au costat o grămadă de bani. Deși furturile și delapidările lui ne-au adus în pragul nebuniei, n-am avut inima să-i închidem ușa în nas. Odată chiar a reușit să se convingă, să mă convingă și pe mine, că e pe calea cea bună și că vrea să pornească o afacere. Pentru care avea nevoie de bani. Dar bineînțeles că totul s-a dus de râpă, iar eu și mama lui n-am mai știut la cine să apelăm după ce am pierdut câteva sute de mii de coroane.

Sven făcu o pauză, apoi continuă obosit:

— Până atunci nu mă gândisem că activitățile lui Jakob ar putea aduce bani din ascunderea refugiaților. Dar mi-am dat seama că așa ceva e foarte posibil, din moment ce oamenii plăteau atât de mult ca să ajungă aici… credeam că trebuie să aibă ceva cheag. Așa că am vorbit cu un prieten apropiat… și ne-am pus pe treabă.

Sven întoarse capul ca să tușească.

— Am ascuns refugiații în căsuțe de vacanță, departe de aici, pe care le-am închiriat la prețuri mai mici decât sumele pe care le încasam de la ei.

— Ai făcut mulți bani? întrebă Peder.

— Da, dar tot nu îndeajuns, răspunse Sven trist.

— Cu cine te-ai asociat? întrebă Stefan.

O altă informație pe care Sven se codea să o furnizeze. Dar, când în sfârșit veni, răspunsul fu unul la care Peder și Stefan ar fi trebui să se aștepte. Și totuși, Peder rămase surprins.

— Ragnar Vinterman.

Uluiți, Stefan și Peder făcură ochii mari, în timp ce Sven continuă poticnit:

— Ragnar voia să extindă operațiunea fiindcă avea nevoie de și mai mulți bani. Pierduse mult în urma unor investiții și speculații neinspirate în străinătate. Eu însă am simțit… da, am simțit că nu e bine. Și i-am spus că vreau să mă retrag. Am simțit nu numai că nu e bine din punct de vedere moral, ci și fiindcă era prea riscant să implicăm și mai multe persoane în afacere. Traficanți, translatori de încredere, falsificatori de documente.

Sven tăcu.

Peder își dădu seama că se apropie de un moment după care va fi mult mai greu să scoată ceva de la Sven.

— Și cum a reacționat Ragnar când i-ai spus că vrei să te retragi?

— S-a înfuriat.

— În ce consta operațiunea extinsă propusă de el, la care nu ai vrut să iei parte?

Neliniștea și stresul puneau stăpânire pe Sven.

— Trafic de refugiați, răspunse el.

Peder își ținu răsuflarea.

— Altfel.

— Cum adică „altfel”? întrebă Stefan răstit, dar Peder își păstră calmul.

Acuși vine, speră el. Ultima piesă din jocul nostru de puzzle.

Când începu să vorbească, Sven păru că nu se mai oprește, deși ocolea cu îndemânare toate punctele sensibile, unde ar fi trebuit să furnizeze mai multe amănunte. Nume, de exemplu.

— Ragnar considera că refugiații plătesc îngrozitor de mult ca să ajungă în Suedia din, să zicem, Irak sau Somalia și că ar trebui să atragem indivizi aleși pe sprânceană oferindu-le o modalitate mai ieftină de a călători până aici.

— În schimbul a ce? întrebă Stefan, sceptic. Oferta mi se pare extrem de generoasă.

Râsul lipsit de veselie al lui Sven sună straniu.

— Generoasă, repetă el, privind furios. Credeți-mă, pentru o față bisericească, Ragnar Vinterman habar nu are ce înseamnă cuvântul ăsta. Nu, planul lui Ragnar era să ademenim câte un refugiat care să primească documente false și să comită un delict la comandă. Indivizi aleși cu grijă, cu pregătire militară. Care urmau să fie trimiși acasă pentru ca nimeni să nu-i poată prinde pe făptași sau să ajungă până la noi.

— Jafurile asupra mașinilor blindate care ne-au dat de furcă în ultimele luni, începu Stefan și Sven înclină repede din cap.

Peder știa despre jafurile cu pricina. Planificate cu minuție și însoțite de accese de violență total străine altor jafuri.

— Am refuzat să iau parte la așa ceva, dar, când am văzut reportajele despre jafuri, mi-am dat seama că operațiunea începuse deja.

Fruntea lui Stefan se încreți și mai mult.

— Spuneai că planul prevedea trimiterea refugiaților acasă…

Sven înclină din cap.

— Atunci de ce, în cel puțin două cazuri, aceștia au fost găsiți morți în zona Stockholm-ului?

— Nu știu, răspunse Sven speriat de moarte.

— Dar trebuie să fi discutat cu Ragnar Vinterman despre asta,

insistă Peder.

Sven înclină iar din cap.

— Dar numai atunci când Ragnar a venit la mine ca să se asigure că-mi țin gura. Și când m-a sunat Yusuf. A luat numărul de la un membru al rețelei care nu știa că m-am retras. Ragnar a avut grijă să nu se afle.

Ceva trebuie să o fi luat razna, își spuse Peder în timp ce făcea bilanțul, escaladarea violenței și a crimelor generate de afacerea lui Ragnar Vinterman în ultimele două săptămâni.

— Dar ce rol a jucat Jakob Ahlbin? întrebă el. Știa de noua operațiune?

— Nu, nu i-am spus nimic. Dar cred că…

Peder și Stefan așteptau încordați.

— Mă tem că a mirosit ceva. Și, naiv cum era, s-a dus la Ragnar și i-a spus că a auzit de o nouă rețea de traficanți care a început să opereze în Suedia.

— O rețea mult mai generoasă decât celelalte, zise Peder.

— Exact, spuse Sven.

— Și de aici a pornit totul, rezumă Stefan.

— Cred că da. Dar nu știu nimic sigur.

Stefan așteptă o clipă și încercă din nou:

— Cine naiba ți-a luat mașina, Sven?

— Nu știu.

— E absolut imposibil ca Ragnar să fi acționat de unul singur. Cine mai era cu el? întrebă Peder.

Sven însă își pusese lacăt la gură și cei doi își dădură seama că se apropiau de sfârșitul interogatoriului.

— Dacă te-a amenințat cineva…, începu Peder.

Sven se închisese în el ca într-o carapace.

Peder se hotărî să încerce altceva.

— Potrivit raportului Poliției, întocmit după ce tu și Elsie ați găsit cadavrele lui Jakob și al soției lui, primul care a sosit la fața locului a fost un polițist pe nume Viggo Tuvesson. De ce nu ne-ai spus că e fiul tău?

— Nu mi s-a părut necesar, răspunse Sven.

— Potrivit unor informații recente, Viggo a sosit la apartamentul familiei Ahlbin după ce l-ai sunat tu pe mobil. De ce n-ai sunat la numărul de urgență?

Sven oftă.

— Mi-a fost mai ușor să-l sun direct pe Viggo.

— Viggo face parte din rețeaua lui Ragnar Vinterman? întrebă Peder fără menajamente și văzu cum Sven pălește din nou la față.

— Nu-mi imaginez cum ar putea, răspunse Sven calm, dar Peder și Stefan văzură că ocolește adevărul.

Peder hotărî să-l preseze în continuare, punând o nouă întrebare:

— Dar Johanna și Karolina Ahlbin? Au făcut și ele parte din rețea?

Sven se chirci pe scaun, pălind și mai tare.

— Nici la întrebarea asta nu pot răspunde, zise el în șoaptă.

— Dar Marja? insistă Peder, înțelegând brusc cu ce situație îngrozitoare se confruntase Jakob în ultimele ore de viață. A făcut și ea parte din rețea?

Sven clătină din cap.

— Atunci cine făcea parte, Sven? întrebă Peder exasperat. Cine i-a ucis pe Marja și Jakob sau a pus să fie uciși?

Tăcere.

Peder se sili să adopte un ton mai blând.

— Ți-e teamă, Sven?

Bărbatul mai în vârstă înclină din cap.

Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și nu mai spuse nimic.

•••

Existau metode de a obține informații și fără ajutorul lui Sven Ljung. Revăzând analiza apelurilor telefonice întreprinsă de poliție de-a lungul anchetei, după identificarea altor numere, echipa lui Alex Recht putea descoperi noi contacte. Marja îl sunase pe Ragnar Vinterman de câteva ori, chiar și târziu în noapte, când părea puțin probabil să discute chestiuni de serviciu. Și, după obținerea noilor liste cu apelurile către și de la telefonul lui Ragnar Vinterman, după o cerere expresă adresată companiei de telefonie mobilă, Vinterman putea fi legat și de insul ucis în fața universității, și de Muhammad din Skärholmen, împușcat duminică seara.

Două numere neînregistrate apăreau în toate listele de apeluri, ceea ce, alături de faptul că nici Johanna, nici Karolina Ahlbin nu figurau printre contactele respective, constituia o nouă sursă de frustrare.

•

— Nici afurisitul de Viggo Tuvesson de la poliția din Normalm nu apare pe liste, tună Alex Recht când se adunară toți în Bârlog, fiecare cu o ceașcă de cafea în mână, pe la cinci și jumătate seara. Nu-l avem cu nimic la mână, doar că, din când în când, a luat legătura cu Tony Svensson. Și faptul că e fiul lui Sven.

— Dar n-a justificat în mod plauzibil faptul că a luat legătura cu Tony Svensson, nu? adăugă Fredrika.

Alex mormăi ceva nedeslușit și îi aruncă o privire fioroasă.

— Tu n-ar trebui să pleci acasă?

— Nu, e-n ordine. Mai stau puțin.

Peder se tot uita la ceas, îngrijorat.

— Tu vrei să pleci acasă? îl întrebă Alex.

Peder îl privi abătut.

— Păi, în seara asta trebuia să iau masa cu Ylva și băieții, dar…

— Du-te! strigă Alex, făcându-i pe ceilalți să tresară. Du-te acasă și mănâncă. Te sun dacă am nevoie de tine.

Peder mai mult zbură din sală. Închise ușa în urma lui, dar, după două secunde, o deschise și spuse:

— Mulțumesc.

•

— Ce ziceți, putem fi siguri acum de ce-a murit Jakob Ahlbin? întrebă Joar retoric.

— Nu, răspunse Fredrika tocmai când Alex spunea „Da”.

Cei doi se priviră surprinși.

— A fost ucis ca să nu spună ce știe, cum ai crezut tu, zise Alex iritat și încruntat, însă Fredrika clătină din cap. Singura întrebare e cine l-a ucis.

— Dar cum rămâne cu Marja? obiectă Fredrika. De ce a trebuit să moară și ea? La urma urmei, ar trebui să pornim și de la ipoteza că făcea parte din rețeaua lui Vinterman.

Alex arăta dărâmat. În înțelegere cu Departamentul de Anchete Penale, solicitase imediat supravegherea lui Ragnar Vinterman ca să fie sigur că acesta nu va încerca să fugă în clipa în care va auzi de arestarea lui Sven Ljung.

— Poate că moartea Marjei nu a fost premeditată, zise el cu asprime în glas.

Fredrika își țuguie buzele, dar rămase tăcută.

— OK, să discutăm asta, propuse Joar hotărât. Cine a avut motiv să-l ucidă pe Jakob, sau pe Jakob și pe Marja?

— Ori rețeaua lui Vinterman, ori una din fiice, răspunse Fredrika.

— Karolina? întrebă Alex.

— Nu, una din ele. Până nu aud și cealaltă versiune, mă abțin să trag o concluzie.

— Atunci…, începu Alex, dar Ellen îl întrerupse cu un ciocănit în ușă.

— Scuze, spuse ea. Tocmai a sosit un fax de la poliția thailandeză. E urgent.

Alex îl citi îngrijorat.

— La naiba! Autoritățile thailandeze sunt aproape sigure: Karolina Ahlbin a părăsit Bangkok-ul ieri-seară cu un avion de Stockholm. Și cu pașaportul altcuiva. Au obținut informația de la un traficant de persoane care operează din Bangkok. După ce l-au strâns bine cu ușa.

Neliniștea puse stăpânire pe toți cei din sală.

— Asta ce înseamnă? întrebă Fredrika abia șoptit.

— Înseamnă că, dacă thailandezii nu greșesc, Karolina e deja în Suedia, răspunse Alex posomorât. Și că, indiferent de rolul pe care l-a jucat în toată tărășenia asta, este extrem de surescitată. Ferească Dumnezeu când o găsi-o pe Johanna.

— Ei, drăcie! exclamă Joar în șoaptă.

— Dar unde se poate duce? întrebă Fredrika, agitată. Trebuie să se ascundă, e acuzată de delicte grave.

Alex o privi lung.

— N-avem altă soluție decât s-o dăm în urmărire generală. Semnalmentele și tot tacâmul. Măcar pentru binele ei, dacă nu pentru altceva.

•

Timpul, în sfârșit, îi ajunsese din urmă, până aici le fusese. Elsie știa că Sven va evita până în ultima clipă să își asume responsabilitatea. Drept care se ridică hotărâtă de la masa din bucătărie, unde rămăsese de când Sven fusese luat de poliție, și se duse în hol.

Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă, se gândi ea cu înverșunare. Dar se spune că niciodată nu e prea târziu să îndrepți un lucru pe care l-ai făcut prost.

În timp ce se chinuia să-și pună paltonul gros, ochii îi căzură pe una dintre fotografiile de familie de pe perete. Ciudat că, deși fusese în apartamentul lor de trei ori, poliția nu-l recunoscuse pe Viggo în fotografia aceea. Dar Viggo arăta altfel atunci, un om cu fața intactă.

Simți cum o podidesc lacrimile.

Poliția trebuie să-și fi dat seama ce rol joacă Viggo, își zise ea în timp ce își trăgea pe cap căciulița de lână. Chiar dacă nu știe sigur ce-a făcut, trebuie să știe că a fost implicat în toate aceste grozăvii.

Mângâie fotografia cu degetele tremurânde. Cândva fuseseră o familie adevărată, unită, avuseseră grijă unii de alții și își doriseră tot binele din lume. Dar totul părea atât de departe acum. Între timp, Måns se abandonase drogurilor, cât despre Viggo… Oftă adânc. Viggo întotdeauna alesese drumul cel mai anevoios. Îi surprinsese cu dorința lui de a intra în poliție, dar și cu refuzul de a scăpa prin operație de cicatricea care îi desfigura fața.

— E marca mea înregistrată, le spusese el când aduseseră vorba despre asta.

— Cine zice asta? întrebase Elsie derutată.

— Cea pe care o iubesc, replicase el și le întorsese spatele, ocupându-se de altceva.

Încercaseră zadarnic să afle mai multe de la el. Refuzase să le spună cu cine se întâlnea și să o invite acasă. Trecuseră luni, apoi ani. Viggo nu mai pomenise despre ea, dând de înțeles că totul se terminase.

Dar Elsie își cunoștea fiul și, în timp, îi încolțise o bănuială. Plină de emoție, se postase lângă intrarea în blocul lui, vara trecută, și foarte curând bănuielile îi fuseseră confirmate când îl văzuse ieșind de mână cu o femeie pe care Elsie ar fi recunoscut-o de la o poștă.

— Femeia asta nu face nimic gratis, încercase ea să-și convingă fiul. Să nu care cumva să crezi că este exact cum zice. E bolnavă la cap,

Viggo. Bolnavă rău.

Dar Viggo nu o ascultase, dimpotrivă, îi spusese că are tot dreptul să-și vadă de viața lui. Ce-i putea răspunde o mamă din ziua de azi?

Elsie își vârî hotărâtă cheile în poșetă și deschise ușa. Spera că polițiștii nu plecaseră cu toții acasă. Mai ales femeia aceea, gravidă, poate că mai era la secție. Părea să înțeleagă unele lucruri chiar și fără ca Elsie să le rostească.

Am crezut că am grijă de ei, că-i feresc de tot ce e mai rău, se gândi ea obosită. Când, de fapt, pregăteam terenul pentru prăbușirea noastră.

Ieși pe palier și ridică privirea.

Icni de spaimă când văzu cine stătea acolo.

— Tu? întrebă ea înainte ca niște brațe surprinzător de puternice să o împingă înapoi în apartament.

•••

Zăpada care căzuse în cursul după-amiezii transformase drumul într-un adevărat patinoar și, dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi oprit undeva, ca să petreacă noaptea la un hotel. Dar, de când plecase, se concentrase asupra singurului fapt care merita toată atenția: va avea o întrevedere cu socrul lui, îi va bate cu pumnul în masă și, în sfârșit, va scăpa de tirania lui. Drept care apăsă pe accelerație. Știa bine drumurile de țară din Småland; se schimbau prea puțin de-a lungul anilor. Trecu prin mai multe sate și orășele, simțind cum îi vin lacrimile pe măsură ce amintiri pe care le credea dispărute de mult ieșeau din nou la suprafață, umplându-i sufletul de durere.

Am fost un prost.

Dăduse două telefoane importante înainte să plece din Uppsala. Prima dată își sunase șeful, ca să-l anunțe că va lipsi câteva zile. A doua oară vorbise cu Eva – îi spusese că o va părăsi la întoarcerea din călătorie. Îl surprinsese tăcerea ei, iar ultimele ei cuvinte îl lăsaseră fără replică:

— N-o să-ți lipsesc deloc, Spencer?

N-o să-ți lipsesc deloc.

Cuvintele acestea aproape că-i frânseseră inima.

Nici nu-ți închipui cât de multe mi-au lipsit în toți anii ăștia, se gândise el și închisese telefonul.

Dar în căldura mașinii simțea că nu-i lipsește nimeni și nimic.

— Ai ajuns la o răscruce și trebuie să te hotărăști încotro vrei s-o apuci, îi spusese tatăl lui când se mutase din Lund, cu ani în urmă. Nu prea îmi dau seama cum vezi tu lucrurile și se pare că nici tu nu vrei să-mi spui, dar un lucru vreau să știi – în ziua în care ai să simți nevoia să vorbești cu cineva, îți stau la dispoziție.

O viață de om trecuse de când Spencer își repezise tatăl și tot nu-și dădea seama cât de mult rău îi făcuse.

Am fost lacom, recunoscu în sinea lui. Am vrut totul și nu m-am ales nici măcar cu jumătate. Fiindcă atât meritam.

La un moment dat, în lungile ore ale călătoriei, gândurile i se îndreptară spre Fredrika Bergman. Se prefăcea că nu-i place să-i deschidă portiera, deși era clar că altfel i-ar fi făcut observație. Oare cum ar fi viața de zi cu zi alături de ea? Chiar voiau să se permanentizeze fiecare în viața celuilalt sau vor descoperi ceea ce mulți alții, aflați în aceeași situație, descoperă în clipa în care hotărăsc să stea împreună? Că a trăi împreună e doar o propunere atrăgătoare atât timp cât nu e pusă în practică? Oamenii se pricep de minune să se autoiluzioneze. Nu simt lipsa a ceea ce au deja, ceea ce înseamnă că nici nu apreciază ce au.

Gândul îl făcu să tresară. Poate că Fredrika, fiind atât de sinceră, îi va spune că nu-l vrea lângă ea așa cum își închipuie el.

Atunci ce naiba am să fac? se întrebă Spencer, derutat. Unde naiba am să mă duc?

Poate că povara acestor gânduri era prea mult pentru el, fiindcă, pe neașteptate, pierdu controlul mașinii. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că patina pe gheață, derapajul ducându-l pe partea cealaltă a drumului. O clipă mai târziu, zgomotul ascuțit produs de ciocnirea dintre cele două vehicule se reverberă de-a lungul drumului forestier, sub cerul nopții din care fulgii de zăpadă continuau să cadă. Martorii văzură cum cele două mașini se izbesc, intră una într-alta și ies de pe drum, lovindu-se de trunchiurile tari ale copacilor care străjuiau acolo de ani de zile.

Apoi se lăsă tăcerea.

•••

Când se făcu ora șase, Fredrika se duse în chicinetă ca să-și încălzească o plăcintă. Alex veni după ea, dând impresia că nu prea vrea să plece acasă.

— N-o găsim pe Johanna Ahlbin și pace, se plânse el, exasperat.

— Nici măcar la numărul nou de mobil pe care ni l-a lăsat?

— Nu.

Cuptorul cu microunde dădu semnalul și Fredrika își scoase cina.

— Poate ar fi mai bine să trimitem o mașină la ea ca să verifice dacă nu s-a întâmplat ceva, sugeră Fredrika.

— Am și trimis-o. Mi s-a raportat că nu le-a deschis nimeni și că era întuneric în apartament. Vecinii n-au văzut și n-au auzit nimic.

Alex se așeză în fața Fredrikăi, care începuse să mănânce.

— Oare de ce Sven Ljung n-a vrut să ne dea numele celorlalți membri din rețeaua lui Vinterman? zise el, gândind cu voce tare.

Fredrika mestecă și înghiți. Plăcinta parcă era din cauciuc și își pierduse gustul.

— Ori e speriat de moarte, ori nu vrea să fie considerat trădător.

— Așa m-am gândit și eu. Sau poate că încearcă să protejeze pe cineva, nu fiindcă ar fi prea speriat.

— Pe Viggo, fiul lui, de exemplu, zise Fredrika. Tatăl care-și apără fiul, schema clasică.

Alex înclină din cap, încet.

— Ai dreptate. Știi, am vorbit cu Viggo, dar n-a suflat o vorbă că e fiul lui Ljung sau că, practic, a crescut ușă în ușă cu Jakob și Marja Ahlbin și s-a jucat cu fiicele lor. Dimpotrivă, a susținut că nici nu le cunoaște.

Fredrika își lăsă furculița și cuțitul pe masă.

— Dar știm sigur că cea care s-a „jucat" destul cu fiul lor Måns a fost Karolina, începu ea.

— Și?

— Știm și cât au avut de-a face fetele astea cu Viggo?

Alex se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu sunt sigur. Nu cred că cei de la tehnic au reușit să verifice listele cu apeluri telefonice; de-abia le-au primit.

Fredrika mai înghiți o bucată de plăcintă.

— Cred că o să găsim ceva acolo, zise ea. S-ar putea ca toată chestia asta să fie mult mai bine ticluită decât ne închipuim noi. De exemplu, am verificat când anume și-a schimbat Viggo numele de familie și am descoperit că a făcut-o în anul în care a intrat la academia de poliție.

— Măi să fie! Oare s-a implicat încă de la început, când rețeaua a pornit să ia bani de la imigranții ilegali pe care îi ascundea, în 2004?

— Se prea poate. Și, pentru ca poliția să nu ajungă la el, în caz că tatăl lui era prins, a avut grijă să-și schimbe numele.

— O stratagemă care a funcționat destul de bine, mormăi Alex.

— N-aș zice. Uite cum discutăm despre asta, știind că a dat greș.

Alex zâmbi strepezit.

— Dar nici n-avem dovezi suficiente ca să-l arestăm.

— N-am putea să-l ținem sub supraveghere?

Zâmbetul acoperi toată fața lui Alex.

— Asta și facem, de o oră. Se pare că nu s-a mișcat din apartamentul lui.

— Poate că așteaptă instrucțiuni…

— Poate.

•

El răspunse după al doilea apel.

— Plec chiar acum, îl anunță ea.

— OK. Vrei să vin cu tine?

Femeia rămase tăcută.

— Încă nu, răspunse ea într-un târziu, dar atât de șovăielnic încât își dădu seama că sigur se va lua după ea.

Îi era teamă pentru ea, aceeași senzație pe care o avea ori de câte

ori femeia făcea un lucru nesăbuit.

— S-ar putea să fie periculos, zise el.

— Știu, replică ea pe același ton.

— Ai grijă.

— Ca întotdeauna.

Rămaseră tăcuți, iar tensiunea momentului îl făcu să scrâșnească din dinți. Trebuie s-o întrebe.

— Ai trecut pe la mama?

O auzi cum se oprește în loc.

— Da.

— Și?

Altă pauză.

— Nu era acasă.

— La naiba. Deci e cu un pas înaintea noastră…

Femeia îl întrerupse, spunând hotărât:

— Nu ne rămâne decât să sperăm că o să fie bine.

— Și să ne pregătim pentru tot ce e mai rău.

Rămase privind pe fereastră mult timp după ce încheiară convorbirea. Își încleștă maxilarele și se hotărî. Era mult mai bine pregătit decât ea pentru o confruntare fizică, de asta și alcătuiau o echipă atât de redutabilă. Ea era strategul, ea stabilea planul de luptă, în timp ce el avea grijă să rezolve problemele neprevăzute. Una câte una.

Luă hotărârea dintr-un simplu impuls. Nu va aștepta în apartamentul lui ca ea, femeia iubită, să-și apere viața în teatrul de război, unde, demult, căpătase o rană atât de adâncă și învățase să privească fiecare necunoscut cu cea mai mare prudență și suspiciune.

•

Fredrika își aranja hârtiile, pregătindu-se să plece acasă, când auzi telefonul. Centralista o anunță că o anume Elsie Ljung o aștepta la intrare. Era foarte agitată și spunea că e ceva urgent.

Fredrika tocmai hotărâse că e cazul să mai aibă grijă și de ea și de copilul ei nenăscut. Avusese o senzație ciudată în timp ce discuta cu Alex în chicinetă. Fătul părea că își schimbase poziția, ca și cum își aduna toate puterile pentru ceva iminent.

— Sper că nu vrei să ieși chiar acum, murmură ea.

Dar grija față de copil era în continuare pusă în umbră de imposibilitatea de a vorbi cu Spencer. Telefonul lui suna în gol. Epuizarea care îi pusese stăpânire pe corp și minte îi zădărnicea eforturile de a găsi o explicație logică. Spencer fusese atât de secretos înainte de plecare, ceea ce nu-i stătea în fire.

Receptorul îi atârna greu în mână în timp ce vorbea cu centralista. Elsie Ljung avusese, totuși, curaj să vină la poliție în afara orelor de program. Oare voia să scape de o povară, să mărturisească ceva?

Scutură de câteva ori din cap, ca să se limpezească, și intră la Alex.

— Ce zici, mergem împreună? întrebă el. Pot să mai rămân puțin.

— Știu și eu… Se pare că a cerut să vorbească doar cu mine. Simt că vrea să-mi spună ceva important.

— Atunci aștept aici.

Fredrika înclină ușor din cap și ieși din birou, aruncând o privire pe fereastră. Ningea cu fulgi mari. Frumoasa lor capitală era din nou înveșmântată în alb. Și imediat îi veni un gând: în seara asta nu e bine să ieși cu mașina. Drumurile pot fi înșelătoare.

•

Karolina simțea că ține mașina pe drum doar din reflex. Trecuse pe aici de atâtea ori, abia așteptând să ajungă acolo și să se abandoneze pereților calzi ai casei și tuturor amintirilor ei. Amintiri amestecate, desigur, unele groaznice, pe care, dacă i-ar fi stat în putere, le-ar fi șters din istorie. Tatăl ei spunea că este imposibil să schimbi trecutul, dar poți să încerci să te raportezi altfel la el. Rănile arată unde ai fost, nu încotro te îndrepți.

Gândul la tatăl ei începu să o doară, făcând-o să lăcrimeze. *Cum de o luaseră toate razna*? *Cum de plătiseră un preț atât de mare*?

Părea că știe răspunsul. Nu foarte precis, doar vag. În timp ce avionul ateriza pe aeroportul Arlanda, în dimineața aceea, își dăduse brusc seama că dezastrul care se abătuse asupra părinților ei nu avea nicio legătură cu călătoria ei sau cu interesul pe care îl manifesta tatăl ei față de problemele imigranților. Revelația îi pulsa în tot corpul, în ton cu roțile avionului care săltau pe pistă.

Asta e o chestie personală, se gândi ea.

În clipa în care înțelese cum stăteau lucrurile, înțelese și cine îi era dușmanul. Într-o bătălie nimic nu e mai de preț decât cunoașterea adversarului. Și, dintre toți adversarii posibili, pe acesta îl cunoștea cel mai bine.

Sună din nou la numărul de la care încercase, panicată la culme și ca o dovadă incontestabilă a naivității ei totale, să obțină ajutor pe când era în Bangkok. Și din nou telefonul sună iar și iar până când îi răspunse robotul. Dar acum știa – *simțea* – dușmanul la celălalt capăt, știa că stătea acolo, cu telefonul în mână și nu răspundea. În cele din urmă, îi auzi vocea ca de gheață:

— Ne întâlnim acolo unde a început totul. Vino singură.

•

Pentru prima oară în viața lui de adult, Alex nu voia să meargă acasă. Simți un junghi în piept și se gândi la tatăl lui, care supraviețuise unui atac de acord cu câțiva ani în urmă.

— Să știi că este ereditar, își avertizase el fiul. Ai grijă, Alex, ascultă-ți corpul când încearcă să-ți spună ceva.

Dar munca trebuia să treacă înaintea grijilor pe care și le făcea în

privința sănătății. Primise un telefon de la Lena, care îl întrebase când vine acasă.

— Mai târziu, mormăise Alex închizând, cu acea senzație sâcâitoare că toate îi merg pe dos, dar amânând din nou momentul adevărului.

Polițiștii care îl filau pe Viggo Tuvesson sunaseră imediat după aceea. Tuvesson plecase de acasă și se îndrepta spre Kungsholmen, cu mașina.

— Poate vine la serviciu, spusese Alex nu foarte convins, văzând că e trecut de șapte. Să nu-l scăpați din ochi.

Câteva minute mai târziu, telefonul sună din nou. Viggo Tuvesson părea că nu vrea să vină la sediu; ieșea din oraș, pe Drottningholmsvägen.

Alex se gândi imediat la Ragnar Vinterman.

— E în drum spre Bromma, zise el agitat. Țineți legătura cu echipa din Bromma și vedeți dacă n-a ieșit și Vinterman.

Dar Vinterman stătea bine-mersi în casa parohială și, în consecință, echipa de filaj de acolo nu avea nimic de raportat.

Alex era îngrijorat că Johanna Ahlbin dispăruse iar de pe radarul poliției. Poate că dăduse și ea de bucluc, instinctul însă îi spunea că e vorba de altceva.

Se uită la teancurile de rapoarte împrăștiate pe birou ca niște piese de puzzle amestecate. Un vicar care voia să facă totul în spiritul și litera legii, dar care practic își distrusese familia. Alte două fețe bisericești care, din cauza dificultăților financiare, nu mai aveau nimic sfânt în ele. Un polițist intrat atât de adânc în rahat încât e de mirare că nu zburase din sistem până acum. Și două surori care păreau să fi pierdut amândouă ceva în ajunul solstițiului de vară, în urmă cu cincisprezece ani.

Gândurile i se întoarseră la casa din Ekerö, când fusese acolo cu Fredrika. Fotografiile datate, Johanna care alesese un alt drum, îndepărtându-se de familie… Poate împreună cu mama ei. Karolina, care rămăsese în sânul familiei, în ciuda agresiunii violente la care fusese supusă.

Dar n-ar fi putut fi și invers? se întrebă Alex. Johanna să fie victima violului și să întoarcă spatele familiei? Iar Karolina să devină favorita tatălui ei?

Simți cum pulsul i se întețește. Dar cine i-a ucis? Cercetările la locul faptei nu le oferiseră niciun indiciu; toate amprentele și celelalte urme duceau la Jakob și Marja, la Elsie și Sven Ljung sau la polițiștii și echipajul ambulanței chemate la apartamentul familiei Ahlbin. În plus, la momentul crimei, atât Johanna, cât și Karolina erau plecate din țară.

Alex se uită din nou peste raportul întocmit de criminaliști, concentrat la maximum. Dar poate că Sven Ljung a intrat pur și

simplu în apartament și i-a ucis pe Jakob și Marja… Își dădu seama că e un raționament greșit înainte de a-l încheia. Și se opri asupra numelui care sărea imediat în ochi. Numele celui care ar fi scăpat de orice bănuială dacă n-ar fi fost atât de neglijent încât să folosească telefonul de la serviciu ca să pună la cale crimele abominabile pe care voia să le comită.

Zbârnâitul telefonului de pe birou îl făcu să tresară.

— Nu merge la Bromma, raportă polițistul.

— Atunci unde merge?

— La Ekerö.

Astfel Alex obținu ultimul indiciu de care avea nevoie, dându-și seama cu groază unde puteau fi surorile Ahlbin.

Puse capăt convorbirii și, ca în transă, sună unitatea centrală de comandă. Și ceru ca toate mașinile disponibile să fie trimise la casa de vacanță din Ekerö a familiei Ahlbin.

•••

Privind în urmă, în seara aceea nu existase nicio linie clară de demarcație între perioada în care se simțise în siguranță și momentul în care totul în jurul ei se prăbușise. Ca o ironie a sorții, ea însăși amânase clipa fatală, nerăspunzând la primul apel de pe telefonul de acasă al lui Spencer.

Dacă tot am așteptat o zi întreagă, să facă bine să aștepte și el cât discut cu Elsie Ljung, hotărâse Fredrika furioasă.

Alex o sună pe mobil tocmai când umplea două pahare cu apă, unul pentru ea și unul pentru vizitatoarea ei, după ce intraseră în sala de interogatorii. Șeful o puse la curent cu ultimele noutăți în doar câteva cuvinte, avertizând-o că seara s-ar putea sfârși foarte prost. De fapt, Alex nici nu trebuia să-i spună asta; Fredrika își putea imagina și ea cum se putea încheia confruntarea dintre cele două surori.

— Te duci acolo? întrebă ea.

— Sunt în garaj cu Joar și doi agenți de la Departament. Mergem cu echipa de intervenție rapidă. Tu încearcă să afli de la Elsie ce rol joacă Viggo în toată afacerea asta. Și de care soră ar trebui să ne ferim cel mai mult.

— Amândouă par la fel de duse cu capul, mormăi Fredrika, mai relaxată decât ar fi vrut să fie.

— N-aș zice, replică Alex, părând că răsuflă cu greu. Eu cred că Johanna a mințit. Ea a fost victima violului din vara aia, de unde și ura pe care o simte față de familia ei.

Când să pună capăt discuției, Alex adăugă:

— Dacă n-am reușit să-ți dau de înțeles până acum, aș vrea să te asigur că o să-ți simt lipsa cât timp o să fii în concediu de maternitate.

Cuvintele îi veniseră de la sine, din simpla nevoie de a la rosti înainte de a urca în mașină și a părăsi sediul. Fredrikăi i se puse un

nod în gât, dar reuși să se stăpânească și să înceapă discuția cu Elsie. Dar nu înainte de a-și închide telefonul mobil.

— Așadar, cărui motiv îi datorăm vizita dumneavoastră? întrebă ea așezând paharele pe masă.

•

Ca multe alte persoane care se pricep să spună o poveste, Elsie avea o memorie excepțională, amintindu-și până și cele mai mici detalii.

— În vara aceea ne-am dus la Ekerö fără să anunțăm, voiam să le facem o surpriză, începu ea cu o voce joasă. Știam de la Marja și Jakob cum petrec ei solstițiul de vară, doar în familie. Noi ne făcuserăm alte planuri, dar a intervenit altceva și, dacă băieții noștri tot se înțelegeau atât de bine cu fetele lor, ne-am zis că o să fim bine primiți chiar și dacă mergem acolo fără să fim invitați.

Familia Ahlbin chiar fusese luată prin surprindere. Amintirile din seara aceea îi erau și acum proaspete în minte lui Elsie.

— În aceeași seară, târziu, pe drumul de întoarcere, știam o grămadă de lucruri despre felul în care trăiau Jakob și Marja, lucruri pe care nici nu ni le imaginaserăm. Habar nu aveam că ei ascundeau refugiați și nici că sănătatea lui Jakob era precară. Marja hotărâse să nu cheme nici doctorul, nici poliția; spunea că, dacă fetele se țineau departe de casa de vacanță, cu timpul rănile au să se lecuiască, iar amintirile au să se estompeze. A fost o nebunie curată.

Elsie părea furioasă, drept care Fredrika simți și ea cum o cuprinde exasperarea. Dar învățase să nu judece oamenii prea repede sau prea aspru. Cine știe ce experiențe nefericite din trecut o făcuseră pe Marja să se comporte așa?

— Dar parcă numai una dintre fete a fost… agresată, nu? spuse Fredrika auzind-o că folosește pluralul.

— Depinde cum privești lucrurile, replică Elsie încordată. Karolina era distrusă, bineînțeles, Johanna însă spumega de mânie, de parcă lumea se prăbușise în jurul ei când văzuse că singurele măsuri pe care le luau părinții erau să-i scoată pe refugiați din casă și să se întoarcă în oraș.

Fredrika înghiți în sec.

— Deci, până la urmă, Karolina a fost cea violată…

— Sigur, iar mai târziu, când a crescut și s-a îndrăgostit de Måns, fiul nostru, ei doi au discutat mult despre ce s-a întâmplat în seara aia.

Elsie descrise cu o privire tristă perioada în care Karolina venea la ei acasă, ca o adevărată noră.

— Karolina se pricepea de minune să exprime totul în cuvinte, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Când era mică, nu știa ce să creadă despre „musafirii de la subsol”, cum îi numeau părinții ei. Iar în primii ani de după viol i-a urât, firește, cu înverșunare pe toți imigranții care îi ieșeau în cale. Apoi însă s-a întâmplat ceva și s-a schimbat.

Elsie șovăi și, după câteva clipe, adăugă:

— Spuneți-mi dacă vă zic niște lucruri pe care le știți deja.

— Vă ascult cu toată atenția, zise Fredrika, socotind în minte câte minute mai avea Alex până să ajungă la Ekerö.

— Karolina a avut un accident de mașină imediat după ce și-a luat permisul de conducere. Mergea la niște rude din Skåne și, în timp ce traversa un pod, mașina a derapat pe polei, a rupt parapetul și a căzut în apă. Fata n-ar fi scăpat de acolo dacă n-ar fi văzut-o un tânăr care se afla în apropiere. Tânărul s-a aruncat în apă și nu s-a lăsat până n-a deschis portiera și a scos-o din mașină.

— Tânărul acela era imigrant?

Elsie zâmbi printre lacrimi.

— Din Palestina. Apoi Karolina n-a mai putut gândi ca înainte. S-a împăcat cu ceea ce i se întâmplase în vara aceea și a trecut de partea tatălui ei. Oricum, vreme de câțiva ani, i-a arătat din plin cât de mult îl ura și îl învinovățea pentru ce i se întâmplase. Credeți-mă, Jakob a plătit cu vârf și îndesat.

— De la asta s-a îmbolnăvit?

— Bineînțeles. Prima dată i s-a făcut atât de rău încât a trebuit să cheme ambulanța. Marja a fost singura care l-a vizitat la spital.

În mintea Fredrikăi încolți o bănuială.

— Dar Johanna?

Elsie trase încet aer în piept.

— Mda, povestea ei este cu mult mai tragică decât a Karolinei. A fost răsfățata tatei până s-a făcut mare. Iar când Jakob a dezamăgit-o atât de crunt pe Karolina, după viol – fiindcă, oricum ai privi-o, tot trădare se cheamă –, Johanna i-a ținut partea surorii ei. Ani la rând. Până la accidentul Karolinei și schimbarea ei. În momentul acela, Johanna s-a trezit într-o situație fără ieșire. Relația cu Jakob se răcise și iată cum, pe neașteptate, sora ei o înlocuia în inima lui. Cred că Johanna s-a simțit părăsită de toți.

Fredrika se duse cu gândul la fotografiile din casa din Ekerö.

— Și atunci a întors spatele familiei, murmură ea.

— Da, sau cel puțin a vizitat-o din ce în ce mai rar. De-abia atunci când Jakob și-a făcut cunoscută intenția de a ascunde din nou refugiați în casa de vacanță Johanna s-a hotărât să devină dușmanul cel mai înverșunat al familiei.

Fredrika se încruntă.

— Cum vă spuneam și data trecută, s-a înfuriat la culme și a strigat că nu mai vrea să audă așa ceva în viața ei. Iar Marja i-a dat dreptate.

Marja. Femeia care s-a furișat în bibliotecă și i-a trimis amenințări soțului ei.

— Ideea lui Jakob a produs o mare agitație în familie, zise Elsie oftând. Jakob și Marja au făcut o ultimă încercare disperată ca să

îndrepte ce se mai putea îndrepta, dăruindu-le fetelor casa din Ekerö. Dar a fost prea târziu.

— Cum adică? întrebă Fredrika, ținându-și răsuflarea fără să vrea.

Elsie își privi mâinile și își răsuci ușor verigheta.

— Pe Marja o pierduse deja, șopti ea. Trecuse în tabăra cealaltă, colabora cu Ragnar Vinterman în noua rețea. Jakob însă a aflat mult mai târziu, când se afla pe buza prăpastiei în care voiau să-l arunce Johanna și Viggo.

Ceasul păru că se oprește. Fredrika aștepta încordată.

— Viggo? repetă ea, tare.

— Johanna și Viggo au început să comploteze în momentul în care Jakob a venit cu ideea de a reporni vechiul lui proiect. De asta am și venit aici. Fiindcă Sven n-ar fi în stare să vi-l dea pe Viggo, chiar dacă băiatul ăsta ne-a făcut atâtea necazuri și nouă, și fratelui său.

Dar sigur erau și alte motive, își spuse Fredrika.

— Am venit și de dragul Linei, confirmă Elsie cu o voce răgușită. Pentru că mă tem că o să i se întâmple ceva groaznic. Viggo s-a arătat interesat de Johanna mult mai târziu. De fapt, el pe Karolina o voia. Și n-a suportat când fata l-a refuzat.

— Karolina l-a preferat pe Måns?

— Da, și amândoi au plătit pentru asta. Viggo și-a dat toată silința ca Måns să devină robul drogurilor și să distrugă relația lui cu Karolina. Și, până la urmă, a reușit. Viggo a vorbit cu șeful lui Måns, Måns și-a pierdut slujba și n-a mai avut altceva de făcut decât să stea acasă toată ziua. Viggo a răspândit tot felul de zvonuri despre el, punându-l într-o lumină proastă în fața prietenilor. Måns a luat-o repede la vale. Bineînțeles că și Johanna a contribuit la asta. Deși scopul ei era să se răzbune pe Karolina, nu pe el.

— Pe urmă Viggo a început o relație cu Johanna?

— Da, după ce totul s-a terminat între Karolina și Måns. Dar relația lor a fost foarte discretă, probabil fiindcă nu voiau să afle nimeni despre planurile lor. Nici măcar Marja nu știa nimic, deși colabora cu ei în cadrul rețelei. Nici eu nu mi-am dat seama că sunt împreună decât după câțiva ani. Și n-am suflat o vorbă… am discutat doar cu Sven. Am căzut de acord că era treaba lor, iar nouă nu ne rămânea decât să vedem cum evoluează. Acum îmi pare rău că n-am făcut nimic.

Fredrika șovăi înainte de a pune următoarea întrebare:

— Cum ați descrie starea mentală a Johannei?

— E bolnavă. Bolnavă rău. Departe de a fi nora pe care mi-o doresc.

— În ultimele zile ați vorbit cu Karolina?

Acum era rândul Elsiei să șovăie.

— A trecut pe la mine. Azi. Era îngrijorată în privința lui Måns și voia să știe cum se mai simte. Am încercat să o conving să se predea

poliției, dar mi-a spus că mai întâi trebuie să facă ceva foarte important. Să se confrunte cu persoana care a distrus-o. Cred că știu unde e acum.

— Și noi credem că știm, zise Fredrika.

I-au înșelat pe Jakob și Marja, ca și pe mulți alții, se gândi ea. Uciderea lui Jakob și a Marjei nu a avut nicio legătură cu vreun secret periculos sau cu nevoia de a-i reduce la tăcere. A fost doar o perdea de fum, inteligentă, menită să ascundă adevăratul motiv: răzbunarea personală.

•••

Casa era învăluită în beznă și părea pustie când Karolina opri mașina închiriată pe aleea din față. Fără nici cea mai mică ezitare, deschise portiera și coborî în zăpadă. Dădu ocol casei cât putu de repede și intră pe ușa de la subsol. Câteva clipe mai târziu, reveni și descuie ușa de la intrare de cealaltă parte a casei. Un val de amintiri se abătu asupra ei când păși înăuntru și închise ușa după ea, în întuneric.

Aici începuse toată povestea și tot aici avea să se sfârșească.

Mai întâi distruseseră tot ce aveau ea și Måns. Pe Måns îl aduseseră în starea în care nu se mai putea conta pe el, deci orice legătură cu el devenea imposibilă. Apoi își duseseră planul la îndeplinire, atât de metodic și cu atâta înverșunare încât o speriaseră de moarte.

Se îndreptă spre camera de zi. Întinse un braț și își trecu degetele peste toate fotografiile acelea, atât de dragi ei. Ea o ajutase pe mama ei să le fixeze pe pereți.

Totul începuse să se ducă de râpă atunci, în copilărie, își dădu ea seama acum.

Erau însă unele lucruri pe care nu le înțelegea, de aceea o va soma pe sora ei să le lămurească, de îndată ce va sosi aici. Karolina se ghemui lângă una dintre ferestrele mari și scrută întunericul din fața casei. Cu toate luminile stinse, nimeni nu o putea observa de afară. În plus, așa putea vedea grădina ca în palmă.

Strânse în mâini pușca de vânătoare pe care o încărcase la subsol și care acum i se odihnea pe genunchi. Era gata de întâlnirea cu sora ei, care trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta.

•

Deși mașina echipei de intervenție rapidă își menținea cu greu echilibrul pe șoseaua alunecoasă, șoferul nu lua piciorul de pe accelerație. Fredrika îl sună pe Alex când mai aveau zece minute până la casa din Ekerö.

— Elsie a confirmat aproape toate concluziile noastre, plus că mi-a spus și alte lucruri, raportă ea. Ascunderea imigranților a fost încă de la început proiectul lui Viggo și al lui Sven, dar, spre deosebire de Sven, Viggo a participat și la operațiunea inițiată de Ragnar

Vinterman. Viggo a fost cel care a luat mașina familiei Ljung și a reclamat furtul ei ca să scape de orice bănuială că ar fi fost folosită la comiterea unui delict.

— Ei, drăcie, exclamă Alex.

— Și asta nu-i totul. Elsie e sigură că Viggo i-a ucis pe Jakob și pe Marja, după ce a pus totul la cale cu Johanna. Cei doi sunt împreună de câțiva ani, dar n-au spus la nimeni. Și se pare că nu Johanna, ci Karolina a fost violată la casa de vacanță.

Fredrika se opri ca să respire, iar Alex profită de ocazie ca să completeze jocul de puzzle, atât de tragic, cu aceste ultime piese. Doi frați, două surori. Două familii care s-au dezintegrat și copii cu personalități puternice care s-au desprins de ele și au vrut să îndrepte lucrurile în felul lor.

— Dar din ce motiv să-i fi ucis Viggo pe părinții prietenei lui? întrebă el repede.

— Din răzbunare. Viggo și Måns au fost cu părinții lor într-o vizită neanunțată la Ekerö în seara în care a fost violată Karolina și au aflat totul de la Johanna. Ceea ce nimeni nu știa era că amândoi băieții erau îndrăgostiți de aceeași fată, Karolina. La început n-a fost nicio problemă, fiindcă fata nu-l voia pe niciunul. Dar, mai târziu, după ce a plecat la studii, Karolina s-a simțit atrasă de Måns. Într-o încercare disperată de a o face să fie a lui, Viggo l-a găsit pe cel care a violat-o pe Karolina, era tot în țară.

O rafală de vânt lovi mașina în plin, încercând să o scoată de pe drum. Alex fu nevoit să se concentreze la maximum ca să audă ce spune Fredrika.

— Confruntarea lui cu violatorul s-a sfârșit într-un mod extrem de violent: Viggo a fost crestat pe față cu un cuțit și a luat-o la fugă. De atunci se pare că a rămas cu o cicatrice oribilă.

— Credeam că e vorba de o operație nereușită de palatoschizis, spuse Alex amintindu-și cu amărăciune ce le spusese Tony Svensson lui Peder și Joar:

Nu de unul ca mine aveți nevoie… Nu știu niciun nume… știu doar o față hidoasă.

— Asta au crezut toți cei care l-au întâlnit după aceea, zise Fredrika dintr-o suflare. Iar familia n-a spus nimic, fiindcă îi era rușine de adevărata proveniență a cicatricei. Incidentul n-a fost reclamat la poliție; violatorul Karolinei avea prea multe motive ca să se ferească de oamenii legii.

— Bănuiesc că fata n-a fost prea impresionată de demonstrația de curaj a lui Viggo.

— Nu, și ăsta pare să fi fost unul din motivele care l-au determinat s-o ajute pe Johanna să-și pună planul în aplicare. N-a iertat familia Karolinei și n-a iertat-o nici pe a lui fiindcă l-a condamnat pentru ce-a

făcut. Și Johanna a făcut parte din rețeaua lui Vinterman, mai mult de-atât, a convins-o și pe mama ei să adere, fiindcă Marja se opunea cu vehemență intenției soțului ei de a reîncepe activitatea de voluntariat. Simțea că refugiații o costaseră atât de mult din punct de vedere personal încât nu mai voia să-i ajute gratis. Ragnar a momit-o cu bani, iar Johanna sunt sigură că a avut și ea argumentele ei.

Fredrika înghiți în sec și adăugă:

— Mulți și-au distrus viața în seara aia de vară.

— Deci Elsie și Sven au știut tot timpul, constată Alex posomorât.

— Trebuie să-i înțelegem. De când i-au găsit morți pe Jakob și Marja, se tem și de umbra lor. Singurul lucru pe care au îndrăznit să ni-l spună a fost că sigur Jakob nu a fost făptașul. În speranța că o să aflăm restul.

— Doamne sfinte, ce trădare din partea Marjei, exclamă Alex cu o voce pe care Fredrika nu o mai auzise până acum.

— N-aș zice. Sunt sigură că Johanna și-a convins mama că proiectul nu e deloc riscant. Poate s-a folosit și de reproșurile pe care și le făcea Marja în legătură cu trecutul.

— Și când Marja a înțeles despre ce e vorba…

— … a fost prea târziu. Dar a încercat. Știm că i-a trimis acele amenințări lui Jakob, probabil cu cele mai bune intenții. Încerca să salveze ce mai putea fi salvat.

Alex se uită pe geamul mașinii la ninsoarea care se învolbura. Se gândi la casa din Ekerö, spre care surorile se grăbeau pentru bătălia finală.

— Ar fi putut face mai mult, zise el cu asprime. Dacă ar fi făcut, acum poate că cei doi încă ar mai fi în viață.

— Imposibil. Marja era doar un pion în jocul Johannei, care nu voia decât moartea părinților ei. Și aștepta cea mai bună ocazie.

•

La început, Karolina nu fu sigură că sora ei era persoana care se apropia de casă. Se rezemă de fereastră, lipindu-și fruntea de sticla rece ca să vadă mai bine. Când silueta intră pe alee, Karolina crezu că-i stă inima în loc. Chiar era sora ei.

Johanna nu-și încetini mersul. De fapt, făcea pașii mari, dreaptă, cu părul lung lăsat pe spate, traversând grădina și urcând treptele de la intrare. Apoi Karolina o auzi cum se oprește și văzu cum clanța se lasă în jos. Ușa se deschise și Johanna păși înăuntru, înaltă și zveltă, acoperită de fulgi. Se întoarse încet spre Karolina, de parcă ar fi știut tot timpul că sora ei stătea ghemuită pe podea, lângă fereastră.

Apoi apăsă pe comutator și lumina din tavan se aprinse brusc.

— Stai pe întuneric? spuse ea, observându-i pușca.

Karolina sări în picioare și îndreptă pușca spre ea.

— Vreau să știu motivul, zise ea înverșunată, strângând arma cu

mâinile înghețate.

Nici măcar o dată, la toate vânătorile la care participase alături de tatăl ei, nu visase că va trebui să-și folosească deprinderile astfel căpătate pentru a se apăra. Împotriva propriei ei surori.

— Trădare.

Karolina clătină din cap.

— Ești bolnavă. Ți-ai distrus toată familia și mai ai curaj să spui că tu ești cea trădată.

Fața surorii ei se schimonosi.

— Am făcut totul pentru tine după seara aia blestemată, șuieră ea. *Totul.* Mi-am tatuat și o margaretă ca un memento veșnic al grozăviei prin care ai trecut. Iar tu? Mi-ai întors spatele și l-ai asmuțit pe tata împotriva mea.

Karolina simți cum o podidesc lacrimile.

— Tu, dac-ai făcut ceva în viață, ai făcut numai pentru tine, Johanna. Iar pe tata l-ai asmuțit singură împotriva ta.

— Minți, urlă Johanna făcând-o pe Karolina să tresară. Cum m-ai mințit și că nu-ți pasă nici de Måns, nici de Viggo.

— Dar eram atât de mici, șopti Karolina neputincioasă. Cum poți să mă învinovățești pentru asta?

— Viggo a încercat să se răzbune de dragul tău, continuă Johanna pe același ton. Iar tu i-ai mulțumit alegându-l pe fratele lui.

Numele lui Viggo o făcu să se înfioare pe Karolina. Nu știa că și el era amestecat în tot ce se întâmplase. Dar bineînțeles că era. Încetul cu încetul, adevărul ieșea la iveală și, brusc, Karolina simți cum o lasă puterile pe măsură ce lucrurile deveneau din ce în ce mai limpezi.

— Aha, acum înțelegi, zise Johanna, mai blând. Recunosc, ai reușit să mă impresionezi. Nu numai că ai scăpat din situația aia neplăcută din Thailanda, dar te-ai și întors în Suedia ca să afli adevărul.

— Måns, șopti Karolina.

— Exact, spuse Johanna și zâmbi. Ce prostie – mare prostie să nu-ți dai seama la cine o să apeleze Måns după ce-ai sunat și i-ai cerut ajutorul. Tot timpul am fost cu un pas înaintea ta. Am vrut ca, măcar o dată în viață, să te simți și tu cum m-am simțit eu, invizibilă pentru toți și pentru toate.

— Dar tu n-ai fost niciodată invizibilă, protestă Karolina. Tu ai fost cea pe care o vedeau toți. Dumnezeule, am petrecut o jumătate din copilărie auzind că trebuie să fiu ca tine.

Karolina simți că se înăbușă. Johanna stătea nemișcată, doar pumnii i se încleștau și i se descleștau. Fierbea de furie.

— Tocmai aici e buba. *Jumătate* din copilărie. Pe urmă situația s-a schimbat, nu? Dar nu pentru mine. Și nici pentru Viggo.

De frică și de oboseală, Karolina începu să plângă.

— Am crezut că de vină e blestemata aia de rețea de traficanți, zise

ea printre lacrimi, abia ținând pușca în mâini. Cum de-ai putut s-o atragi și pe mama în jocul ăsta murdar?

Văzându-i lacrimile, Johanna se întunecă și mai mult la față.

— Niciodată n-am vrut să vă iert. Pe niciunul. *Niciodată.* Mă crezi sau nu, tot ce s-a întâmplat avea să se întâmple oricum, mai devreme sau mai târziu. Dar, când idiotul de tata a început să-și vâre nasul unde nu trebuia, lucrurile s-au precipitat și a trebuit să ne schimbăm planul. A fost atât de ușor s-o amăgesc pe mama, aproape ți se făcea milă. Era absolut sigură că tata e în mare pericol.

Karolina simțea că pereții camerei încep să se apropie. Iată cum vorbea Johanna, cea care pusese la cale uciderea părinților lor fără nici cea mai mică remușcare! Atât de nebună să fie?

— Am citit în ziare, spuse Karolina dorind să afle mai multe. Și am vorbit cu Elsie. Ați omorât atâția oameni.

Johanna își lăsă capul pe o parte.

— Recunosc că s-au pierdut mai multe vieți decât am calculat noi la început, dar, când unii nu respectă regulile jocului, nu poți să răspunzi tu pentru faptele lor. Deși i-am avertizat să nu spună la nimeni că pleacă în Suedia, unii de-abia au așteptat să divulge secretul. Așa că nu i-am mai putut trimite înapoi acasă.

— Cine? Tu și Viggo?

Johanna surâse batjocoritor, dar nu răspunse.

— Ce-ai crezut? întrebă Karolina. Că mama și tata o să moară, iar eu o să putrezesc într-o închisoare din Thailanda?

— Mda, ne-ai dat ceva bătaie de cap, zise Johanna pe un ton practic. Speram să te întorci acasă înainte să ne ocupăm de mama și de tata. Dar ne-am dat seama că ai dat de unul dintre cei mai importanți colaboratori din Bangkok și a trebuit să trecem la acțiune.

— Spre știrea ta, n-am știut că m-am apropiat de adevăr atât de mult.

— Nu, dar asta nu schimbă nimic. A trebuit să ne ocupăm de tine imediat, fără întârziere. O provocare pentru toți, dar cu puțină imaginație poți găsi o soluție la mai toate problemele. A fost floare la ureche să-ți închidem conturile de *e-mail* – ai avut grijă să-i spui tatei parola și numele de utilizator. Unde mai pui că și le notase într-un carnețel pe care-l ținea pe birou. Chiar m-a dezamăgit cât de ușor a fost. Iar în Bangkok aveam toate contactele care să se îngrijească de tine. Tâlhăria, mutatul lucrurilor la alt hotel, plasarea drogurilor în cameră, informarea poliției ca să facă descinderea acolo…

Johanna se opri o clipă, apoi adăugă:

— Totul are un preț. Nimeni nu-mi poate face ce mi-ați făcut voi mie fără să plătească.

Un preț. Cuvintele se învălmășiră în mintea Karolinei. Se gândi iar la Viggo. Viggo, cel care intrase în apartamentul părinților ei, ridicase

pistolul și îi împușcase în cap. Oare în ce moment își dăduseră seama că vor muri? Au avut timp să înțeleagă de ce?

— De ce nu ne-ai spus că ești cu Viggo? întrebă Karolina cu glas pierit.

Johanna scoase un hohot sinistru.

— De ce să vă spun, Lina? Ce era de spus? Că am luat ce-ai aruncat tu? De câte ori ne-am văzut în ultimii ani ca să vă fac confidențe?

Nu mai era nimic de spus, nimic de adăugat. Se terminase totul, acesta era sfârșitul. *Totul are un preț.* Motiv pentru care Karolina abandonă subiectul și întrebă:

— Unde e Viggo acum? Te așteaptă undeva?

— E în grădină, răspunse Johanna cu o voce atât de reținută încât Karolina simți nevoia să-și întoarcă privirea spre fereastra mare de lângă ușă.

Și imediat îi văzu silueta, printre fulgii care cădeau fără încetare. Bărbatul care o iubise cândva atât de mult încât comisese mai multe crime ca să se răzbune pentru o nedreptate peste care Karolina trecuse de mult.

— N-o să scăpați cu fața curată, nici tu, nici el. Ați înșelat mult prea mulți oameni și i-ați făcut părtași la un șir de crime pe care refuz să cred că și le-au dorit.

— Sunt foarte impresionată că tocmai acum, când îți trăiești ultimele clipe din viață, te întrebi cum o să reușesc să ies din situația asta, replică Johanna.

Dacă lumina nu ar fi fost aprinsă, Karolina ar fi văzut ce ținea Viggo în mâini și poate ar fi tras prima. Dar până la urmă Viggo fu cel care trase primul foc, înconjurat de zăpada spulberată de vânt, la doar câțiva metri de casă, cu una dintre puștile de vânătoare ale tatălui ei proptită în umăr. Ultimul lucru pe care îl simți fu amărăciunea.

•••

Polițiștii erau foarte aproape de casă când auziră împușcătura. Zgomotul reverberă surd printre copacii îngreunați de zăpadă și întreaga echipă simți cum adrenalina îi pompează masiv în vene.

La naiba, își spuse Alex, simțind privirea lui Joar ațintită asupra lui.

Mașinile frânară brusc în zăpadă, iar portierele se deschiseră în grabă, lăsând să pătrundă aerul rece. Polițiștii își ocupară pozițiile în jurul casei. Prin radio, detectivii fură informați că înăuntru păreau a fi două persoane, care discutau. Niciuna nu ieși când le somară să o facă.

Alex se uită spre casă, simțind că se apropie punctul culminant. Înspăimântătoarea casă de vacanță, leagănul nefericirii și al tragediei. Tensiuni nerostite se amestecau în aerul rece de seară. Clipi de câteva ori știind că toți ceilalți se gândesc la același lucru. Dacă se vedeau doar două persoane pe fereastră, exista și o a treia, victima

împușcăturii pe care tocmai o auziseră.

•

Johanna se uită la sora ei, întinsă pe podea. O baltă de sânge creștea încet de sub ea. Închise lumina și mângâie brațul lui Viggo, spunându-i:

— Mulțumesc.

Viggo rămase mut lângă ea.

— Era singura soluție, zise Johanna în șoaptă. Știi prea bine.

Îi urmări privirea, spre fereastră, spre luminile mașinilor de poliție și siluetele întunecate care alergau prin zăpadă.

— N-avem scăpare, spuse el în cele din urmă.

Johanna privi nesigură, dar nu pentru mult timp.

— Oricum n-avem unde merge.

Viggo se întoarse încet spre ea.

— Atunci ce facem?

— Facem ce trebuie făcut.

Se aplecă cu grijă și luă pușca pe care Viggo o lăsase pe podea. Orbit de propria lui naivitate și de convingerea că în Johanna găsise femeia care să-l iubească, nu reacționă când văzu pușca îndreptată spre el.

— Niciodată nu m-ai iubit cât ai iubit-o pe ea, zise Johanna cu o voce seacă, apăsând pe trăgaci și împușcându-l în piept.

Apoi, preț de o clipă, rămase nemișcată, uitându-se la Viggo. Nu-i păsa de ce urma să se întâmple; își atinsese scopul. Obosită, aruncă arma și se sili să iasă în fugă din casă, în fața polițiștilor tăcuți.

— Ajutor, țipă ea. Ajutor! A împușcat-o pe sora mea!

•

Ragnar Vinterman își dăduse seama că jocul s-a sfârșit înainte ca polițiștii să-i sune la ușă. Și simți doar o mare ușurare când îi auzi. Lucrurile o luaseră complet razna. Mai mulți oameni plătiseră cu viața pentru lăcomia lui și a altora.

Adevărul era că, în sinea lui, Ragnar împărtășea opinia inocentă a lui Jakob Ahlbin despre așa-numiții refugiați care ajungeau în Suedia. La început nu simțise defel că îi exploata când le făcea rost de hrană și de adăpost în schimbul banilor sau când se hotărâse să-și extindă operațiunea incluzând și traficul de persoane. Nici pomeneală de așa ceva. La urma urmei, toată lumea își putea permite să achite suma pe care o cerea. Nu era o problemă nici pentru el, nici pentru refugiați.

Dar Sven pusese piciorul în prag și refuzase să mai colaboreze. Și în clipa aceea Ragnar începuse să aibă primele îndoieli. Spre deosebire de Jakob, Sven era departe de a fi un om emotiv sau irațional. Sven era un tip cu picioarele pe pământ, care fusese nevoit să se implice în activități ilegale ca să-i asigure fiului său sumele uriașe de bani pe care i le cerea încontinuu. Lui Sven nu-i lipsea judecata, tocmai de

aceea Ragnar căzuse pe gânduri când Sven îi spusese deschis că s-a săturat.

Marja și Johanna erau problema. Ragnar se întrebase, desigur, cum oare două femei din familia lui Jakob se îndepărtaseră atât de mult de valorile fundamentale pe care întreaga familie Ahlbin le împărtășise cândva. Dar, dacă cele două nu aveau nimic de obiectat, de ce să-și facă el griji?

O singură dată încercase să discute cu Marja, dar femeia se arătase deranjată și stânjenită de intenția lui și evitase să-i răspundă la întrebări. Marja voia doar ca Jakob să nu afle ce se întâmplă cu adevărat. Și nu aflase decât atunci când unul dintre refugiații aleși cu atâta grijă, cărora Johanna le spunea margarete, încălcase legea de fier spunându-i unui prieten cum a ajuns în Suedia.

Atunci ne-am pierdut cumpătul, se gândi Ragnar disperat. Atunci ne-am transformat în ucigași.

Planul funcționa doar de șase luni. Fusese ușor să pună bazele unei rețele care să scoată bani de la refugiați, dar mai greu să creeze structurile care să aducă în Suedia imigranți ilegali, să-i convingă să comită infracțiuni complexe și apoi să-i trimită înapoi acasă. De fapt, trimiseseră numai trei oameni până să-și dea seama că va trebui să scape altfel de margarete. Oamenii vorbeau prea mult, asta era tot. Iar din vorbele lor se năștеau zvonuri, ceea ce era inacceptabil.

Nu va uita niciodată seara aceea când, gata de culcare, auzise la radio că doi soți fuseseră împușcați în apartamentul lor din Odenplan. Sperase până în ultimul moment că nu se va ajunge până acolo. Că Jakob va înțelege. Dar, ca de obicei, Jakob nu se lăsase intimidat și atunci, ca să-l reducă la tăcere, se apelase la singura soluție. Cât despre Marja… Johanna insistase că trebuie să fie și ea eliminată, fiindcă sigur avea să vorbească dacă îl ucideau pe Jakob.

Niciodată nu-i va dispărea din memorie figura impasibilă a Johannei când i-a spus că se ocupă ea de părinții ei. Și niciodată nu va primi răspuns la întrebarea care îi chinuia atât de mult sufletul de preot: oare ce le lipsește celor care sunt capabili să-i ucidă pe cei care i-au făcut?

Apoi Ragnar auzi soneria și se duse să deschidă ușa. Poliția îi va cere numele celor implicați în operațiune. Femeia care îl cunoștea pe falsificatorul de documente, bărbatul care vorbea araba, toți cei care trăiau de pe urma traficului de refugiați.

Voi spune tot, hotărî Ragnar. Fiindcă nu mai am nimic de ascuns.

Deschise ușa fără să spună un cuvânt și se predă, umil, poliției. Și astfel parohia mai pierdu un slujitor credincios.

•

Telefonul sună din nou când Fredrika se pregătea să plece acasă. Trecuse de nouă. Alex o pusese deja la curent despre cum decurseseră

lucrurile – o nebunie pe care abia dacă o putea înțelege. Johanna Ahlbin se predase poliției, susținând că l-a împușcat pe Viggo în legitimă apărare după ce acesta o ucisese pe Karolina. Potrivit medicilor, Viggo era mort, iar Karolina avea șanse să scape.

— Acum îi așteptăm cu nerăbdare declarația oficială, spusese Alex sarcastic și o îndemnase să plece acasă.

Dar Fredrika nu-l ascultase. Mai întâi își pusese hârtiile în ordine, apoi își amintise că trebuie să-i spună cineva și lui Peder ce se întâmplase.

— Tocmai suntem la masă, îi răspunsese el vesel. E și fratele meu aici.

Fredrikăi i se păruse mai liniștit. Sau poate ușor stânjenit. Oricum, se bucurase pentru el. Era bine pentru toată lumea dacă Peder reușea să-și ordoneze viața.

Vântul se mai potolise, iar ninsoarea încetase când coborî din mașină și își puse paltonul. Apoi porni spre casă. Telefonul sună și văzu din nou numărul de acasă al lui Spencer. De data aceasta răspunse, în același timp îndesându-și căciulița pe cap.

E ciudat că nu-și folosește mobilul, se gândi ea.

— Alo? Fredrika Bergman? întrebă o voce de femeie, necunoscută.

Dându-și seama cu surprindere de identitatea celei cu care vorbește, Fredrika înlemni pe holul pustiu.

— Da, răspunse ea într-un târziu.

— Sunt Eva Lagergren. Soția lui Spencer.

Deși bănuise cine o sună, Fredrika simți nevoia să stea jos. Se lăsă să alunece ușor pe podea. Apoi, Eva Lagergren rosti cuvintele pe care nimeni nu vrea să le audă:

— Din păcate, am o veste proastă.

Fredrika își ținu răsuflarea.

— Spencer a avut un accident de mașină. E la spital, în Lund.

Nu, nu, nu. Orice, numai asta nu.

Deznădejdea o izbi ca un pumn în stomac, drept care se aplecă înainte și se prinse de burtă.

Inspiră adânc. Unu, doi.

— În ce stare e? întrebă ea abia șoptit.

Auzi cum cealaltă femeie trage adânc aer în piept.

— Medicii spun că e într-o stare critică, dar stabilă.

Eva părea că șovăie, dar continuă printre lacrimi:

— Ar fi bine dacă ai putea ajunge acolo chiar în seara asta. Sigur ar vrea să fii acolo când se trezește.

•

Alex avea o senzație ciudată, mai că nu jubila, în timp ce se întorcea în oraș. Și, fiindcă era prea surescitat ca să meargă direct acasă din Ekerö, trecu pe la sediu ca să-și scrie raportul și să se calmeze.

Fredrika probabil că plecase deja; lumina era stinsă în biroul ei și nici urmă de palton.

Exaltarea nu-l părăsise nici când intră pe aleea care ducea spre casă, în Vaxholm. Apoi își aminti că în seara aceea trebuia să aibă o discuție cu Lena și că nu o sunase ca să-i spună că întârzie.

Se uită la ceas. Era trecut de unu. Puține șanse ca Lena să fie trează la ora aceea.

Dar rămase surprins când o găsi așezată într-un fotoliu din camera de zi. Văzu că era plânsă și că slăbise. Mult prea mult. Apoi, frica îl făcu să se înfioare, ca o durere fizică. După atâtea săptămâni, parcă acum își vedea soția cu adevărat. Slabă, palidă și fără vlagă.

Mi-a scăpat ceva foarte important, ceva îngrozitor.

— Îmi cer scuze, mormăi el și se așeză pe canapea, cu fața spre ea.

Lena clătină din cap.

— Am sunat la centrală și-am aflat ce s-a întâmplat. S-a terminat cu bine?

Întrebarea aproape că îl făcu să râdă.

— Depinde ce înțelegi prin bine, răspunse el. Dar, în principiu, nu, nu s-a terminat cu bine. Absolut deloc. Viitorul grupului special e foarte sumbru, ca să nu spun mai mult.

Lena se foi pe fotoliu, făcând o grimasă, de parcă ar fi durut-o orice mișcare.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise ea cu o voce gâtuită. Un lucru pe care l-am aflat demult, dar… pe care nu l-am putut spune. Până n-am fost absolut sigură.

Alex se încruntă, simțind cum neliniștea i se preface în panică.

— Până n-ai fost absolut sigură?

Ce anume nu-i putea spune celui mai bun prieten al ei? Fiindcă asta era el, la fel cum și ea era cea mai bună prietenă a lui. Asta era esența căsniciei lor statornice, îndelungate. Relația lor era bazată pe prietenie.

Sentimentul de vinovăție îl străpunse ca un cuțit. Nu ea uitase asta; el uitase.

Am pierdut atâta vreme umblând după fantome încât mi-am tocit simțurile, se gândi el disperat.

Și, chiar înainte ca Lena să-i răspundă, își dădu seama că ceea ce îi va spune va schimba totul și îi va răpi toate șansele de a-și răscumpăra greșeala aceea grotească.

— O să trebuiască să vă părăsesc, zise ea plângând. Pe tine și pe copii. Sunt bolnavă, Alex. Medicii spun că nu mai e nimic de făcut.

Alex o privi lung, cu ochii goliți de orice expresie. Încercând să înțeleagă toate consecințele mărturisirii ei, își dădu seama, mai limpede ca oricând, că pentru prima oară în viață se confrunta cu o situație pe care nu o va accepta niciodată. Darămite să se împace cu

ea.

•

Adormiră îmbrățișați. Era târziu. Era întuneric și liniște, iar afară ninsoarea încetase. Aceea fu ultima zăpadă a iernii, cu excepția câtorva scurte ninsori în aprilie.

Și, când sosi toamna, totul se terminase deja.

• TOAMNA, 2008

Inspectorul-șef plin de compasiune

STOCKHOLM

— Ei, cum a fost vara, Peder?

Peder Rydh reflectă.

— A fost o vară bună, mulțumesc de întrebare.

— Ai făcut ceva deosebit?

Peder se lumină la față.

— Am făcut un tur al Italiei cu mașina. Cu băieții noștri și cu fratele meu, Jim. Plină de neprevăzut, dar și de neuitat.

— Vasăzică ești din nou cu Ylva?

— Da. Mi-am vândut apartamentul și m-am întors acasă.

— Și e bine?

— Foarte bine.

Urmă o pauză.

— Ne-am întâlnit de câteva ori înainte de a-ți lua concediu… Mi-aduc aminte că, la început, nu prea ai privit cu ochi buni ședințele noastre.

Peder se foi pe scaun.

— Părerea mea despre psihologi era cam amestecată. Nu știam la ce să mă aștept.

— Înțeleg. Și acum ce părere ai?

Peder șovăi o clipă, apoi hotărî că nu are niciun motiv să mintă.

— Experiența asta m-a ajutat, răspunse el simplu. Mi-am dat seama de câteva lucruri.

— Lucruri de care nu erai conștient înainte?

Peder aprobă din cap.

— Iarna trecută ai avut mai multe divergențe cu unul din colegi, Joar. Care mai e situația acum?

— E sub control. Nu mă mai deranjează.

— Nu? Dar trebuie să lucrați împreună, nu?

— Nu, a fost transferat din nou la Agenția pentru Protecția

Mediului. Sau poate că și-a cerut transferul, nu știu exact.

— Deci ați rămas numai tu și Alex Recht?

Tristețea umplu ochii lui Peder de lacrimi.

— Mda, pe moment e cineva care-i ține locul. Încă nu s-a luat o hotărâre definitivă. Alex e în concediu de câteva săptămâni, răspunse el cu vocea stinsă.

— Vreau să-mi mai spui câte ceva despre tine, Peder. Și să-ți pun câteva întrebări.

Peder așteptă.

— Care ar fi cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla astăzi?

— Astăzi?

— Astăzi.

Peder se gândi.

— Nu te gândi prea mult, spune ceva spontan.

— Să o pierd pe Ylva, ăsta ar fi cel mai rău lucru.

— Și pe băieți?

— Nici pe ei nu vreau să-i pierd.

— Dar nu ei au fost primii care ți-au venit în minte când am pus întrebarea.

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu-i iubesc. Doar că îi iubesc într-alt fel.

— Încearcă să-mi explici.

Peder trase adânc aer în piept.

— Nu pot. Dar știu cum este. Dacă m-aș trezi mâine dimineață și aș descoperi că Ylva nu e lângă mine, n-aș mai putea trăi. N-aș putea trece prin ceea ce trece Alex acum.

Peder rămase fără cuvinte. Ylva îi dăduse o nouă șansă. Acum era în puterea lui să o exploateze la maximum.

BAGDAD, , IRAK

Farah Hajib se împăcase deja cu ideea că omul pe care îl iubea era mort și că nu se va mai întoarce niciodată, când un bărbat cu părul cărunt, ce părea că vine din Occident, apăru la ușa ei.

Nu vorbea deloc araba, iar engleza pe care o învățase Farah nu-i era de ajuns ca să înțeleagă ce vrea să-i spună bărbatul. De aceea îi făcu semn să o însoțească la casa de alături, unde trăia vărul ei, fiindcă vărul vorbea bine engleza, lucrase ca translator pentru trupele americane.

Oaspeții din Occident încă erau o raritate în Bagdad. Cei care veneau, totuși, erau aproape toți jurnaliști sau membri ai unor misiuni diplomatice îndeajuns de curajoși ca să rămână permanent în zonă. Farah însă își dădu seama imediat că oaspetele ei era altfel. Era într-o formă fizică excelentă și scruta mereu împrejurimile temător, dar și interesat de ceea ce vedea.

Polițist, ghici ea. Sau militar. Nu american, poate german.

Dar nu de comportamentul bărbatului își va aminti Farah, ci de tristețea și durerea nesfârșită pe care i le citi în ochi. O tristețe atât de adâncă încât abia avea curajul să-l privească. Și hotărî că era prea ciudat ca să-i aducă vești bune. Vizita la vărul ei avea să fie foarte scurtă.

— Vrea să-ți dea ceva, spuse vărul ei după ce discută câteva minute cu bărbatul.

— Mie? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Vărul ei înclină din cap.

— Dar nici nu-l cunosc.

— Zice că vine din Suedia și lucrează în poliție. Dar acum e în concediu. Zice că a anchetat moartea logodnicului tău primăvara trecută.

Farah simți că se înăbușă și privi din nou fața îndurerată a bărbatului mai în vârstă.

— Zice că, din păcate, nu poate rămâne prea mult, fiindcă mai trebuie să vadă pe cineva înainte să plece acasă. Altă femeie care și-a pierdut soțul primăvara trecută. Îl chema Ali.

În clipa aceea, soția vărului ei ieși din bucătărie, curioasă să vadă cine e musafirul.

Străinul înclină din cap spre ea, precaut, și îi spuse ceva vărului lui Farah.

— Te felicită pentru copilul pe care-l aștepți, îi spuse vărul soției însărcinate în ultimele luni. Una din colegele lui a născut acum câteva luni. Iar până la Crăciun o să fie și el bunic.

Farah zâmbi melancolic, neînțelegând nici acum de ce bărbatul acesta venise la ea, așa, ca din senin.

Apoi străinul vârî mâna în buzunar și scoase un obiect minuscul.

Inelul logodnicului ei.

Fără să-i mulțumească, luă inelul și îl privi până când amintirile care o legau de el o copleșiră și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Când ridică ochii spre bărbatul care spunea că e polițist suedez, văzu că plângea și el.

— Soția lui i-a spus că ar trebui să vină aici ca să-ți dea inelul, murmură vărul ei, tulburat de lacrimile oaspetelui.

— Vă rog să-i mulțumiți și să-i transmiteți toate cele bune din partea mea, zise Farah anevoie.

Ar fi putut jura că străinul îi zâmbi printre lacrimi.

MULȚUMIRI

A îndrăzni să mulțumești e foarte important. Atunci când mulțumești cuiva recunoști că persoana respectivă te-a ajutat să duci ceva la îndeplinire. Că n-ai făcut acel lucru de unul singur. Și că, de fapt, nici n-ar trebui să-l faci de unul singur.

A scrie o carte e ca și cum ai face o prăjitură foarte complicată, în timp ce te lupți cu mixtura, cu bezeaua și glazura, ai nevoie și de alte mâini. Plus timp, energie, motivație și răbdare.

Scrisul mi se pare ușor. Cuvintele vin de la sine; nu e nevoie să le ademenesc sau să le scot cu forța. Dar, din păcate, asta nu e și o garanție că vor fi perfecte. Îmi dau seama de îndată ce printez textul; simt unde povestea nu se leagă. Și mă lupt cu toate literele și cuvintele, încercând să le aranjez cum trebuie. Uneori îmi iese. Alteori nu-mi iese deloc.

Mai întâi, calde mulțumiri tuturor angajaților editurii mele din Suedia, fantastica Piratförlaget! *Sofi, Jenny, Cherie, Madeleine, Ann-Marie, Mattias, Lottis, Anna Carin* și *Jonna* – ce m-aș fi făcut fără energia și încurajările voastre constante? Îi sunt recunoscătoare mai ales *Sofiei,* directoarea editurii, care îmi oferă mereu noi perspective și mă convinge că pot scrie oricâte cărți vreau. Și *Annei,* redactorul meu de carte, care întotdeauna, întotdeauna (repetiția este intenționată, *Anna*), are entuziasmul de a continua chiar și atunci când mie îmi lipsește, și e drojdia care face să crească mixtura numită redactare.

Multe mulțumiri, de asemenea, tuturor celor de la ultracompetenta Agenție Salomonsson – *Niclas, Lyla, Tor, Catherine* și *Szilvia* –, care mi-a asigurat un succes enorm peste hotare încă de la începutul colaborării noastre, în mai 2009. Sunt mândră că mă reprezentați!

Mulțumiri tuturor prietenilor și cititorilor care mă însoțesc în călătoria prin lumea cărților, pas cu pas, aproape ca pe o vedetă rock, nu ca pe un scriitor. Ce minunat – nu numai că-mi citiți cărțile, dar mă rugați să le și semnez când le cumpărați ca să le dăruiți altor persoane.

Mulțumiri *Malenei* și lui *Mats,* care îmi acordă atât de mult timp.

Mulțumiri lui *Sven-Ake,* cel la care apelez mereu când am nevoie de informații despre felul în care acționează poliția.

Mulțumiri vânzătorilor de la Walter Borgs Jaktbutik, care m-au ajutat să aleg arma perfectă.

Mulțumiri graficienei *Nina Leino,* datorită căreia cărțile mele arată incredibil de elegant.

Mulțumiri *Sofiei Ekholm,* care continuă să ocupe un loc deosebit în ceea ce scriu. Curând îți voi supune atenției un nou manuscris – sper să ai și timp și poftă să-l citești!

Mulțumiri și familiei, care se bucură fără rezerve de succesele mele și cutreieră țara în lung și-n lat ca să fie de față când vorbesc despre cartea mea sau aștept să dau autografe într-o librărie sau alta.

Mulțumesc mult.

Kristina Ohlsson
Bagdad, primăvara lui 2010

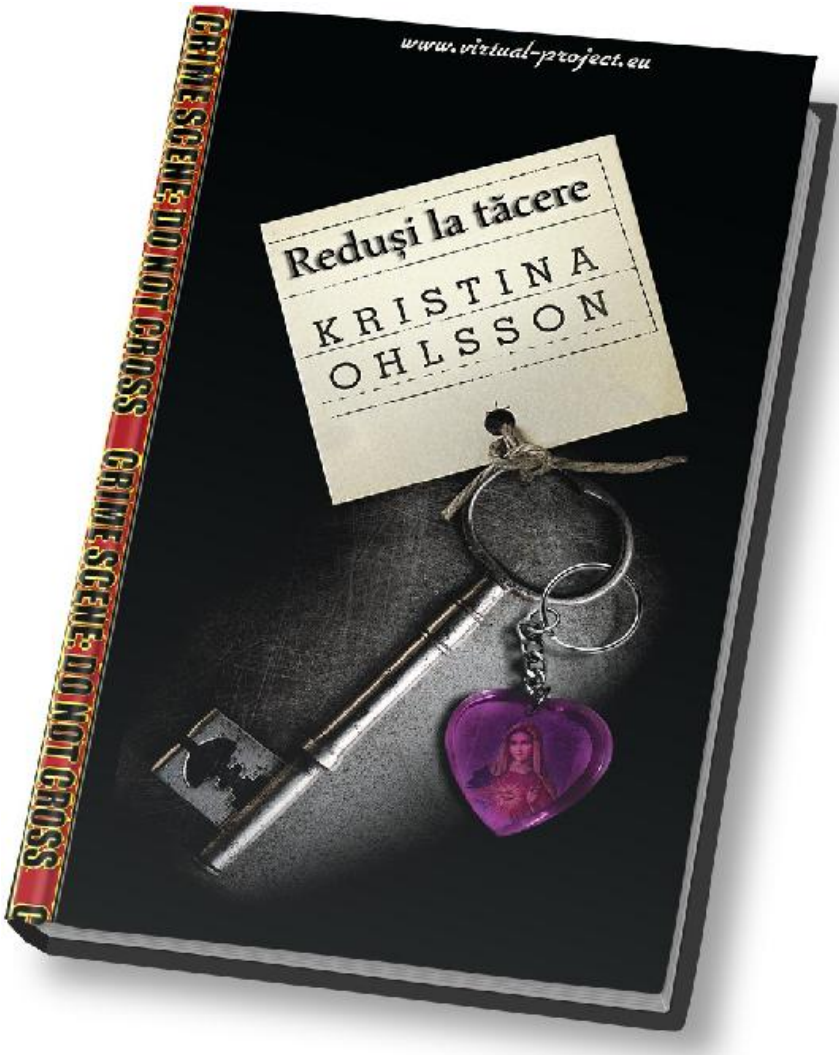

virtual-project.eu

{1} TeliaSonera AB este cea mai importantă companie de telefonie din Suedia și Finlanda. (n. tr.).

Table of Contents

LA ÎNCEPUT
PREZENTUL
- VINERI, 22 FEBRUARIE 2008
- MIERCURI, 27 FEBRUARIE 2008
- JOI, 28 FEBRUARIE 2008
- VINERI, 29 FEBRUARIE 2008
- SÂMBĂTĂ, 1 MARTIE 2008
- DUMINICĂ, 2 MARTIE 2008
- LUNI, 3 MARTIE 2008
- MARTI, 4 MARTIE 2008
- TOAMNA, 2008